

EMILY HENRY

KIŞ YAZA KAVUŞUNCA

epsilon

İKİ KIRIK KALBİN SEVGİYİ YENİDEN KUCAKLAMA HİKÂYESİ...

Aşk romanı yazarı January Andrews ve edebi kurgu yazarı Augustus Everett...

Tamamen zıt iki karakter.

Tek ortak özellikleri, yazarlık hayatlarında kendilerini kapana kısılmış hissetmeleri ve sahil kenarında kısa süre yaşadıkları göl evidir. Hayatının muhteşem olduğunu düşündüğü bir dönemde tüm bildiklerinin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenen January, babasının sırlarını barındıran bu göl evinin sakladıklarıyla yüzleşirken, Augustus da geçmişe dair tüm kapıları kapatmaya çalışmaktadır.

Ta ki puslu bir akşam yolları kesişene dek... Hayatın getirdiği zorlukların üstesinden gelmeye çalışırken roman yazma konusunda da birbirlerine yardım etmeye karar verirler. Ancak bir farkla... January edebi bir roman kaleme alırken, gerçek aşkın ancak kitaplarda olduğuna inanan Augustus hayatında ilk defa mutlu sonla biten bir hikâye yazacaktır. Tek şartları ise birbirlerine âşık olmamaktır.

Peki, aşk kural tanır mı?

₺ 40.00

www.epsilonyayinevi.com

9786051739359

KDV'den muaftır.

KIŞ YAZA KAVUŞUNCA

EMILY HENRY

KIŞ YAZA KAVUŞUNCA

Çeviri
Vedia Akdeniz

epsilon

1

Ev

Ölümcül bir kusurum var.

Herkesin olabileceğine inanmayı seviyorum. En azından yazarken böyle düşünmek daha kolay oluyor. Kahramanlarımı yaratırken kendilerine ihanet etmelerini, başlarına gelenleri ve kendilerini nasıl korumaları gerektiğini öğrenmelerini ve bunun onlara hiçbir faydası olmadığını gördükleri hâlde bir türlü vazgeçememelerini.

Mesela çocukken hayatınız üzerinde pek kontrolünüz olmuyor. Hayal kırıklığına uğramamak için kendinize gerçekten ne istediğinizi sormamayı öğreniyorsunuz. Bu gerçekten de uzun süre işinize yarar. Fakat şimdi, ne istediğinizi *bilmediğiniz* o şeyi *elde edemediğinizi* anladığınız anda, orta yaşınızda, para dolu bir çanta ve bagajınızda Stan isimli bir adamla, bir otoyolda baş aşağı giderken kendinizi buluverirsiniz.

Belki de ölümcül hatanız yoldaki uyarıları dikkate almamanızdır.

Ya da benim gibi iflah olmaz bir romantiksinizdir. Kendinize anlattığınız masaldan bir türlü vazgeçemiyorsunuz. Bu masal, hüzünlü bir müzik eşliğinde arabanızın camından izlediğiniz manzaralar gibi akıp giden hayatınız hakkında...

Bu durum ben on iki yaşındayken başladı. Babam ve annem beni karşılarına oturttular. Anneme, sol göğsünde şüpheli bir hücre olduğu teşhisi konmuştu ve annem bana sürekli endişelenmememi söylüyordu. Çakılıp kalmıştım. Annem; becerikli, gülmeyi seven, iyimser ve *evhamsız* biridir ama çok korkmuş olduğunu anlayabiliyordum. Ben de koltukta donup kalmıştım, durumu daha da *kötüleştiririm* korkusuyla ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sonra kitap kurdu olan babam beklenmedik bir şey yaptı. Kalkıp annem ve benim ellerimi tuttu. *Bu kötü hisleri atmanın en güzel yolu ne biliyor musunuz? Dans edelim!* Söylediği şey buydu.

Şehrin merkezine uzak bir banliyöde yaşadığımızdan çevremizde bir kulüp yoktu. Sadece cuma geceleri müzik yapan bir et restoranı vardı ve annem özel jetle Kopakabana'ya gidelim denmiş gibi neşelendi.

Annem açık sarı bir elbise giydi ve yürüdükçe ışıldayan metal küpelerini taktı. Babam, annem ve kendisine yirmi yıllık viski, bana da bir Shirley Temple* söyledi. Üçümüz başımız dönene kadar döndük, hopladık, zıpladık, eğlendik. Ayakta duramayacak kadar güldük ve ketum, duygularını pek belli etmez diye bilinen babam, sanki bütün salon onu seyretmiyormuş gibi, "Brown Eyed Girl"** şarkısını söylemeye başladı.

Yorgun argın arabamıza bindik ve eve doğru sessizlik içinde yol aldık. Annem ve babam sıkı sıkıya birbirlerinin ellerini tutuyordu ve ben araba camından sokak ışıklarını, *her şey yoluna girecek, her şey iyi olacak diye düşünerek* seyrediyordum.

O anda anladım ki dünyayı karanlık ve korkutucu bir yer gibi hissetmeye başladığında, sevginin varlığı seni dansa

* Alkolsüz karışık kokteyl (ç.n.)
** Kahverengi gözlü kız (ç.n.)

götürüyor, kahkahalar acını azaltıyor ve bu güzellik, içindeki korkuda çentikler açıyor. O anda hayatımın bu üçüyle dolu olacağına karar verdim. Yalnız kendim için değil, annem ve etrafımdaki herkes için.

Bir amacım olacaktı. Güzellik olacaktı. Mum ışıkları ve arka planda yumuşak bir şekilde çalan müzik olacaktı. Kendime hayatımla ilgili güzel hikâyeler anlatmaya başladım ve yirmi sekiz yaşımda hikâyem mükemmel hâle gelmişti.

Mükemmel, haftada üç gün içtikleri şaraptan ve birbirleri ile olmaktan kafaları iyi beni arayan ailem (Kanser olmayan). Mükemmel (Hazırcevap, dilbaz ve 1.90 boyunda) coq au vin* hazırlayabilen ve acil serviste çalışan bir erkek arkadaş. Queens'te mütevazı ve şık bir apartman katı. Mükemmel ailem ve mükemmel erkek arkadaşımın verdiği ilhamla, Sandy Lowe Kitabevi için romantik romanlar yazabildiğim mükemmel bir iş.

Mükemmel hayat.

Fakat bu sadece bir hikâye, içinde boşluklar oluştuğunda her şey yeniden kurgulanıyor. Hikâyeler böyle oluşuyor.

Şimdi, yirmi dokuz yaşımda, kötü, parasız, neredeyse evsiz, bekâr, yalnız ve varlığı bile midemi bulandıran bir göl evinin yanında park etmiş bir hâldeyim. Hayatımı abartarak romantize etme huyum işime yaramayı bırakmıştı ama ölümcül kusurum durmamış ve hüzünlü ruhum hâlâ kelimeleri yan yana getirmeye devam ediyordu.

January Andrews arabasının camından göle bakıyor, kızgın dalgaların dövdüğü kumsalı seyrediyor ve buraya gelmesinin bir hata olmadığına dair kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Kesinlikle hataydı ama benim de bundan daha iyi bir seçeneğim yoktu. Parasızsan, bedava kalabileceğin bir evi reddedemezdin.

---

* Fransızların tavuk yahnisi (ç.n.)

Arabamı park ettim, parlayan camları ve masalsı ışığı ile kumsalın ılık rüzgârında dalgalanan sazlıkların içindeki büyükçe kulübeye baktım.

Evin anahtarlarına asılı el yazısı ile yazılan adresi GPS'mden kontrol ettim. Buymuş, doğruymuş.

Sanki dünyanın sonunu getirecek astroit beni buradan alıp götürecekmiş gibi bir an kalakaldım. Sonra derin bir nefes aldım ve dışarıya çıktım. Ağzına kadar dolu valizimi ve yanında duran içi cin dolu karton kutuyu arka koltuktan çektim. Açık mavi kepenkli, beyaz boyalı eve bakmak için önüme düşen koyu renk saç tutamını ittim. *Airbnb'den kiralamışsın gibi düşün.*

Birden aklımdan bir Airbnb listesi geçti: *babanın nasıl adi biri olduğunu ve hayatının koca bir yalan olduğunu sana gösteren göl kenarında üç yatak odası, üç banyolu büyüleyici bir kulübe...*

Çim alanın ortasından yükselen merdivenleri çıkmaya başladım. Cehennemin kapılarını açıp beni yutmasını bekliyor gibi ayaklarım titriyor, kanımın çağlaması kulaklarımda uğulduyordu.

Gerçekten oldu. Geçen sene. O seni öldürmedi. Bu da öldürmez.

Verandada vücudumdaki bütün duyular ayaklandı. Yüzüm karıncalandı, midem bulandı, tüm bedenim ürperdi. Bu ürpertilerin asılsız olduğunu umarak cin kutusunu kalçamla dengeleyip anahtarı kilide soktum.

Bütün bunların babamın ölmeden önce bize yaptığı bir şaka çıkacağını düşündüm. Ya da gerçekten ölmedi. Çalıların arasından çıkıp şöyle diyecekti: "Hey! Gerçekten benim ikinci bir hayatım olduğunu mu düşündünüz? Herhâlde annenden başka bir kadınla ikinci bir *evim* olduğunu düşünmemişsinizdir?"

Anahtar kolayca döndü ve kapı açıldı.

Ev sessizdi.

İçim acıyla ürperdi. Annemin beni arayıp babamın kalp krizi geçirdiğini söylerken, hıçkırarak *O gitti, Janie*, dediği günden beri her gün bu ürpertiyi en az bir kere yaşıyordum.

Baban yok. Burada değil. Hiçbir yerde değil. İkinci bir acı saplandı yüreğime: *Senin bildiğin baba hiç olmadı ki...*

Gerçekten ona hiç sahip olmamıştım, aynı eski sevgilim Jacques'a ve onun hazırladığı coq au vin'e olduğu gibi...

Sadece kendime anlattığım bir hikâyeydi. Bundan böyle çirkin gerçeğin ta kendisi olacak veya hiçbir şey olarak kalacaktı. Kendimi toparladım ve içeri adım attım.

İlk düşüncem, gerçeğin aslında göründüğü kadar beter olmadığıydı. Babamın aşk yuvası açık kat planı ile yapılmıştı; düz, mavi fayanslı açık mutfaklı, şirin kahvaltı masalı ve penceresinden koyu renk tahta zeminli verandanın göründüğü bir yerdi.

Eğer burası annemin olsaydı, her yer krem rengi tonlarında ve sakinleştirici renklerde olurdu. Girdiğim bohem mekân, ailemin evinden daha çok Jacques'ın ve benim yaşadığımız eski yerimiz gibiydi. Annemin asla seçmeyeceği bu el boyaması masa, koyu renk ahşap raflar ve birbiriyle uyumsuz yastıkların olduğu kanepenin olduğu yerde, babamın bulunduğunu hayal edip tedirgin oldum.

Benim bildiğim babaya ait herhangi bir işaret yoktu.

Cebimdeki telefonum çaldı ve elimdeki kutuyu granitten yapılmış mutfak tezgâhına koydum.

"Alo?" Sesim zayıf ve çatlaktı.

"Nasıl?" dedi telefondaki ses. "Seks zindanı var mı?"

"Shadi?" diye tahmin ettim. Telefonu kulağıma sıkıştırarak kutudaki cin şişelerinden birinin kapağını açıp bir yudum aldım. "Seni arayıp böyle bir soruyu sorabilecek tek kişiyim diye endişeleniyorum doğrusu," diye yanıtladı Shadi.

"Aşk kulübesi ile ilgili bilgi sahibi olan sadece sensin," diye belirttim.

"Tek bilen ben *değilim*," diye karşı çıktı.

Teknik olarak doğruydu. Geçen yıl babamın cenazesinde onun bu göl kenarındaki evi ile ilgili sırrını öğrendiğimde, annem çok uzun süredir konunun farkındaydı. "Tamam," dedim. "Bu konuyu *bahsettiğim* tek kişi sensin. Her neyse, bana müsaade et. Daha yeni geldim."

"Gerçekten mi?" Shadi tıknefes hâldeydi, demek ki restorandaki nöbetine yetişmeye çalışıyordu. Çalışma saatlerimiz farklı olduğu için telefon konuşmalarımız çoğunlukla yolda işe yetişirken oluyordu.

"Yo, öylesine," dedim. "Gerçekten geleli daha on dakika oldu ama ben vardığımı yeni hissediyorum."

"Çok akıllıca," dedi Shadi. "Çok derin."

"Şişşt," dedim. "Daha durumu yeni hazmediyorum."

"Seks zindanı var mı kontrol et!" dedi Shadi aceleyle, sanki onu ben oyalıyordum.

Oyalamıyordum. Sadece telefonu kulağıma koymuştum, nefesimi tutmuş, kalbim hızla atarken babamın ikinci hayatını izliyordum.

Ve işte, tam babamın *bir ihtimal* burada vakit geçiremediğine kendimi ikna ederken, duvardaki çerçeveli şeyi gördüm. Üç yıl öncesinin *New York Times* çok satanlar listesinden bir kupürdü ve aynından bizim evdeki şöminenin üzerinde asılıydı. On beş numara ile orada, en alt sıradaydım. Ve orada, benden üç sıra yukarıda, hayatın cilvesine bak, kolejdeki rakibim Gus (gerçi *Serious Man** romanıyla ağustos ayında beni geçti) ve yeni romanı *The Revelatories***. Listede tam beş hafta kaldı." (Saydığımdan değil de... (*kesinlikle sayıyordum*).)

"Eee?" diye sordu Shadi. "Ne düşünüyorsun?"

---

* Ciddi Adam (ç.n.)

** Açıklayıcılar (ç.n)

Döndüm ve gözüm koltuğun üzerine asılı mandala işlemesine ilişti.

"Babam ot içiyor mu diye merak ettim birden." Komşunun evine neredeyse bitişik pencereye döndüm. Annem olsa, bu tasarım kusurunu asla görmezden gelmezdi.

Ama bu, onun evi değildi. Komşunun çalışma odasındaki yerden tavana yükselen kitap raflarını net bir şekilde görebiliyordum.

"Aman Tanrım, belki de orası ot yetiştirmek için bir evdir, aşk kulübesi değildir!" Shadi çok eğleniyor gibiydi. "January o mektubu okuman gerekirdi. Belki de hepsi sadece bir yanlış anlamadır. Baban sana bir aile işi bırakmış falandır. Yanındaki kadın da metresi değil, iş arkadaşıdır."

Shadi'nin haklı çıkmasını istemek ne büyük yanılgı?

Her neyse, mektubu okumaya niyet etmiştim. Sadece babamın son sözcüklerinin beni rahatlatmasını umut ediyor, öfkemi biraz da olsa yatıştırması için doğru zamanı bekliyordum. Oysa koca bir yıl geçti ve benim mektubu açmaktan kaçınma hissim günbegün arttı. Bu haksızlıktı. O son sözü söyledi ve benim bir cevap hakkım bile olmadı. Bağırmak, haykırmak ve daha fazla yanıt almak istiyordum. O mektubu bir kere açarsam geri dönüşü yoktu. O kadarla kalacaktım. Son vedaydı.

Yani tekrar gündeme gelinceye kadar mektup Queens'ten getirdiğim cin şişeleri dolu kutunun dibinde mutlu mesut duruyordu.

"Hayır, gizli tarım yapılan bir ev değil," dedim Shadi'ye ve verandaya açılan arka kapıyı kaydırdım. "Tabii, otlar bodrumda değilse."

"Yok artık," diye karşı çıktı Shadi. "Orası seks zindanının olduğu yer."

"Şu benim bunalımlı hayatımdan konuşmaktan vazgeçelim," dedim. "Sen de yeni bir şey var mı?"

"Lanetli şapkayı mı soruyorsun?" dedi Shadi. Keşke Şikago'daki ayakkabı kutusu kadar evi dört oda arkadaşından daha az kişi ile paylaşsaydı, belki ben de onun yanında kalıyor olurdum. Gerçi Shadi ile beraberken pek bir iş halledemiyordum. Ve maddi durumum öyle kötüydü ki pek bir şey *halledememe* hâline izin vermiyordu. Bir sonraki kitabımı bu bedava kirası olan cehennem deliğinde yazıp bitirmem gerekiyordu. Belki bundan sonra içinde Jacques olmayan bir evi karşılayabilirdim.

"Canın, lanetli şapkadan bahsetmek istiyorsa," dedim. "O zaman dökül bakalım."

"Hâlâ benimle konuşmadı," diyerek içini çekti Shadi. "Ama ben, sanki ikimiz mutfaktayken bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Çünkü aramızda bir bağ var."

"Bu bağın, kafasına antika domuz turtası gibi şapka takan adamla olduğunu mu düşünüyorsun, belki de şapkanın orijinal sahibinin hayaletiyledir, ne dersin? Ya o hayalete âşık olduğunu anladığında ne olacak?"

"Hımm." Shadi bir süre sessiz kaldı. "Sanırım Tinder'daki* özgeçmişim kısmını güncellemem gerekiyor."

Tepenin aşağısından gelen esinti, omuzlarıma düşen kahverengi saçlarımı savurdu. Batan güneşin altın ışıkları her yere yansıyordu. Öyle sıcak ve parlaktı ki kumsala düşen turunculuğu ve kızıllığı görebilmek için gözlerimi kıstım. Burası benim kiraladığım herhangi bir ev olsaydı, Sandy Lowe Kitabevi'ne aylardır bitirmeyi vadettiğim muhteşem bir aşk hikâyesi yazabilmem için mükemmel mekân olurdu.

Shadi'nin hâlâ konuştuğunu fark ettim. Hâlâ lanetli şapkadan bahsediyordu. Adı Ricky idi ama ben ona hiç öyle demezdim. Shadi'nin aşk hayatını hep şifreli konuşurduk. Müthiş bir balık restoranı (The Fish Lord**) işleten biraz

* İnternet üzerinden tanışma sitesi (ç.n.)

** Balık Lordu (ç.n.)

daha yaşça büyük biri ve daha önceden bildiğimiz bir meşhur Mark'ı hatırlattığı için yine Mark dediğimiz bir başkası ve bir de yeni iş arkadaşı, Shadi'nin nefret ettiği fakat bir türlü kendini alamadığı her gün şapka takan barmen.

Shadi, "4 Temmuz tatilinde, gelebilir miyim?" derken tekrar sohbetimize döndüm.

"Bir aydan daha fazla var." O zamana kadar burada olmayacağım diye karşı çıkmak istedim ama doğru olmadığını biliyordum. Bu kitabı yazabilmem bütün yaz mevsimini alacaktı, evi boşaltacak ve satacaktım. (Umarım) New York'ta değil ama daha az pahalı bir yere biraz daha rahat bir hayata geçebilecektim.

Duluth biraz daha düşük maliyetli diye düşündüm. Annem beni orada asla ziyaret etmezdi, gerçi geçtiğimiz yıl üç günlük yılbaşı tatilim hariç zaten pek görüşememiştik. Yalnız kalırsak ve babamdan bahis açılsa, ateşlerde yanacağız gibi, beni dört kez yoga sınıfına, üç kez kalabalık bir meyve suyu barına ve tanımadığım çocukların başrol oynadığı *Fındıkkıran* balesine çekeleyip götürmüştü.

Hayatım boyunca bütün arkadaşlarım annemle olan ilişkime imrendiler. Ne kadar sık ve özgürce (öyle sanıyordum) konuşurduk, ne kadar eğlenirdik. Şimdi ise ilişkimiz dünyanın en sıkıcı telefon oyunu gibiydi.

Birbirini seven ebeveynler ve beraber yaşadığım erkek arkadaşım yerine, sadece benden uzakta yaşayan ve çok uzun süredir en iyi arkadaşım olan Shadi'ye kalmıştım. New York'tan, Michigan Gölü'nün North Bear kıyısına gelmemin en iyi yanı Şikago'da yaşayan Shadi'ye biraz daha yaklaşmış olmaktı.

"4 Temmuz çok uzak bir zaman ya," diye sızlandım. "Buraya sadece üç saat uzaklıktasın."

"Öyle ve araba kullanmayı bilmiyorum."

"Öyleyse ehliyetini geri vermelisin," dedim.

"İnan bana, kullanım süresinin dolmasını bekliyorum. Sonra kendimi özgür hissedeceğim. İnsanların benim araba kullanabiliyor olmamı düşünmelerinden *nefret ediyorum* çünkü hukuken öyle görünüyorum."

Shadi berbat bir sürücüydü. Ne zaman sola dönse çığlık atardı.

"Ayrıca benim çalıştığım sektörün çalışma saatlerinin nasıl olduğunu biliyorsun. Patronum 4 Temmuz tatilimi kullanabileceğimi söylediği için şanslıyım. Şimdi eminim buna karşılık benden bir oral muamele bekliyordur."

"Yok artık. Oral muameleler daha büyük tatiller içindir. Bence karşılık olarak eski usül ayak muamelesi çek."

Cin şişesinden bir yudum daha aldım ve verandanın kenarından dönerken neredeyse çığlık atıyordum. Verandada sağ ayağımdan üç adım ötede, kahverengi kıvırcık saçlı bir baş, çimdeki şezlongun üstünden göründü. İçimden adamın uyuyor olması için dua ettim, bütün yaz mevsimini bitişiğimde duran birinin benim *eski usül ayak muamelesinden* bahsettiğimi duyduğunu düşünerek geçirmek istemiyordum.

Kafamdan geçenleri okumuş gibi kaykıldı ve yanındaki sehpada duran birasından bir yudum aldı ve tekrar oturdu.

"Doğru söylüyorsun. Hatta ayağımdaki terlikleri çıkarmama bile gerek yok," dedi Shadi. "Her neyse, işe dönmeliyim. Fakat bodrumda siyah deri aksesuarlar mı, uyuşturucu mu var, beni haberdar et."

Komşumun verandasına sırtımı döndüm. "Sen buraya gelinceye kadar bakmayacağım."

"Kaba seni," dedi Shadi.

"Kısasa kısas," diye yanıt verdim. "Seni seviyorum."

"Ben daha çok," diye altını çizdi ve telefonu kapadı.

Kıvırcık kafa ile karşılaşmak için döndüm, beni görmesini beklerken, bir yandan da ben mi kendimi tanıtmalıyım diye kendi içimde tartışıyordum.

New York'ta hiçbir komşumu tanımazdım ama burası Michigan'dı ve babamdan North Bear Kıyıları'nda yetişmek ile hikâyeler dinleyerek büyüdüğüm için bir şekilde bu adama şeker uzatmalıydım. (Not: Şekeri almak zorunda.)

Hafifçe öksürdüm ve yüzüme bir komşu gülüşü yapıştırdım. Adam birasından bir yudum daha almak için doğruldu ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın!"

Elini öylesine salladı sonra hangi kitabı okuyorsa sayfasını çevirdi. "Ayak muamelesinin bir şekil ödeme olması ile ilgili ne gibi bir rahatsızlık olabilir ki?" diye sıkılmış bir sesle homurdandı.

Dişimi sıktım ve bir yanıt aramaya koyuldum, herhangi bir yanıt. Eski January olsa ne söyleyeceğini bilirdi ama kafam Microsoft Word'ü ne zaman açsam beni karşılayan boş sayfa gibiydi.

Tamam, belki de geçtiğimiz yıl biraz içe kapanık ve inziva hâlindeydim. Annemi ziyaret etmemek, yazı yazmamak ve komşularımla sıcak ilişkiler kurmamak dışında *belki* geçen yıl tam da ne yaptığımı bilmiyordum. "Neyse," dedim. "Artık burada yaşıyorum."

Düşüncelerimi okumuş gibi ilgisizce elini sallayarak, "Şekere ihtiyacın olduğunda haber edersin," diye mırıldandı. Ama sanki, *Evimin yanıyor olduğunu görmeden hatta o zaman bile, itfaiyenin siren seslerini duymadan benimle asla konuşma* der gibiydi.

Orta Batı için fazlasıyla dostane bir yaklaşımdı. En azından New York'ta taşındığımızda komşular bir kurabiye falan getirirdi. (Glutensiz ve bir tür asit olan az LSD katkılı olurdu ama önemli olan düşünceydi.)

"Veya en yakın seksüel fetiş dükkânının yolunu sormak istersen," diye ilave etti herif.

Yanaklarımı ateş bastı, utanç ve öfkeyle doldum. Düşünmeden sözcükler ağzımdan döküldü. "Sen arabanı çıkarırken bekler ve giderken arkandan takip ederim, olur biter." Güldü. Şaşırmış ve tuhaf bir sesti, yine de bana bakmaya yeltenmedi.

"Tanıştığıma *memnun* oldum," dedim sertçe ve muhtemelen bütün yaz içine saklanacağım evimin emniyetine kaçmak için aceleyle verandanın kayan cam kapılarına döndüm.

Kapıyı arkamdan çarpmadan önce, "Yalancı," diye homurdandığını duydum.

2

Cenaze

Evin diğer yerlerini incelemeye hazır değildim, o yüzden yazmak üzere masaya kuruldum. Her zamanki gibi boş sayfa suçlayarak bana bakıyordu ve ne kadar ısrarla baksam da harfler ve yazı karakterleriyle kendi kendini doldurmayı reddediyordu.

İşte mutlu sonla biten hikâyeler yazma ile ilgili şey: Mutlu sonlara inanmana yardım eder.

İşte bu da benimle ilgili şey: Babamın cenazesine kadar ben de bunu yapıyordum.

Annem babam, ailem zaten çok şey yaşamıştı. Nasılsa her defasında sevgiyi ve neşeyi çoğaltarak, daha da güçlenerek o sıkıntıların içinden çıkmıştık. Ben çocukken küçük bir ayrılık olmuştu. Annemin kendini kaybetmiş ve bundan sonra ne yapacağına kestirmeye karar vermeye çalışıyor gibi pencereden dışarı dalgın gözlerle baktığı bir anım vardı. Mutfakta dans edişlerimiz, el ele tutuşmalarımız ve babam döndüğünde alnımdan öpüşü vardı. Annemin ilk kanser teşhisi ve kanseri yendiğinde milyonerler gibi karnımızı doyurduğumuz feci pahalı bir akşam yemeği kutlaması, sanki hiç sağlık nedeniyle oluşan maddi sıkıntımız yokmuş gibi anormal pahalı olan şarabı sırf ben de içebileyim diye soda karıştırıp telef etmemize gülmemiz vardı.

Sonra kanserin tekrar ortaya çıkışı ve mastektomi* sonrası hayatla yapılan yeni sözleşme: seramik çömlek kursu, balo dansları kursu, yoga kursu, Fas yemekleri kursu gibi ailemin, hayatlarının geri kalan az zamanına çok şey sığdırmaya çalışmaya azmetmiş hâlleri yüzünden doldurduğu günler vardı. Beni ve Jacques'ı görmeye geldikleri uzun hafta sonu tatilleri, annemle beraber metroya yürürken, kalın kafalı komşularım Sharyn ve Karyn (akraba değiller, düzenli olarak kapımın altından üzerinde "Düz Dünya" yazan broşür atarlar) ile ilgili anlattığım hikâyelere katıla katıla gülerken, altına kaçıracağını söyleyip susmam için yalvarması ve o arada babamın Jacques ile düz dünya teorisini tartışarak teoriyi yerle bir etmesi vardı.

Deneme. Mutlu son. Sıkıntı. Mutlu son. Kemoterapi. Mutlu son.

Ve sonra, en mutlu sonun tam ortasında, babam gitti.

Orada öylece duruyordum. Annemin Episkopal** kilisesinin fuayesinde, lüzumsuz kelimeler fısıldayan siyah giymiş insanların kalabalığında uyurgezer gibi yürüdüğümü hissettiğim, bindiğim uçağı, valizimi toplamamı bile zor hatırladığım bir durumdaydım. Son üç günde milyonlarca kez kendime *o gitti* diye söylediğimi hatırlıyorum.

Annem banyoya seyirtmişti ve O Kadın'ı gördüğümde yalnızdım. Tanımadığım tek kadındı. Gri bir elbise, deri sandaletler giymiş ve omzuna örgü bir şal atmış, beyaz saçları rüzgârla savrulmuştu. Doğrudan bana bakıyordu.

Bir nefeslik zaman sonra bana doğru yöneldi ve ne sebepleyse midem kasıldı. Vücudum bir şeylerin değişeceğini anlamış gibiydi. Bu yabancının babamın cenazesindeki varlığı, babamın ölümünün tahribatı kadar hayatımı yörüngesinden çıkaracaktı.

---

* Kanser nedeniyle memenin alınması (ç.n.)

** Anglikan-protestan kilisesi (ç.n.)

Önüme gelip dikildiğinde tereddütle gülümsedi. Vanilya ve turunç kokuyordu. "Selam, January." Sesi tedirgindi ve elleri endişeyle şalının püskülüyle oynuyordu. "Hakkında çok şey duydum."

Onun arkasından banyo kapısı açıldı ve annem çıktı. Durdu ve yüzünde tanımadığım bir ifade ile donup kaldı. *Aşinalık? Korku?*

Bizim ikimizin konuşmasını istememişti. Bu ne anlama geliyordu?

"Babanın eski bir dostuyum," dedi kadın. "O... benim için... çok şey *ifade ediyordu*. Bütün hayatım boyunca onu tanıyordum, hemen hemen. Uzun bir süredir de fazlasıyla samimiydik ve *seninle* ilgili konuşurken hiç susmazdı." Yüzünden ışık hızında bir tebessüm geçti.

"Üzgünüm," dedi çatallı bir sesle. "Ağlamayacağıma söz vermiştim ama..."

Yüksek bir binadan düşüyormuş ve hiç yere çakılamayacakmışım gibi hissettim.

Eski dost. Dediği buydu. *Sevgili* veya *metresi* değil. Fakat ben cenaze sırasında annemin gözyaşlarının eğlence aynalarına yansıdığında alacağı şeklin bir başka hâlini onun yüzünde gördüğümden ve ağlama tarzından durumu anlamıştım. Sabah göz altlarıma kapatıcı sürerken kendi suratımda aynı ifadeyi yakaladığımdan onun yüzündeki ifadeye aşinaydım. Babamın ölümü onu da tamir edilemez biçimde kırmıştı.

Cebinden bir şey çıkardı. Üstünde benim adım yazan bir zarfla bir anahtar vardı. Anahtara ilişik etikette tavuk gagalaması gibi bir yazıyla bir adres yazıyordu. Babamın yazısıydı.

"Bunu almanı istemişti," dedi. "Bu senin."

Avucuma sıkıştırdı, bir iki saniye tuttu. "Michigan Gölü'nün kıyısında, çok güzel bir ev," deyiverdi. "Çok seveceksin. O hep çok seveceğini söylerdi. Mektup, doğum günün için. Sonra açarsın ya da... ne zaman istersen."

Doğum günüm. Doğum günüme daha yedi ay vardı. Doğum günümde babam olmayacaktı. Babam gitmişti.

Kadının arkasında, donukluğu gitmiş annem, yüzünde öldürücü bir ifadeyle bize doğru yöneldi. "*Sonya*," diye tısladı.

Sonra gerisini anladım.

Ben hiçbir şey anlamaz bir biçimde karanlıktayken, annem her şeyin farkındaydı.

Word dosyasını kapattım, dosyanın üstündeki x işaretine basarken aklıma dolan bütün anıları da kapatmak istedim. Kafamı dağıtmak fikriyle, telif ajansım Anya'dan gelen son e-posta'ya bakmak için gelen kutusuna tıkladım.

İki gün önce gelmişti. Ben New York'u terk etmeden önce... ve ben açmayı ertelemek için sürekli olarak saçma bahaneler üretmiştim. Eşyalarımı toplayacağım. Depoya koyacağım. Araba kullanacağım. İşerken içebildiğim kadar fazla su içmeye çalışacağım. "*Yazacağım*," korkutucu ifadeler kullanacağım. Sarhoş. Aç. Nefes alıyor olacağım.

Anya, acımasızlığıyla bilinir, yayın dünyasında tam bir buldog köpeğidir ama yazarları konusunda *Matilda* filmindeki dünya tatlısı öğretmen Bayan Honey arasında bir yerde duran seksi bir cadıdır. Sürekli olarak onu memnun etmek istersiniz çünkü hiç kimsenin, onun sevdiği ve hayran olduğu kadar size tapmayacağını ve eğer isterse sizin için bir piton yuvasını bile dağıtacağını bilirsiniz.

Gecenin üçüncü cin toniğini de içtim, e-postamı açtım ve okudum.

Selaam, güzel ve mucizevi deniz anası, meleksi sanatçı ve benim para yapma makinem,

Sınırını zorlayacak hâlde olduğunun farkındayım ama Sandy tekrar yazmaya ve yayımlamaya başladı. Gerçekten elindeki metnin

hâlini ve yazın sonuna yetişip yetişmeyeceğini merak ediyor. Seninle beyin fırtınası yapmak/ kurgunun detaylarını konuşmak/ veya bütün dünyayı kendisinden geçireceğin o güzel kelimelerinin dökülmesini sağlamak için hep ve her zaman olduğu gibi telefona mutlulukla sarılacağımı (veya kısa mesaj veya ihtiyacın olursa kanatlı at Pegasus'a binip geleceğimi) biliyorsun.

Beş yılda beş kitap herkes için (hatta senin kadar yetenekli biri için bile) hatırı sayılır bir iş ama SLK (Sandy Lowe Kitabevi) ile kırılma noktasında olduğumuza ve biraz dişimizi sıkmamız gerektiğine inanıyorum. Elbette, mümkünse...

Öptüm,
Anya

Dişimizi sıkmak. Yaz sonuna kadar tam donanımlı bir insan vücudu doğurmanın, kitap yazıp satmaktan daha kolay olduğunu düşünüyorum.

Şu anda yatmaya gidersem yataktan erken kalkıp birkaç bin kelime yazabilirim diye karar verdim. Yatak odasının kapısında tereddütle durdum. Hangi yatak, anne ve babamın tahmin etmeme imkân yoktu.

Yaşlılar zinasının eğlence odasındaydım. Eğer ben geçtiğimiz yıl bir şeyleri komik bulma kabiliyetimi kaybetmeseydim ve bütün seneyi nedir-ne değildir diye sürekli kurup, sonunda yokuş aşağı araba süren otobüs şoförünün direksiyon başında uyuyakalması gibi yaşamasaydım, eğlenceli ve komik olabilirdi.

Müthiş, süper enteresan. Yazdığım taslaklardan birini Anya'ya gönderdiğimde daima bunları duyacağımı hayal ederdim. *Demek istediğim, senin market listeni okuduğumda bile ağlama ile gülme arasında kalıyorum. Ama Sandy Lowe Kitabevi için uygun değil. Şimdilik, daha çok iç geçmesi ve daha az felaket, bebek işi mama yani.*

Burada uyuyabilmek için yardıma ihtiyacım vardı. Kendime bir bardak daha cin tonik koydum ve bilgisayarımı kapattım. Ev iyice sıcak ve bunaltıcıydı. Soyunup iç çamaşırlarımla kaldım ve kendimi içkimi bitirmeden ilk kattaki açık pencerenin önündeki kanepeye attım.

Göründüğünden bile daha rahattı. O Kadın'a ve güzel eklektik zevkine lanet olsundu. Aynı zamanda bel ağrısı problemi olan bir erkeğin oturup kalkması için fazla alçak bir kanepeydi ki bu da kanepenin büyük olasılıkla S-E-K-S amacıyla *kullanılmadığını* gösteriyordu.

Gerçi babam hep bel ağrısı çekmiş biri değildi. Çocukken, babam evde olduğu zamanlar beni kayıkla çıkarırdı ve o zamanlar gördüğüm kadarıyla kayık kullanmak yüzde doksan eğilip düğüm at, sonra tekrar eğil ve düğümü aç demekti. İşin sadece yüzde onu, kollarını arkaya atıp kendini rüzgâra bırakmak ve güneşi kucaklamak anlamına geliyordu.

Göğsümdeki acı hırsla yüreğimi burktu.

O zamanlar, o sabahın erken saatlerinde, özellikle babam seyahatten döndükten sonraki sabah, evimizden otuz dakika uzaklıktaki yapay gölde hep ikimiz olurduk. Bazen eve geldiğini bile anlamazdım. Babamın burnumu gıdıklaması ve Dean Martin'in *It's June in January, because I'm in love** şarkısını mırıldanması ile karanlıkta gözümü açar ve sonra şipşak uyanırdım. Kalbim sevinçle atardı çünkü bu, babamla baş başa yine kayığa bineceğiz anlamına gelirdi.

Şimdi merak ediyorum da o çok değerli sabahın erken saatlerinde çıkmalar, babamın suçluluk hissinden mi kaynaklanıyordu? O Kadın'la bir hafta sonu geçirdiği için annemle geçireceği saatlere yeniden uyum sağlama zamanı mıydı?

---

* İng. Ocak ayında haziran gibi, çünkü ben âşığım. (ç.n.)

Bu kadar hikâyeyi kendi kitabım için saklasam daha iyiydi. Her şeyi kafamdan atıp yastığı yüzüme kapadım. Uyku beni koca bir balina gibi yuttu.

İrkilip uyandığımda oda karanlıktı ve müzik sesi yayılıyordu.

Kalkıp silkelendim, içtiğim cinden cin çarpmış gibi sendeleyerek mutfak tezgâhına yöneldim. Kurbanını R.E.M grubunun rock müziğiyle uyandıran bir seri katil hiç duymamıştım. "*Everybody Hurts*•" ama hâlâ anlamış değildim.

Mutfağa doğru yürüdüğümde müzik azaldı ve o anda müziğin evin diğer yanından geldiğini anladım. Huysuz'un evinden geliyordu.

Fırının üzerindeki ışıklı düğmelere baktım. Gece on iki otuzdu ve komşum, genellikle dram filmlerinde kahramanın kamburunu çıkarmış yağmur altında yalnız başına evine yürürken çalan müzik gibi bir şarkı açmıştı.

Fırtına gibi pencereye koştum ve belden yukarımı pencereye dayadım. Huysuz'un camı da açıktı. Mutfağında ellerinde kadehler veya fincanlar, tembelce omuz omuza sallanan veya birbirlerinin boyunlarına dolanmış hâlde dans eden vücutlar vardı.

Hareketli bir partiydi. Belli ki Huysuz ben hariç *her* insandan nefret etmiyordu. Dudağımı ellerimin arasına aldım ve son sesimle camdan bağırdım. "AFFEDERSİNİZ!"

Bir yanıt alabilmek için iki kez daha çabaladım sonra camı çarptım ve birinci kattaki bütün camları tek tek kapattım. İşlemi bitirdiğimde hâlâ R.E.M grubu orta sehpamın üzerinde konser veriyor gibiydi.

Sonra sadece bir anlığına şarkı durdu. Parti sesleri, gülmeler, şişe tıkırtıları ve konuşmalar mırıltıya dönüştü.

Ve sonra tekrar başladı.

Aynı şarkı. Daha da yüksek sesle başladı. Ah, Tanrım. Eşofmanlarımı ayağıma geçirdim. Bir an polis çağırıp

---

• İng. Herkes İncinir.(ç.n.)

gürültüden şikâyet etme seçeneğini aklımdan geçirdim. Bir yandan, komşumla olan mesafemi korumam gerektiğini düşündüm. (Ah, bu arada polis çağıran ben değildim! Ben sadece yirmi dokuz yaşındaydım, müzikten, eğlenceden, şarkılardan ve danstan nefret eden evde kalan yaşlı bir kadın değildim!) Öte yandan babamı kaybettiğimden beri, bu rahatsız edici küçük şeyleri hoş görebilmem günbegün zorlaşıyordu.

Üzerinde pizza resmi basılı uzun kollu tişörtümü giydim ve ön kapıdan fırtına gibi çıkarak komşumun merdivenlerine yürüdüm. Ne yaptığımı ikinci bir kez düşünmeye fırsat kalmadan komşunun kapısındaydım.

Büyükbaba saati gibi güçlü bir gongla çaldı, müziği kesti ama şarkı söylemeler devam etti. Ona kadar saydım ve bir daha çaldım. İçeriden gelen sesler hafiflemedi bile. Partiye katılanlar zili duydularsa oralı olmadılar.

Kimsenin gelmeyeceğini kabul edene kadar kapıyı birkaç kez yumrukladım ve sonra tekrar eve döndüm. Saat birde karar verdim. Onlara saat bire kadar zaman tanıyacak, sonra polisi çağıracaktım.

Evin içindeki müzik sesi hatırladığımdan da fazlaydı ve evin camlarını kapattığımdan o birkaç dakika içinde içerideki sıcaklık iyice dayanılmaz bir hâle gelmişti. Yapacak bir şey olmadığından çantamdan bir kitap aldım ve verandaya seyirttim. Lambayı yakmak için sürgülü kapının yanındaki prizi arandım.

Dokundum ama hiçbir şey olmadı. İçindeki ampul ölmüştü. Kitabımı gecenin birinde, babamın ikinci evinin verandasında telefon ışığında okumak zorundaydım! Dışarıya çıktım ve gölden gelen gece serinliğiyle ürperdim.

Üstü sersem böceklerle çevrili uzun bir florasan ışığı haricinde Huysuz'un verandası da karanlıktı. Bu yüzden oradan bir gölge geçince neredeyse çığlık atıyordum.

"Tanrım!" Gölge soluklandı ve oturduğu sandalyeden fırladı. Gölge derken, tabii ki *ben korkudan onun ödünü koparana kadar karanlıkta pinekleyen adamı* kastettim. "Ne, ne?" diye panikledi, sanki benden 'üstün başın akrep dolu' dememi bekler gibiydi.

Öyle olsaydı, dünya biraz daha az acayip bir yer olurdu.

"Bir şey değil! Göremedim," dedim, hâlâ şaşkınlıktan nefes nefeseydim. "Sizi orada görmedim!"

"Beni burada göremedin mi?" diye tekrarladı. İnanmadığını belli eden biçimde güldü. "Gerçekten mi? Kendi verandamda beni görmedin mi?"

Teknik olarak hâlâ onu göremiyordum. Işık onun birkaç metre arkasında ve üstündeydi. Onu daha uzun gösteriyor ve silueti ile koyu renk dağınık saçlarının çevresini aydınlatıyordu. Bu noktada artık bütün yaz boyunca onunla göz göze gelmemem en doğrusuydu.

"Yoldan arabalar geçtiğinde veya restoran camından insanları gördüğünde de çığlık atacak mısın? Gayet korunaklı camlarını kapatsan da kazara beni elimde bıçak ya da jiletle *görürsen*?"

Kollarımı sinirle önümde kavuşturdum. Veya çabaladım. İçtiğim cinden hâlâ biraz sersem ve sarsak hâldeydim.

Demek istediğim, yani eski January'nin söyleyeceği şey, *Müziği azıcık kısar mısınız*? Muhtemelen dudağında parlatıcı ayağına da kadife ev terliklerini giyer ve komşunun kapısında elinde bir şampanya şişesi ile belirir ve bu Huysuz'u tavlama yoluna giderdi.

Fakat bu, benim hayatımın en kötü üçüncü günüydü ve o January, eski Taylor Swift'i nereye koydularsa, oraya gömülmüştü. Bu yüzden sadece, "O üzgün çocuk müziğini kapatır mısınız?" diyebildim.

Siluet güldü ve verandasının tırabzanlarına dayandı, elinde bira şişesi sallanıyordu. "Çalan müzik sırasını ben belirliyorum gibi bir havam mı var?"

"Yo, kendi partisinde karanlıkta tek başına oturan adam havan var," dedim. "Fakat kapına gelip yardımcına sesi kısmalarını söyleyecektim ama kudurmaktan sesimi duyuramadım, bu yüzden sana soruyorum."

Karanlıkta bir süre beni inceledi veya en azından ben öyle yaptığını düşündüm çünkü ikimiz de birbirimizi doğru düzgün göremiyorduk.

Sonunda, "Bak, bu gecenin bir an önce bitmesinden ve herkesin evimden çıkıp gitmesinden hiç kimse benim kadar *memnun* olamaz ama bu gece cumartesi gecesi," dedi. "Yazın, yol boyunca bir sürü kiralanıp tatil yapılacak ev var. Bu bölge olduğu gibi *başıboşluktan* kurtarılarak havaya kaldırılıp küçük bir köye sığdırılmadıkça bu geç saatte müzik çalınması anormal bir durum değil. Ve belki sadece belki, verandasında durup avaz avaz el ayak peşrevi çekmekten bahsedip uçan kuşları bile ürküten bu yeni komşu, kendi dilediğinden biraz daha geç saatlere kadar süren basit bir parti konusunda esnek olabilir."

Şimdi karanlığa bakıp öylece durma sırası *bana* gelmişti.

Haklıydı. Huysuzdu ama ben de huysuzdum. Karyn ve Sharyn'in vitamin-tozu-kutuları-piramidi-temalı partileri bile bu partiden daha uzun sürerdi ve hafta içi olurdu. Genellikle Jacques'ın ertesi sabaha kadar nöbeti olduğu günlere denk gelirdi. Hatta bazen o partilere ben de *katılırdım* ve şimdi ben bir cumartesi gecesi klasiği karaoke gecesini bile kaldıramaz hâlde miydim?

Hepsinden kötüsü, daha ne söyleyeceğimi tasarlayamadan Huysuz'un evindeki ses kesildi. Arka kapısından süzülen ışıktan kalabalığın dağıldığını, kucaklaşmaları, vedalaşmaları, ceketlerin giyilmesini ve bardakların koyulmasını görebiliyordum.

Şu önümdeki adamla boşuna kavga etmiştim ve bundan sonraki aylar boyunca onun tam bitişiğinde yaşamak

mecburiyetindeydim. Yani şekere ihtiyacım olsa, komşudan alabilme şansım sıfırdı.

Üzgün çocuk öfkesi yorumum için veya en azından üstümdeki lanet pantolon için özür dilemek istedim. Bugünlerde tepkilerim hep aşırıydı ve bu duruma şahitlik etme talihsizliğine uğramış bir yabancıya bu durumu izah edemezdiniz.

Üzgünüm, dediğimi hayal ettim. *Vırvırcı bir büyükanneye dönüşmek değildi niyetim. Babam öldü de ve sonradan bir metresi olduğunu öğrendim de ve ikinci bir evi varmış da, annem bildiği hâlde bana bu konuyu açmamış ve hâlâ konuyu konuşmaktan kaçınıyor da ve sonunda parçalara bölündüğümde erkek arkadaşım beni artık sevmediğine karar verdi de, kariyerim durdu ve en iyi arkadaşım benden çok uzaktaydı da ve dipnot olarak belirtmem gerekirse seks evinden bahseden de bu en iyi arkadaştı da ve ben aslında böyle partileri severdim de, son zamanlarda katlanamıyordum da... Yani lütfen davranışımı mazur görün ve iyi akşamlar dilerim. Teşekkürler, iyi geceler.*

Bunların yerine karnıma o bıçak yarası acısı oturdu ve akmasın diye uğraştığım gözyaşlarım yüzünden burnumun direği sızladı. Çatallı bir sesle konuştum ve ortaya öylece, "*Çok* yorgunum," deyiverdim.

Bir siluet olsa da kaskatı kesildiğini hissettim. Bir kadının duygusal çöküşü karşısında insanların bu hâle gelmesinin pek de şaşırtıcı olmadığını öğrenmiştim. İlişkimizin son haftalarında ne zaman duygusala bağlasam Jacques, depremi hisseden o yılanlar gibi kasılıyor ve birden markete gidip bir şey alması gerektiğini söyleyip kapıya koşturuyordu.

Komşum hiçbir şey demedi ama telaşla çekip gitmedi de... Öylece durdu ve alacakaranlığın içinden bana baktı. Rahat bir beş saniye kadar ilk önce kim tepki verecek diye bakıştık. Ben mi gözyaşlarına boğulacaktım, o mu ortamı terk edecekti?

Sonra müzik yine başladı. Carly Rae Jepsen çınladı. Başka zaman olsa bu duruma bayılırdım. Huysuz irkildi.

Sürgülü kapılara baktı ve sonra tekrar bana döndü. Hafifçe öksürerek, "Şunları kovayım," dedi ve dönüp içeri girdi. Onu görünce mutfaktaki kalabalıktan topluca ve neşeyle "EVERETT!" diye bir ses yükseldi.

Onu alıp fıçıların üzerine koymaya hazır gibiydiler. Eğilip sarışın bir kıza seslendiğini gördüm ve bir saniye sonra çok şükür müzik kesildi.

Bir dahaki sefere bir etki bırakmak istersem, elime bir tabak LSD'li kurabiye almak daha iyi olacaktı.

3

Şirin Pete

Anya'dan gelen mesajla başım çatlayarak uyandım. Hey, bebekmaması! E-postamı aldığına emin olmak istedim: Muhteşem kafan ve yaz sonuna yetiştirmen gerekenler konusunda konuşuyorduk.

O süreci düşünmek bile beynimi oyuyordu. Akşamdan kalma deneyimimi ilk olarak yirmi dört yaşında yaşamıştım. Anya'nın Sonya Lowe Kitabevi'ne ilk kitabımı, *Kiss Kiss, Wish Wish** sattığının ertesi sabahıydı. (Jacques, kutlamak için en çok sevdiği şampanyadan almıştı ve Brooklyn Köprüsü boyunca yürürken şişeden içmiş ve çok romantik olduğunu düşündüğümüz için güneşin doğuşunu beklemiştik. Sonrasında banyonun zemininde yatarken, beynimin Cancún'un sıcak güneşinde kaya üzerinde pişen yumurta gibi olmadan önce keskin bir bıçağın üstüne düşmüş gibi hissediyordum.

Ve şimdi! Yine işlemeli köşe kırlentinin üstüne yüzümü gömmüştüm ve beynim kafatasımda kızarıyordu. Aşağı katın banyosuna koştum. Kusma ihtiyacım yoktu ama kusuyormuş gibi yaparsam, vücudum aldanır ve içimdeki zehri atar diye umuyordum.

* İng. Öp öp, Dile Dile. (ç.n.)

Tuvaletin önünde diz çöktüm, gözlerimi duvarda asılı duran çerçeveli fotoğrafın kurdelesine diktim.

Babam ve annem kumsaldaydı. Rüzgârlıklarını giymiş, ellerini birbirinin omuzlarına atmış, annemin beyaza yakın saçları rüzgârda savrulurken ve babam, o zaman yeni grileşmeye başlamış saçlarını arkaya iterken çekilmiş bir fotoğraftı.

Sonra aynı şekilde ama evrenin daha da enteresan bir şakası herhâlde diye düşündüğüm, tuvaletin yanındaki rafta duran üç şeyi gördüm.

İki yıllık bir *Oprah* dergisi. Üçüncü kitabım Northern Light'ın* bir kopyası. Ve bir de üstünde yazarın resmi olan o lanet olası *The Revelatories* kitabı.

Ciğerim sökülürcesine öğürdüm. Kalkıp ağzımı çalkaladım ve duvardaki fotoğrafı duvara baksın diye ters çevirdim.

"Bir daha asla," diye sesli sesli söylendim. Kafa ayık hayata ilk adım mı? Muhtemelen seni içmeye sevk edecek bir eve taşınmamak olacaktır. Bu işle baş etmenin başka bir yolunu bulmalıydım. Doğa... gibi.

Tekrar oturma odasına döndüm, çantadan diş fırçamı aldım ve mutfak lavabosunda dişimi fırçaladım. Var olmaya devam edebilmemin ikinci önemli adımı ise kahveydi.

Ne zaman bir kitap tasarlasam, o ünlü pejmürde pantolonumun içinde yaşarım ya da ona eş beter olmuş eşofman altlarımı giyerim. Zaten bu seyahat için yanıma çok az şey almıştım. Hatta "kapsül gardırop" dedikleri, az eşya çok huzur felsefesinde videolar bile izlemiştim. Üstlerine de üzerinde ünlü resimleri basılmış sünmüş tişörtlerim veya stres sırasında temizliğe giriştiğimde giydiğim, yirmili yaşlarımdan kalan, yer bezinden hâllice penyeleri almıştım.

---

* Kuzey Işıkları (ç.n.)

İçkiyle dolmuş vücuduma, soluk siyah ve beyaz Joni Mitchell marka bir tişört ve paçaları kesilmiş bir kot pantolon, ayağıma da bilekte biten çiçek nakışlı botlarımı geçirdim.

Ayakkabı takıntım vardı ve bu takıntı, en ucuzundan rüküşüne, çok pahalısından dramatik olanlara kadar varırdı. Bu takıntılı hâlim, kapsül gardırop kavramına tümüyle başka bir anlam katmıştı. Yanıma dört çift ayakkabı almıştım ve herhangi bir kimsenin ucuzcu marketten aldığım simli tenis ayakkabıları ile dünyanın parasını harcadığım diz üstü Stuart Weitzman marka çizmelerimle ilgili "klasik" diye düşüneceğinden şüpheliyim.

Araba anahtarlarını aldım ve gözü kör eden yaz güneşine doğru yöneldiğimde, kanepenin yastıklarının arasına sıkışmış telefonumun öttüğünü duydum. Shadi'den mesaj gelmişti: *Lanetli Şapka ile işler tıkırında* diyor ve ardından bir sürü kuru kafa geliyordu.

Dışarı doğru yürürken bir yandan mesajı yanıtladım: DERHAL BİR RAHİP GÖR.

Kia arabama doğru yürürken, dün gece komşumun karşısında düştüğüm berbat durumu düşünmemeye çalıştım ama bu çaba, tam tersi biçimde en sevmediğim konuya daha fazla odaklanmamı sağladı.

Babam. Onunla en son kayık sefasına çıkacağımız o yapay göle giderken, Kia'nın içindeydik ve arabayı bana vereceğini söylemişti. Üstüne gitmem gerektiğini, New York'a taşınmamı ve arabayı da almamı söylediği gün de o gündü. Jacques tıp okuluna devam ettiği için zaten oradaydı ve ebeveynlerimle olabileyim diye onunla uzaktan bir ilişki yaşıyorduk. Babam iş için çok seyahat ediyordu ve ben her ne kadar hikâyenin kendi versiyonuma inanmayı seçsem de iş nedeniyle yaşamlarımız hep ayrı geçiyordu. Çok büyük bir yanım annemi yalnız bırakmaktan korkuyordu. Sanki

yokluğum nedeniyle kanser bir şekilde yol bulup üçüncü kez annemi bulacak zannediyordum.

O buz gibi park yerinde dururken, "Annen iyi," diye söz verdi babam.

"Tekrar olabilir," diye karşı çıktım. Onunla beraber yaşadığım bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum.

"Her şey olabilir, January." Dediği buydu. "Annene, bana veya sana bile, her an her şey olabilir. Ama şu anda öyle bir şey yok. Bir kere de kendin için bir şeyler yap, kızım."

Belki de benim New York'a taşınıp erkek arkadaşımla yaşamaya başlamam, onun da ikinci bir ev satın alıp metresi ile gizlice yaşaması ile aynı şeydi. İkinci kemoterapi seansları sırasında anneme bakabilmek için yüksek lisansı bırakmış ve bulabildiğim her kuruşu annemin tedavi masraflarına katmıştım. O ara babam neredeydi? Rüzgârlığını giyip kumsalda O Kadın'la şarap mı içiyordu?

Arabaya girerken bu düşünceleri kafamdan attım, koltuğun derisi bacaklarımı yaktı, arabayı çalıştırırken bir yandan da camları indirdim.

Caddenin sonundan, gölden uzaklaşarak sola döndüm ve kasabaya yollandım. Yolun sağ tarafından gelen parlak ışıklar camıma yansıyor, sıcak rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Bir anlığına bildiğim hayatım hiç var olmamış gibiydi. Solumda üzerlerini ancak örten giysileriyle sosisli sandviç satan yerin önünde bekleyen ergenler, çocukları ile dondurma tezgâhının önüne sıralanmış ebeveynler ve gölün plajına doğru pedal çeviren bisikletliler arasında yüzüyor gibiydim.

Ana yoldan aşağı doğru indiğimde, binalar iç içe, bitişik nizam sıralanmıştı. Sarmaşıklı terası ile İtalyan restoranı, yanına bitişmiş kayak dükkânı, ona yapışmış İrlanda tavernası, dibinde eski usül şeker yapıp satan bir dükkân ve

nihayet Pete'nin Kafesi yazan yer -Peet'in değil- gerçi öyle okunuyordu ama insanlar özellikle karıştırsın diye yazılmış gibiydi.

Arabayı park ettim ve Pete'nin, Peet değil, klimalı havasına daldım. Yerler beyaza, duvarlar içinde gümüş yıldızlar olan maviye boyalıydı. Masalar oturanların birbirlerini duyamayacağı şekilde yerleştirilmişti. Salon, kapısının üzerinde gümüş renkle Pete'in Kitapları yazan güzelce aydınlatılmış bir kitabevine açılıyordu. Üzerlerinde polar yelekler olan yaşlıca bir çift kitabevinin köşesindeki koltuklara çökmüştü. Barda hizmet eden orta yaşlı barista ve benden başka birkaç kişi vardı.

Barista, düşüncelerimi okumuş gibi, "İçeride olmak, dışarıdan iyi, sanırım," dedi. Kulaklarında, içerisinin yumuşak ışıklarında ışıldayan minik halka küpeleri, kısacık sarı saçları ile uyumlu kalınca bir ses tonuyla, "Çekinme. Pete'in yerinde hepimiz aile gibiyizdir," diyerek pembe tırnaklarıyla bana işaret etti.

Gülümsedim. "Tanrım, umarım değildir."

Gülerken bar tezgâhına eliyle vurdu. "Yaa, aileler biraz zorlu oluyor," diye benimle hemfikir olduğunu belirtti. "Neyse, ne vereyim sana?"

"Jet yakıtı."

Bilge bir tavırla başını salladı. "Ah, sen de onlardansın. Nerelisin, canım?"

"Yakın zamana kadar New York, ondan önce Ohio."

"Aa, Ailem New York'ta. Eyalette, şehir içinde değil. Sen şehirden bahsediyorsun, değil mi?"

"Queens'ten," diye onayladım.

"Hiç gitmedim," dedi. "Süt ister misin? Ya da içine şurup?"

"Biraz süt alırım," dedim.

"Tam yağlı, yarım yağlı veya yağsız?"

"Size kalmış. Pek seçici değilimdir."

Başını arkaya atarak güldü ve kahve makinelerine yöneldi. "Seçici olmaya kimin vakti var ki? North Bear Kıyıları son zamanlarda benim için bile çok hızlı gelişiyor yemin ederim. Belki bu senin içtiğin jet yakıtından içsem, her şey gözüme başka görünecek."

Espresso içmeyen bir barista pek ideal *değildi* ama bu minik altın küpeli kadını sevmiştim. Dürüst olmam gerekirse, çok sevmiştim ve içimi özlemle doldurmuştu.

Eski January için... Temalı partiler yapan, grup kıyafetlerini ayarlayan, benzin istasyonuna gidemeyen veya postanede kuyruk beklerken yeni tanıştığı biriyle bir yerlere gidip kahve alma planları yapan veya bir galeri açılışına giden January. Telefonumun fihristi bile *Ankor bardaki Sarah, ikinci el giysi dükkânı olan Mike ve şirin köpek* gibi bilmeceli isimlerle doluydu. Shadi ile bile, bir pizzacının tuvaletinde, ayağında gördüğüm en iyi Frye botu ile tuvalet kabininden çıktığında tanışmıştım. İnsanlara karşı derin merak hissimi, onlarla bir ortak nokta bulduğumda gözlerinde beliren pırıltıyı veya gizli yeteneğimi açıkladığımda yüzlerindeki hayranlığı bile özlemiştim.

İnsanları sadece *sevmeyi*, bile özlemiştim.

Ama bu barista, gerçekten çok sevilesiydi. Kahve berbat olsa da buraya yine geleceğimi biliyordum. Kahve bardağının plastik kapağını kapadı ve bana uzattı. "İlk gelenlerden para almıyoruz," dedi. "Sadece bir daha gelmelerini rica ediyoruz."

Gülümsedim, geleceğime söz verdim ve o tezgâhını silerken, son kalan dolarımı bahşiş kutusuna bıraktım.

Tam kapıya yöneldiğimde donakaldım. Anya'nın sesi kafamın içindeydi: *Heeey küp şekerim! CİDDEN haddimi aşmak istemiyorum ama biliyorsun ki kitap kulüpleri senin RÜYA yerlerindendir. Gerçekten küçük bir kasabanın kitapçısının içindeysen, bir göz atar ve selam dersin!*

Bu kafamda konuşan Anya'nın haklı olduğunu biliyordum. Şu anda, bütün satış yerleri beni ilgilendiriyordu.

Yüzüme bir gülücük kondurarak küçük kitabevinin kapısından girdim. Keşke zamanda seyahat edebilseydim ve 2002 Jessica Simpson müzik videosu *eşliğinde istediğim* bir kıyafetle girebilseydim.

Dükkân duvarlardaki küçük meşe raflar ve tünel gibi yanyana sıralanmış daha kısa kitap raflarıyla dolu bir yerdi. Karşılayan biri yoktu ve beklerken, romantik kitaplar bölümünün önünde duran üç tane yeni yetmeye sırf *benim* kitaplarımdan birine kıkırdamadıklarından emin olmak için baktım. Kitap satış elemanı, kızıl saçlının elinde benim *Southern Comfort** kitabımı görüp imzalamam için bana uzatırsa dördümüz birden travmaya girebilirdik. Kızıl saçlı şaşırarak kıkırdadı ve kitabı, kapağı görünecek biçimde göğsüne bastırdı. Üstü çıplak bir adam alevlerin içinde bir kadını kucaklıyordu. Kesinlikle benim kitaplarımdan biri değildi.

Lattemden bir yudum aldım ve tekrar kabın içine tükürdüm. Çamur gibi bir tadı vardı.

"Beklettiğim için özür dilerim, canım." Omzumun üstünden çatlak bir ses geldi ve kitap tünellerinden bana doğru zikzaklar çizerek gelen kadına döndüm. "Bu dizler eskisi kadar hızlı hareket edemiyor."

İlk başta baristanın ikizi sandım, beraber iş açmış kız kardeşler de olabilirdi ama sonra kadının Pete'in yeri yazan bar önlüğünü çıkartarak kasaya yöneldiğini fark ettim.

"Benim bir zamanlar paten şampiyonu olduğuma inanır mısın?" dedi ve önlüğünü tezgâha koydu. "İster inan, ister inanma ama öyleydim."

"Şu anda, North Bear Kıyıları'nın belediye başkanıyım desen şaşırmam."

---

* İng. Güneyin Huzuru. (ç.n.)

Kulakları çınlatan bir kahkaha attı. "Ah, hayır, hayatta öyle bir şey demem! Gerçi beni seçseler birkaç pisliği halledebilirdim! Bu kasaba, ortada ilerleme gösteren küçük bir cep gibi ama hâlâ keselerini, incili golf çantası gibi sıkı sıkıya tutan insanlar var."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Babamın üslubuyla konuşuyordu. İçime kor bir ateş gibi bir acı saplandı.

"Her neyse, benim fikrime aldırma sen," diyerek kırlaşmış kalın kaşlarını kaldırdı. "Ben sadece basit bir yatırımcıyım. Senin için ne yapabilirim, şekerim?"

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim," dedim. "Ben yazarım. Sandy Lowe Kitabevi için yazıyorum ve yazı geçirmek için burdayım. Bir merhaba diyeyim ve stoğunuzda benim kitaplarımdam varsa imzalayabileceğimi söylemek istedim."

"Aaaa, kasabamızda bir yazar daha!" diye haykırdı. "Ne heyecanlı! Biliyor musun, North Bear'da birçok çeşit sanatçı var. Bu bizim yaşam biçimimiz, sanırım. Ve tabii bir de üniversite var. Her tür özgür düşünceliler oradalar. Çok güzel küçük bir topluluk. Buraya bayılacaksın..." Sözünü bitirmemesinden cümlesinin sonuna ismimi eklemem için durduğunu anladım.

"January," dedim. "Andrews"

"Pete," dedi ve elimi *oraya koy, evlat!* diyen yeşil bereli Amerikan komandolarının gücüyle sıktı.

"Pete?" diye sordum. "Pete'nin Kafesi'ndeki Pete mi?"

"Aynen. Asıl adım Posy. Nasıl bir isimse?" öğürürmüş gibi dudağını büzdü. "Gerçekten söyle, Posy gibi bir hâlim var mı? Posy gibi isimli herhangi biri olabilir mi?"

Başımı salladım. "Belki, şey gibidir, hani naylon çiçekli elbise giyen bebek gibi biri?"

"Konuşmayı öğrendiğim anda hemen bu yanlışı düzelttim, anlayacağın, neyse, January Andrews." Pete bilgisayarına

baktı ve hemen benim ismimi tuşladı. "Bakalım senin kitabından bizde var mı?"

"Kitaplar" değil, "kitap" diyen ve tek bir kitabım varmış gibi konuşan hiç kimseyi düzeltmemiştim ama bazen bu yanılgı içime işlerdi. İnsanların benim mesleğimi hafife aldıklarını düşünürdüm. Sanki ben hapşırıyorum da ortaya romantik bir kitap dökülüyormuş gibi...

Bir de ortak bir gizli şakamız var gibi davranan insanlar vardır, sanat ve politika konuştuktan sonra benim iyimser kadın romanları yazdığımı öğrenirler: *Neyse ne, faturalarını ödüyor ya*! derler ve benim aslında kadın ve aşk konularında yazmak istemediğimi kabul etmem için neredeyse yalvarırlar.

"Stoğumuzda yok gibi görünüyor," dedi Pete ekrana bakarak. "Ama bir şey söyleyim mi, hemen ısmarlayacağıma emin olabilirsin."

"Harika olur!" dedim. "Belki yaz sonuna doğru konuyla ilgili bir atölye çalışması yaparız."

Pete nefesi kesilmiş bir şekilde kolumdan tuttu. "Müthiş fikir, January Andrews! *Kitap kulübümüz*e gelmelisin. Seni aramızda görmeye bayılırız. Buradaki toplulukla tanışmanın en iyi yolu. Pazartesi günleri yapıyoruz. Pazartesi gelebilir misin? Yarın?"

Kafamın içinde Anya konuştu: *Trendeki Kızı ne ünlü kıldı biliyor musun? Kitap kulübü.*

Biraz fazlaydı ama Pete'yi sevmiştim. "Pazartesi olur."

"*Müthiş*. Adresimi gönderirim. Akşam yedi, bol içki, kafalar iyi." Çekmeceden kartını çıkarıp uzattı. "E-posta kullanıyorsun, değil mi?"

"Sıklıkla."

Pete gülümsedi. "Tamamdır. Bana e-posta atarsın ve yarın geleceğinden emin oluruz."

Söz verdim ve gitmek için döndüğüm sırada neredeyse kitapların sergilendiği masaya çarpıyordum. Kitap piramidinin sallanmasını izledim, düşecekler mi diye endişelenerek

beklerken hepsinin aynı kitap olduğunu fark etim. Üzerlerinde imza etiketi vardı.

Tüm bedenini bir ürperti sardı.

Oradaydı, siyah ve beyazdan oluşan kapakta kare içinde kırmızı harflerle, *The Revelatories* başlığının altında onun ismi vardı. Birden kafamdakiler aydınlandı, domino parçaları gibi birleşti. Aklımdakileri sesli dile getirmek istemedim ama yapmış olabilirdim.

Çünkü kitabevinin kapısındaki zil çaldı ve başımı kaldırdığımda gördüm onu. Esmer ten. Çıkık elmacık kemikleri. Eğri bir ağız ve asla unutamayacağım boğuk ses. Dağınık saçlar. Hemen kafamda florasan ışığı ile çevrelenmiş saçlar canlandı.

Augustus Everett. Üniversitede tanıdığım ismiyle Gus.

"Everett!" diye seslendi Pete samimiyetle.

Komşum, Huysuz.

Üniversitedeki rakibinin yan komşusu olduğu gerçeği ile karşılaşan bütün yetişkin makul kadınların yapacağı gibi en yakın kitap rafının arkasına saklandım.

4

Ağız

Gus Everett'le üniversite rakipleri olmanın en kötü yanı mı? Onun bu rekabetin farkında olup olmadığından emin olmadığım gerçeği herhâlde. Benden üç yaş büyük ve liseden terk olup, diplomasını birkaç yıl mezar kazıcılığı yaptıktan sonra alan biri. Bütün bunları biliyorum çünkü okulun ilk döneminde yazdığı tüm hikâyeler çalıştığı mezarlıktan edindiği gözlemleri içeriyordu.

Yaratıcı yazma programındaki biz diğerlerinin ise, bir şey yazabilmek için kıçından ter akıyordu (çocukluk hikâyeleri: son anda kazanılan futbol maçı şampiyonlukları, ebeveynlerle anlaşmazlıklar, arkadaşlarla çıkılan yolculuk öyküleri) ve Gus Everett yas tutan dullar ile ilgili sekiz çeşit hikâye yazıyor, en bilinen konuları irdeliyor, ölü biriyle bir ayağı çukurda olan diğer kişinin bozulmuş ilişkilerini komik bir dille yazıyordu.

Gus da benim gibi Michigan Üniversitesi'nde bir verilen, bir kesilen bir bursla okuyordu ama o bursu nasıl aldığı meçhuldü çünkü herhangi bir spor yapmadığından sporcu bursu olamazdı ve zaten teknik olarak lise mezunu bile değildi. Bunun tek açıklaması yaptığı işte olağanüstü iyi olması olabilirdi.

Bütün bunların en üstüne de Gus Everett'in aptalcasına ve rahatsız edercesine çekici olmasıydı. Hem de o üniversitenin yakışıklısı denilen sıkıcı bir tabirle tanımlanamaz bir çekicilikti. Etrafına saldığı o manyetik güçten kaynaklanıyordu. Asla özel olarak egzersiz yapmamış fakat sürekli hareketli oluşundan kaynaklanan yağsız kaslı vücuduyla ortalama erkeklerden biraz daha uzundu. Kendine iyi baktığından değil de genetiğinden kaynaklanan ve spor yaptığından değil de sürekli hareket ettiğinden yağsız ve abartısız kaslı bir vücudu vardı.

Fakat bu da değildi dikkat çeken; konuşma şekli ve davranış biçimi, olaylara bakış açısıydı. Dünyayı görme biçimi olarak da adlandırılamazdı. Etrafına ve olaylara bakış biçimi sıra dışıydı. Bir şeye odaklandığında gözleri kısılır, göz bebekleri büyür ve kaşları girintili burnunun üstünde çatılırdı.

O hafifçe eğri ağzından bahsetmeye bile gerek duymuyorum ki öyle bir ağız, kanuna bile aykırı olmalı.

Paralı bakıcı olmak için (ki sonra hemen vazgeçti) Michigan Üniversitesi'ni bırakmadan önce Shadi her gece bana yemekte Seksi Fena Gus ile ilgili ne gelişmeler olduğunu sorardı. Hatta bazen onu tanımladığımız deyimi kısaltıp SFG derdik. Ona ve yazdığı yazılara hafifçe âşıktım.

Ta ki onunla sınıfta ilk kez karşılaşıncaya dek. Yazdığım kısa öyküyü okumaları ve eleştirmeleri için tek tek arkadaşlara veriyordum, ona da uzattım, bana ölü gözlerle baktı, hafif bir merakla başını kaldırdı ve "Dur tahmin edeyim: Sonunda herkes mutlu mesut. Yine."

O zamanlar romantik hikâyeler yazmıyordum, annemin kanserinin iki yıl sonra tekrarlanmasına kadar sırf dikkatimi dağıtmak için ne kadar çok romantik kitaplar okuduğumun farkında değildim ama kesinlikle *romantik bir anlatımla* yazıyordum, *iyi bir dünya* hakkındaydı. Sevgi ve insan bağı

kavramı dışında hiçbir şeyin önemi olmadığına, başımıza gelen şeylerin bir nedeninin olduğuna dair yazılardı.

Ve Gus Everett yine o her türlü bilgiyi emip kafatasına yerleştirmek ister gibi derin ve karanlık bakışlarıyla ve patlatılması gereken bir balon olduğuma karar verdiği ifadesiyle bana baktı.

Dur tahmin edeyim: Sonunda herkes mutlu mesut. Yine.

Sonraki dört yılı okulun yazma ödüllerini bir o, bir ben kazanarak geçirdik, yarışıyorduk ama ben hariç başkalarının hiçbir yazısını eleştirmediği ve hep en geç gelip sonra kalemimi ödünç aldığı atölye çalışmaları haricinde çok az konuşuyorduk. Ve o okul partisi verildiği vahşi gecede... yine konuştuk sayılmaz ama kesinlikle iletişim hâlindeydik.

Açıkçası *sürekli* yollarımız kesişiyordu, muhtemelen benim iki ayrı oda arkadaşımla ve bulunduğum kattaki kızların birçoğuyla çıktığı için çıkmak yerine öylesine *gönül eğlendirmek* tabiri bence daha doğru olurdu. Gus, haftada iki ile dört gece kızlarla çıkması ile bilinirdi. Oda arkadaşlarımdan birinin onunla ilgili gereksiz hayallere kapılıp kendisini özel olarak konumlandırması hariç ve ikinci oda arkadaşım (ve daha birçoğu) Gus Everett'le çok eğlenileceğini fakat en fazla otuz bir gün beraber olunabileceğini bile bile ilişkiye girerlerdi.

Tabii, eğer benim gibi mutlu sonla biten kısa hikâyeler yazan ve dört yılını onunla rekabetle geçiren, sonraki altı yılı da kariyerini onunla kıyaslamak için sık sık adamı internette aratan ve onunla ne zaman karşılaşsak araba yıkama yerinde para kazanmaya çalışan amigo kızlar gibi giyinmiş olan biri değilsen...

Tıpkı bugün, burada. Şimdi. Pete'in Kitabevi'ne girerken olduğu gibi.

Dükkânın köşesine kaçmayı becerip, çenemi kasıp kitap raflarını şöylesine inceler gibi yaparken (herhangi birinin

yapacağı gibi aslında koşuyordum) Shadi'ye yazacağım mesajı tasarlıyordum.

"January?" Pete seslendi. "January nereye kayboldun? Tanışmanı istediğim biri var."

Donduğumu ve cevap vermeden kapıdan sıvışabilir miyim diye düşündüğümü kabul etmekten pek de gurur duyduğumu söyleyemem.

Burada, kapının üzerinde çanlar olduğunu hatırladığım gerçeğini söylemeden geçemeyeceğim ki hâlâ bir karar verememiştim.

Sonunda derin bir nefes aldım, zoraki gülümseyip elimdeki berbat kahveyi ve bardağını bir silah gibi tutarak rafların arasından çıktım. "Selaaam," diyerek elimi kuklaymışım gibi salladım.

Doğrudan ona bakabilmek için kendimi zorladım. Aynı kitabın arkasına koyduğu resmindeki gibiydi: Çıkık elmacık kemikleri, kopkoyu renk gözleri, abartısız kaslı kolları ile mezar kazıcılığından çıkıp yazar olmuştu.

Buruşuk mavi bir gömlek (ya da solmuş siyah) bir tişört ve buruşuk koyu mavi (ya da solmuş siyah) kot giymişti. Saçları hafiften kırlaşmaya başlamış, o eğri ağzının etrafı yeni çıkan sakalın gölgesiyle kararmıştı.

"Bu January Andrews," dedi Pete. "Yazar. Buraya yeni taşındı."

Yüzünde benim bastırmayı başarabildiğim, dün gece ne kadarını görmeyi başarabildim acaba diyen aynı ifade ile bana baktı.

"Aslında tanıştık," dedi. Binlerce güneşin ateşi yanaklarımı, muhtemelen boynumu oradan göğüslerimi ve hatta bacaklarımı veya artık nerem görünüyorsa orayı bastı.

"Ya?" diye sordu Pete yüzünde memnun bir ifadeyle. "Nasıl oldu?"

Ağzım sessizce açıldı, aklımdan *üniversiteden* sözcüğü geçerken Gus'a bakabildim. "Komşuyuz," dedi Gus. "Sanıyorum."

Aman Tanrım, beni hatırlamamış olabilir miydi? Adım lanet olasıca January. Öyle Rebecca veya Christy/ Christina/ Christine falan değil. Gus'ın beni unutmuş veya tanımamış olma ihtimalini düşünmemeye çalıştım çünkü düşünseydim yüzüm çok fazla pişmiş ıstakoz ile patlıcan arası bir renk alabilirdi. "Doğru," dediğimi düşünüyorum. Kasanın üstündeki telefon çalmaya başladı ve Pete, bir parmak işareti yaparak izin aldı ve bizi yalnız bırakarak telefonu yanıtlamak için döndü.

"Eee," dedi Gus sonunda.

"Eee," diye tekrarladım papağan gibi.

"Ne tür şeyler yazıyorsun, January Andrews?"

The Revelatories başlıklı kitapların arkamda duran masadaki yığınına bakmamak için elimden geleni yaparak, "Romantik, genellikle," diye yanıt verdim.

Gus kaşını yukarı kaldırdı. "Hı."

"Hı, ne?" dedim, çoktan savunmaya geçmiştim.

Omzunu silkti. "Sadece 'hı.'"

Kollarımı kavuşturdum. "'Sadece hı' pek de bilgi içeren bir cümle değil."

Masaya dayandı ve o da kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Bu biraz hızlı oldu," dedi.

"Ne hızlı oldu?"

"Seni rahatsız etmek. Bir hece. Hı. Çok etkileyici."

"Rahatsız etmek mi? Bu benim rahatsız olmuş ifadem değil. Böyle görünüyorum çünkü yorgunum."

Düşünceli biçimde başını salladı. "Hımm, 'müzik' olmalı, senin için dün yürümek de zor olmuştur. Hey, bir 'müzik' problemin olduğunu düşünüyorsan, yardım almanın bir ayıbı yok."

"Her neyse," dedim, hâlâ yüzüm kızarmasın diye çabalıyordum. "Bana neler yazdığını hiç söylemedin, Everett. Eminim yer sarsıcı ve çok önemli şeylerdir. Tamamen yeni ve taptaze. Dünyayı gezen, anlaşılamamış ve soğuk bir şekilde isterik, hayal gücü olmayan bir beyaz erkek hikâyesi gibi olabilir mi?"

Kahkaha attı. "Soğuk isterik ha? Senin okuyucularının tercih ettiği incelikle ele alınan seksüel eğilimlerin tam zıttı? Söylesene, hangi konuyu yazmak daha büyüleyici: Aşktan-gözü-dönmüş bir korsan mı, aşktan-gözü-dönmüş bir kurt adam mı?"

Tekrar için için kaynamaya başladım.

"Ee, *okuyucularımın* isteklerinin *benimle* çok fazla bir alakası yok. Hemingway kurguları sevenlere göre yazmak nasıl bir şey? Bütün okurlarının adlarını tek tek biliyor musun?" Bu yeni January'nin yeni hâli çok rahatlatıcıydı.

Gus'ın başı o çok tanıdık gelen şekilde yana yattı ve koyu renk gözleri beni incelerken kaşları çatıldı. Gözlerindeki yoğunluk tüylerimi kaldırdı. Dolgun dudakları konuşmak için aralandığında Pete telefonu kapatıp yanımıza geldi ve Gus'ın konuşmasını kesti.

"Ne garip değil mi?" diye sordu Pete, hafifçe alkışlayarak. "İki tane yayımlanmış kitabı olan yazar, North Bear Kıyıları'nda aynı küçük caddede oturuyor! Yaz boyunca sidik yarıştıracağınıza eminim. Bu kasabanın sanatçı dolu olduğunu sana söylemiştim, değil mi January? Bir de şöyle bak!" Ardından güldü. "Bunu söylediğim anda, Everett içeri girdi! Evren bugün benim yanımda gibi görünüyor."

Cebimdeki telefonun çalışı, beni yanıt vermekten kurtardı. Bu konuşmadan kaçabilmek için ilk defa olarak telefonumu yanıtlamak için çaba gösterdim. Shadi olsun diye dua ettim ama ekranda ANYA yazıyordu ve midem düğümlendi.

Başımı kaldırdığımda, Gus'ın koyu renk gözleri yakarcasına bana bakıyordu. Etkisi müthişti. Pete'ye baktım. "Kusura bakma, telefona bakmak zorundayım. Tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

"Ben de!" Rafların arasına yöneldiğimde Pete tekrar seslendi. "Bana e-posta atmayı unutma!"

"Evde görüşürüz," diye seslendi Gus arkamdan.

Anya'nın telefonunu açtım ve dışarı çıktım.

5

Labradorlar

Ben kasabadan uzaklaşırken, "Yemin ediyorum, bunu yapabilirsin, January," diyordu Anya. "Eğer ben Saody'ye 1 Eylül'de kitabı teslim edeceğime söz verdiysem, *1 Eylül'de kitabı hazır etmeliyiz* demektir."

"Bunun yarısı kadar zamanda kitap yazmışlığım var," diye bağırdım dışarıya doğru.

"Aa, biliyorum, tabii. Ama biz bu yazıdan bahsediyoruz. On beş aydır yazılmamış ve hâlâ ortada olmayan kitaptan bahsediyoruz. Ne kadar ilerledin?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Ona yalan söylediğimi anlayacaktı. "Daha yazılmadı," dedim. "Ama planlandı. Sadece yazıya dökmek için zamana ihtiyacım var ve dikkatim dağılmamalı."

"Dikkatini dağıtmam. Dikkat dağıtmama kraliçesi olurum, yeter ki sen memnun ol. Lütfen, lütfen, lütfen bu konuda, bu konuda bana doğruyu söyle. Eğer biraz ara vermek istiyorsan..."

"Ara istemiyorum," dedim. Böyle bir lüksüm yoktu. Neye mal olursa olsun yapmak zorundaydım, satabilmek için göl evini boşaltmalıydım. Son zamanlarda aşka ve insanlığa olan inancımı kaybetmeme rağmen romantik bir roman yazmalıydım. "Çok iyi olacak, hakikaten."

Anya tatmin olmuş gibi yaptı, ben de onun tatmin olduğuna inanmış gibi yaptım. 2 Temmuz'du ve kitabımsı bir şey yazabilmek için üç ayım kalmamıştı.

Ve elbette doğrudan eve gidip yazmaya oturmak yerine süper markete yollandım. Pete'in lattesinden yalnızca iki yudum almıştım ve üçüncüsü fazla gelecekti. Meijer yolunda kahveyi çöpe tıktım ve beni birkaç hafta idare edebilecek marketteki alışverişime (makarna, mısır gevreği ve hazırlık gerektirmeyen tembel işi birkaç parça bir şey) başlamadan önce Starbucks'tan kocaman bir buzlu Amerikano aldım.

Eve vardığımda güneş iyice yükselmiş, hararet ve nem artmıştı ama en azından buzlu espresso başımın zonklamasını azaltmıştı. Marketten aldıklarımı boşalttıktan sonra bilgisayarımı verandaya taşıdım ve dün gece bataryasını bitmeye terk ettiğimin farkına vardım. İçeri girip prize takacaktım ki masanın üstündeki telefonum tınladı. Shadi'den mesaj: YOK ARTIK, Seksi Fena GUS, ha? Beni sordu mu? Onu özlediğimi söyle.

Mesajına yanıt verdim. Hâlâ seksi, hâlâ FENA. Yaşadığımız sürece onunla bir daha konuşmayacağım için söyleyemem. Beni hatırlamadı.

Shadi hemen yanıtladı. Hımm, bunun doğru olmasına imkân, hatta ihtimal yok. Sen onun masal prensesisin. Gölgesisin veya o senin, artık her ne ise.

Benim Gus'la yaşadığım ve unutmaya çalıştığım bir başka küçültücü anıma gönderme yapıyordu. Shadi ile o genel matematik sınıfında beraberlerken Gus, bizim arkadaş olduğumuzu fark ettiğini belirtmiş. Shadi onaylayınca, benim "durumumun" ne olduğunu sormuş. Shadi ondan bunun ne demek olduğunu açıklamasını isteyince, omzunu silkmiş ve orman perileri tarafından yetiştirilmiş bir masal prensesi gibi davrandığımı mırıldanmış.

Shadi de benim aslında iki seksi casus tarafından yetiştirilmiş bir imparatoriçe olduğumu söylemiş.

Bunca zaman sonra onu bu yaban ellerde görmek bende travma yarattı, dedim. Lütfen gel ve beni tekrar eski sağlığıma kavuştur.

Yakında habibi, diye yanıt verdi Shadi.

O gün bin beş yüz kelime yazmayı hedefliyordum. Sadece dört yüz yazabildim. İşin iyi tarafından bakınca, yirmi sekiz soliter oyunu kazandım ve akşam yemeği için kendime biraz sebze soteledim. Yedikten sonra mutfak masasında elimde bir bardak kırmızı şarapla bilgisayarımın ışığında karanlıkta oturdum. Bütün ihtiyacım kötü de olsa bir taslak çıkarabilmekti. Düzinelerce hazırlamıştım, yazma hızımdan daha hızlı düşünmüş ve aylar boyunca tekrar tekrar yazmıştım.

Öyleyse niye, kendimi zorlayıp bu *kötü kitabı yazamıyordum*?

Sözcüklerin çağlayan gibi aktığı zamanları özledim. O mutlu sonları, o müzik eşliğinde yağmurda öpüşmeleri, diz çökülüp evlenme teklif etme sahnelerini yazdığımda, günümün en güzel anı olurdu.

O zamanlar, her türlü fırtınaya göğüs gerebilecek, seni tüm sıkıntılardan ve korkularından arındıracak gerçek aşk, büyük bir ödül gibi gelirdi. O konuda yazmak, verebileceğim tek en değerli hediye gibiydi.

Her ne kadar dünyayı öyle gördüğüm bakış açım kesintiye uğramış olsa da bazen kalbi kırılmış kadınların yağmur altında hislenmelerinin, mutlu sonlarını bulmalarının ve içlerindeki müziğin mutlulukla yükseldiğini hissetmelerinin doğru olmasını istiyorum.

Bilgisayarımda yeni bir e-posta geldiği işaretini gördüm. Midem heyecanla kasıldı ve sadece Pete'den e-postama gelen yanıt olduğunu anlayana kadar kasılmam

durmadı. Kitap kulübünün adresi ile beraber bir cümlelik mesaj vardı. En sevdiğin içkiyi getirmekten çekinme ya da yalnızca kendini getir :)))

Gülümsedim. Belki Pete'in bir versiyonunu yeni kitabıma koyabilirdim.

"Gün gün, tek tek, adım adım," dedim sesli sesli ve şarap kadehimi alarak arka kapıya yollandım.

Camdaki ışık yansımasını engellemek için elimi gözüme siper ettim ve Gus'ın verandasına göz attım. Daha önce şömineden gelen dumanı görmüştüm ama şimdi yoktu ve veranda boştu.

Ben de sürgülü kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Gökyüzü gümüşümsü bir maviye kesmişti. Ortamın sessizliği kumsala vuran dalgaların sesini daha da belirgin kılıyordu. Ağaçların üzerinden gelen esintiyle ürperince sabahlığımın kuşağını sıktım, şarabımı bitirdim ve tekrar eve girdim.

İlk önce yansıyan mavimsi ışığın bilgisayarımdan geldiğini sandım ama ışık benim evimden değildi. Normalde karanlık olan Gus'ın evinin penceresinden geliyordu ve Gus'ın masasının etrafında yürüdüğünü görebiliyordum. Birden durdu ve bilgisayarına tuşlamak için eğildi sonra masadan bira şişesini alıp tekrar volta atmaya başladı, bir yandan parmakları ile saçlarını geri itiyordu.

Bu kareografi bana çok aşinaydı. O bana istediği kadar *aşktan-gözü-dönmüş korsan* veya *kurt adam* suçlamaları yapabilirdi ama iş yazmaya gelince Augustus Everett hâlâ karanlıkta volta atıyor ve benim gibileri gülünç duruma düşürüyordu.

***

Pete, üniversite kampüsünün kenarında pembe Victoria tarzı bir evde oturuyordu. Pazartesi akşamı çıkan fırtınada göl suları çalkalansa da onun evi şirin ve sakindi.

Kaldırımın yanına park ettim ve sarmaşık kaplı pencerelere, büyüleyici küçük kulelere baktım. Güneş tamamen batmamıştı ama gökyüzünü kaplayan yumuşak gri bulutlardan ışık süzülüyor ve her yeri yeşile boyuyordu. O hafif sis altında, Pete'in evinin önündeki sundurma ile beyaz boyalı tahta çitler arasındaki bahçesi, çok gür ve büyülü görünüyordu. Burası, yazabilmek için saklandığım o yazı mağarasından kaçmak için mükemmel bir yerdi.

İmzalanmış kitaplarımın dolu olduğu torbayı ve yan koltuktan *Southern Comfort* kitabımdan alıntıların olduğu notları aldım ve arabadan çıktım. Kapüşonumu kafama çekip yağmurda koşarak bahçe kapısını açtım ve taşlıklı patikaya adımımı attım.

Pete'in bahçesi büyük ihtimalle gördüğüm en hoş manzaraydı fakat en iyi yanı fırtınanın gürültüsünü bastıran Pink Floyd'un "Another Brick in the Wall" şarkısının çalmasıydı ve adımımı attığım sundurma o sesle titriyordu.

Kapıyı vurmayı başaramadan önce Pete kapıyı açtı ve içi dolu plastik şarap bardağıyla, "Jaaaaaaanuary Andrews!" diye haykırdı.

Arkasından bir yerlerden, koca bir koro aynı şekilde "January Annnnndrews!" diye tekrarladı.

"Peeeete," diye karşılık verdim ve gelirken yoldan aldığım bir şişe Chardonay şarabını uzattım. "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkürler."

"Ohhh." Şarabı aldı ve etiketini incelerken gözlerini iyice açtı ve kıkırdadı. BİR CEP DOLUSU POSY* derler bana ama ben Posy ismini PETES yazdım. "Fransızca gibi geliyor!" diye espri yaptı. "*Fantezi* kelimesinin Flemenkçesi!" Eliyle müziğe doğru onu takip etmemi anlatan bir işaret yaptı. "İçeri gel ve kızlarla tanış."

---

* Vecize (ç.n.)

Kapının yanındaki kilimde çeşitli ayakkabılar, birçoğu sandalet ve kalın botlardan oluşan ayakkabı yığını vardı. Ben de yeşil yağmur botlarımı çıkardım ve Pete'in holde yalınayak yürüyüp bıraktığı izleri takip ettim. Pete'in ayak tırnakları, manikürüyle uyumlu lavanta rengi ojeliydi ve soluk kot pantolonu, beyaz keten gömleğiyle kahve dükkânındakinden çok daha yumuşak bir havaya sahipti.

Üstü çeşitli içki şişeleri ile dolu mutfağın granit tezgâhını geçtik ve evin arkasındaki oturma odasına geldik. Normal şartlarda bahçe kullanılacaktı ama belli ki Tanrı, başımızın üstünde bovling oynamayı düşündüğünden içeride idare edecekmişiz gibi duruyor. Şimdi bir kişiyi daha bekliyoruz.

Zaten küçük olan oda, içindeki beş kişiyle daha kalabalık görünüyordu. Ve elbette, ikisi kanepede, biri koltukta olmak üzere üç adet labrador köpek durumu kolaylaştırmıyordu. Parlak yeşil tahta sandalyeler, görünüşe göre insanlar için getirilmiş ve yarım daire hâlinde konmuştu. Köpeklerden biri zıpladı ve kuyruğunu sallayarak onca ayağın arasından geçip beni karşıladı.

"Kızlar," dedi Pete, sırtımı sıvazlayarak. "Bu January. January şarap getirmiş."

"Şarap ha, ne hoş!" Bunu söyleyen uzun sarı saçları olan bir kadındı. Öne çıkarak beni kucakladı ve yanağımdan öptü. Sarışın geri çekilince, Pete ona şarap şişesini uzattı ve müzik sistemine doğru yöneldi. "Ben Maggie," dedi sarışın. Uzun ve ince fiziğini giydiği drapeli beyaz elbise daha da etkileyici bir hâle getirmişti. Gülümsedi. Golden Wood'un Lady Galadriel'i ile orta yaşa yaklaşan Stevie Nicks arası bir şeydi ve kahverengi gözlerinin kenarları gülümserken kırışıyordu. "Seninle tanışmak çok hoş, January."

Müziğin sesi kesilince Pete'in sesi çınladı. "O, yani Maggie, eşim Bayan Pete."

Maggie'nin sakin gülümsemesi, göz bebeklerini sevgiyle yuvarlamanın bir çeşidi gibiydi. "Sadece Maggie yetsin. Bu da Lauren." Turuncu elbise giymiş, dehşet ifadeli kadın elini sıkabilmem için uzattı. "Oradaki kanepenin üzerinde oturan da Sonya."

Sonya. İsim, mideme bir çekiç gibi indi. Daha onu görmeden ağzım kurudu, görüşüm bulanıklaştı.

"Selam January," dedi horlayan labradorların arasından süklüm püklüm. Yüzünde zoraki bir gülümseme hâkimdi. "Seni görmek ne hoş."

6

Kitap Kulübü

Ölmüş babanızın sevgilisi ile karşılaştığınızda düzgün davranabilmenin bir yolu var mıydı? Vardıysa da, *Çişe gitmem lazım* diye çıkış yapmak ve ev sahibinin elinden şarabı kapıp, koşarak holde tuvalet aramak değildi herhâlde. Ama en iyi hareket olarak ancak bunu yapabildim.

Şarabın kapağını açtım ve o deniz temalı banyonun orta yerinde boğazıma boşalttım. Bir sebep bulup, çekip gitmeyi düşündüm ama bu fikir bana çok utanç verici bir seçenek gibi geldi. Yine de kapıdan çıkabilir, arabama binebilir ve hiç durmadan Ohio'ya kadar gidebilirim gibi geliyordu. Bu insanları bir daha görmek zorunda değildim. Ponderosa Biftek Evi'nde iş bulabilirdim. Hayat böyle de güzel olurdu! Veya sonsuza kadar banyoda kalabilirdim. Şarabım var, tuvalet ihtiyacımı rahat giderebilirim, başka ne isteyebilirim ki?

Benim banyodan çıkmamı sağlayan şey, ne ruhumun güçlü oluşu ne de doğru davranışı sergileme isteğimdi. Ayak sesleri ve hol boyunca gelen sesler ve Pete'in "Aa, kalamayacağından emin misin?" sözü sebep oldu. Pete'in konuşması daha çok, *Neler dönüyor, Sonya? Bir küçük tuhaf kızdan mı korkuyorsun?* tarzındaydı. Sonya, "Hayır, keşke

kalabilseydim ama acil bir telefonum olduğunu tamamen unutmuşum. Patronum bir an önce arabama binip bluetooth'u kulağıma takmam için durmadan e-posta atıyor," diyordu.

"Bluetoothmuş, şlututmuş" dedi Pete.

"Ya aynen öyle," dedim şarap şişeme dönüp. İçtiğim Chardonay beni çok hızlı etkilemişti. Sabahtan bu yana ne yediğimi düşününce, bu hafif peltek hâlimi anlamam kolaylaştı. Emin olduğum tek şey, acil ihtiyaçtan tuvalete giderken bir avuç marshmallow avuçladığım ve yediğimdi.

Hoop.

Ön kapı açılıyordu. Yağmur tıkırtıları arasında vedalaşma sesleri geliyordu ve ben hâlâ banyoda tıkılıydım.

Şişeyi lavabonun yanına koydum, aynada kendime ve kahverengi gözlerime baktım. "Bu yaz boyunca geçirdiğin en zor gece bu olsa gerek," diye fısıldadım. Yalandı tabii ama inanmak istedim. Saçlarımı düzelttim, ceketimi çıkardım, şişeyi elimdeki çantaya koydum ve tekrar hole adım attım.

"Sonya çıkmak zorunda kaldı," dedi Pete ama sesi daha çok *"Neler oluyor, January"* der gibiydi.

"Aa?" dedim. "Kötü olmuş." Ama daha çok *Blootooth'a ve şlututa şükürler olsun*! gibiydi.

"Ya aynen öyle," dedi Pete.

Onun arkasından tekrar labradorların kadınların aralarında farklı bir yerleşime geçtikleri oturma odasına gittim. Köpeklerden biri, kanepenin en ucuna ilişmiş, Maggie yanında boşluğa oturmuş, ikinci köpek tekli koltuğun tepesine çıkmıştı. Lauren ise yüksek arkalıklı yeşil sandalyelerden birine oturmayı seçmişti. Pete, bana onun yanındaki diğer yeşil sandalyeyi işaret etti, kendi de üçüncüye oturdu. Pete saatine baktı. "Bir iki dakikaya burada olur. Muhtemelen fırtınaya yakalandı! Eminim birazdan başlayabileceğiz."

"İyi," dedim. Oda hâlâ hafifçe dönüyordu. Sonya'nın annemin tam tersi olan, ufak tefek ve dimdik ince vücudu ve başının üstüne topladığı beyaz saçlarıyla daha önce kıvrıldığı yere zorlukla bakabildim. O arada kitap aralıkları için (şarabın kapağının açılmamasına dikkat ediyordum) çantamı karıştırmaya başladım.

Biri kapıyı çaldı, Pete hemen kalktı. Sonya fikrini değiştirip tekrar gelmiş olabilir düşüncesiyle yüreğim ağzıma geldi. Holden mırıltılar geldi ve Pete arkasında ıslanmış, dağılmış Augustus Everett'le içeri girdi. Augustus yağmur sularını saçarak parmaklarıyla hafif kırlaşmış saçlarını arkaya attı. Yeni yataktan çıkmış ve fırtınanın içinden kâğıt torbadan içki içerek gelmiş gibiydi. Elbette, bu değerli anı yargılayacak kişi ben olamazdım.

"Kızlar," dedi Pete, "hepinizin onu, tek ve yegâne Augustus Everett'i tanıdığınıza inanıyorum."

Gus başını sallayarak selam verdi. Gülümsedi? Bu hâli kelimeyle ifade edilemeyecek gibiydi. Ağzı oynadı ve gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bana da başıyla selam verdi. "January."

Aklım ve şarapla yıkanmış beyin çarklarım, bu anın neden beni bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordu. Elbette, ortada kendini beğenmiş Everett vardı. Ve elbette bir kadın yüzünden tökezleme ve banyoda şarap içme durumu hâkimdi. Ve...

Pete'in tanıştırma şeklindeki farklılık mevcuttu.

Bu January, ebeveynlerin birini başkasıyla arkadaş olmaya zorlarken kullandığı bir tabir gibiydi.

Bir kitap kulübünün özel konuğunu tanıtırken kullanacağı tabir ise *O tek ve yegâne Augustus Everett olurdu, elbette.*

"Lütfen, lütfen. Buraya, January'nin yanına otur," dedi Pete. "Bir içki alır mısın?"

Aman Tanrım. Yanlış anlamıştım. Ben burada özel konuk değildim. Ben burada kitap kulübünün potansiyel üyesi olarak bulunuyordum.

Ben bu kitap kulübüne *The Revelatories* kitabını tartışmaya gelmiştim.

"İçecek bir şey alır mısın?" diye sordu Pete ve mutfağa seyirtti.

Gus, Maggie ve Lauren elindeki mavi plastik bardaklara baktı. Omzunun üstünden, "Nelerin var, Pete?" diye sordu.

"Ah, kitap kulübünün ilk raundunda daima White Russian* vardır ama January şarap getirmişti, tercih edersen."

Geceye White Russian ile başlama fikri ve çantamdaki şarabı utanç verici biçimde çıkartmak zorunda kalma durumu beynimi yaktı.

Pete'in yüzündeki kocaman gülümsemeden anladığım kadarıyla hiçbir şey onu bu kadar eğlendiremezdi.

Gus öne eğilerek dirseklerini bacaklarına dayadı. Bu hareketiyle gömleğinin sol kolu hafifçe yukarı sıyrıldı ve ince siyah dövmesi göründü. Dövmesi bükülmüş bir daire şeklindeydi. Möbius şeridi, deniliyor diye düşündüm.

"White Russian iyi olur," diye yanıt verdi Gus.

Elbette, iyi olurdu.

İnsanlar en sevdiği yazarın, daktilosunun başına elinde kuvvetli bir viski ve bilgi açlığı ile oturduğunu hayal etmeyi sever. Yanımda oturan ve *benim* kariyerimle dalga geçen dağınık adamın, kirli iç çamaşırı giydiğine ve kötü marka peynir patlakları yediğini duysam hiç şaşırmazdım.

Fakültenin ilk sınıf öğrencilerinin esrar satan torbacılarından biri gibi çıkıp gelebilirdi, yine de benim resmî Micheal Kors elbiseli hâlimden daha fazla ciddiye alınırdı. Ben kitap arkası yazar fotoğrafımı *Bloomberg Dergisi*'nin uzman fotoğrafçısına çektirsem, o ise annesinin 2002'den

* Beyaz Rus- votka, kahve ve sütten oluşan kokteyl (ç.n.)

kalma dijital kamerası ile kendi verandasında suratsız hâlini çekse, yine benden fazla saygı görürdü.

Hatta cinsel tacizci resimleri bile gönderebilir, onu ön kapağa ve üstüne iki satır özgeçmişle bassalar, yine de satışı tavana vururdu. *Ne kadar Kısa ve O kadar iyi*, derdi Anya.

Gus'ın gözlerini üstümde hissettim. Kafamın içinde onu parça pinçik ettiğimi anladığını hayal ettim. Lauran ve Maggie'nin de bu gecenin tam bir fiyasko olduğunu anladıklarını kafamda canlandırdım.

Pete elinde içi sütlü votka dolu mavi plastik şarap bardağıyla döndü ve Gus teşekkür etti. Pete sandalyesine ilişirken ben derin bir nefes aldım.

Bu gece nasıl daha kötü olabilirdi?

En yakınımdaki labrador sesli biçimde gaz çıkardı.

"Tamam o hâlde!" dedi Pete ve ellerini çırptı.

Ne oluyordu be. Çantamdaki şarabı çıkarıp bir yudum aldım. Maggie kıkırdadı ve labrador yuvarlanıp yüzünü yastığa sakladı.

"Red, Beyaz Ruslar ve Mavi Kitap Kulübü seansına başladı ve ben herkesin bu kitap hakkındaki fikirlerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Maggie ve Lauren, Beyaz Rus kokteyllerinden birer yudum alırken bakıştılar. Maggie kendininkini sehpaya koydu ve hafifçe bacağına vurdu. "Heyt, ben bayıldım."

Pete'in kahkahası kaba ama sıcaktı. "Sen her şeye bayılırsın, Mags."

"Yo. Casus adamı, esas olanı değil, diğerini sevmedim. Sinsi."

Casuslar? *The Revelatories'de casuslar* mı var? Gus'a baktım, o da benim kadar kafası karışık görünüyordu. Sol bacağının üstüne koyduğu Beyaz Rus kokteyli ile ağzı açık bir hâlde bakıyordu.

"Ben de onu pek takmadım," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Lauren. "Özellikle başında ama sonra doğru yolu buldu. Mazisine bakıp annesinin Ruslarla bağlantısını öğrenince, onu biraz anlamaya başladım."

"Bu iyi bir nokta," diye onayladı Maggie. "Tamam, geri aldım. Sona doğru ben de bir şekilde onu sevdim. Gerçi ajan Michelson'a davranışını hâlâ çok beğenmiyorum. Buna da bir mazeret bulamayacağım."

"Elbette öyle," diye onayladı Pete.

Maggie hafifçe elini salladı. "Tam bir kadın düşmanı."

Lauren onayladı. "İkizlerin ortaya çıkışı ile ilgili ne düşünüyorsunuz?"

"Doğrusu, biraz sıktı beni ve nedenini söyleyeyim mi?" dedi Pete ve nedenini açıkladı. Zar zor duyabildim çünkü Gus'ın yüzündeki ifadenin belli belirsiz değişmesini izlemeye odaklanmıştım.

Bu bahsettikleri onun kitabı olamazdı. Öyle dehşete düşmüş gibi değildi, şaşkındı sanki birilerinin ona eşek şakası yaptığını düşünüyormuş gibiydi ama daha tam da anlamış görünmüyordu. Kokteylini bitirmişti ve biri getirir ya da içki kendi kendine gelirmiş gibi mutfağa bakıyordu.

"Mark'ın kızının cenazede söylediği "Amazing Grace*" şarkısı sırasında kimse ağladı mı?" diye sordu Lauren, elini kalbinin üstüne koymuştu. "İşte orası beni yakaladı. Gerçekten etkiledi. *Bilirsiniz*, ben taş kalpliyimdir! Doug G. Hanke olağanüstü bir yazar."

Etrafıma baktım. Dolaba, kanepenin ötesindeki kitap raflarına, sehpanın altındaki rafta duran dergilere, isimler ve başlıklar, yüzlerce değilse de düzinelerce kitap kapağı kafamın içinden hızla geçti.

Gökyüzü Operasyonu. Moskova Oyunu. Derin gizem. Kırmızı Bayrak. Karanlıkta Oslo.

---

* İnanılmaz Grace (ç.n.)

Red, White Russians ve Mavi Kitap kulübü.

Ben, January Andrews, romantik kitapların yazarı ve gerçek bir harika çocuk Augustus Everett, casus romanları hastaları olan bir kitap kulübünün ortasına düşmüştük. Gülmemi engellemek için epey çaba sarfettim, yine de çok beceremedim.

"January?" dedi Pete. "Her şey yolunda mı?"

"Harika," dedim. "Çantamdaki şaraptan biraz fazla içtim sanırım. Augustus, sen iyisi mi buradan devam et." Şişeyi ona uzattım. Bir kaşını kaldırdı.

Güldüğümü sanmıyordum ama üçte ikisi içilmiş Chardonay şarabını kabul edip etmeyeceğini beklerken zafer kazanmış gibi baktığından kendimi alamadım.

"O konuda biraz düşündüm," dedi Maggie. "Sanırım ben aynı yumurta ikizlerinin birbirlerinin yerine geçmesi fikrini *sevdim*."

Labrador yine gaz çıkardı.

7

Yol

Evden çıkarken, "Bizi çağırdığın için çoook teşekkürler, Pete," derken Pete'i kendime çekip kucakladım.

Pete sırtımı sıvazladı. "Ne zaman istersen. İstediğin pazartesi, özellikle! Heyt, Her pazartesi. Red, White Russians ve Mavi Kitap Kulübü daima taze kan sever. Gördüğün gibi nasıl köhnemişiz. Maggie beni şaşırtmayı sever ama pek yaratıcı değildir. Lauren de sosyalleşmek için geliyor sanırım. O da benim gibi başka bir fakülte hanımı."

"Fakülte hanımı?" diye sordum.

Pete başını salladı. "Maggie üniversitede çalışıyor, Lauren'in kocasıyla," diye yanıtladı hemen. "Eve nasıl gideceksin, canım?"

Şarabın etkisini olmasını istediğim kadar hissetmiyordum ama eve kadar araba sürmeyi de riske atamazdım.

"Ben götürürüm onu," dedi Gus, ciddi ve sakin bir ifadeyle.

"Uber çağırırım,"

"Uber mi?" diye tekrarladı Pete. "North Bear Kıyıları'nda olmaz, çağıramazsın. Onlardan bizde de var ama gece ondan sonra bulabileceğini sanmıyorum."

Telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. "Aslında, o burada, gitmeliyim. Tekrar teşekkürler, Pete. Gerçekten çok... ilginçti."

Kolumu sıvazladı ve yağmura çıktım. Bir yandan telefonumdan Uber çağırma programımı açıyordum. Yağmurun altında, Gus ve Pete'in sundurmanın altındaki sessiz vedalaşmalarını duydum ve sonra kapı kapandı ve bahçede onunla yalnız kaldığımızı anladım.

Çit boyunca kapıya kadar hızla yürümeye başladım, telefonumdaki Uber programı boş boş bana bakıyordu. Kapadım ve tekrar açtım.

"Dur tahmin edeyim," diye hormurdandı Gus. "Burada oturan kişi, tam da bunu söylemişti. Burada Uber yok."

"Dört dakikası varmış," diye yalan söyledim. Dik dik baktı. Kapüşonumu kapatıp döndüm.

"Ne oldu?" dedi. "Arabama kaygan zeminde binip, çok satan Jell-O kitabımla rekabete tutuşurken tavanından aşağı kayarsın diye mi endişeleniyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Seni tanımıyorum."

"North Bear Kıyıları'nın çok sık fıkı olduğunuz Uber şoföründen daha az mı?"

Bir şey söylemedim. Gus kendi arabasına bindi ve motoru çalıştırdı ama hareket etmedi. Telefonumla meşgulmüş gibi yaptım. Niye gitmiyordu ki? Arabasına bakmamak için ciddi çaba sarf ediyordum ama yağmurun altında beklemektense arabaya binmek çok daha çekiciydi.

Telefonumdaki programa baktım hâlâ bir şey yoktu.

Gus'ın yan koltuğunun camı aşağıya indi ve Gus eğilerek, "January," dedi içini çekerek.

"Augustus."

"Dört dakika oldu ve Uber falan gelmiyor. Lütfen arabaya biner misin?"

"Yürürüm."

"Neden?"

"Çünkü egzersiz yapmalıyım," dedim.

"Zatürre tehlikesinden bahsetmeyelim."

"Hava otuz beş derece gibi," dedim.

"Tam anlamıyla söylemek gerekirse, titriyorsun."

"Belki eve yürümenin heyecanı ile titriyorumdur."

"Belki vücut ısın düşüyordur, kalp hızın düşüyordur ve cildin donduğu için seni korumayı reddediyordur."

"Alay mı ediyorsun? Kalbim gayet *hızlı* atıyor. Daha yeni üç saat süren ve *casus romanları* konuşulan bir kitap kulübü toplantısından çıktım. Bu adrenalini atabilmem için koşmam *lazım*." Kaldırımdan yürümeye başladım.

"Yönün yanlış," diye seslendi Gus.

Hemen geriye doğru dönüp diğer yöne doğru yürümeye başladım. Gus'ın arabasını geçtim. Arabanın loş ışığında dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Buradan yedi kilometre uzaktayız biliyorsun. Bu hızla ancak... asla varamazsın. Muhtemelen bir çalılığa düşer ve hayatının geri kalanını orada geçirirsin."

"Aslında ayılabilmem için ideal bir zaman süreci," dedim. Gus arabasıyla yanımda yavaşça ilerliyordu. "Ayrıca yarın tekrar akşamdan kalma olarak uyanmak istemiyorum. Trafikte yürümeyi o duruma tercih ederim."

"Ya ne demezsin. İkisini de yaparsın diye endişeliyim. Bırak da seni evine götüreyim."

"Kafam iyiyken uyuyakalırım ve bu da iyi olmaz."

"Tamam, sen ayılıncaya kadar seni eve götürmem. North Bear Kıyıları'nda, bu durumu çözmenin en iyi yöntemini biliyorum.

Durdum ve arabasına baktım. O da durdu ve bekledi.

"Dur bir açıklık getirelim," dedim. "Bu seks fasaryasından bahsetmiyorsun değil mi?"

Gülümsedi. "Hayır, January seks fasaryasından bahsemiyorum."

"Öyle yapmasan iyi olur," diyerek arabanın kapısını açtım ve koltuğa oturdum. Ellerimi ısıtmak için ısı panellerine dayadım. "Çünkü çantamda biber gazım var. Ve silah."

"*Ne oluyor*," dedi arabayı boşa aldı. "Sarhoşsun ve şarabını koyduğun torbanda *silah* mı gezdiriyorsun?"

Emniyet kemerini taktım. "Şakaydı. Silah dediğim kısım, öldürme kısmı değil, tabii eğer yanlış bir şey yaparsan. Ciddiyim."

Kahkahası eğlendiğinden değil şaşırdığındandı. Arabanın karanlığında bile gözlerinin açıldığını ve eğri ağzının gerildiğini hissedebiliyordum. Başını salladı, alnındaki yağmur damlalarını elinin tersiyle sildi ve arabayı sürmeye başladı.

***

"YÖNTEM dediğin bu mu?" diye sordum, araba bir park yerine giriyordu. Yağmur azalmıştı ama asfalttaki su birikintileri dikdörtgen şeklindeki binanın neon ışıklarını yansıtıyordu. "Ayılma yöntemi olarak... *donut* mu?" Işıklı işaretler öyle diyordu. Nasıl tanımlarsam tanımlayayım önümde duran şey bir kızarmış çörek dükkânıydı."

"Ne bekliyordun?" diye sordu Gus. "Bir uçuruma doğru arabayı sürmemi ve birini tutup yalancıktan seni kaçırıyormuş gibi yapmasını mı? Aa dur, o *seks fasaryası tabirin* alaycılık kisvesinde aslında bir davet miydi? Seni baştan çıkarma mı istiyorsun?"

"Hayır, sadece bir dahaki sefere beni arabana binmeye ikna ederken doğrudan *donuttan* bahsetsen zamandan tasarruf ederdik."

"Umarım seni sık sık arabama binmeye ikna etmek gibi bir şey yapmaya mecbur kalmam?"

"Hayır, sık sık değil," dedim. "Sadece pazartesileri."

Yine güldü, belli belirsizdi, belli etmek istememiş gibiydi. Birden arabanın içi küçüldü sandım, ayıldım. Önümdeki

bina o sinek öldürücü ışıklar gibi parıldıyordu. İçerisi boştu. Yetmişlerden kalan turuncu oturma locaları camdan görünüyordu.

"Biliyor musun, Uber şoförü olmayı düşünebilirsin," dedim.

"Efendim?"

"Yani, arabanın kaloriferleri iyi çalışıyor, muhtemelen kliman da iyidir. Gerçi parfümün Axe değil ve yol boyunca bir kelime etmedin. Beş yıldız. Altı yıldız. Bugüne kadar tanıştığım en iyi Uber şoföründen bile iyi."

"Hımm." Gus yaylı kapıyı açtı, tepedeki çan çınladı. "Belki bir dahaki sefere Uber'e bindiğinde, çantanda dolu bir silah olduğunu ilan edersin ve daha iyi bir hizmet alırsın."

"Gerçekten mi?"

Ben önünden yürürken, "Dur şimdi hemen alarma geçme," diye mırıldandı.

"Ne?" diye dönüp sordum.

"Selam!" Bir ses neşeyle Bee Gees'in müziğinin yankılarının arasından seslendi.

Işıklı tezgâhın arkasında duran adama döndüm. Radyo tezgâhın üstündeydi ve diskoda çalıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. "Selam," dedim.

"Nasıl gidiyor," dedi adam başını sallayarak. Gözlerinde kalın gözlükler, yüzünde kırışıklar ve zapzayıf vücuduyla en az annem ve babam kadar yaşlıydı.

"Selam," dedim tekrar. Beynim hamster kapanına kısılmış gibiydi. Karşımda gördüğüm sahneyi sürekli kafamda döndürüyordum. Adam iç çamaşırlarıyla duruyordu.

"Hımmm, selam size!" diye cıvıldadı, belli ki oyunu bana bırakmak istemiyordu. Dirseklerini tezgâha dayadı. Çok şükür ki iç çamaşırı olarak beyaz bir tişört ve çok şükür ki don değil, beyaz baksır giyiyordu.

"Selam," dedim son bir kez.

Gus tezgâhla arama girdi. "Bir düzine günlük çörekler-den alabilir miyiz?"

"Taaabii!" İç çamaşırlı tezgâhtar, arka rafında duran paket kartonlarından iki tane çekti. Eski tarz kasanın üstüne koydu ve kasayı tuşladı. "Beş dolar, adamım."

"Ve kahve?" dedi Gus.

"Biraz vicdanı olan, bu kahve için para almaz," dedi adam ve kahve demliğini işaret etti. "O gördüğün zamazingo tam üç saattir kaynıyor. Yeni yapmamı ister misin?"

Gus bir şey söylemem için bana baktı.

"Ne?"diye sordum.

"Bu, senin için. Ne düşünüyorsun? Beleş ve berbat? Veya bir dolar ve..." *İyisi* diyemedi ki bu durumu anlamama yetti.

"O zamazingo" hâlâ kaynıyordu.

"Beleş," dedim.

"Düz beş, o zaman," dedi adam.

Cüzdanıma uzandım ama Gus önüme geçip beş doları tezgâha bıraktı. Başıyla işaret ederek karton kahve bardağını ve donut dolu karton kutuyu almamı ima etti. On iki tanesini kutuya sığdırabilmek için istif gibi dizmişti. Aldım ve locaya oturdum.

Gus karşıma oturup kutuyu açtı. Önündeki donut istifine baktı. "Bunlar iğrenç görünüyor."

"Nihayet," dedim. "Aynı fikirde olduğumuz bir şey."

"Bence aynı fikirde olduğumuz birçok şey var." Üzeri şıralı bir donutu eline aldı ve kaykılarak florasan ışığında incelemeye başladı.

"Mesela?"

"Tüm önemli şeylerde," dedi Gus. "Dünyanın atmosferini etkileyen kimyasallar, dünyanın altı adet Karayip Korsanları filmine ihtiyacı olup olmadığı konusu, yalnızca

nasılsa kusacağını bildiğin zamanlarda White Russians içmek gibi..."

Koca donutu ağzına sığdırmayı başardı. Sonra hiç de komik olmayan bir ifadeyle benimle göz göze geldi. Bir kahkaha patlattım.

"Mmnee?"

Başımı salladım. "Bir şey sorabilir miyim?"

Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra konuşmasına devam etti. "Hayır, January, adama müziği kapatır mısın diye sormayacağım." Uzanıp donut istifinden bir tane daha aldı. "Şimdi benim sana bir sorum var, Andrews. Neden buraya taşındın?"

Gözlerimi devirerek soruyu duymazdan geldim. "Eğer sana şurada duran adamın işini nasıl geliştireceği konusunda teşvik edici cümleler kurmanı rica edecek olsaydım, bu radyosunun sesini kısması olmazdı."

Gus'ın sırıtması gülümsemeye dönüştü ve şu hâlde bile midem haince kasıldı. Onu böyle gülümserken gördüğümden emin değildim, gülüşü baş döndürücüydü. Koyu renk gözleri tezgâha yöneldi, bakışlarını takip ettim. İç çamaşırlı adam, fırına gidip geliyordu. Gus tüm dikkatini bana vererek yeniden baktı. "Buraya niye taşındığını söyleyecek misin?"

Donutlardan birini ağzıma tıktım ve başımı salladım.

Hafifçe omzunu silkti. "Ben de senin sorunu cevaplamayacağım."

"Karşılıklı konuşmalar bu mantıkla yürümez," dedim. "Birbiri ile kıyaslanacak sorular bile değil."

"Tam da öyleler," dedi. "En azından el ayak peşrevi sırasında değil."

Utanmış bir hâlde ellerimle yüzümü kapadım. Yine de söyledim. "Bu arada bana karşı çok kabaydın."

Bir an sessiz kaldı. Parmaklarıyla bileğimi tutup yüzümden çektiğinde irkildim. O alaycı gülümsemesi silindi,

kaşları çatıldı, bakışları ciddi ve mürekkep koyuluğundaydı. "Biliyorum. Özür dilerim. Kötü bir gündü."

Midem tekrar kasıldı. Bir özür beklemiyordum. O, mutlu-mesut-son lafı için bir özür alamamıştım. "Çılgın bir parti veriyordun," dedim kapatmak için. "İyi bir günün nasıl oluyor, görmek isterim doğrusu."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Partiyi iptal edebilseydin, iyi gün kavramıma daha fazla yaklaşırdın. Her neyse beni affedecek misin? İlk görüşte hep kötü bir izlenim bıraktığım söylenir."

Kollarımı kavuşturdum. Şaraptan veya onun özründen cesaretlenerek, "Benim ilk izlenimim o değildi," dedim.

Yüzünden tanımlayamadığım bir ifade geçti, anlam verinceye kadar kayboldu. "Sorduğun şey neydi?" dedi. "Eğer yanıtlarsam, beni affeder misin?"

"Af mekanizması da öyle çalışmıyor," dedim. Alnını ovalamaya başlayınca ekledim. "Ama evet."

"İyi, tek soru," dedi.

Masaya eğildim. "Sen de senin kitabını tartışıyorlar sandın, değil mi?"

Kaşları iyice çatıldı. "Kimler?"

"Casuslar ve Likörlü Turtalar," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Red, White Russians ve Mavi Kitap Kulübü'nü kastediyor olabilir misin? Çünkü demin taktığın tamlama her yerdeki edebiyat salonları için geçerli, hatta Özgürlük ve Amerika'yı söylemiyorum bile..."

Kocaman gülümsediğimi fark ettim. Tatmin olmuş bir şekilde arkama yaslandım. "Gerçekten inandın. Onların *The Revelatories*'i okuduğunu sandın."

"Öncelikle," dedi Gus. "Beş yıldır burada yaşıyorum ve Pete, beni hiç o kulübe çağırmadı, ha evet, ilk başta öyle sanmam gayet doğaldı. İkinci olarak..." Üstü ballı bir donut daha aldı paketten. "...çok dikkatli davranmak istiyor

olabilirsin, January Andrews ama kitabımın adını bildiğini açık ettin. Kimbilir ağzından kaçmak için daha kaç sır bekliyor?"

"Google'dan bakmadığımı nereden biliyorsun?" diye karşı çıktım. "Belki de daha önce hiç duymamıştım."

"Beni internette aratmış olmanın beni daha fazla eğlendirmediğini nereden biliyorsun?" dedi Gus.

"Seni merak ettiğimden değil de suç geçmişini araştırmak için yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Gus yanıtladı. "İkimiz de ölünceye kadar her sorduğun soruyu, soruyla yanıtlamayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bunu umursadığımı nereden biliyorsun?"

Gus başını salladı, gülümseyerek bir lokma daha ısırdı. "Vay, bu berbat."

"Donut mu, sohbetimiz mi?" diye sordum.

"Sohbetimiz kesinlikle. Donutlar şahane. Bu arada ben de seni internetten araştırdım. Daha nadir bulunan bir isim bulmayı göz önüne almalısın."

"Bu öneriyi, daha yükseklere çıkmalısın önerisi gibi kabul etmeliyim ama söz veremem," dedim. "O iş için bir sürü bürokratik saçmalık ve kırmızı etiketli işlem gerekiyor."

"*Southern Comfort* kulağa oldukça seksi geliyor," dedi. "Güneyli erkeklere karşı bir durumun mu var? Dişsizler ve tulum giyenler mi seni tahrik ediyor?"

Gözlerimi devirdim. "Hiç güneyde bulunmadığını düşünüyorum, hatta pusuladaki Güney'i bile bilmiyorsundur. Ayrıca neden herkes bir kadın yazarın az da olsa kendi hayatından kesitler koyduğunu düşünür? Genellikle insanların seninle ilgili tahmini yalnız, beyaz, erkek?"

"Soğuk ve isterik," diye ilave etti Gus.

"...soğuk isterik başkahramansın, öyle mi?"

Düşünüyor gibi başını salladı, koyu renk gözleri dikkatle bana bakıyordu. "İyi soru. Benim soğuk ve isterik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Yorumum onu ve eğri ağzını eğlendirmiş gibiydi.

Pencereden dışarı baktım. "Eğer Pete bizim kitaplardan birini kullanmamayı planladıysa, nasıl oluyor da kitap kulübünün tercihini bize söylemeyi unutuyor. Demek istediğim, sadece bizim katılmamızı istediyse, en azından kitabı okuma şansı tanımalıydı diye düşünüyorum."

"Bu kazara değildi," dedi Gus. "Kasten gerçeği değiştirmedi. Bu gece neler olacağını bilsem asla gelmeyeceğimi bilir."

Homurdandım. "Peki, bu alçakça planın sebebi nedir? Augustus Everett'in kitaplarından birinde eksantrik bir karaktere ilham vermek mi?"

"Benim kitaplarıma niçin bu kadar karşısın, iddia ettiğine göre okumamışsın," dedi.

"Sen benim kitaplarıma neden bu kadar karşısın?" dedim. "Ki *kesinlikle* okumamışsın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Korsan göndermesi yaptığın için." Üstüne şeker serpiştirilmiş çilek kreması kaplanmış donuta odaklandım. "Ben o çeşit romantik kitap yazmıyorum. Aslına bakarsan, benim kitaplarım romantik kitaplar raflarında bile sergilenmiyor. Kadın Kurgu Romanları bölümüne konuyor."

Gus sırtını yaslayıp esmer kollarını başının üzerinde gerdi, bileklerini çevirerek kırtlattı. "Neden tüm bir kitap türünü yalnızca kadınlara ayırırlar anlamıyorum."

Hofladım. İşte yine, zaten hazırda bekleyen öfkem bir mazeret bekler gibi yükseldi. "Ya, evet, bunu anlamayan yalnız sen değilsin," dedim. "Ben nasıl hikâye anlatılır biliyorum, Gus ve kelimeleri nasıl bir araya getireceğimi de biliyorum. Benim yazdığım Jessicaları ve Johnları çıkarırsan, geriye eline ne kalır biliyor musun? *Kurgu*. Sadece *kurgu*. Herhangi biri tarafından okunmaya hazır ve değer

ama her nasılsa kadın *olmak* ve kadın hakkında *yazmakla*, dünyanın potansiyel diğer yarı okuyucusunu saf dışı bırakıyorum. Biliyor musun? Bundan utanmıyorum. Kızgınlık hissediyorum. Senin gibileri, kitaplarımı zaman ayırmaya değer bulmayabiliyorlarken, TV canlı yayınları ve *New York Times* gazetesi senin bu kaba insanlık yorumuna övgüler diziyor."

Gus ciddiyetle bana bakıyordu, başı yana kaykılmış, kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşmişti.

"Şimdi beni eve götürür müsün?" dedim. "Ayık ve iyi hissediyorum."

8

BAHİS

Gus locadan çıktı, ben de donut kutusu ile içi kaynamış kahve bozuntusuyla dolu bardağımı toplayarak onu takip ettim. Yağmur durmuştu. Ağır bir sis tortusu oturmuştu. Bir şey söylemeden arabaya bindik ve arka cama yansıyan parlak DONUT yazısısından uzaklaştık.

"O mutlu-mesut-son," dedi Gus aniden, ana yola çıkarken.

"Ne?" Birden midem kasıldı. *Herkes mutlu mesut yaşadı. Yine.*

Gus hafifçe öksürdü. "Bir kitap türü olarak romantik serileri ciddiye almamak değil. Kadınlar hakkında okumayı severim. Ama bu mutlu son dedikleri şeyle aram pek hoş değil." Gözleri kısa bir an bana döndü, sonra tekrar yola çevrildi.

"Pek hoş değil?" kelimeleri anlayıp hazmetmeme yardımcı olacakmış gibi tekrarladım. "*Mutlu sonlu kitapları okumayla*... aran niye hoş değil?"

Pazusunu ovdu. Endişe belirtisi bu tiki hatırlamıyordum. "Sanırım."

"Niçin?" diye sordum, rahatsız olmaktan çok kafam karışmıştı.

"Hayat, doğumundan ölümüne kadar iyi ve kötü anlar serisi," dedi gergin bir sesle. "Ki bu genelde kötü anlar oluyor. Aşk bunu değiştirmiyor. Bu inançsızlığımı askıya almak için zor zamanlar geçirdim. Ayrıca gerçek hayatta olan aşklardan bir tek tanesinin, Bridget lanet olası Jones'un aynı gibi bittiğine dair bir örnek verebilir misin?"

İşte bu, tam tanıdığım Gus. Benim saf olduğumu düşünen Gus. Onun haklı olduğuna dair kanıtları bizzat deneyimlememe rağmen bir zamanlar bana çok şey ifade eden kavramların yerle bir edilmesine hazır değildim. Annem tekrardan bir çöküş yaşadığında ve tüm geleceğimiz duman gibi uçtuğunda beni ayakta tutan o tür kitaplardı.

"Öncelikle," dedim, "Bridget lanet olası Jones devam etmeyen bir seri. İddianı kanıtlamak için sunabileceğin en kötü örnek gerçekten bu. Bu türün basitleştirilmiş ve doğru olmayan yorumu bu. Tam da benim amaçladığım şey, *kadın hikâyeleri*, aynı kendi hikâyeleri gibi okuyuculara anlaşıldıklarını ve tanındıklarını ve birileri için önemli olduklarını hissettiriyor. İkincil olarak aşka gerçekten inanmadığını mı söylüyorsun?"

Kendimi çaresiz hissediyordum, sanki bu tartışmayı Gus'ın kazanmasına izin verirsem bu son damla olacaktı. Bir daha kendim gibi aşka inanan, insanları ve dünyayı saf ve güzel şeylermiş gibi görüp onları yazmayı seven biri olamayacaktım.

Gus kaşlarını çattı, gözleri bir bana bir yola bakıyordu. Shadi ve benim, kelimelere dökmek için saatler harcadığımız bir hareket içindeydi. "Elbette, aşk olur, vardır," dedi sonunda. "Ama bok sürekli yüzüne sıçramasın diye gerçekçi olmakta fayda var. Aşk öyle bir şey ki sonsuz mutluluk getirmekten çok yüzüne patlıyor. Ve eğer canını acıtmazsa, sen birinin canını acıtıyorsun."

"Bir ilişkiye girmek, sadomazohistik sınırlar içeriyor. Romantik bir ilişkiden özellikle alınacak ne varsa, bir arkadaşlık ilişkisinden de alabiliyorsun ve üstelik ilişki kaçınılmaz olarak sonunda bittiğinde kimsenin hayatını mahvetmemiş oluyorsun."

"Her şey mi?" dedim. "Seks?"

Kaşını kaldırdı. "Seks için arkadaşlığa bile ihtiyacın yoktur."

"Ve senin için asla fazlasına dönmez mi?" dedim. "İşleri, hiç kendini bulaştırmadan öylece koruyabilir misin?"

"Eğer gerçekçiysen," dedi. "Bir politikan olmalı. Eğer bir kere olduysa, fazlasına dönüşmez."

Vav. Hayat iyice özetlenmiş. "Gördün mü?" dedim. "Sen soğuk isteriksin, Gus."

Şöyle bir bakıp gülümsedi.

"Ne?"

"Bu gece bana ikinci kez Gus diye hitap ettin."

Yanaklarım kızardı. Bugünlerde tercih ettiği isim *Everett*'ti. "Ee?"

"Haydi ama, January." Gözleri tekrar yola döndü. Yol ışıkları hızla geçtiğimiz yeşillikleri aydınlatıyordu. "Seni hatırlıyorum." Gözleri tekrar bana döndü. Gözleri de sanki elleriymiş gibi sabit ve katıydı.

Yüzümü ateş bastığında karanlıkta olduğumuza şükrettim. "Nereden?"

"Dur. O kadar uzun zaman önceden değil. Ve bir de o gece var."

Aman Tanrım, o *tek geceden* konuşmayacağız, değil mi? Sınıf dışında konuştuğumuz tek gece. Ee, konuştuğumuz değil. Aynı okul partisindeydik. Teması belirsiz bir partiydi. "Klasik"ti.

Gus ve arkadaşı Parker, yeni çocuk ve Johnny olarak geldiler. Gece, parti sarhoşları tarafından "Yağlı şimşek"

diye adlandırıldılar. Shadi ve ben, Thelma (o), Louis (ben) olarak katıldık.

Gus'ın saatlik-kız arkadaşı Tessa, hafta sonu için gitmişti. O ve ben aynı öğrenci katında kalıyorduk ve beraber birçok partide bulunduk. Gus ve benim tekrar yollarımızın kesişmesine son sebep oydu. Fakat o *gece* farklıydı.

Okulun başlarıydı, daha tam güz dönemi değildi. Shadi ve ben, duvarları nemden dökülen zemin katta dans ediyorduk. Bütün gece, Gus'ı dikizliyordum, için için kaynıyordum çünkü en son yazdığı kısa öykü çok güzeldi ve kendisi hâlâ çok çekiciydi. Beni eleştirmesi hâlâ aklımdaydı ve sürekli benden kalem almasından bıkmıştım. Dahası beni onu dikizlerken yakalamıştı. O andan beri onun da beni dikizlediğini hissettim veya düşündüm (hatta umdum?).

Odadaki portatif barda. Yukarıdaki açılır kapanır masada. Mutfaktaki fıçının başında. "Sand storm" müziğine spastik biçimde dans edenlerin ve zıplayan bedenlerin arasında öylece duruyordu. (Shadi her zamanki gibi yapmaması gereken bir şey yapmış ve iPod'u çalmıştı.) Benden birkaç metre uzaktaydı ve ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Bir şekilde, bunca zamandır onun da beni rakibi olarak gördüğü düşüncesinde haklı olduğumu hissettim.

Ben mi ona doğru yöneldim veya o mu bana doğru geldi ya da orta yerde mi buluştuk, bilmiyorum. Tek bildiğim sonunda birbirimizle veya (birbirimizin üstünde) dans eder durumdaydık. O geceden aklımda kalan anılar hâlâ içimi ürpertir: Elleri kalçalarımda, benim ellerim onun boynunda, yüzü boynumda, kolları belimde.

Soğuk isterik ha? Hayır, Gus Everett o zamanlar sımsıcak bi nefes ve tutuşturan bir dokunuşa sahipti.

Rakip veya değil, o gece birbirimizi ne kadar istediğimiz aşikârdı. İkimiz de kötü bir karar vermeye hazırdık. Ve Shadi banyonun lavabosunun altında bulduğu bir makasla

kafasını traş ederken yakalandı. İkimizi de partiden kovdurarak bir daha partilere girmemizi sonsuza kadar yasaklamalarını sağladı ve geceyi kurtardı. Gerçi son birkaç sene biz de partiye gitmeye pek yeltenmedik. Partililerin çok uzun hafızaları olmadığını sanıyordum. En fazla dört yıl kadar.

Belli ki benim daha uzun hafızam varmış.

"January?"

Baktım hatırladığım o kopkoyu bakışlı adam, şimdi arabada yanımdaydı, irkildim. Dudağının yanındaki küçük beyaz izi unutmuştum. Nasıl olup da unuttuğuma şaşırdım.

Hafifçe öksürdüm. "O gece Pete'e yeni tanıştığımızı söyledin."

"Komşuyuz dedim," dedi. Gözleri tekrar yoldaydı. Gözleri tekrar bana döndü. Bana bakış şekli ve birkaç saniye sonra gözlerini kaçırması şahsıma saldırı gibiydi. Dudakları kıvrıldı. "Beni hatırladığından emin değildim."

Bunu söylediği şey, bende, makasın bir kurdeleyi çekmesi ve kıvrılana kadar bırakmaması gibi bir etki uyandırdı. Konuşmasına devam etti. "Kitabım yayımlanmadan önce tanıdığım insanlar dışında kimse bana Gus demiyor."

"Çünkü?" diye sordum.

"Çünkü beni internette aratabilecek sonra beni iç tırmalayıcı gözden geçirmelere sevk edecek bir bitişik komşu sevmiyorum," dedi. "Veya benden beleş kitap isteyen bir komşu..."

"Ah, beleş kitaba ihtiyacım yok," dedim.

"Gerçekten mi?" Alay eder bir tavırla konuşmuştu. "Kitap türbene beşinci bölüm eklemek istemez misin?"

"Dikkatimi dağıtamayacaksın," dedim. "Daha bu konuşmayı bitirmedim."

"Kahretsin. Gerçekten seni gücendirmek istemedim," dedi. "Tekrar."

"Gücendirmedin," dedim tereddütlü bir sesle. Belki de gücendirmişti ama benden özür dilemesi, yine gardımı düşürmemi sağlamıştı. Daha da önemlisi, şaşırmıştım. "Aptalca diye düşünüyorum sadece."

Ben farkına bile varamadan eve ulaştık. Gus kaldırımın yanına park etti ve bana döndü. Arabanın ne kadar küçük olduğunu, ne kadar yakın durduğumuzu, karanlığın onun bana dikili gözlerindeki yoğunluğu nasıl da artırdığını ikinci kez fark ettim. "January, neden buraya geldin?"

Güldüm, rahatsız olmuştum. "Bana neredeyse yalvararak bindirdiğin arabaya mı?"

Başını salladı, gerilmişti. "Şimdi çok farklısın."

Kanımın yanaklarıma dolduğunu hissettim. "Yani artık masal prensesi değil miyim?"

Kafasının karışması yüzüne yansıdı.

"Beni öyle tanımlayan sendin," dedim. "O zaman. Senin haklı olduğunu söylememi bekledin. Ve ben duruma uyandım, demek işler benim kitaplarımdaki gibi olmuyormuş, değil mi?"

Başını yana yatırdı. Çenesindeki kas seğirdi. "Söylediğim bu değildi."

"Tam da buydu söylediğin."

Başını yine salladı. "Demek istediğim bu değildi," dedi. "Demek istediğim... Sen hep biraz..." Bir of çekti. "Bilmem ki çantanın içinden şarap içiyordun. Bunun bir sebebi olmalı diye düşündüm."

Ağzımı sıkıca kapattım, göğsüm sıkıştı. Muhtemelen Gus Everett, bu şekilde içimi okuyabileceğini düşündüğüm son kişiydi.

Pencereden acil çıkışın kırmızı ışığıymış ve beni bu konuşmadan kurtaracakmış gibi gördüğüm göl evine doğru baktım. Evin arkasından gelen, kıyıya vuran dalga seslerini duyabiliyordum ama sis bir şey görmemi engelliyordu.

"Bana anlat demiyorum," dedi Gus birkaç saniye sonra. "Sadece... Bilmem ki. Seni böyle görmek bir tuhaf."

Döndüm, ayaklarımı altıma topladım ve ona, yüzünde alaycı bir ifade var mı diye baktım. Yüzünde ciddi bir ifade hâkimdi. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmış, başı, mikroskop altında inceleniyormuşum gibi hissettiren biçimde eğilmişti. O Seksi, Fena bakışları, sanki aklımın içini okuyormuş gibiydi.

"Yazmıyorum," dedim. Bunu neden itiraf ettiğimden emin değildim. Hem de Gus'a ama ona söylemek Anya'dan ve Sandy'den daha iyiydi. "Param yok ve editörlerim benden bir kitap alabilmek için *çaresizce* çırpınıyorlar, üç ay sonra annemden başka birilerinin de satın alabileceği bir kitap çıkarmak zorundayım ve bütün elimde olan bir avuç kötü yazılmış sayfa. Olan bu işte."

Cenazeden sonra annemle olan konuşmamız nedeniyle ilişkimizin pek de iyi olmadığı konusunu atlayarak daha az kötü olan durumu anlatmıştım.

"Bunu daha önce yapmıştım," dedim. "Dört kitap ve hiçbir sorun yaşamamıştım. En iyi yaptığım şeyi, şimdi yapamıyor olmak yeterince kötüyken ki o şey beni ben yapan bir şeydi, bir de üstüne tamamen parasız kaldım."

Gus düşünceli biçimde başını salladı. "Mecburken yazmak her zaman zordur. Üzerindeki baskı işe dönüşmüş gibidir, sigortanı satıyor gibi... Hikâyen birden aciliyetini ve anlatılma isteğini kaybeder."

"Aynen," diye aynı fikirde olduğumu belirttim.

"Ama bir yolunu bulursun," dedi birkaç saniye sonra. "Eminim o beyninin içinde milyonlarca mutlu-mesut-son yüzüyordur."

"Tamam, A, hayır yüzmüyor," dedim. "Ve B, düşündüğün kadar kolay değil, Gus. Mutlu sonun önemi yok eğer oraya varıncaya kadar *beter* olmuşsan."

Başımı pencereye çevirdim. "Bu noktada iyimser kadın kurgularını paket edip kasvetli edebiyat trenine binmek daha iyi. En azından memeleri daha korkunç bir şekilde anlatabilmem için mazeretim olur. *Et ve sinirden oluşan ampül sukulentleri* gibi. Benim kitaplarımda hiç *bedenin ampül sukulentleri* diyememiştim."

Gus direksiyona eğildi ve güldü. Gülmesi, onu kızdırdığım için kötü hissettirirken, inanılmaz biçimde onu güldürebildiğim için zafer kazanmış hissi veriyordu. Okulda, onun gülümsediğini neredeyse hiç görmemiştim. Belli ki tek değişen ben değildim.

"Sen asla öyle yazamazsın," dedi. "Senin tarzın değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

Gus gözlerini devirdi. "Söylediğim şey, o sen değilsin."

"O ben değildim," diye düzelttim. "Ama senin de işaret ettiğin gibi şimdi farklıyım."

"Bir şey yaşadığın belli," dedi ve ben yine, onun beni X-ray altında okuduğunu düşünüp tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ve bir de daima Gus'ın tetiklediği o eski rekabet duygusu depreşti.

"Ben ne kadar *Harry Sally ile Tanıştığında* kitabını yazamazsam, sen de o kadar karanlık ve kasvetli bir şey yazamazsın."

"Ne istersem yazarım," dedim. "Gerçi şimdi mutlu-mesut-sonları yazmanın senin gibi bir gecelik aşklar yaşayan biri için nasıl zor olabileceğini daha iyi anlıyorum."

Gus'ın gözleri koyulaştı. Dudakları dengesiz biçimde kıvrıldı. "Bana meydan mı okuyorsun, Andrews?"

"Diyordum ki..." Onu taklit ettim. "...bu sen değilsin."

Gus çenesini kaşıdı, gözleri düşünceli biçimde koyulaştı. Elleri direksiyona düştü ve gözlerini doğrudan bana odakladı. "Tamam," dedi. "Bir fikrim var."

"*Yedinci* Karayip Korsanları filmi mi?" dedim. "Delice ama tutabilir!"

"Aslında," dedi Gus. "Bence bir anlaşma yapabiliriz."

"Ne çeşit bir anlaşma, Augustus?"

Tam ismini duyunca görünür biçimde sarsıldı ve uzandı. Bir beklenti kıvılcımı, neyin, emin değildim, içimi titretti. Ama sadece kucağımdaki kutuyu açtı ve bir donut çıkardı. Hindistan cevizli.

Çöreğinden bir lokma ısırdı. "Sen kasvetli edebiyat kurgusu yazmaya çalış, gör bakalım bugünkü sen misin, o kişi olabilir misin." Gözlerimi devirdim ve elindeki çöreğin son kalan lokmasını aldım. O hiç rahatsız olmadan konuşmasına devam etti. "Ve ben mutlu-mesut-sonu olan kitap yazacağım."

Gözlerimi hızla gözlerine diktim. Artık verandanın ışıkları sisten görünebiliyor ve arabanın içine yansıyordu. Yüzünün keskin hatlarını ve alnına düşen koyu renk saç dalgasını seçebiliyordum. "Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum," dedi. "Saplanıp kalan tek sen değilsin. Şu anda yaptığım şeye ara verebilirim."

"Çünkü romantik hikâyeler yazmak öyle kolay ki senin için öğle sonrası uyku gibi," diye iğneledim.

"Sen de kasvetli taslağına eğilebilir ve nasıl olacağına bakarsın. Yeni January Andrews musun görürsün. Ve kim kitabını önce satarsa, istersen takma bir isimle, kazanır."

Ağzımı açtım ama ses çıkaramadım. Kapatıp tekrar denedim. "*Ne* kazanır?"

Gus kaşını kaldırdı. "Hımm, öncelikle, satılmış bir kitabın olur, böylelikle faturalarını ödeyebilirsin ve çantanı şarapla doldurabilirsin. İkincil olarak..." Bir an düşündü. "Kaybeden, kazananın kitabının arkasına bir övgü yazısı yazar, röportajlarında tavsiye eder, kitap kulüpleri için

seçilmesini önerir ve bütün bunlar satışı garantiler. Üçüncül olarak, eğer kazanırsan ki kanımca bu paha biçilmez ödülü tercih edeceksindir çünkü ömür boyu kazandığını başıma kakabilme olanağın olur."

Yüzümdeki gülümsemeyi durduramadım. "*Doğru.*" Bütün söyledikleri akla yakın geliyordu. Kafamdaki, geçtiğimiz yıl bozuk olan çarklar dönmeye başladı. Gerçekten Gus'ın yazdığı gibi kitaplar yazmayı düşünmeye başladım. Büyük Amerikan Romanlarını taklit edebilirdim.

Aşk hikâyelerinden farklıydı. Bu da benim için çok şey ifade ediyordu ve okurlarım uzun zamandır onlara, tam anlamıyla veremediğim bir şey sunmamı bekliyorlardı.

Her şey kafamda oturmaya başladı. Her şey, bir detay hariç. Gözlerimi kıstım. Gus, korkuyla sinmiş gibi yaptı. "*Sen* bundan ne kazanacaksın?" dedim.

"Ah, aynı şeyleri," dedi. "Senin daha üstüne çıkabilmek için bir şey istiyorum. Ve para tabii. Para her zaman iyidir."

"A-hah," dedim. "Soğuk isterik cennette problem mi var?"

"Kitaplarımı yazmak çok uzun zaman alıyor," dedi Gus. "Avanslar iyi ama bursuma rağmen ödemem gereken bir sürü öğrenci kredim var ve bazı eski borçlar... Bu eve çok harcama yaptım. Hızlıca bir şey satabilirsem, beni rahatlatır."

Elimi kalbime koyarak içimi çektim. "Ve sadomazohistik Amerikan rüyasının ebedi aşkı ile ilgili kitap satanların önünde eğileceksin."

Gus kaşlarını çattı. "Eğer bu planda yoksan, unut gitsin."

Ama şimdi unutamazdım. Şimdi Gus'a, benim yaptığım işin göründüğünden zor olduğunu ve benim de onun kadar yetenekli olduğumu kanıtlamak ihtiyacındaydım. Ayrıca Augustus Everett'in benim kitaplarımdan birini övmesinin yararları vardı ki bunu es geçemezdim.

"Tamamdır, varım."

Gözleri dik dik bana baktı, o fena gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Emin misin? Çok küçük düşürücü olabilir yalnız."

Elimde olmayarak bir kahkaha savurdum. "Ben de öyle umuyorum," dedim. "Ama senin için kolaylaştıracağım. Hızlandırılmış romantik komedi kursları vereceğim."

"Tamam," dedi Gus. "Ben de seni, benim araştırma sürecime sokarım. Senin gizli yokçuluk kavramına yönelmene yardım ederim. Sen de bana kimsenin dinlemeyeceği biçimde şarkı söylemeyi, kimsenin seyredemediği biçimde dans etmeyi ve daha önce hiç incinmemişim gibi âşık olmayı öğretirsin."

Belli belirsiz gülümsemesi bulaşıcı olduğu kadar fazla özgüvenliydi.

"Gerçekten bunu yapabileceğine inanıyor musun?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Sen düşünüyor musun?"

Gözlerine baktım. "Ve kitabın arkasına yazacaksın değil mi? Kazanır ve kitabı satarsam, ne kadar kötü olursa olsun kitabın kapağına konacak parlak bir cümle bulacaksın."

Gözlerinde yine aynı hareketlilik hâkimdi. O düşüncelerine boğulmuşken o *seksi, fena şey* daha da mı belirginleşiyor ve gelişiyordu. "Yirmi iki yaşındayken nasıl yazdığını hatırlıyorum," dedi özenerek. "Kötü olmayacaktır."

Yüzüm kızardı. Bunu nasıl yapıyordu. Bir kaba, bir küçümseyen ve bir de kolunu kanadını kıracak kadar iltifatkâr olabiliyordu, anlamıyordum.

"Ama evet," diye ekledi öne eğilerek. "Bana *Gigli* romanının devamını yazdığın bir romanımsı bir şey versen bile, eğer satmışsan, onun arkasına yazacağım."

Aramıza mesafe koyabilmek için arkama yaslandım. "Tamam, öyleyse buna ne dersin? Hafta içi yazarak geçiririz ve *eğitim* işini hafta sonlarına bırakırız."

"Eğitim," diye tekrarladı.

"Cuma günleri, genel olarak nereye gidiyorsan araştırman için ben de geleceğim ki bunun içinde..." O tamamlasın diye işaret ettim.

Eğri büğrü gülümsedi. Bu gülüş ne müthişti. "Bir sürü perçinleyici şey," dedi. "Ve cumartesileri, sen araştırman için ne yapıyorsan onu yaparız. Sıcak hava balonuyla gezi, yelkencilik dersleri, iki kişilik motor binmeleri, mum ışıklı teraslı restoranlar, kötü çalınan müzik ve bütün bu sefillik."

Hararet boynuma doğru yükseldi. Yine beni köşeye sıkıştırmıştı. Yani, ben hiç iki kişilik motora binmemiştim (ölmek gibi bir niyetim yok), ama *Northern Light* *, üçüncü kitabıma hazırlık yaparken sıcak hava balonuna binmiştim.

Dudağının köşesi kıvrıldı. Yüzümdeki ifade onu çok eğlendirmiş olmalıydı. "Yani, anlaştık?" Ardından sıkmam için elini uzattı.

Başımın hafif dönmesi durdu. Başka bir fikir öne süreceğimden değildi. Belki de bunalımlı bir yazar, sadece bunalımlı kitaplar yazar. "Tamam." Elimi avucuna kaydırdım, teninden damarlarıma yayılan kıvılcımları fark etmiyormuş gibi yaptım.

"Bir şey daha," dedi ciddi bir şekilde.

"Ne?"

"Bana âşık olmayacağına söz ver."

"Aman Tanrım!" Omzuna vurdum ve gülerek tekrar koltuğuma yaslandım. "*Uzaktaki Anılar* filminden alıntılar mı yapıyorsun?"

Gus gülümsedi. "Çok iyi sinemaydı," dedi. "Affedersin, filmdi."

Gözlerimi devirdim, gülmekten hâlâ omuzlarım sarsılıyordu.

Ondan da yarım bir kahkaha geldi. "Ciddiyim. Sinemada, o film sırasında yanımdaki kızla öpüşmeyi geçip ikinci aşamaya geçmiştim."

* Kuzey Işıkları (ç.n.)

"Ergen Gus'ı tahrik etti diye Mandy Moore'u içine alan müthiş bir aşk hikâyesi filminin bu kadar ucuzlatılmasına inanmak istemiyorum."

"Neye istersen inan, January Andrews," dedi. "Jack Reacher, sana bu özgürlüğü verebilmek için her gün hayatını riske atar."

9

Taslak Metin

Uyandığımda akşamdan kalma değildim ama Shadi'den bir mesajım vardı. Koca bir *raf* nostaljik şapkası var!!!!

Ee, sen nereden biliyorsun? Mesajı yanıtladım.

Kanepeden kalkıp mutfağa gittim. Hâlâ yukarı kata çıkabilmek veya aşağıdaki misafir yatak odasında yatabilmek için yeterince cesaretim yoktu. Mutfak dolaplarını karıştırmaya başladım. Üzeri gül desenli çaydanlık ocağın üstündeydi ve bir de kahve makinesi vardı. Fransız kahvesi yapma makinesiyle kahve öğütücü yanda duruyordu. Bunların, Sonya'nın teşkilatı olduğuna eminim çünkü babamın annemin aldığı ve onun yerine yeşil çay içmesi için yalvardığı Starbucks'ın keurig bardağı dışında başka bir şey içtiğini görmedim.

Ben o kadar kahve züppesi değilim -kokulu şuruplar ve çırpılmış krema ilavesi ile her şeyi içebilirim- ama birçok sabahıma sade içebileceğim kadar içilebilecek bir şeyle başlıyorum. Çaydanlığı doldurdum, ocağı yaktım, doğal gazın topraksı kokusu aleve dönüştü. Kahve öğütücüsünü prize taktım ve o olurken pencereden dışarıyı seyrettim. Dün geceki sis devam ediyordu, evlerin arasındaki ağaçları

kavrıyor, göl kıyısını derin griler ve mavilerle saklıyordu. Ev de serindi. Ürpererek sabahlığıma biraz daha sıkı sarıldım.

Kahvenin olmasını beklerken tezgâhtaki telefonum titredi.

HIMM, diye konuya girdi Shadi. İşten sonra grup olarak bir yere çıktık. Ve HER ZAMANKİ gibi ona bakmadığım anlar hariç beni görmezden geliyordu. Beni süzdüğünü hissediyordum. Sonunda banyoya gitti ve ben de gittim. Holde beklerken dışarı çıktı. Biraz "selam Shad" havasındaydı. Ben de "Vay, şu ana kadar hiç konuşmayacağını düşünmüştüm havasındaydım" ve sadece omuzlarını silkti. Ben "her neyse, tam da gidiyordum," havasındaydım. O "Tüh, gerçekten mi?" havasındaydı. Gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonra ben "Seninle beraber çıkmayı düşünüyorum," havasındaydım. Ve o acayip tedirgindi!! Ve sanki çok heyecanlıydı, "Ya, iyi fikir. Ne zaman çıkmak istersin?" havasındaydı. Ve ben "Ah, şimdi" havasındaydım. Ve hikâyenin gerisini bilirsin.

Vayy, diye yazdım. Zaman kadar eski bir hikâye.

Gerçekten, diye yazdı Shadi. Kız erkekle tanışır. Erkek kız bakmadığı zamanlar hariç onu görmezden gelir. Kız, erkekle beraber eve gider ve onun lanetli şapkalarını rafta görür.

Zamanı gelince kahveyi süzdüm ve kartonumsu katil balina şeklindeki çamur rengi bir fincana koyarak verandadaki bilgisayarımın yanına gittim. Sis hafif serinliğiyle ürpertiyordu. Koltuklardan birine kıvrıldım. Gün boyunca bütün yaz yapacaklarımı kafamda listelemeye başladım.

İlk ve en başta bu kitabın, bekâr bir baba ile bir yaz romantizmini anlatan bir roman olmayacaksa, tam olarak nereye doğru gittiğini çözmeliydim. Sonra Gus için bir cumartesi gecesi romantik komedi senaryosu planlamalıydım.

Bunu düşününce midem altüst oldu. Onunla yaptığımız anlaşmadan sonra panik içinde uyanırım sanmıştım. Oysa çok heyecanlıydım. Yıllardır ilk defa, hiç kimsenin basmak için beklemediği bir kitap yazacaktım. Ve elbette, Gus Everett'in bir aşk hikâyesi yazma serüvenini seyredecektim.

Veya kendimi koca bir aptal hâline getirecektim. En kötüsü Anya'yı hayal kırıklığına uğratacaktım. Ama o an anda bunu düşünemeyecektim. Yapacak işler vardı.

Kitap üzerine çalışmanın yanında, Pete'in oradan arabamı alabilmek için bir Uber şoförü ayarlamam gerekiyordu. Nelerin atılacağını, nelerin verileceğini ve satılacağını anlamak için yukarıdaki ikinci yatak odasını fethetmeye karar verdim.

Ayrıca eşyalarımı aşağıdaki yatak odasına yerleştireceğime dair kendime söz verdim. İlk birkaç gece kanepede uyumak idare etti ama bu sabah uyandığımda boynumda ciddi bir tutulma vardı.

Gözlerim Gus'ın evinin arkasındaki camlarda gezindi. Tam o değerli anda başından buruşuk siyah bir tişört geçirerek mutfağına yürüdü. Verandadaki koltuğuma geri yaslandım.

Onu seyrettiğimi görememiştir herhâlde. Ama düşündükçe ona birkaç saniyeden fazla baktığımı anlayıp endişelenmeye başladım. Gus'ın tişörtünü başına geçirirken kollarının kıvrımlarını, dümdüz göbeğini çevreleyen keskin kalça kemiklerini rahatlıkla kafamda canlandırabiliyordum. Okuldaki hâlinden biraz daha gevşekti (çok değil) ama bu durum ona yakışmıştı. Veya bana daha çok uymuştu.

Gerçekten onu süzmüştüm.

Tekrar arkama baktım ve irkildim. Gus cam kapının önünde dikilmişti. Elindeki kahveyi şerefe der gibi kaldırdı. Ben de benimkini kaldırdım ve Gus kayboldu.

Eğer Gus Everett çalışmaya başlamışsa, ben de çalışmalıydım. Bilgisayarımı açtım ve son birkaç gündür biriktirdiğim belgelere baktım. Şirin tanışmalar içeriyordu. Augustus Everett'in romanlarında hiç şirin karşılaşmalar yoktu, çok emindim.

Ne vardı? Hiçbirini okumamıştım, ne *Rochambeau* ne de *The Revalotiries*'i ama merakımı gidermek için yeterince özet okumuştum.

İnsanlar doğru sebepler için yanlış şeyler yapabiliyorlar. İnsanlar doğru şeyleri yanlış sebeplerle yapıyorlar. Sonunda onları mahvedecekse bile sadece istediklerini alıyorlar.

Bozulmuş, sırlarla dolu aileler.

Evet, o konuda hiçbir deneyimim yok! İçime bir acı saplandı. Bir yerinizin yandığındaki ilk birkaç saniye gibi... Hani bir şekilde zarar verdiğinin farkında olarak sıcağın mı, yoksa soğuğun mu etkilediğini bilmediğiniz anlardaki gibi...

Cenazeden sonra annemle olan kavgamın anısı gelgit dalgaları gibi yükseldi içimde.

Jacques, cenaze töreninin ikinci kısmı bitince işine dönmek için havalanına gitmişti. Sonya ile olan gösteriyi ve Sonya kaçtıktan sonra annemle benim birbirimizin yanında fazla duramamamızı tamamen kaçırmıştı.

Arabada eve giderken yol boyunca tartışmıştık. Hayır, tam olarak doğru değil. Ben tartışmıştım. Yıllar boyunca hissetmeye değer bir dolu duyguyu, hissetmemeyi seçmiştim. Yılların ihmali ve inkârı patlak vermişti.

"Bunu nasıl benden saklarsın?" diye bağırıyordum arabayı sürerken.

"Buraya gelmesi gerekmiyordu!" dedi annem ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu konuda konuşamıyorum." Hıçkırarak başını salladı. "Yapamıyorum."

O andan beri ve sonrasında ne söylediysem karşılığında aynı yanıtı aldım. *Bu konuda konuşamıyorum. Baban hakkında böyle şeyler söyleyemiyorum. Bu konuda konuşmayacağım. Yapamıyorum.*

Onu anlayabilmem gerekirdi. Annemin hissettiklerine ve yaşadıklarına daha fazla önem vermem lazımdı. O an

benim büyüyüp yetişkin biri olup annemi sıkıca saracağım ve her şeyin yoluna gireceğine söz verip, onun acısını hafifletmek anlamını taşımalıydı. Olgunlaşmış bir kız çocuğunun annesine davranması gerektiği gibi... Ama kilisede âdeta paramparça olmuştum ve çıkan boşluktan bütün manzara ilk kez dümdüz ortaya dökülmüştü.

Yüzlerce gece ağlamamayı tercih ettim. Binlerce an, *üzülme* fiili ile ilgili endişelendim. Sanki üzülürsem, ailem için her şey daha kötü olacaktı. Bu yüzden güçlü olmalıydım. Onları da benim bulunduğu yere çekebileyim diye mutlu olmalıydım.

Onca yıl annem ölecek diye korkuyla yaşarken, hayatımdaki bütün kötü şeyleri görmeyeceğim bir yere kaldırıp, hayatımı sırf onların hoşuna gitsin diye parlak bir vitrin hâline çevirdim.

Ailemi güldürdüm. Benimle gurur duymalarını sağladım. Gus Everett'le dişimle tırnağımla rekabet edip, eve müthiş notlarla döndüm. Akşamları babama kitap okumak için geç yatıp, sabahın köründe annemle beraber yoga sınıfına katılmak için yogayı seviyormuş gibi davrandım. Onlara kendi hayatımı anlattım ve onlara hayatlarıyla ilgili sonsuz sorular sordum, böylece onlarla geçirdiğim zamanla ilgili hiç keşkelerim olmayacaktı. Ne olur ne olmaz diye çok sevdiğin birinin yüzünü ezberlemeye çalışırken beraberinde gelen karışık hisleri sakladım.

Jacques adındaki çok sevilmiş ve tanıdığım en ilginç insan olan çocuğa, aynı annem babam gibi yirmi iki yaşında âşık oldum. Mutluluğumuzu da sıklıkla sergiledim. Annem ve babama yakın olabilmek için yüksek lisansı bıraktım ama bu durum bir şeyime engel olmadığı gibi yirmi beş yaşımda ilk kitabımı çıkardım.

Bakın! Çok iyiyim! Bakın! Benim için istediğiniz bütün güzel şeylere sahibim! Bakın! Bu durum beni hiç etkilemedi.

Bakın! Herkes mutlu-mesut yaşıyor. Yine.

Çok iyi, her şeyin yolunda olduğunu ve onlara aslında hiç endişe yaşamadığımı ispatlamak için elimden geleni ardıma koymadım. Bu masalı canlı tutabilmek için her şeyi yaptım. O masal, bizim bir arada olunca yıkılmaz olduğumuza inancımızla ilgiliydi.

Cenazeden eve dönerken, artık benim ve her şeyin iyi olmasını istemiyordum. Çocuk olmak istiyordum. Avaz avaz bağrıp kapıları çarpmak, yüzlerine "Sizden nefret ediyorum! Hayatımı mahvediyorsunuz!" diye haykırmak istiyordum.

Annemim beni yatıştırmasını, sonra odama gelip alnımdan öpmesini ve kulağıma, "Ne kadar korktuğunu anlıyorum," diye fısıldamasını istiyordum.

O bunun yerine gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı ve tekrarladı. "Bu konuyu konuşmayacağım."

"İyi tamam," dedim, yenilmiş ve kırılmıştım. "Biz de konuşmayız."

New York'a geri uçtuğumda, her şey değişti. Annemin telefonları seyrekleşti. O telefon konuşmalarında bile söylenenler kasırga gibi yıkıp geçiyordu. Haftanın olaylarının her detayını anlatıyor, sonra benim neler yaptığımı soruyordu. Cevaplarımda biraz fazla gecikirsem veya tereddüt yaşarsam, panikliyor ve birden unuttuğu fakat gitmesi gereken bir egzersiz sınıfı olduğunu söyleyerek konuşmayı sonlandırıyordu.

Yıllarca kendi ölümüne hazırlanmış olduğundan, *böyle bir şeye* dayanmaya kendini hazırlama zamanı olmamıştı. Babamın bizi terk etmesi ve onun cenazesinde yürümek zorunda olmanın çirkin gerçeği ve tüm güzel anıların parça pinçik olmasıydı hazırlıksız yakalandığı şey. Acı içindeydi. Biliyordum.

Ama ben de acı içindeydim. O kadar ki ilk kez gülemiyor, dans edemiyor ve durumla baş edemiyordum. Kendime bile bir mutlu-mesut son yazamıyordum.

Bu sırlarla dolu evin verandasında bilgisayarımın önünde oturmak ve babamın anısını kalbimden çıkarıp atmak istemiyordum. Fakat belli ki *yapabileceğim* bir şey bulmuştum çünkü tuşlara basıp yazmaya başlamıştım.

Babasının hayatının aşkıyla ilk kez babasının cenazesinde tanışmıştı.

***

Romantik kitaplarla olan aşk ilişkim, annemi radyolojistinin bekleme odasında başlamıştı. Annem onunla beraber içeri girmemi istememişti, kendisini bunak gibi hissedeceğini söylemişti. Ben de duvarda asılı saatin sürekli tıklamasından kaçınmak için raflarda duran ve okunmaktan yıpranmış kapaklı kitapları okumak için oturdum.

Endişe içindeki bir hamsterın kısır döngüsüne yakalanmış gibi ilk sayfaya en az yirmi dakika bakarım diye bekliyordum. Oysa yüz elli sayfa okumuştum ve eve gitme zamanı geldiğinde kazara kitabı cebime sokmuştum.

Haftalardır hissettiğim ilk rahatlama dalgasıydı ve oradan hareketle, elime geçen her türlü romantik kitabı okumaya koyuldum. Sonra gerçek bir plan yapmadan bir tane yazmaya başladım ve o his... Hikâyeye ve içimden fırlayıp çıkan roman kahramanlarına âşık olma hissi, bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Anneme ilk teşhisin konması bana, aşkın bir kaçış ilacı olduğunu öğretti ama bana, aşkın, boğulurken atılan bir can simidi olduğunu gösteren ikinci teşhisin konmasıydı.

Aşk hikâyemin üstüne düştükçe, kendimi dünyada daha az güçsüz hissettim. Yüksek lisansa gitme ve o sayede iyi

bir işe girme planımı tamamen iptal etmiştim ama hâlâ insanlara yardım edebiliyordum. Onlara *iyi* bir şeyler verebilirdim. Komik ve umut dolu şeyler...

İşe yaradı. Yıllar boyu odaklanacak iyi bir amacım oldu. Ama babam ölünce, yazma fikri birden, o daima beni rahatlatan tek şey, yalnız benim için ayrılmış bir yer gibi hissettiren kelime, en karanlık anlarımda yüreğim ağır geldiğinde bana umut veren ve beni özgür bırakan şey, imkânsız gibi görünmeye başladı.

Şu ana kadar.

Ve evet, roman yazmaktan çok üçüncü bir kişinin günlüğünü tutmak gibiydi, kelimeler elimden yağ gibi akıyordu ve bu durumu yaşamayalı çok zaman olmuştu. JACK'i SIKICI YAPAN ÇOK ÇALIŞIP AZ EĞLENMEKTİR hâlini tekrar yakalamak beni sevindirdi ve Word sayfasını binlerce kez doldurmak istedim.

Bu yazdığım daha da iyi olmalıydı (????)

Babasının O Kadın'ı gerçekten sevip sevmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Babasının annesini sevdiğinden de emin değildi. Üç şey biliyordu, şüphesi yoktu, babası kitapları, tekneleri ve January'yi çok sevmişti.

O zaman doğduğumdan değildi. Hep adımı yaşatan ocak ayında doğmuşum gibi davranırdı çünkü en iyi ay ocaktı ve başka bir şey kabul edilemezdi.

Ohio'da, yılın en kötü ayı olmalı diye düşünürdüm. Birçok kez ta şubat ayına kadar kar göremezdik. Bu da ocak ayının gri, soğuk, ışıksız ve artık bir tatil beklentisinin olmadığı bir zaman birimi anlamına gelmesi demekti.

"Batı Michigan'da, bambaşka," derdi babam. Orada göl ve onun donma şekli, üzerinin karla kaplanması var. Belli ki Mars gezegeni bozkırı gibi üzerinde yürüyebiliniyordu. Okulda, Shadi ve ben bir hafta sonu oraya gidip

görmek istedik ama Shadi yakın birinin öldüğü haberini aldı ve hafta sonunu *Şahane Klasikleri* seyrederek ve ocağın üstünde marshmelow pişirerek geçirdik.

Artık yazmaya dönmeliydim.

Eğer olaylar değişik olsaydı, gölün kıyısındaki kasabaya yaz yerine kışın giderdi, camın arkasında oturur, kar beyazı karışık maviliğe ve karlı göl kıyısındaki yarı donmuş yeşilliğe bakardı.

Fakat adlandıramadığı bir hissi, sanki oraya doğru zamanda gitse babasının hayaleti ile yüz yüze gelme korkusu vardı.

Onu her yerde görebilirdim. Onun her detayla ilgili ne hissettiğini merak edebilir, çocukluğunda düşen bir çığı tanımlamasını hatırlayabilirdim. *O minik küreler, January, sanki bütün dünya Dippin' Dots* dondurması gibi kum kumdu. Saf şeker.*

Tanımlama ve tarif etme konusunda çok iyiydi. Annem benim ilk kitabımı okuduğunda babamı kitapta görebiliyordu. Yazma şeklimi tanıyordu. Mantıklıydı. Ne de olsa, hikâyeleri sevmeyi ondan öğrenmiştim.

Babası ile ortak noktaları olmasından çok gurur duyardı, benzerliklerini şefkatle anlatırdı. Gece baykuşları. Dağınıklık. Hep geç kalmak ve daima bir kitap taşımak.

Güneş koruyucu kremleri kullanma konusunda dikkatsiz, patatesin her türüne karşı tutkundu. Su üzerinde olduğumuzda capcanlıydı. Kollarını açar, ceketi hışırdar, güneşte gözleri şaşı olurdu.

Şimdi bu benzerliklerin, içinde yaşadığı korkunç yanlışlığa ihanet ettiğinden endişeliydi. Belki, babası gibi, hayatı boyunca peşinden koştuğu aşk konusunda yeteneksizdi.

Veya belki, o aşk hiç yoktu.

---

* Minik taneli bir dondurma çeşidi (ç.n.)

10

RÖPORTAJ

Bir konuda uzman olmak insanın 10.000 saatini alır diye bir yerde okumuştum. Yazmak ise apayrıydı. 10.000 saat harcasan bile ne olacağı belirsizdi. Belki de boş bir banyo küvetinde 10.000 saat yatıp beyin fırtınası yapmak, banyo küvetinde yatıp beyin fırtınası yapmak konusunda insanı uzman yapabilir. Belki de 10.000 saat, nefessiz kalıp bir komplo problemini çözmeye çalışarak komşunun köpeğini gezdirirsen, komplo bilmecelerini çözme konusunda profesör olabilirsin. Ama tüm bunlar, bir bütünün parçalarıdır.

Muhtemelen ben roman yazarken 10.000 saatten fazla geçirmişimdir (basılanlar ve basılmadan atılanlar) ve bırak roman yazmayı, hâlâ yazma konusunda uzman değilim. Çünkü 10.000 saat harcayıp iyi hissettiren bir kurgu bile yazsan ve 10.000 saat harcayıp bir de onu okusan, bu seni bir başka kitap yazma konusunda uzman yapmaz.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bir şey yaptığımdan da emin olamıyordum. Bu taslağı Anya'ya göndersem alacağım en terbiyeli cevap, *Neden bana ıstakoz mönüsü gönderdin ki?* olurdu.

Ama öyle ya da böyle bu kitabı başarıyordum, yazıyordum. Dışarıdaki sis duvarında, bir yerlere vuran dalga

sesleri ile eş zamanlı olarak, acılı gelgitler ve umutsuz akışlarla geliyordu.

Bu benim hayatım değildi ama çok yakındı. Üç kadın arasında geçen konuşma; Ellie, annesi ve Sonya'nın rolü, Lucy, kelimesi kelimesine olmalıydı ama bugünlerde pek de hafızama güvenemiyordum.

Hafızamda kalanlar doğru ise annemin kanseri nüksettiğinde, babam burada bu evde olmamalıydı. Olamazdı çünkü ölene kadar, annem ve babamın çıplak ayak mutfakta dans ettiklerini, babamın annemin saçını okşadığını ve alnından öptüğünü, onu ben arka koltukta otururken hastaneye götürüşlerini, yol boyunca arabada çalacağımız müzikleri beraberce listelediğimizi hatırlıyorum.

Willie Nelson'ın "Always on My Mind," şarkısı çalardı.

Babam ve annem arabanın ortasındaki konsol üzerinde birbirlerinin ellerini sımsıkı tutarlardı. Elbette, babamın "iş gezilerini" de hatırlıyorum. Ama sorun da bu. Ben olayları öyle olduğunu düşündüğüm şekilde hatırlıyorum ve bir de gerçek var. O gerçek, kağıda basılmış resimler gibi hatırladıklarımı yarıdan yırtıyor.

Sonraki üç gün yazma şevki, ev temizliği ve pek bir şey olmadan geçti. Yukarıdaki misafir yatak odasında bir kutu paket kâğıdı, birkaç tane kutu oyunu ve bol miktarda havlu ve yedek nevresimden başka kişisel bir şey yoktu. Amerika'daki herhangi bir tatil evi gibiydi. Belki de eviniz genel olarak böyle güzel olmalı diyen bir model evdi.

Üst kattaki dekorasyonu, aşağının sıcak bohem havasından daha az beğenmiştim. Bu konuda rahatladım mı, yanıldım mı emin değildim.

Babamdan biraz daha bir şeyler olsaydı veya O Kadın'dan, gerçi çoktan ağır iş yapılmış ve her yer milim milim temizlenmişti.

Çarşamba günü, mobilyaların fotoğrafını çektim ve satış sitesine gönderdim. Perşembe günü, fazla çarşaf takımlarını, kutu oyunlarını ve paket kâğıtlarını kutulara koyup Goodwill* mağazasına bağışladım. Cuma günü, yukarıdaki misafir yatak odasının bütün çarşaflarını çıkardım, ikinci banyodaki raflardan havluları aldım ve aşağıya birinci kattaki çamaşır odasına taşıdım ve yazmak üzere bilgisayarımın başına oturmadan önce çamaşır makinesine tıktım.

Sonunda sis kalktı ve ev yine sıcak ve yapışık bir hâle geldi. Pencereler ile kapıları açtım, bütün vantilatörleri çalıştırdım.

Son üç günde Gus'tan yarım yamalak görüntüler yakaladım ama çok azdı. Anladığım kadarıyla taslak çıkarırken geziniyordu. Eğer sabahları mutfak masasında çalışıyorsa, ben ikinci kahvemi koyarken orada olmuyordu. Eğer bütün gün görünmediyse, akşamları aniden verandasında beliriyor ve sadece bilgisayarının ışığında ve böceklerin eşliğinde yazıyordu.

Onu ne zaman görsem, odaklanamıyordum. Onun neler yazdığını, olasılıkları gözden geçirmesini düşünmek çok eğlenceliydi. Vampirleri yazıyor olmasına dua ediyordum.

Cuma öğleden sonra ilk defa karşılıklı pencerelerde masalarımıza oturmuştuk. O benim evimi gören mutfak masasına oturmuştu.

Ben de onun evini gören kendi mutfak masama kurulmuştum.

Bu durumu anladığımızda, bira bardağını daha önce kahve fincanında yaptığı gibi havaya kaldırdı. Ben de su bardağımı kaldırdım.

İki pencere de açıktı. Konuşabilirdik ama bunun için bağırmak gerekirdi.

---

* Bağış yapılan eşyaları satan ikinci el dükkân zinciri (ç.n.)

Gus gülümsedi ve fosforlu kalemi tutarak yanındaki defteri aldı. Üzerine bir şeyler karaladı ve okuyabilmem için defteri bana doğru kaldırdı.

HAYAT ANLAMSIZ, JANUARY, GÖZLERİNİ BOŞLUĞA DİK.

Gülüşümü zor zapt ettim ve sırt çantamdan tükenmez kalemi çıkardım, defteri önüme çektim ve boş sayfa açtım. Kocaman harflerle şöyle yazdım.

BU DURUM BANA TAYLOR SWIFT'İN VİDEO KLİPLERİNİ HATIRLATTI.

Gülüşü yüzünü aydınlattı. Başını salladı ve tekrar yazmaya döndü. Ta ki ilk araştırma gezimiz için çıkma vakti gelip Gus elinde çelik kahve termosları ile kapımı çalana kadar ikimiz de tek kelime etmedik ve ikimiz de hiç yerimizden kalkmadık.

Elbiseme, kitap kulübüne giydiğim o kaşındıran siyah elbiseydi ve bilekte buruşan botlarıma baktı ve başını salladı. "Bu... olmaz."

"Çok iyi görünüyorum," diye karşı çıktım.

"Doğru. Eğer Amerikan Balesi Gösterisi'ni seyredecek olsaydık mükemmel olurdun. Ama bu gece için üstündeki *olmaz*, January."

***

"Çok geçe kalınan bir gece olacak," diye uyardı Gus. Arabasındaydık ve kuzeye doğru göl boyunca ilerliyorduk, güneş batmak üzereydi ve güneşin solan ışıkları her yeri pamuk şeker rengi gibi pembeye boyamıştı. Ondan giyeceğim

şeyi seçmesini ve beni zahmetten kurtarmasını istediğimde, rahatsız olacağını sandım. Oysa o aşağıdaki misafir yatak odasına kadar benim arkamdan geldi ve dolapta asılı birkaç parça giysiye baktı. Pete'in dükkânına giydiğim kot şortu ve Carly Simon tişörtümü seçti, böylece yola çıktık.

"Sen iki kez üst üste 'Everybody Hurts' şarkısını söylerken beni dinlemeye zorlamazsan," dedim. "Bu geç saatlere uzayan geceyle baş edebilirim."

Gülümsemesi çok hafifti. Bu da göz kapaklarının aşağı doğru inmesine yol açtı. "Endişelenme. O, arkadaşımın beni ikna etmesine izin verdiğim özel bir durumdu. Bir daha olmaz."

Kırmızı ışıkta dururken, parmaklarını huzursuzca direksiyona vuruyordu ve gözlerim kollarındaki damarları pazularından gömlek kolunun başladığı yere kadar takip etti. Jacques bir iç çamaşırı modeli gibi yakışıklıydı. Yanık ten, çekici bir gülümseme ve her gün alnına aynı şekilde düşen altın ışıltılı kahverengi saçlar. Ama Gus'ın kayda değer olmayan kusurları yara izleri ve kırışıklıklar, eğri çizgiler ve keskin hatlar... Hepsinin bir araya gelişi, kendimi ona bakmaktan alıkoyamama yol açıyor, baktıkça bakasım geliyordu.

Arabanın ısısını ayarlamak için eğildi, arada gözlerini benden yana çeviriyordu. Gözlerimi cama çevirdim, o içimi okumadan aklımdan geçenleri silme peşindeydim.

"Şaşırtılmayı sever misin?" dedi.

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne?"

"Gideceğimiz yerle ilgili."

Rahatladım. "Hımm. Bir kitaba konu olacak kadar rahatsız edici olduğunu düşündüğün bir şeye şaşırmak. Ben almayayım."

"Muhtemelen akıllıca bir karar," diye aynı fikirde olduğunu belirtti. "Kız kardeşi, bir intihar tarikatına üye olan bir kadınla röportaja gidiyoruz."

"Atıyosun."

Başını salladı.

Şok geçiriyormuş gibi gülerken, "Aman Tanrım," dedim. Var olduğunu düşündüğüm bütün gerginlik dağıldı. "Gus, bir intihar tarikatı ile ilgili romantik komedi mi yazıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bu röportajı, bizim bahse girmemizden önce ayarlamıştım. Ayrıca bugün çıkmamızın nedeni senin edebi bir kurgu yapmana yardım etmek."

"Neyse, her şekilde, boşluğa gözünü dik derken dalga geçmiyormuşsun," dedim. "Yani bu dersin amacı, basitçe söylemek gerekirse, *Her şey berbat bir an önce yazmaya bak?*"

Gus sırıttı. "Hayır, zekâ küpü. Bu dersin amacı karakter ve detay."

Şaşırmış gibi yaptım. "Bu acayip tesadüfe asla inanmayacaksın ama o tip kurgular bizim kadın kitaplarında da var!"

"Biliyor musun, bahis anlaşmamızı yaparken bu ders fikrini ve planını ortaya atan sendin," dedi Gus. "Eğer sürekli benimle dalga geçeceksen, seni memnuniyetle en yakın komedi kulübüne bırakır, mikrofonu açarım ve dönüşte de gelir alırım.

"Tamam, tamam," dedim ve elimle devam etmesini işaret ettim. "Karakter ve detay. Şey diyordun..."

Gus omzunu silkti. "Tuhaf senaryolar yazmayı seviyorum. Karakterler ve olaylar gerçek olamayacak kadar saçma görünüyor ama işe yarıyor. İşin içinde özgünlük olması inanılmazı inanılır kılıyor."

Birçok röportaj yaptım. Durumlarla ilgili insanların hatırladıkları çok ilginç. Aynı şey gibi fanatik bir tarikat liderini yazacaksam ve o lider, yüzyıllardır her büyük liderin inandığı gibi dünya dışı yaratıkların bilincinin tekrar canlandığına inanıyorsa, ben bir de onun ayakkabı numarasını, kahvaltıda ne yiyip içtiğini öğrenmek isterim.

"Gerçekten öyle misin?" diye takıldım. "Gerçekten okuyucular bunu öğrenmek için can mı atıyorlar?"

Gus güldü. "Biliyor musun, belki de senin kitabını bitirememenin sebebi, senin ne yazmak istediğin yerine sürekli kimin ne okumak istediğine takılıp kalman."

Tedirgin biçimde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki Gus, intihar tarikatı temalı kitabına romantizm ögesini nasıl yedireceksin, söyle bakalım."

Başını koltuğa yasladı, keskin elmacık kemikleri yüzünde gölgeler yaratıyordu. Çenesini kaşıdı. "Her şeyden önce, bu röportajın benim romantik komedimle ilgisi olduğunu ne zaman söyledim ki? İddiayı kazanana kadar bütün çalışmalarımı kolayca bir yana bırakabilirdim, sonra gelecek kitabıma dönebilirdim."

"Öyle mi yapıyorsun, peki?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum," diye belirtti. "Bu iki fikri bir arada kullanabilir miyim diye düşünüyorum?"

"Belki," dedim şüpheyle. "Bana özellikleri anlat. Sana yardım edebilir miyim, anlarız."

"Tamam." Direksiyonu tekrar tuttu. "Ana hat şöyle, gazeteci çocuk, eskiden uyuşurucu bağımlısı olan lise aşkının bir tarikata katıldığını öğrenir. Tarikatın içine sızmaya ve çökertmeye karar verir. Tarikatın içindeyken de hızla yükselmeye başlar, hatta tarikattan kurtarmaya çalıştığı kadını bile geçer. Bu arada bir sürü şey görür, kanıtları inceler ve aslında tarikat liderinin her konu hakkında haklı olduğunu anlar. En nihayetinde, kız korkuya kapılır ve geri çekilmek ister ve gazeteci çocuğu da kendisiyle birlikte terk etmesi için ikna etmeye çalışır."

"Yani tahminime göre," dedim. "Terk ederler, Paris'te balayı yaparlar ve Güney Fransa'da bir villaya yerleşirler. Muhtemelen de şarap üretme işine girerler."

"Gazeteci, kızı öldürecek," dedi Gus düz bir sesle. "Onun ruhunu kurtarmak için. Bu durumun tarikatın sonunu getirip getirmeyeceğine -tarikat liderlerinin tutuklanıp tutuklanmayacağına- veya tarikat liderinin bir peygamber gibi kabul edileceğine, vesaire henüz karar vermedim. İlk opsiyonu beğendim çünkü daha az boşluk var gibi geliyor. Kızı tarikattan kurtarmak ister ve yapar. Tarikatı yerle bir etmek ister, yapar. Ama ikinci seçenek, bir şekilde biraz daha döngüsel. Kahraman olma kompleksine sahip bütün hasarlı ruhlu insanlar gibi, o da tam olarak orijinal tarikat liderinin yaptığını yapar. Bilmiyorum ne... Belki de sonunda uyuşturucu müptelası bir genç erkek ve genç kadın ortaya çıkar."

"Şirinmiş," dedim.

"Tam da aradığım," diye yanıtladı.

"Eee. Kitabın çok da kötü olmayan bu versiyonu için fikirlerini alayım."

"Hımm yani, Güney-Fransa sahası fikri cazip. Bok gibi patlar."

"Olayları benim gibi gördüğün için memnun oldum," dedim.

"Neyse," dedi. "Bir yolunu bulurum. Tarikatları içeren bir romantik komedi fikri kulağa cazip geliyor. Peki, ya sen? Senin kitabın ne?"

Kucağıma kusar gibi yaptım.

"Şirinmiş," diye beni taklit etti, kıvılcım fırlatır gibi gülümsedi. Kıvılcım demişken, olmadığını biliyordum ama bazen gözlerinde ateş yansıyor gibiydi. Arabanın içi neredeyse zifir karanlıktı, Gus'ın gözlerinin böyle ışık saçıp parlaması, fiziksel veya ahlaksal olarak yasaklanmalıydı. Göz bebekleri doğanın kanuna aykırıydı. O bakışlar altında tenim yanmaya başladı.

"Kitabımın ne hakkında olacağı konusunda hiçbir fikrim yok," dedim ve neyse ki o yakıcı bakışlarını yola çevirdi. "Bir küçücük fikrim var. Sanırım bir kız hakkında olacak."

Ben devam ederim diye bekledi, sonra, "Vav," dedi.

"Yaa." Daha fazlası vardı. Taptığı bir babası vardı. Babasının bir metresi ve büyüdüğü kasabada bir göl evi ve karısının radyasyon alma randevuları vardı. Fakat Gus'la aramdaki şey daha ılınsa bile (hepsi onun gözlerinin suçu), gelecek soruların neden olacağı konuşmayı yapmaya hazır değildim.

"Her neyse, buraya niye taşındın?" Uzun bir sessizlikten sonra sordum.

Gus kıpırdandı. Belli ki onun da konuşmak istemediği bir sürü şey vardı. "Kitabım için," dedi. "Burada bulunan bir tarikatı okudum. Doksanlarda. Paçalarını ele vermeden önce ormanda büyük bir teşkilatları varmış. Bir sürü kanunsuz rezillik dönüyormuş. Ben beş yıldır buradayım, insanlarla konuşuyor ve araştırıyorum."

"Ciddi misin? Bu konunun üstünde beş yıldır mı çalışıyorsun?"

Şöyle bir bana baktı. "Çok araştırma isteyen bir şey. Bu arada ikinci kitabı bitiriyorum ve hem kitap için hem de öylesine geziyorum. Beş sene, hiç kesintisiz, işemek için tek bir şişeyle daktilo başında oturmak hiç de akılcı bir yol değil."

"Doktorun bunu duysa rahatlardı."

Bir süre tuhaf bir sessizlikle arabayı sürdük. Gus camını açtı, izin verilmiş gibi ben de açtım. Camlardan giren ılık rüzgâr içerideki huzursuz sessizliği dağıttı. Aynı kıyıda veya otobüste veya feribottaki iki yabancı gibiydik.

Biz arabayla giderken, güneş santim santim kayboldu. En nihayetinde Gus radyoyu karıştırmaya başladı, Paul Simon çalan bir nostalji kanalında durdu.

Arabanın içinde esen rüzgârın sesini bastırarak, "Bu şarkıyı çok severim," dedi.

"Sahi mi?" dedim, şaşırmıştım. "Yol boyunca bana Elliott Smith veya Johnny Cash'in 'Hurt' şarkısını dinletirsin sanmıştım."

Gus gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Ben de *senin* Mariah Carey'nin müzik çalma listesiyle gelip dinleteceğini sanmıştım."

"Kahretsin, keşke aklıma gelseydi."

Gus'ın gürültülü kahkahası rüzgâra karıştı ama yanaklarımı kızartacak kadarını duydum.

Ana yoldan çıkalı iki saat olmuştu. Yarım saat kadar daha yalnızca geçen araba farlarının ve gökteki tek tük yıldızın aydınlattığı, buzlanmanın bozduğu yolda ilerledik.

Sonunda ormanın içindeki virajlı yoldan çıkıp çakıllı bir yola girdik. Paslı teneke damlı bir sürü bar yan yana dizilmişti. Parlak ışıkların yansıttığı tabelada THE BY-WATER* yazıyordu. Birkaç motorsiklet ve hurda bir Toyota dörtçekerden başka bir şey görünmüyordu. Park yeri boştu ama pencerelerden, BUDWISER ve MILLER bira reklamlarının ışığında yoğun bir kalabalık seçiliyordu.

"Doğruyu söyle," dedim. "Buraya beni öldürmeye mi getirdin?"

Gus arabayı döndürdü ve camları kapattı. "Lütfen. Üç saattir araba sürüyoruz. North Bear Kıyıları'nda adam öldürmek için daha mükemmel bir yerim var."

Bütün röportajlarını böyle orman içinde ürpertici barlarda mı yapıyorsun?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Yalnızca iyi olanlarını."

Arabadan çıktık. Elli kilometre hızla esen rüzgâr olmadan hava çok sıcak ve nemliydi. Her adım atışımızda bir sinek ve ateşböceği bulutundan geçiyorduk. Barın adında

* Su yanında (ç.n.)

su kelimesi geçtiği için bir yerlerden su sesi duyarım diye düşündüm. Bir göl olabileceğini düşünmedim ama belki bir dere falan olabilirdi.

Bu tip, mensubu olmadığım mahallelere girerken hep biraz tedirginlik duyarım ama Gus gayet rahat görünüyordu. Bira şişesinden, oyun masasından veya eski bir müzik kutusunun köşesinde oynaşanlardan bir kişi bile başını kaldırıp bakmadı. Kamuflaj şapkalı, kısa üstlü ve kumaş montlu insanlarla dolu bir yerdi.

Gus'ın üstümü değiştirmemi sağlamasına gerçekten minnettardım.

"Kiminle buluşacağız?" diye sordum, o kalabalığı incelerken tam dibinde durmaya özen gösteriyordum. Çenesiyle yüksek bar sandalyesinde yalnız oturan kadını işaret etti.

Grace elli yaşlarının ortalarındaydı, fazla oturmaktan omuzları çökmüştü ama bu, çok da dingin göründüğü anlamına gelmiyordu. Yorgun görünümü akla yatkındı çünkü dört oğlu lisede okuyan bir tır şoförüydü ve sırtını dayayacağı bir erkek arkadaşı yoktu.

"Bunun bir önemi yok," dedi, Heineken birasından bir yudum aldı. "O konuyu konuşmak için burada değiliz. Sen Hope hakkında birşeyler öğrenmek istiyorsun."

Hope, kız kardeşiydi. Hope ve Grace. Kuzey Michigan'lı ikizler, yukarı yarımadadan değillerdi, bu ayrıntıyı zaten anlatmıştı.

"İlgisi olduğunu düşündüğün her şeyi konuşmak istiyoruz," dedi Gus.

Haberlere çıkacak bir hikâye olmadığından emin olmak istiyordu. Gus başını salladı. "Bir roman. Hiçbir karakterin ismi seninle aynı değil veya sana benzemiyor veya sen değilsin. Tarikat, aynı tarikat olmayacak. Bu konuşmanın amacı, karakterleri daha iyi anlamak. Herhangi birisi niye bir tarikata girmek ister, Hope'da gördüğün ilk farklılık neydi, gibi şeyler."

Grace bir kapıya baktı sonra bize döndü, yüzünün ifadesinde belirsizlik vardı.

Kendimi suçlu hissettim. Buraya kendi isteğiyle geldiğini biliyordum ama yüreğindeki tortuları kazımak ve ortaya çıkanları yabancıların gözünün önüne sermek kolay değildi.

"Anlatmak zorunda değilsin," deyiverdim. Gus'ın beni gözleriyle kestiğini hissettim ama bütün dikkatimi Grace'e, sulu gözlerine, hafifçe aralık dudaklarına yönelttim. "Bu konuda konuşmanın, bir şey değiştirmeyeceğini biliyorum. Ama konuşmamak da bir şey değiştirmeyecek, eğer söylemek istediğin bir şey varsa, söyleyebilirsin. Bu Hope'la ilgili hissettiğin güzel şeyler bile olabilir, ne istersen."

Gözleri safir parçaları gibi keskinleşti ve dudakları sıkı sıkı düğümlendi. Bir an öylece kaldı ve taşa oyulmuş orta batı Madonna'sı gibi kucağında tuttuğu, bizim göremediğimiz, kutsal bir anıya hüzünle baktı.

"Kahkahası," dedi sonunda. "Kahkaha atarken burnundan sesler çıkarırdı."

Dudağının köşesi belli belirsiz kalktı ama benim göğsüme yine bir ağırlık oturdu. "Ben bayılırım öyle gülen insanlara," dedim. "En iyi arkadaşım da öyledir. Hep hayatın içinde boğuluyormuş zannederim. İyi anlamda, tabii. Hayat burnuna dolmuş gibi, biliyor musun?"

Grace'in ince dudakları hafif, tatlı bir gülüşle kıvrıldı. "İyi anlamda," dedi sessizce. Sonra gülüşü hüzne dönüştü ve güneşten yanmış çenesini sıvazladı, kollarını masaya dayarken çökmüş omuzları yükseldi, hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

"Bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. "O konuda hiçbir şey bilmiyorum. Sizin bilmek istediğiniz bu mu?" Gözleri yaşardı ve başını salladı. "O gidinceye kadar hiçbir fikrim yoktu."

Gus başını kaldırdı. "Bu nasıl olur?"

"Çünkü." Omuzlarını silkse de gözlerine yaşlar doldu. "Hâlâ gülüyordu."

***

Eve dönerken uzun bir zaman sessiz kaldık. Pencereler kapalı, radyo kapalı, gözler yoldaydı. Sanırım Gus, Grace'ten öğrendiklerini kafasında sıralamaya çalışıyordu.

Ben de babamla ilgili düşüncelerde kaybolmuştum. Grace'in yaşına gelinceye kadar babamla ilgili gelen sorulardan kaçınacağımı rahatlıkla görebiliyordum. Sonya gidinceye ve tabii, annem ile babam yanıtlar verecek kimse kalmayıncaya kadar istesem de yapamayacaktım.

Beni yetiştiren insanla ilgili düşüncelerden ömrüm boyunca kaçınarak yaşayacağım fikrine hazır değildim. Ne zaman buzdolabının üstünde duran zarf aklıma gelse, kendimi hasta hissediyordum.

Ama aynı zamanda göğüs kafesimin içindeki köprücük kemiğime baskı yapan acıdan da yorulmuştum. Acı gerçeği biraz uzun düşünsem, sıkıntıdan terliyordum.

Gözlerimi kapadım ve başımı yasladım, anılar kafamın içine doluştu. Kafamdan atmaya çalıştım ama yorgundum ve ordalardı. Örgü şal, annemin yüzündeki ifade, avucumdaki anahtar.

Tanrım, o eve dönmek istemiyordum.

Araba durdu ve hızla gözlerimi açtım.

"Özür dilerim," diye geveledi Gus. Karanlık bir dört yol ağzındaki bir traktöre çarpmamak için frene basmıştı. "Dikkatimi vermiyordum."

"O güzel beyninde mi kayboldun?" diye takıldım ama çok düz bir sesle söylemiştim, Gus duyduysa bile belli etmedi. Dudakları aşağı doğru sarkmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hmm."

Bir an sustu. "Çok sarsıcıydı. Bu konuda konuşmak istersen..."

Grace'in hikâyesini düşündüm. Hope o yeni topluluğa girdiğinde her zamanki hâlinden daha iyi olacağını düşünmüştü. Eroini bırakmıştı, burada belirtmek gerekir, aşılması çok zor bir süreçtir. "Cildinin daha iyi göründüğünü hatırlıyorum," demişti Grace. "Ve gözleri. Çok emin değilim ama gözleri de farklıydı. Kız kardeşim geri döndü sandım. Dört ay sonra ölmüştü."

Kazara ölmüştü, "verilen cezalardan" dolayı iç kanamadan gitmişti. FBI soruşturması tam bitmek üzereyken, o karavan bileşkesinden geri kalan, New Eden *, alevler içinde kalmıştı.

Grace'in anlattığı her şey Gus'ın orijinal hikâyesi için harika bilgilerdi. Hikâyede şirin karşılaşmalar ve tanışmalar için yer yoktu. Mesele de buydu. Bugünkü araştırma benim içindi, yazacağım kitap için beynime doldurmam gereken bilgilerdi.

İnsanların bunu nasıl yaptığını anlamıyordum. Gus, sırf bir kitap yazabilmek için bu kadar karanlık bir yolun içine nasıl girebiliyordu? Benim tek aklımdan geçen Grace'e sıkıca sarılıp, hayatın ondan aldıkları için üzgün olduğumu söylemek ve bir yol bulup nasıl bir yol olursa, kaybının ağırlığını hafifletmeye çalışmakken, Gus nasıl oluyor da sorular sorabiliyordu?

"Benzin almak için durmamız gerekiyor," dedi Gus ve terk edilmiş gibi duran benzin istasyonuna dönmek için ana yoldan çıktı. Her yöne kilometrelerce uzanan kupkuru tarlalardan başka bir şey yoktu.

Gus benzin doldururken, bacaklarımı hareket ettirmek için arabadan indim. Gece nedeniyle hava serinlemişti ama

* Yeni Cennet (ç.n.)

çok da serin değildi. Arabanın etrafında dolanıp Gus'a doğru yürürken, "Burası senin cinayet noktan mı?" diye sordum.

"Bu soruyu cevaplamayı reddediyorum çünkü tam yerine gelmişken, bu noktayı benden almaya çalışabilirsin."

"Sabit yerler," dedim. Birkaç saniye sonra sorumu daha fazla kendime saklayamadım. "Seni rahatsız etmiyor mu? Birinin trajedisinin içinde yaşamak? Beş yıl. Kendini onun yerine koymak için epey uzun bir süre."

Gus benzin pompasını yerine koydu, bütün dikkatini pompayı kapatmaya vermişti. "Herkesin bir laneti var, January. Bazen başkasınınkini düşünmek az da olsa rahatlatıyor."

"İyi, tamam," dedim. "Alayım bakalım."

Gus'ın kaşları kalktı ve seksi, fena dudakları gevşedi. "Ne?"

Kollarımı kavuşturdum ve kalçalarımı arabanın sürücü tarafına dayadım. Ortamda bulunan en hassas kişi olmaktan bıkmıştım. Çanta-şarabından içen sarhoş kız, biri acısını pis bir bar masasının üstüne boşalttığında titrememek için mücadele veren insan... "Şu senin esrarengiz lanetini duyalım bakalım. Benimkine etkili bir darbe vuracak mı görelim." Ve şimdi bir de yüreğime ağır bir yük gibi oturan Grace'in durumu eklenmişti.

Gus'ın koyu renk gözleri beni şöyle bir süzdü. "Iıı, hayır," dedi sonunda ve kapıya seyirtti, ben hâlâ yaslandığım yerdeydim. "Yolumda duruyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Kapının koluna uzandı, ben hafifçe kayarak onu engelledim. Eli belime değdi ve içimden bir alev dalgası geçmiş gibi oldu.

"Yolumu daha da kapattın," dedi ve kısık sesi *istersen kal da bir gör* der gibiydi.

Yanaklarım kaşındı. Eli unutmuş gibi hâlâ kalçamın üstündeydi, parmağı oynadı ama kendisi hiç yerinden oynamadığını anladım.

"Beni dünyanın en kasvetli ve bunalımlı randevusuna çıkardın," dedim. "En azından kendinle ilgili ufacık bir şey söyleyebilirsin, mesela bu New Eden tarikatı neden senin için bu kadar önemli?"

Yüzünde muzip bir ifadeyle kaşını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Randevu değildi."

Bir şekilde onunla çıkmamızı kirli bir şeymiş gibi telaffuz etmişti.

"Doğru sen kadınlarla randevulaşıp çıkmazsın," dedim. "Neden? O esrarengiz karanlık geçmişinin bir parçası mı?"

Seksi, Fena dudaklarını sıktı. "Karşılığında ne alacağım?"

Bir adım daha yaklaştı. Aramızda kalan boşluktaki her molekülün fazlasıyla farkındaydım. Jacques'tan beri bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Jacques, piyasanın en pahalı parfümünü kullanır ve öyle kokardı. Gus biraz isli ve tatlı, Nag Champa* esansı katılmış deniz tuzlu kumsal gibi kokuyordu. Jacques'ın mavi gözleri, yaz esintisi gibi üzerimde oynaşırdı. Gus'ın koyu renk gözleri, tirbuşon gibi delip geçiyordu. *Karşılığında ne alacağım?*

"Canlı bir sohbet?" Sesim alışmadığım bir şekilde kısıktı.

Bana doğru başını salladı. "Buraya niye taşındığını söyle, ben de sana karanlık, esrarengiz geçmişimle ilgili bir tek şey söyleyeyim."

Bir an teklifi düşündüm. Ödül, ödediğim bedele değerdi. "Babam öldü. Bana bu göl evini bıraktı."

Hepsi olmasa da gerçeği söylemiştim.

İkinci kez, yüzünden anlamını çözemeyeceğim hızda bir ifade geçti. Sempati mi? Hayal kırıklığı mı, belki? "Şimdi sıra sende?" dedim.

* Çok güzel kokan bir Hindistan tütsüsü (ç.n.)

"Tamam," dedi, sesi boğuktu. "Bir tek şey."

Başımı salladım.

Bana doğru eğildi, bir sır söyleyecekmiş gibi ağzını kulağıma yaklaştırdı, sıcak nefesi boynumdaki tüyleri ürpertti. Gözleri yüzümü taradı ve diğer eli kalçama dokundu, o kadar hafif bir temastı ki esinti bile zannedilebilirdi. Kalçamdaki sıcaklık vücuduma yayıldı ve kasıklarımı kuzu sarmaşığı gibi sardı.

Okulda, bana yine böyle dokunduğu zamandaki yaşadığımız o geceyi bu kadar canlı hatırlamam çılgıncaydı. Dans pistinde karşı karşıya durduğumuzdaki tüy kadar hafif, ateş kadar ısıtıcı, dikkatli ve kasti ilk teması...

Nefesimi tutuğumu fark ettim. Kendimi zorlayarak nefes aldığımda, göğsümün inip kalkması İngiliz Kraliyet dönemi erotik romanlarındaki kadar gülünçtü.

Bunu bana nasıl *yapabiliyor? Yine?*

Bu gece yaşadıklarımızdan sonra bu his, bu içimdeki açlık hissi mümkün olmamalıydı. Hele geçirdiğim yılı düşününce, artık olamaz diye karar verdiğim bir histi.

"Yalan söyledim," diye kulağıma fısıldadı. "Kitaplarını okudum."

Belimdeki eli sıkılaştı ve beni arabaya yaslandığım yerden kaldırdı, kapıyı açtı ve arabaya girdi. Beni park yerindeki soğuk havayı solumam için bıraktı.

11

Randevu Değil

Cumartesimin büyük bir bölümünü, Gus'ın romantizm üzerine ilk macerasını yaşatacağım yönü ve yeri seçmekle harcadım. Kronik yazamama sendromu yaşamama rağmen hâlâ dalımda uzmandım. Gus'ı olası şirin karşılaşmaların ve olası mutlu-mesut sonların yaşanacağı yerlerle tanıştırma konusunda sonsuz seçenekler bulabilecek durumdaydım.

Sabah ilk iş yine binlerce kelime tuşladım ama o saatten beri internette araştırma yapıyor, mükemmel yeri bulmak için oyalanıyordum. Yine karar veremeyince, arabaya binip çiftçi marketine gittim, güneşli tezgâhlar arasında yürüdüm ve bir ilham gelmesini bekledim. Mutfağım için papatya buketi, yatak odamdaki sehpa üstünde duran zambakları alabildiğim zamanlara özlem duyarak, bir kova dolusu taze çiçek topladım. Elbette bu, Jacques'la birlikte bir apartmanı paylaştığımız zamanlardı. Eğer New York'ta kirada oturuyorsan, bir hafta boyunca güzel kokup sonra önünde ölen çiçekler için pek fazla para kalmıyordu.

Yerel çiftliğin satış yerinde, çantamı dolgun kırmızı ve turuncu domateslerle, nane ve fesleğenle, salatalık ve taptaze marulla doldurdum. Bu gece Gus'ın kitabı için kullanabileceği bir aktivite bulamadığım için belki beraber yemek yapardık.

İyi bir yemek fikri ile midem guruldadı. Yemek pişirme konusunda çok iyi değilim, çok zaman alıyor ve benim hiç o kadar zamanım varmış gibi hissetmiyorum ama kesinlikle iki kadehe kırmızı şarap doldurup temiz bir mutfakta gezinerek doğrama, ovalama, karıştırma ve tahta kaşıkla tadına bakma olayının romantik bir hâli olduğuna inanıyorum. Jacques yemek yapmaya bayılırdı, ben tarifi iyi uygularım ama o yaratıcı olmayı, bütün gece yemekle uğraşmayı tercih ederdi. Ben de hiç olmayan yemek yapma sabrı ve mutfak sezgisi vardı.

Aldığım sebzelerin parasını ödedim, güneş gözlüğümü taktım ve pazarın yanındaki markete tavuk veya biftek alabilir miyim diye girerken tekrar kafamdaki beyin fırtınasına geri döndüm.

Karakterler herhangi bir yerde birbirlerine âşık olabilirlerdi. Havaalanı veya kozmetik dükkânı veya hastane ama anti-romantik bir kurgu için fikirleri toparlayabilmek, biraz daha belirgin bir şey istiyordu. Benim için en iyi karşılaşma olayı, beklenmedik biçimde veya yanlışlıkla veya aksilik nedeniyle olandı. Kurgunun ana hatları için araştırmalar yapmak zor değildi ama o tanışma anını kelimelerden daha çok kitabın canlanmasını sağlayan ve iki kişi arasındaki doğal ve samimi kimyayı tanımlayan mükemmel anı bulmak zordu.

Geçen sene yaşadıklarım bunun en büyük kanıtıydı. Bütün gün kurgular tasarlayabilirdim ama hikâyenin içine tepetaklak düşmüyorsam, hikâye bir hortuma yakalanmış gibi dönüp beni içine almıyorsa, fark etmiyordu. Okuma eylemi sırasında okuduğumu sevdiren ve bana en önce yazma hevesi veren kısım buydu. Yepyeni bir dünyanın bir örümcek ağı gibi sizi sarması ve her şey bütünüyle kendini sana gösterinceye kadar hareket edememe hissi.

Grace'le sohbet bana o alıp götüren kasıp kavuran ilham fırtınasını vermediyse de hafif bir parıltı yakalayarak uyandım. Hiç aklıma gelmeyen ama düşününce heyecanlandığım ve bunu anlatmak isteyebilirim ve anlatmaktan hoşlanabilirim dediğim, anlatılmayı hak eden hikâyeler vardı.

Gus'a da bu hissi vermek istiyordum. Yarın sabah uyanıp aynı benim gibi yazmak için karıncalanmasını arzu ediyordum. Bir romantik-komedi yazmanın ne kadar zor olduğunu kanıtlamak bir yana, ki Gus'ın bunu göreceğine emindim ama okuması yazması, âşık olmak kadar tüketen ve dönüştüren bu kitap türünü yazmayı neden bu kadar sevdiğimi anlaması, tamamen farklı bir meydan okumaydı.

Eve vardığımda yazamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Ben de bu durumu kullanmaya karar verdim. Saçımı tepeme topladım, şortumu ve Todd Rundgren atletimi giydim, çöp torbaları ve kutuları alarak ikinci kattaki misafir banyosuna gittim.

Babam ve O Kadın'ın, banyo dolaplarına stokladığı havlu ve tuvalet malzemelerini bağışlayacağım boş kutulara doldurarak tek tek aşağıya girişe indirdim. Üçüncü seferimde Gus'ın evini gören mutfak penceremin önünde durdum. Masasında oturuyordu ve elinde görebilmem için koca bir not kâğıdı tutuyordu. Beni bekliyor gibiydi.

Kutuyu masaya dayayarak dengeledim ve diğer elimle alnımdaki teri silerken notu okudum:

JANUARY, JANUARY, NEREDESİN, JANUARY?

Mesaj alaycıydı ama midemde uçuşan kelebekler değildi. Kutuyu masaya ittim ve bloknotumu aldım, yazdım ve kaldırdım.

AFFEDERSİNİZ, KİMSİNİZ?

Gus güldü ve bilgisayarına geri döndü. Kutuyu alıp Kia marka arabama taşıdım, sonra diğerlerini almak üzere döndüm. Son birkaç gündür süregelen nem kesilmiş, yerine ılık bir esinti bırakmıştı. Arabayı yüklemeyi bitirince kendime bir roze şarap koyup verandada oturdum.

Gökyüzü parlak maviydi, seyrek bulutlar usul usul geçiyordu ve güneş ışıkları ağaç tepelerini soluk bir yeşile döndürüyordu. Gözlerimi yumsam, görebildiklerime kendimi kapasam, gölün kıyısından gelen kahkahaları duyabilirdim.

Evimizde babam ve annemin, arka bahçesi üç çocuklu bir ailenin bahçesine bitişikti. Onlar taşınır taşınmaz, babam biraz mahremiyet kazanmamız için çit boyunca yaprak dökmeyen yeşilliklerden dikti ama uzun yaz gecelerinde, mangalın başında otururken, çocukların oynarken çıkardığı kıkırdamaları, trambolinden zıplamalarını veya bahçeye kurdukları çadırdaki seslerini dinlemeyi çok severdi.

Babam kendine ait alanını severdi ama aynı zamanda etrafında onu tanımayan veya takmayan insanların var olduğunun hatırlatılmasından hoşlanırdı.

Küçük hissetmenin bazı insanları etkilediğini biliyorum, demişti birinde, *ama bir şekilde hoşuma gidiyor. Altı milyon içinde sadece tek bir can olma baskısını üzerinden alıyor. Ve çok zor bir dönem geçiriyorsan,* o zamanlar annem kemoterapi alıyordu, *tek bir kişiye yakın olmadığını bilmek hoş oluyor.*

Ben tam tersini hissediyordum. Kalp kırıklığımı kendi içimde yaşıyordum. Evrenle ilgili, annemin bedeninin onu hayal kırıklığına uğratması ile ilgili. Yaşadığım hayatın sis şeklinde dağılmasıyla ilgili. Michigan Üniversitesi'nden arkadaşlarımı Facebook'tan takip ediyordum. Onların yüksek lisansa devam etmelerini (esrarengizce ödenmiş), yurtdışı seyahatlerini... Dünyanın uzak bir yerinden evlatlarına düşkün anneler gününe övgüler içeren notlar yazmalarını...

Ailemin arka evinde yaşayan çocukların mezarlıktaki hayalet oyunu oynarlarken attıkları çığlıkları ve kıkırdama seslerini dinliyordum.

Ve dünyanın tekrar bize bunu yapması karşısında içten içe kalbimin kırıldığını hissediyordum. Daha da kötüsü bütün bunların herhangi birini dile getirmenin annem için işleri daha da zorlaştıracağını biliyordum.

Ve annem o şeye ikinci kez tekme vurdu. Minnet duydum. Bir insanın hissedebileceğinden daha fazla rahatladım. Hayatımız tekrar rayına oturmuştu ve üçümüz her zaman olduğundan daha güçlüydük. Bizi kimse ve hiçbir şey ayıramaz, yıkamazdı, emindim.

Yine de o doktor ziyaretleri, saç dökülmeleri, annemin canı yanarak kanepede uzanması ile geçen yıllara yanıyorum. O hisler kanser iyileştikten sonraki bizim yaşam tarzımızla uyuşmuyordu. Hiçbir şeye yardımcı olmadıkları için o hisleri içime bastırıyordum.

Sonya'yı öğrendiğimde bütün o hisler öfke ile mayalanmış şekilde ve oyuncak kutudaki Jack'in dışarı fırlaması gibi doğrudan babama yöneldi.

"Soru."

Kafamı kaldırıp baktım ve Gus'ı kendi verandasının parmaklıklarına dayanmış şekilde buldum. Gri tişörtü onun her zaman giydikleri kadar buruşuktu. Kıyafetleri büyük olasılıkla sepetten çıkıp çekmeceye girmiyordu, yıkandığını farz ederek söylüyorum ama saçlarının hâlinden anlaşıldığı kadarıyla dolanarak uyuduğu yataktan yeni kalkmıştı.

Ben de onunkinden on adım uzaklıktaki kendi verandamın parmaklıklarında durmak için yürüdüm. "Umarım hayatın anlamı hakkındadır. Ya o ya da Bridget Jones kitapları serisinin ilk kitabı hangisi sorusu mu?

"O kesinlikle," dedi. "Ve bir de bu gece smokin giymek zorunda mıyım?"

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Çamaşır dolabının içinde duran bir smokinin neye benzediğini görmek için yüz dolar veririm. Ve hiç paramın olmadığını düşünürsen, söylediğim miktar ne ifade ediyor anlıyorsundur."

Gözlerini devirdi. "Çamaşır dolabımın *demokrasi* anlayışı diye düşünmeyi yeğlerim."

"Gördün mü, cansız bir şeyden yıkanmak isteyip istememesi ile ilgili oy hakkını kullanmasını talep edersen, sana cevap vermez."

"January, beni *Güzel ve Çirkin*'in canlandırma balosuna götürecek misin, götürmeyecek misin? Plan yapmaya çalışıyorum."

Yüzüne dikkatle baktım. "Tamam, sorunu cevaplayacağım ama bir şartla, dürüstçe söyleyeceksin, smokinin var mı?"

O da bana dikkatle baktı. Bir süre bekledikten sonra içini çekti ve parmaklıklara yaslandı. Güneş batmaya başlamıştı. Kolundaki gevşemiş damarlar ve kaslar, teninin üzerinde gölgeler oluşturuyordu. "Peki tamam. Evet. Bir smokinim var."

Kahkahaya boğuldum. "Cidden mi? Kennedy Ailesi'nin gizli bir üyesi misin? Kimse bir smokine *sahip* değildir."

"Sadece bir sorunu yanıtlayacağımı söylemiştim. Şimdi ne giyeceğimi söyle bakalım."

"Seni yalnızca bir çeşit giysinin benzer varyasyonları içinde gördüğümden smokin giyilecek bir şey planlayamayacağımı rahatlıkla tahmin edebilirsin. Demek istediğim, şu ana kadar, yani senin bir smokinin olduğunu öğrenınceye kadardı. Şimdi ise her şey olabilir. Ama bu gecelik, üzerindeki buruşuk barmen kostümü olur."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Harika," diyerek içeri girdi.

O anda Gus Everett'i tam nereye götüreceğime karar verdim.

***

"VAY," DEDİ GUS.

Bir "şenlik alanı" buldum, bizim caddeden sekiz mil uzaklıkta büyük bir araba parkında kurulmuş ve oraya kolayca sığmıştı.

"Şimdi binilecek aletleri saydım," dedi Gus. "Yedi tane."

"O kadar yükseğe çıktığın için seninle gurur duydum," diye takıldım. "Belki bir dahaki sefere on taneye yükselmeyi hedeflersin."

"Keşke yükselsem," diye homurdandı Gus.

"Mükemmel," dedim.

"Ne için?" diye söylendi.

"Hım, mmm," dedim. "Âşık olmak."

Bir kahkaha patlattı Gus ve yine onu güldürebildiğim için istemediğim hâlde kendimle gururlandım. "Haydi." Bütün aletlere binebileceğin sınırsız-binme-bileziğini alabilmek için kredi kartımı uzattığım anda içim karardı fakat Gus kendininkini almak için ısrar edince rahatladım. Züğürt olmanın en kötü yanlarından biri de paylaşımlı bir eğlencenin kendine düşen kısmını rezil olmadan verebilecek misin sorusuydu.

"Bu pek romantik olmayan yanım, sanırım," dedim ve top atıp bir şeyler kazanabildiğin oyun standının yanında duran kalabalığın arasına daldım.

"Ama şanslısın çünkü bu benim romantizmi tam tanımlama şeklim." Şenlik alanının kenarında duran portatif tuvalet kabinlerini işaret etti. Şapkası ters takılı bir genç çocuk, midesini tutarak kabinlerden birinin boşalmasını beklerken, onun yanında duran çift, açık açık yapacağını yaptı.

"Gus," dedim düz bir sesle. "O gördüğün çift, o kadar birbirlerine kendilerini kaptırmışlar ki bok yığını dizisine bir metre kala koyverdiler. *Bu* dizili kabinler, gecenin romantik komedi dersinin tümüne bedel. Gerçekten senin buzdan kalbini hiç mi etkilemez."

"Kalp mi? Hayır. Midemse, birazcık. İshal olmuş arkadaşları için sempati duyuyorum. Düşünsene, arkadaşlarınla beraber öyle kötü zaman geçiriyorsun ki portatif lazımlıklar tek umudun hâline geliyor? Bir dayanak! Dönen başını yaslayabileceğin bir yer. Kesinlikle geleceğin varoluşçusuna bakıyoruz. Belki soğuk isterik bir romancı bile olabilir."

Gözlerimi devirdim. "O gencin bu gece yaşadığı benim bütün lise hayatım, biraz da üniversite boyunca deneyimlediğim bir şey. Bir şekilde hayatta kaldım ve yüreğimin yumuşaklığı bozulmadı.

"Haydi oradan!" dedi Gus.

"Ne demek şimdi bu?"

"Senin üniversite yıllarını biliyorum, January."

"Bugün yaptığın abartma hareketlerinin en büyük abartması bu olsa gerek."

"Tamam, ama seni tanıyordum," dedi. "Yani sen öyle arkadaşlarına fazlalık gelen ishal olmuş biri değildin. Bir sürü kişiyle çıktın. Marko, değil miydi o? Kurgu 400 sınıf çalışmasındaki çocuk. O tıpçı altın çocukla beraber değil miydin? O yurtdışı çalışmalarına tutkun, talihsiz gençlere dersler veren ve dağ tırmanışçıları gibi hep üstsüz gezen."

Homurdandım. "Sen ona benden fazla âşıkmışsın herhâlde."

Gözünden değer biçer gibi keskin bir ifade geçti. "Ama sen ona âşıktın."

Elbette âşıktım. Onunla kampüste birden başlayan kar topu savaşlarında tanışmıştım. Mavi gözlerinde pırıltılarla, içine düştüğüm kar yığınından beni kurtardığı ve benim

ıslak kar berem yerine kendi kuru şapkasını verdiği zaman, o andan daha romantik bir an düşünememiştim.

Onun hayatımda tanıştığım en ilginç insan olduğuna karar vermem için benimle evime kadar yürüdüğü on dakika yetmişti. Pilot lisansı almaya çalışıyor ve küçükken kuzenini trafik kazasında kaybettiğinden beri acil serviste çalışmak istiyordu. Okulun bazı dönemlerini Brezilya, Fas ve Fransa'da (Paris, ailesinin yaşadığı yer) bitirmişti. Aynı zamanda sırt çantasıyla Camino de Santiago'nun* büyük kısmını yürümüştü.

Ona hiç ülke dışına çıkmadığımı söylediğimde, bana hemen Kanada'ya bir tur yapmayı önerdi. Arabayı, gecenin yarısı, Kanada sınırındaki bir gümrük dükkânına çekinceye kadar dalga geçiyor sandım. O masum ve parlak fotomodel gülüşüyle, "İşte," demişti. "Bir dahaki sefere pasaportuna damga vurulabilecek bir yere gideriz."

O gece puslu, bir şeye çok fazla odaklanmadığımız bir şekilde sanki rüyadaymışız gibi geçti. Dönüp bakınca durumumuz şöyleydi. O sürekli kendini ilginç biriymiş gibi göstermeye çalışıyor, ben her zaman olduğu gibi doğal ve kaygısız bir tavır sergiliyordum. Dıştan çok farklıydık ama iç isteklerimize gelince, ikimiz de aynı şeyleri istiyorduk. Her anı daha büyük, daha parlak ve daha zevkli geçen, büyülü bir ışıltı içinde bir hayat...

Sonraki altı sene birbirleri için ışıldayan kişiler olma niyeti ile yaşadık.

Anıları bir kenara ittim. "Marko ile hiç beraber olmadık," diye yanıtladım Gus'ı. "Onunla bir tek partiye gittik ve partiden bir başkasıyla çıktı. Hatırlattığın için teşekkürler."

Gus'ın kahkahası abartılı bir yazık der gibiydi. "Ahh."

"Olsun. Direnç sağladım."

---

* İspanya'daki hac yolu (ç.n.)

Gus'ın başı yukarı kalktı, gözleri ok gibi delip geçiyordu. "Peki, Altın Çocuk?"

"Beraberdik," diye onayladım.

Onunla evleneceğimizi düşünmüştüm. Sonra babam öldü ve her şey değişti. Annemin hastalığı boyunca desteğini fazlasıyla hissetmiştim ama ben daima bir şeyleri bir arada tutardım, endişeleri kapatmak için yöntemler bulur ve Jacques'la eğlenirdim ama bu farklıydı. Jacques, bütün gün yatakta kalan, yıkılmadan yazamayan ve okuyamayan, çamaşır yığınları içinde sürünen, o çirkinliğin sızdığı rüya gibi evimizde hiç parti vermeyen ve gün batımında Brooklyn Köprüsü'nde yürümek istemeyen ve o son dakika rezervasyonları yapmayan hâlimle ne yapacağını bilemedi.

Bana tekrar tekrar kendimde olmadığımı söyledi. Ama yanılıyordu. Ben hep olduğum bendim. Karanlıkta onun veya bir başkası için ışıldamaya çalışmayı bırakmıştım.

Bizi bu kadar uzun süre ayakta tutan güzel hayatımız, muhteşem tatiller, büyük jestler ve el yapımı vazolara konan taze çiçeklerdi.

Ona doyamadığımdan veya tanıdığım en iyi erkek olarak gördüğümden değildi. (En iyi erkek olarak babamı görürdüm ama şimdi *Veronica Mars*'ın 2000'lerde yazdığı ergen drama kitabındaki baba gibi olduğunu düşünüyordum.) Veya en sevdiğim insan olarak gördüğümden de değildi. (O Shadi'ydi.) Veya beni gözlerimden yaşlar gelinceye kadar güldürdüğünden de değildi. (Çok kolay güler ama nadiren espri yapardı.) Veya kötü bir şey olduğunda, aramak istediğim ilk kişi olduğundan değildi. (Zaten değildi.)

Annem ve babamın tanıştıkları yaşta tanıştığımızdandı. O kar topu savaşları ve aniden karar verip araba ile tura çıkmamız ve annemin onu çok sevmesi kader gibi gelmişti. Kendim için hayal ettiğim aşk hikâyesine mükemmel bir şekilde oturmuştu ve onun hayatımın aşkı olduğu yanılgısındaydım.

Onunla ayrılmak akla uygun her şekilde hâlâ üzse de ilk acı geçtiğinde, ilişkimizin anıları daha önce okuduğum başka bir hikâyesi gibi geliyordu. İlişkimizi düşünmekten nefret ediyordum. Onu özlediğimden değildi ama onun ve kendimin zamanını gereksiz yere harcadığımı, onun hayalindeki kız olmaya nasıl çabaladığımı düşünerek kötü hissediyordum.

"Beraberdik," diye tekrarladım. "Geçtiğimiz yıla kadar."

"Vay," dedi ve tuhaf bir şekilde güldü. "Çok uzun zaman. Onun dağ tırmanışçıları gibi üstü çıplak gezmelerini alaya aldığım için gerçekten üzüldüm şimdi."

"Önemli değil," dedim, omzumu silktim. "Beni sıcak su dolu küvette bırakıp gitti." Catskills'teki bir kulübede, anne ve babasını ziyarete gitmeden üç gün önce. Doğallıkla olan şeyler, gerçekleştiği zaman pek de seksi olmuyor. *Artık kendin gibi değilsin*, demişti. *Böyle devam edemeyiz, January.*

Ertesi sabah gitmiştik ve New York'a dönüş yolunda Jacques, ailesini arayacağını ve haberi vereceğini söyledi.

Annem ağlayacak, demişti. *Tabii Brigitt de.*

O anda bile muhtemelen ben Jacques'tan çok onun annesi ve kız kardeşi -mükemmel 1970'lerin stilinde alıngan bir liseli- ile ayrılacağım için çok daha yıkık hissediyordum.

"Sıcak küvette demek?" diye tekrarladı Gus. "Kahretsin. Doğrusunu istersen, o çocuk hep kendini beğenmiş bir tipti, hatta kendi vücudunun parıltısından seni bile gördüğünden şüpheliyim."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Eminim öyledir."

"Hey," dedi Gus.

"Hey ne?"

Çenesiyle pamuk şeker standını işaret etti. "Bence ondan yemeliyiz."

"İşte sonunda birşey daha," dedim.

"Ne?" diye sordu Gus.

"Aynı fikirde olduğumuz ikinci şey."

Gus pamuk şekerleri ödedi ve ben karışmadım. Ben bir şey söylemeyince, "Yo, önemli değil," diyerek takıldı. "Alacağım olsun. Canın ne zaman isterse geri ödersin."

"Kaçaymış?" diye sordum, pamuk şekerinden koca bir parça koparıp ağzıma tıkmaya çalışırken.

"Üç dolar, önemli değil gerçekten, telefonundaki Venmo hesabından bir buçuk dolar gönderirsin."

"Çok fazla zahmet olmayacağından emin misin?" dedim. "Memnuniyetle gidip bir çek alabilir ve yazabilirim."

"En yakın Western Union bankası nerede biliyor musun?" dedi. "Belki bana banka yoluyla göndermeyi tercih edersin."

"Ne çeşit bir faiz düşünüyorsun?" diye sordum.

"Eve gittiğimizde bana üç dolar verirsin ve ben bir organa ihtiyaç hissettiğimi anladığım zaman konuya tekrar döneriz."

"Tabii tabii," dedim. "Bu konuyu unutmamak için bir işaret koyalım o zaman."

"Ya, muhtemelen avukatlarımızla da konuşmalıyız."

"Doğru bir noktaya parmak bastın," dedim. "O zamana kadar şu oyuncaklardan hangisine binmek istersin?"

"Binmek mi?" diye sordu Gus. "Burada öyle bir şey yok."

"İyi," dedim. "Neye gönüllü olarak binmek istersin?"

Yürüyor, konuşuyor ve hızla yiyorduk ki Gus aniden durdu ve pamuk şekerinin son lokmasını uzattı. "Ona," dedi ben yerken ve acınacak küçüklükte bir atlı karıncayı işaret etti. "Onun beni öldürmesi epey zor olur gibi görünüyor."

"Ağırlığın ne kadardırki, Gus? Üç kutu bira, biraz kemik ve sigara?" Ve bakakaldığım bütün o sert çizgiler ve düzgün kaslar. "O boyalı hayvanlardan herhangi biri hapşırsa öldürür seni."

"Vav," dedi. "İlk olarak, ben üç kutu bira ağırlığında olabilirim ama senin eski erkek arkadaşından üç kutu bira daha fazla ağırlık çekerim. Koşarken yanızca buğday çimi yiyen birine benziyordu zaten. Onun en az iki katı ağırlıktayım. İkinci olarak, konuşana bak. Boyun kaç, bir kırk mısın?"

"Uzun boylu sayılırım, bir altmış ikiyim esasen," dedim.

Gözlerini kısıp bana baktı. "Komik olduğun kadar ufak tefeksin."

"Yani fazla ufak tefek değilim."

"Atlı karınca, son teklif," dedi Gus.

"Yapılandırmamız için mükemmel bir yer burası," dedim.

"Bizim neyimiz?"

"Genç, oldukça güzel ve boyuna göre uzun görünen, parlak tenis ayakkabıları giyen ve partilerden nefret eden korkunç ve cimri birine bile hayattan nasıl zevk alabileceğini öğreten kadın," dedim. "Bir sürü itiraz ifade eden baş sallaması ve bir sürü benim seni o oyuncaktan bu oyuncağa sürükleyip bindirmem. Senin beni binilecek alet kuyruğundan çıkarmak için çabalaman ve benim tekrar tekrar seni kuyruğa sokmam. Çok muhteşem olur ve en önemlisi senin süper romantik intihar tarikatı temalı romanını yazmana yardım eder. Okurların iki kulakları arası kocaman sırıtırken, romanının öncül hatlarını anlatırsın. Kurguya ihtiyacımız var."

Gus kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kısarak beni süzmeye başladı.

"Haydi Gus," diyerek koluna vurdum. "Yapabilirsin. Biraz şirin ol."

Gözleri koluna, ona vurduğum yere döndü, sonra yüzüme baktı ve suratını astı.

"Beni yanlış anladın herhâlde, şirin ol dedim."

Suratının asıklığı dağıldı. "Tamam January. Ama yapılandırma olmayacak. Bir ölüm tuzağı seç. Eğer canlı kalırsam, bu gece, beni *mutlu sonlara* inandırma konusuna bir adım daha yaklaştırabildin diye huzurla uyuyabilirsin."

"Aman Tanrım," dedim. "Bu sahneyi yazarsan *ölür* müyüz?"

"Eğer bu sahneyi yazarsam, bizimle ilgili olmaz."

"Vav. Bir, kırıldım. İki, kiminle ilgili olur?"

Etrafındaki kalabalığa baktı, ben de onun gözlerini takip ettim. "O kız," dedi sonunda.

"Kim?"

Arkamdan yaklaştı, başı sağ omuzumdan yükseldi. "Oradaki. Dönme dolabın dibindeki."

"Üzerine giydiği tişörtte *Beni becer, ben İrlandalıyım* yazan kız mı?"

Kulağımdaki gülüşü sıcak ve pürüzlüydü. Ona bu kadar yakın durmak, beni, o aklıma getirmemeyi tercih ettiğim okul gecesinin anılarına götürdü.

"Çarkı çalıştıran kadın," dedi kulağıma. "Belki bir hata yapar ve bu yüzden birinin incinmesini seyreder. Bu iş, belki onun son şansıdır, belki çok daha büyük bir hata yaptığı işinden sonra onu işe alan tek yerdir. Belki bir fabrikaydı, daha önce çalıştığı yer veya belki de önem verdiği birini korumak için kanunları çiğnedi. Daha az masum bir hataya sebebiyet veren masum bir hata yapmış olabilir."

Hızla ona döndüm. "Veya belki bir kahraman olma şansı eline geçebilir. Bu işi, onun son şansı olabilir ama çok seviyordur ve işinde çok iyidir. Seyahat eder, sadece büyük park alanları görse de insanlarla tanışabilir. Ve insanları seven bir tiptir. Hata onun değildir, makine arızalıdır fakat şipşak bir karar verip bir kızın hayatını kurtarır. O kız büyüyünce kongre üyesi seçilir veya kalp cerrrahı olur. İkisinin bir gün yolları kesişir. Dönme dolap operatörü olan kadın kurulan

eğlence parklarına seyahat edemeyecek kadar yaşlanmıştır. Yalnız yaşıyordur ve hayatının boşa gittiğini düşünüyordur. Ve bir gün yalnızdır. Kalp krizi geçirir. Ölmek üzereyken dokuz yüz on biri aramayı başarır. Ambulans gelir onu alır ve karşısına çıkan doktor, o kurtardığı küçük kız çıkar."

"Elbette, dönme dolapçı kadın onu tanımaz, kız çok büyümüştür. Ama doktor kadının yüzünü hiç unutmamıştır. İki kadın arkadaş olurlar. Dönme dolapçı kadın hâlâ seyahat edemez hâldedir ama doktor ayda iki kere onu ikı kapılı karavanında ziyarete gelir ve beraber film izlerler. Farklı ülkelerde geçen filmlerdir. *Kasablanka* filmini izlerken Fas yemekleri ısmarlarlar. *Kral ve Ben* filmini izlerken Siyam yemekleri yerler artık her neyse. Hatta şeyi seyrederler, hah, *Bridget Jones'un Günlüğü*'nü ve kızarmış balıkla patates yerler. Dönme dolapçı kadın ölünceye kadar en az yirmi ülkede geçen filmler izlerler. Kadın öldüğünde, doktor olan kadın neredeyse sahip olamayacağı hayatının ona verilmiş bir armağan olduğunun farkına varır ve dönme dolapçının küllerini alır, dönme dolapçının adi oğlu, külleri almaya gelmemiştir, dünya turuna çıkar. Hayatta olduğuna şükrederek yaşar. Mutlu son."

Gus yüzüme dik dik baktı, eğri dudağının bir köşesi kıvrıldı. Her ne kadar kaşının çatılması aynı fikirde olmadığını gösterse de gülümsediğine emindim. "Öyleyse yaz gitsin," dedi.

"Belki," dedim.

Dönme dolapta çalışan gri saçlı kadına baktı. "O Kadın," dedi. "Onu yazmaya gönüllüyüm fakat yalnızca dönme dolaplara güvendiğim için."

12

Zeytinlik

Yapılandırma olmadı. Ilık asfaltın üzerinde, neon ışıkların altında, dönen aletlerin metal gıcırtısında, yavaş seyreden bir geceydi. Yedi tane dönen aletin arasında gidip gelirken yenen kızarmış patateslerle, yapışkan kutulardan içilen limon aromalı biralarla saatler geçmişti. Satırların içinden hiç çıkılmıyordu. Sadece geziniliyordu. Öyküler anlatılıyordu.

Gus, dikenli tel şeklinde dövmesi olan hamile bir kızı işaret etti. "Tarikata katılır."

"Katılmaz," diye karşı çıktım.

"Katılır. Bebeğini kaybeder. Çok kötüdür. Onu hayata döndüren tek şey, takip ettiği YouTube yıldızının yükselmesidir. New Eden'ı o yıldızdan duyar ve tarikatın hafta sonu seminerine katılır ve bir daha hiç çıkmaz."

"İki yıldır oradadır," diye söze girdim. "Sonra küçük erkek kardeşi onu almaya gelir. Erkek kardeşini görmek istemez ve güvenlik elemanları kardeşini oradan uzaklaştırmaya çalışır. Kardeş cebinden bir sonogram resmi çıkarır. Kız arkadaşı May, hamiledir. Küçük bir erkek çocuk. Bir ay içinde doğacaktır. Orayı kardeşiyle terk etmez ama o gece..."

"Kız tarikatı terk etmeye çalışır," diye devam etti Gus. "Tarikat izin vermez. Onu arındırmak için beyaz bir odaya

hapsederler. Erkek kardeşinin enerjisine maruz kalması, dediklerine göre beyninin kimyasını bozmuştur. Beş tane saflaştırma adımını tamamlamak zorundadır. O aşamalardan sonra hâlâ tarikatı terk etmek isterse, ona izin vereceklerdir."

"Aşamaları tamamlar," dedim. "Okuyucular kızın oraya tıkılı kaldığını ve onu kaybettiklerini düşünürler. Ama kitabın son satırında bir ipucu saklıdır. Onun ve erkek kardeşinin daha önceleri söylediği bir şeydir. Kendini emniyette hissedebilmek için sır gibi sakladığı bir işarettir ve tarikatı terk etmemesinin tek nedeni ise orada kısılıp kalan insanlara yardım etme isteğidir."

Bu şekilde bir ileri, bir geri bütün geceyi geçirdik ve sonunda durduğumuzda, sebebi de döndürüp karıştıran alete bindiğim için başımın dönmesi ve en yakın çöp kutusuna gidip istifra etmemdi.

En son yediğim acılı sosisin midemden dışarı çıkmak istemesi bile o gecenin başarıyla geçtiğini düşünmeme engel olmadı. Hepsi bir yana, midemdekileri çıkarırken Gus, yüzüme gelmesin diye saçlarımı arkama alıp tuttu.

En azından, "Kahretsin, kusmuktan nefret ederim," deyip öğürerek koşana kadar.

Nefret, eve giderken anladım, *korku* demekten daha az utanç vericiydi.

Ulusal Kitap Ödülü adayı Augustus Everett, dördüncü sınıfta Ashley isimli bir kızın, kafasının arkasına kusmasından beri kusmuk fobili biriydi.

"Rahat on beş yıldır hiç kusmadım," dedi. "O zamanlar iki kez mide üşütmesi geçirmiştim."

Araba sürerken kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Genel olarak, fobileri pek komik bulmam ama Gus, intihar-tarikatı araştırmacısına dönüşen, eski bir mezar kazıcıydı. Grace'in röportaj sırasında söylediği hiçbir

şey Gus'ın gözünü bile kırptırmazken, ucuz eğlence aletleri ve kusma eylemi onu neredeyse yere sermişti.

"Tanrım, özür dilerim," dedim kontrolümü sağlamaya çalışırken. Ona baktım, yolcu koltuğuna kolunu başının arkasına koyarak yaslanmıştı. "Aşk hikâyeleri yazma konusundaki ilk dersimin, birçok travmanı ortaya çıkardığına inanamıyorum. En azından ku... ne demek istediğimi anladın..." Ne olur olmaz diye o kelimeyi telaffuz etmedim.

Gözleri bana döndü ve dudağının kenarı kıvrıldı. "İnan bana, tam zamanında kaçtım. Bir saniye daha geçseydi, senin de başına Ashley Philips'in gazabı gelirdi."

"Vay," dedim. "Yine de saçımı tuttun. Çok asil. Çok cesur. Çok özverili." Dalga geçiyordum ama gerçekten çok şirindi.

"Ya ne demezsin, eğer o kadar güzel saçların olmasaydı, hiç kendimi yormazdım." Gus'ın gözleri tekrar yola döndü. "Ama dersimi aldım. Bir daha asla kahramanlığa soyunmayacağım."

"Annem ve babam bir festival şenliğinde tanışmışlar." Söylemek istememiştim ama ağzımdan çıkıvermişti.

Gus anlaşılmaz bir ifade ile bana baktı. "Hımm?"

Başımı salladım. Konuyu kapatmak niyetindeydim ama son birkaç gün, içimdeki bir şeyleri gevşetmişti ve sözcükler ağzımdan dökülmeye başladı. "Üniversitedeki ilk yıllarıymış, Ohio eyaletinde."

"Ah, Ohio Eyalet Üniversitesi değil," diye takıldı. Spor konusunda son derece cahil olmam nedeniyle

Michigan'lılar ve Ohio'lular arasındaki ezeli rekabeti hep unuturum. Babamın kardeşleri onu hep *büyük dönek* diye nitelerler, MÜ'sini* tercih ettiğimde babamda bana aynı lakapla takılırdı.

"Evet, aynen o," diye onayladım.

* Michigan Üniversitesi (ç.n.)

Birkaç saniye sessiz kaldık. "Ee," dedi Gus, "anlatsana."

"Hayır," dedim ve gizemli bir şekilde gülümsedim. "Duymak istemezsin."

"Hukuken mecburum," dedi. "Aşkı başka nasıl öğrenebilirim."

Göğsüme bir acı saplandı. "Belki onlardan öğrenemezsin. Babam annemi aldattı. Çok. Annem kanserken."

"Kahretsin," dedi Gus. "Çok boktanmış."

"Flört olayına ve randevulara inanmayan adam mı söylüyor?"

Dağınık saçlarını arkaya iterek daha da dağıttı. Gözleri bana baktı ve tekrar yola döndü. "Sadakat hiç benim sorunum olmadı."

"İki zayıf insan arasındaki sadakat çok etkileyici değil," diye belirttim.

"Tessa Armstrong'la bir ay çıktığımı bilmeni isterim," dedi.

"Tek onunla mı? Çünkü okulun kafeteryasındaki o tuhaf geceyi hatırlıyorum da tam aksi bir durum söz konusuydu."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "O olduğunda onunla ayrılmıştık."

"O sabah seni onunla görmüştüm," dedim. Bunları hatırlıyor olmamı itiraf etmek çok utanç vericiydi ama Gus pek oralı değil gibiydi. Aslında bu gözlemimden dolayı azıcık aşağılanmış görünüyordu.

Yine saçlarını karıştırdı ve sinirli bir sesle söylendi. "Onunla partideyken ayrıldım."

"O, partide değildi," dedim.

"Hayır. Ama on yedinci yüzyılda olmadığımıza göre bir telefonum vardı."

"Partiden arıyorsun ve kız arkadaşını bırakıyorsun, öyle mi?" diye bağırdım. "Niye böyle bir şey yaptın ki?"

Bana baktı ve gözlerini kıstı. "Sence neden, January?"

Karanlıkta olduğumuza şükrettim. Yüzüm alev almış gibiydi. Midemin içine erimiş lav akıyormuş gibi hissettim. Yanlış mı anlıyordum? Sorsa mıydım? *Önemi* var mıydı? Neredeyse on yıl önceydi ve o gece olaylar farklı cereyan etseydi bile uzun vadede bir sonuca varmazdı.

Hâlâ yüzüm yanıyordu.

"Lanet," dedim. Başka bir şey söyleyememiştim.

Güldü. "Her neyse, ailen," dedi. "O kadar kötü olmasa gerek."

Hafifçe öksürdüm. Hiç doğal bir öksürme değildi. SENİNLE İLGİLİ ATEŞLİ ŞEYLER DÜŞÜNÜRKEN, TALİHSİZ AİLEMLE İLGİLİ KONUŞMAK İSTEMİYORUM diye bağırsam ve kurtulsam daha iyiydi.

"Değildi," dedim. Yola odaklandım. "Sanmıyorum."

"Peki ya tanıştıkları gece," diye üsteledi Gus.

Yol boyunca söyleme ihtiyacındaymışım gibi yine sözcükler hızla döküldü, belki de konuştuğumuz diğer konudan kaçmak için bu konuyu yeğlemiştim. "Yerel katolik kilisesinde düzenlenen bir şenliğe gitmişler," dedim. "Beraber değil. Yani, ikisi ayrı ayrı aynı şenliğe gitmişler. Ve Esmeralda denen şey için yana yakıla kuyruğa girmişler. O canlandırılmış Esmaralda karakterini bilir misin, kutudaki psişik karakter?"

"Bilmez miyim," dedi Gus. "İlk çarpıldıklarımdan biriydi."

Yüzüme tekrar ateş basmasının bir sebebi yoktu ama işte yine yanaklarım kızarmıştı. "Her neyse," diye devam ettim. "Annem oradaki beşinci teker, yani fazlalık, bariz bir dörtlü gezmenin normal takılıyormuş gibi yapılan hâli ve annem beşinci kişi. O dörtlü aşk tüneline girince, annem de fal baktırmaya gitmiş. Babam hep o kızıl saçlı mavi puantiyeli elbiseli güzel kızı görünce *grubu* terk edip onun yanına gittim der."

"Betty Crocker?" diye tahmin etti Gus.

"O esmerdi. Gözlerini kontrol ettir, Gus," dedim.

Gus'ın dudaklarına bir tebessüm oturdu. "Kestiğim için kusura bakma. Devam et. Baban anneni görmüştü."

Başımı salladım. "Kuyrukta beklerken babam, annemle nasıl bir sohbet başlatabileceğinin planlarını yapmakla meşgulmüş ve sonunda, annem kendi falının parasını öderken denizciler gibi küfür etmeye başlamış."

Gus güldü. "Hayranlık verici niteliklerini nereden aldığını görmeyi seviyorum."

Dönüp baktım sonra konuşmama devam ettim. "Annemin fal kâğıdının yarısı makinede takılı kalmış. Ve babam meydana çıkıp günü kurtarmış. Falın çıkan kısmını yerinden yırtmış ama gerisi hâlâ makinenin içinde tıkılıymış, yani annem falın bütünü olmadığı için kelimelere anlam veremiyormuş. Babam ona orada beklese iyi olacağını ve falının kendisinin falıyla çıkıp çıkmayacağını görebileceğini söylemiş."

"Hah, o eski cümle," dedi Gus, sırıtıyordu.

"Hep işe yarar," diye aynı fikirde olduğumu belirttim. "Her neyse, babam kendi jetonunu koymuş ve iki fal özeti arka arkaya gelmiş. Anneminkinde, *Yakışıklı bir yabancıyla tanışacaksın* ve babamınkinde, *Senin hikâyen başlamak üzere*, yazıyormuş." O notlar bizim oturma odasında hâlâ çerçeveli olarak durur. Veya en azından yılbaşlarında eve gittiğimde duvarda asılıdır.

İçimi derin bir sızı kapladı. Metal bir peynir dilimleyicisi bedenimi merkezinden yarmış ve vücudumun ortasında kalmış gibi hissettim. Babama duyduğum özlemin, hissedebileceğim en zor şey olduğunu düşünürdüm. Ama en kötüsü, en zoru, tartışamayacağın birine kızgın olma duygusuymuş.

Yeterince sevdiğin ve onu çaresizce bulunduğu berbat durumdan kurtarmak *istediğin* birine, normal bir şey yaşıyormuş gibi yapmanın bir yolunu bulursun. Babamdan asla

gerçek bir açıklama alamayacaktım. Annem asla bir özür duyamayacaktı. Asla olayları babamın "bakış açısı"ndan göremeyecektik veya görmemeyi seçecektik. Babam gitmişti ve onunla ilgili tutunmak istediğimiz her şey yok edilmişti.

"Üç ay sonra evlenmişler," dedim. "Ondan yirmi beş yıl kadar sonra da tek çocuklarının ilk kitabı, *Kiss Kiss, Wish Wish* Sandy Lowe Kitabevi'nden üzerinde ithaf yazısıyla çıktı."

"Aileme," dedi Gus. "Kaderin canlı değilse de güçlü elinin ispatı."

Ağzım açık kaldı. Benzin istasyonunda kitaplarımı okuduğunu söylediğini, neredeyse unutmuştum. Veya kendimi bunu düşünmemeye zorlamıştım çünkü o kitaplardan nefret etmiş olabileceğini düşünüp endişelenmiştim ve hâlâ bir şekilde onunla rekabet hâlindeydim, onun da beni rakibi ve eşiti gibi gördüğünü, anlama ihtiyacındaydım.

"Hatırladın mı?" dedim, sesim fısıltı hâlinde çıkmıştı.

Gözlerini benden yana çevirdi ve kalbim hızla atmaya başladı. "Bu yüzden onları sordum," dedi. "Okuduğum en hoş ithaf yazısıydı."

Yüzümü ekşittim. Ondan gelince iltifat olmayabilirdi. "En hoş."

"Peki, January," dedi kısılmış bir sesle. "Çok güzel olduğunu düşündüm. Kabul etmemi istediğin şey bu mu?"

Yüreğim yine göğsümden çıkacakmış gibi oldu. "Evet."

"Çok güzel olduğunu düşündüm," dedi hemen, samimiydi.

Yüzümü cama döndüm. "Ya, ee. Meğer yalanmış. Ama sanırım annem yeterince hoş olduğunu düşündü. Çünkü annem babamın onu aldattığından haberdardı ve onunla kalıyordu."

"Üzgünüm," dedi birkaç dakika sonra, ikimiz de konuşmadık. Sonunda, Gus hafifçe öksürdü. Çok doğal bir ses gibi çıkmasını sağlamıştı. "Neden New Eden diye sormuştun, neden onunla ilgili yazmak istediğimi?"

Başımı salladım. Beni takip etmesine şaşırmıştım ama konunun değiştiğine memnun olmuştum.

"Sanırım..." Saçlarını endişeyle karıştırdı. "Hımm, annem ben çocukken öldü. Bunu bilip bilmediğini bilmiyorum?"

Nasıl bildiğimden emin değildim ama doğrudan bilmesem de üniversiteden onu tanıdığım imaja tam oturuyordu. "Bildiğimi sanmıyorum."

"Evet," dedi. "Babam pisliğin tekiydi ama annem harikaydı. Çocukken hep *Tamam*, dünyaya karşı ikimiziz, diye düşünürdüm. O durumun içinde kısılı kalmıştık ama sonsuza kadar değildi. Ben hep annemin babamı terk etmesini bekliyordum. Demek istediğim, bir sürü çizgi roman, birkaç çorap ve kuru yemiş gofretlerini çantama doldurmuş hazır bekliyordum. Bir trene bindiğimizi ve son durağa kadar gittiğimizi hayal ediyordum, biliyor musun?" Gözleri bana döndüğünde, dudağının kenarı kıvrıldı ama gülüşü gerçek değildi.

O gülüşte, *Gülünç değil mi? Ben gülünç müyüm?* O gülüşü okumayı çok iyi biliyordum çünkü bir yıldır o gülüşü çalışıyordum. *Aptal olduğuma inanabiliyor musun? Boş ver, şimdi her şeyin farkındayım.*

Mideme bir ağırlık oturdu. Gus'ın benim bildiğim Gus olmadan önceki hâli gözümün önüne geldi. Kaçış planları yapan Gus, birinin onu kurtaracağına inanan Gus.

"Nereye gidecektin?" diye sordum. Fısıltıdan biraz daha yüksek sesle sormuştum.

Tekrar yola baktı ve çenesi kasıldı, sonra rahatladı, yüzünde yeniden dingin bir ifade hâkimdi. "Ormana," dedi. "Orada bir ağaç evi yapabileceğimizden çok emindim."

"Ormanda bir ağaç ev mi?" diye yineledim usulca. Dua gibi, sır gibi bir sesti. Bir şekilde öyle de nitelendirilebilirdi. Gus'ın hiç hayal edemeyeceğim romantik ve bilinmeyene beslediği umudu olduğunu gösteren, küçücük bir yanıydı. "Peki, bunun New Eden'le ilgisi ne?"

Öksürdü, yan dikiz aynasına baktı ve tekrar yolu izlemeye başladı. "Sanırım... birkaç yıl önce, annemin bir çocuk olmadığını bir şekilde anladım." Omzunu silkti. "Terk etmek için mükemmel zamanı beklediğimizi sanıyordum ama asla terk etmeyecekti. Hiç terk edeceğini söylememişti. Bizi alıp oraya götürebilirdi ama yapmadı."

Başımı salladım. "O kadar kolay olduğunu sanmıyorum."

"Bu yüzden zaten," diye mırıldandı. "Kolay olmadığını biliyorum ve insanlara bu kitaptan bahsederken 'insanların bedeli ne olursa olsun neden kalmayı seçtiklerini' anlamak istediğimi söylemek istiyorum. Ama gerçek şu ki aslında *annemin* nedenlerini anlamak istiyorum. Kulağa pek anlamlı gelmediğini biliyorum. Bu tarikat davasının annemle bir ilgisi yok."

Bedeli ne olursa olsun. Annesinin kalmasının bedeli neydi? Gus'a neye mal oldu? Midemdeki ağırlık yayıldı, göğsüme baskı yapmaya ve oradan avuçlarıma kadar geldi. Ben romantik kitaplar yayımlıyordum çünkü kendi mutlu anlarıma ve ailemin sevgisiyle sarılmış o emniyetli yere takılmayı seviyordum. Mutlu sonla biten kitaplarla çok mutluydum ve bu nedenle ben de insanlara aynı hediyeden vermek istiyordum.

Gus, başına gelen berbat şeyleri anlamak için yazıyordu. Yazdıklarımızın bu kadar farklı olmasına şaşırmamalı.

"Mantıklı geliyor," dedim sonunda. "Kimse, bunu ölüm sonrası aile içi cevapları araştıran benim gibi anlamaz. Şu anda *300 Spartalı* filmini seyretsem bile, içinde mutlaka babamla ilgili bir şey bulurum."

Hafifçe gülümsedi. "Büyük filmdi." *Teşekkür ederim* ve *haydi, devam edelim*, demek istediği belliydi. Ne kadar farklı olduğumuzu düşünsem bile Gus ve benim durumumu, dünyaya düşmüş iki uzaylının aynı dili konuştuklarını fark etmelerine benzetiyorum.

"Bir film kulübümüz olmalı," dedim. "O konuda hep aynı düşünüyoruz."

Bir an sessiz kaldı. "Gerçekten çok güzel bir ithaftı," dedi. Yalanmış gibi gelmedi. Belki de karmaşık bir gerçekti ama yalan değildi.

Çaydanlığın kaynama noktasına geldiğinde ses çıkarmamaya çabalaması gibi bir hisle doluncaya kadar içim sıcacık oldu.

Eve vardığımda, bilgisayarımı açtım ve kendime *The Revelatories* kitabını ısmarladım.

***

VE İŞTE gerçek bir yapılandırma.

Kitabı inceledim. Parçalara böldüm ve farklı dosyalar çıkardım. Ellie, Elanor oldu. Şanslı emlak satıcısı yerine şansını zorlayan bir ip cambazı ve yanağında kelebek şeklinde bir kırmızı şarap lekesi olan biri hâline dönüştürdüm. Saçma Spesifik Detaylar yüzünden. Babası kılıç yutan biri, annesi de sakallı bir kadın oldu.

Onları yirmi birinci yüzyıldan yirminci yüzyılın başlarına aldım. Seyahat eden bir sirkin parçası hâline geldiler. Ailelerini her gecelerini sigara sarıp ateş başında içen birbirlerine sıkıca bağlı grup olarak tanımladım. Elanor'un bildiği tek dünya, oydu.

Her dakikalarını beraber geçiren bir gruptu ama bir şekilde birbirlerine çok az şey anlatıyorlardı. İşlerinin yoğunluğu nedeniyle konuşmaya pek de vakitleri olmuyordu.

Dosyanın adını değiştirdim. GÖL_ÇALIŞMASI.docx'den AİLE_SIRLARI.docx hâline çevirdim.

Birini tam olarak tanıyabilir misin sorusunun cevabını öğrenmek istiyordum. Nasıl olduklarını bilirsen, nasıl hareket ettiklerini, konuştuklarını, yüz mimiklerini ve

bakmamaya çalıştıkları şeyleri onları tanıyabilirdin. Ya da onlarla ilgili şeyleri bilirsen, nerede doğduklarını, daha önce nasıl insanlar olduklarını, kimi sevdiklerini, geldikleri dünyayı, epey bir şey biriktirebilirdin.

Her birine bir sır verdim. Bu kısmı en kolayıydı.

Eleanor'un annesi ölüyordu ama bunu kimsenin bilmesini istemiyordu. İki erkek kardeş diye bilinen palyaçolar aslında sevgiliydi. Kılıç yutan, Oklahoma'daki ailesine hâlâ para yolluyordu.

Giderek daha önce tanıdığım insanlara daha az benziyorlardı ama bir şekilde sorunları ve sırları çok şahsi olmaya başladı. Babamı ve annemi kâğıda dökememiştim. O işi asla doğru yapamazdım. Ama buradaki karakterler, sevdiğim insanlar hakkındaki gerçekleri yansıtabilirdi.

Hakkında yazmaktan özellikle hoşlandığım karakter, teknik eleman Nick'ti. Onun karakterinin ana hatlarını Augustus Everett'inkine benzettiğimi ben hariç kimsenin bilmemesi hoşuma gidiyordu.

Gus ve ben, öğle sıralarında mutfak masalarımızda yazma gibi bir alışkanlık geliştirmiştik ve birçoğunda birbirimize notlar yazıp görülmesi için havaya kaldırıyorduk. Notlar giderek daha ayrıntılı bir hâle geliyordu. Bazıları öylesine yazılsa da diğerlerinin daha önce veya bir gece önce planlanarak yazıldığı belliydi. Ne zaman ilham gelirse. Özellikle bizi içine alan yazma-deliliği saçma bir hâle geldiğinde yazılıyordu. Bazen öyle gülüyordum ki ellerimdeki kasları kontrol edemiyor ve daha fazla not yazamıyordum. Kafamızı masalarımıza koyuncaya kadar gülüyorduk. Kahvesini dışarı püskürtüyordu. Ben neredeyse kahvemle boğuluyordum.

Basmakalıp notlar hâlinde başladı, şey gibi *ÂŞIK OLMAK VE KAYBETMEK, HİÇ ÂŞIK OLMAMAKTAN İYİDİR* (ben) ve *EVREN NE İYİ HUYLU NE DE*

DÜŞMANCA, SADECE İLGİSİZ GÖRÜNÜYOR (o) ama hep şöyle bitiyordu. *YAZMAYA LANET OLSUN* (ben) *BIRAKIP KÖMÜR MADENCİSİ Mİ OLSAK* (o).

Birinde bana şöyle yazmıştı. *HAYAT BİR KUTU ÇİKOLATAYA BENZİYOR. NE YEDİĞİNİ BİLMİYORSUN VE KUTUNUN İÇİNDEKİ HANGİ ÇİKOLATA, HANGİSİ YAZAN TALİMAT HEP BERBAT BİR ŞEKİLDE YANLIŞ OLUYOR.*

Ben de şöyle yazmıştım. *EĞER SEN KUŞSAN, BEN DE KUŞUM.*

O şunu yazdı. *UZAYDA KİMSE SENİN BAĞIRDIĞINI DUYAMAZ...* Ben de şöyle yazdım. *BÜTÜN BOŞLUKTA GEZENLER KAYIP DEĞİLDİR.*

Babamın eşyalarını incelemek arka plana atıldı ama ertelemeye aldırmıyordum. Aylardır ilk defa, telefonum veya bilgisayarım çaldığında irkilmiyordum. İlerleme kaydediyordum. Tabii ki bu ilerlemenin büyük kısmı araştırmaydı ama topladığım, her yeni uydurduğum şey yirminci yüzyıl sirk kültürü ile ilgiliydi, yepyeni bir yazım ışığı kafamın içini aydınlatıyor gibiydi.

Geceleri Gus ve ben verandalarımızda içkilerimizi yudumlayarak ve gölün üzerine düşen güneş ışınlarının kaymasını izleyerek, ayrı ayrı oturuyorduk. Birçok gece karşılıklı verandalardan, ne kadar ilerleme kaydettiğimizi veya kaydedemediğimizi, verandalarımızdan gördüğümüz insanlarla ilgili hikâyeler uydurarak konuşuyorduk. Kitaplarla ilgili sohbet ediyorduk. (Ve filmleri) sevdiğimiz (ve nefret ettiğimiz), beraber okula gittiğimiz arkadaşları (ikimizin de MÜ'de olduğumuz zamanlardan ve öncesinden; anaokulundayken saçımı çeken Sara Tulane'den; on altı yaşındaki Gus'tan ayrılan Mariah Sjogren'den -üç ay süren dolu dolu bir ilişkisinden gururla bahsetmişti- çünkü arabadayken kızın yanında sigara içmiş ("Bir sigara içicisini öpmek, kül tablası yalamaya benzer").

Yaptığımız berbat işlerden (benim lisedeyken yaptığım; müşteriler tarafından düzenli olarak seksüel tacize uğradığım ve akşam eve giderken araba konan tüneli yıkamak zorunda kaldığım yarı zamanlı araba yıkama işimden; onun bir üniforma üreticisinde, gecikmiş teslimatlar veya yanlış işlemeler nedeniyle sürekli azar işittiği, telefon operatörlüğü işinden), sahip olduğumuz en utanç verici müzik albümlerinden ve (sırf onurumuzu korumak adına) gitmek zorunda hissettiğimiz konserlerden bahsediyorduk.

Diğer zamanlarda, beraber oturmadan ama kesinlikle yalnız olmadan sessizce duruyorduk.

Bir gece, "Ee ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Romantizm ve mutluluk göründüğünden daha mı zor?"

Bir an düşündükten sonra yanıtladı. "Kolay olduklarını hiç söylemedim ki?"

"Ama ima ettin," dedim.

"Senin için kolay olduğunu ima ettim," dedi. "Benim için eminim senin de hayal edebileceğin kadar zor."

Olasılık havada asılı kaldı. Herhangi bir zaman, birimiz diğerini verandasına davet edebilir ve ikimiz de kabul etmezdik. Ama her ikimiz de hiç sormadık ve işler hep olduğu biçimde devam etti.

Cuma günü, bir önceki hafta gittiğimizden daha erken bir saatte araştırma gezimize çıktık. Doğu tarafına, iç taraflara gittik.

"Bugün kiminle buluşacağız?" diye sordum.

Gus sadece, "Dave," dedi.

"Ah, evet, Dave. Onun restoranın çok büyük hayranıyım, Wendy's."

"İster inan, ister inanma ama başka bir Dave," dedi Gus. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi hep yaptığımız şakalara zor katılıyordu.

Devam etmesini bekledim ama etmedi. "Gus?"

Bakışları arada, benim orada olduğumu unutmuş da varlığımı fark edince şaşırmış gibi bana kayıyordu. Çenesini kaşıdı. Her zamanki kirli sakalı daha da uzamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını onaylar gibi sallamadan önce gözleri üç kez bir bana, bir yola kaydı. Söylemeyi düşündüğü şeyi yuttuğunu neredeyse görebiliyordum. "Dave New Eden'ın bir parçası," dedi. "O zamanlar çocukmuş. Yangından birkaç ay önce annesi onu oradan almış. Babası geride kalmış. Dave'in babası tarikatın çok derinlerindeymiş."

"Yani babası..."

Gus başını salladı. "Yangında ölmüş."

Dave'le zeytinlikte buluşacaktık ve tam içeri girecekken Gus beni, Dave'in iyileşme yolunda olan bir alkolik olduğunu söyleyerek uyardı. "Üç yıldır ayık," dedi içeri girmeyi beklerken. "Ona hiçbir şey içmeyeceğimizi söyledim."

Dave'den önce masaya oturduk ve soda söyledik. Arabada konuşurken sorunumuz olmuyordu ama zeytinlikte böyle karşılıklı oturmak başka bir hikâyeydi.

"Eve dönüşten önce annen bizi buraya bırakıp gitmiş gibi hissediyor musun?"

"Hiç eve dönüş yaşamadım," dedi.

Keman çalar gibi yaptım ve tam o sırada hiç keman çalan birini görmediğimi fark ettim.

"O ne?" dedi Gus düz bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım keman tutuyorum," diye yanıtladım.

"Hayır," dedi. "Tutmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Cidden mi?"

"Evet, cidden. Sol kolun neden öyle düz duruyor? Keman onun üzerinde mi duracak? Elin kemanın sapında olmalı."

"Dikkatimi, o yapmamış olduğun eve dönüş kavramının trajikliğinden çekmeye çalışıyorsun."

Gülüp gözlerini devirdi ve oturduğu banktan öne doğru eğildi. "Bir şekilde hayatta kaldım, yumuşak kalbim kırılmadı," dedi. Şenliğe gittiğimizde söylediğim sözleri tekrar etti.

Ben de gözlerimi devirdim. Gus gülümsedi ve masanın altından dizini benimkine çarptı. Ben de kendiminkini çarptırdım. Masanın üzerindeki Zeytinlik'in bir sepet dolusu galetasının üstünden birbirimize sırıtarak oturduk. Göğsümde su kaynıyor gibi bir hisse kapıldım. Gittiğimiz eğlence yerinde çöp bidonunun üzerine istifra ederken, saçımı tutan nasırlı elleri hissedebiliyordum. O ellerin kalçalarımda, belimde hissediyor ve okul eğlencesinin yapıldığı o terli bodrumda dans ederken beni kendi bedenine yaslayışını anımsıyabiliyordum. Çenesinin bir yanının şakaklarıma değişini hissedebiliyordum.

Göz temasından önce o gözlerini kaçırdı, telefonuna baktı. "Yirmi dakika gecikti," dedi bana bakmadan. "Onu aramadan önce bir on dakika daha veriyorum."

Fakat Dave, Gus'ın telefonuna yanıt vermedi. Gus'ın notlarını veya sesli mesajlarını da cevaplamadı. Bitmeyen galetalarla bir saat, yirmi dakikadır oradaydık ve bize servis yapmak için bekleyen Vanessa, bizim masadan ciddiyetle kaçınmaya başlamıştı.

"Bazen böyle olur," dedi Gus. "Korkarlar. Fikir değiştirirler. Konuşmaya hazır gibi hissederler ama değillerdir."

"Ne yapalım?" diye sordum. "Beklemeye devam edelim mi?"

Gus, masada duran mönülerden birini açtı. Bir dakika boyunca inceledi ve üzerinde küçük pembe şemsiyesi olan donmuş mavi bir içeceğin resmini gösterdi. "Bu," dedi. "Bunu yapmalıyız."

"Hı, oldu," dedim. "Eğer bu donmuş mavi içeceğimizi içersek, yarın geceki programımı tekrar gözden geçirmek zorunda kalacağım."

Gus kaşını kaldırdı. "Vav, epey bir zamandır bir romantik kitap yazarının hayat tarzını benimsemişim de haberim yokmuş."

"Ya, gördün mü? Sen bu iş için doğmuşsun, Augustus Everett."

Ürperdi.

"Neden öyle yaptın?"

"Ne?"

Tekrarladım. "Augustus Everett." Omuzları kalktı, gerçi bu kez daha az belirgindi. "O."

Vanessa yanımızdan geçerken Gus mönüyü yukarı kaldırdı ve Vanessa, uçurumun kenarında duran Wile E. Koyote gibi çığlık attı.

"Bu mavi şeylerden iki tane alabilir miyiz?"

Gözleri röntgen çeker gibiydi ve seksi bakışlar atıyordu. Vanessa'nın yüzü kızardı. Veya ben bana olanları, Vanessa'ya oluyormuş gibi izliyordum. "Tabii." Gitti ve Gus tekrar mönüye döndü.

"Augustus," dedim.

"Kahretsin," dedi ve yine irkildi.

"Kendi düşüncelerini başkalarıyla paylaşmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Ayrıntılı olarak değil," dedi. "Kusmuk-fobimi zaten biliyorsun. Ondan fazlası için ifşa ettirmeyeceğine dair kâğıt imzalamalısın."

"Memnuniyetle," dedim.

Gus içini çekip öne eğildi, kolları masaya dayanmıştı. Dizleri masanın altından bana değiyordu ama ikimiz de çekmiyorduk ve bütün bedenimin ısısı o noktaya odaklanmış gibiydi. "Bana öyle seslenen tek kişi babamdı." Omuzlarını silkti. "Ve o isim genellikle onaylamaz bir tavırda söylenirdi. Veya öfkeyle bağırırken."

Midem düğümlendi ve ben söylemek için bir şeyler bulmaya çalışırken ağzıma doğru ekşi bir tat yükseldi... Günlerdir bir araya getirmeye çalıştığı hikâyenin herhangi bir işaretini görebilmek için gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Annesi, babasıyla kalmıştı, *bedeli ne olursa olsun* ve o işin bir parçası olarak da oğul kendi isminden nefret etmeyi öğrenmişti.

Gus gözünü mönüden kaldırdı. Sakin ve ciddi görünüyordu. Ama bu hâli çalışılmış bir hâldi. Derin derin düşünürken veya aldığı yeni bir bilgiyi anlamaya çalışırken yüzünün aldığı o açık ve çekici ifadenin aksiydi.

"Özür dilerim," dedim çaresizce. "Ama senin baban pisliğin tekiymiş."

Gus kahkahayla güldü. "Neden insanlar hep böyle söyler? Özür dilemene gerek yok. Geçmişte kaldı. Sen üzülesin veya özür dileyesin diye anlatmadım."

"Hımm, anlattın çünkü ben sordum. En azından bırak da üzüleyim."

Omzunu silkti. "İyi öyleyse."

"Gus," dedim.

Gözlerime baktı. Baştan ayağa kadar ılık bir dalganın tüm bedenimi sardığını hissettim. Yüzünden meraklandığı okunuyordu. "Nasıl biriydin?" dedi.

"Ne?"

"Sen benim çocukluğumu biliyorsun. Bebek January'yi tanımak istiyorum."

"Aman Tanrım," dedim. "Çok fazlaydı."

Gülüşü masayı titretti ve içim şampanya köpüğü gibi vızladı. "Dur tahmin edeyim. Gürültülü. Erken olgunlaşmış. Yalnız kendisinin anlayacağı biçimde yerleştirilmiş bir oda dolusu kitabı olan biri. Ailene yakındın ve birkaç tane çok yakın arkadaşın vardı. Muhtemelen hepsiyle hâlâ görüşüyorsun ama başkalarıyla da öylesine arkadaşlık ediyorsun.

Gizli başarılı, kimse bilmese de yaptığı işte en iyisi olmalı diye düşünen. Ha, bir de kalabalığın dikkatini çekmek için hokkabazlık yapan veya step dansı eden biri."

"Vav," dedim, şaşırmıştım. "Beni hem şişledin hem de pişirdin, gerçi step dans dersleri annemin fikriydi. Ben sadece step dansı ayakkabılarını istemiştim. Her neyse, Sinéad O'Connor'a tapınmışlığımı atladın çünkü onun gibi olursam enterasan biri gibi görünürüm diye düşünüyordum."

Güldü ve başını salladı. "Eminim harika bir küçük *acayiptin*."

"*Acayiptim*," dedim. "Sanırım tek çocuklar öyle oluyor. Annem ve babam bana canlı televizyonmuşum muamelesi yaparlardı. Sanki o neşeli, ilginç deha bebeklerdenmişim gibi. Hayatımın büyük bir bölümünü kendim ve geleceğimle ilgili müthiş fakat aldatıcı bir özgüvenle geçirdim."

Ve ne olursa olsun, üçümüzün ait olduğu evim benim güvenli bölgemdi. Göğsümden yakan bir acı geçti. Kafamı kaldırıp Gus'ın gözleriyle buluştuğum da nerede olduğumu, kiminle konuştuğumu hatırladım ve biraz da Gus'ın sinsice sevinmesini bekliyordum. O parlayan gözlerle düşünülen bütün mutlu son hikâyeleri sonunda yok oldu ve gül renkli kadeh yere düşüp dağıldı.

Sinsice sevinmek yerine, "Aldatıcı bir özgüvene sahip olmaktan daha kötü şeyler var," dedi.

Odaklanmış koyu renk gözlerini ve gevşemiş eğri ağzını inceledim. Tamamıyla samimi bir ifadeydi. Okuldan bu yana tek değişenin tek ben olmadığım hususunda iyice ikna oldum ve bu yeni Gus Everett'e ne diyeceğim konusunda da emin değildim.

Bir ara mavi kokteyller masada belirdi. Öksürüp boğazımı temizleyerek bardağımı kaldırdım. "Dave'e..."

"Dave'e..." dedi Gus ve plastik bardağını benimkine tokuşturdu.

"Bu arada gecenin en büyük hayal kırıklığı," dedim. "Kokteyllere kâğıt şemsiyeler koymamış olmaları."

"Gördün mü?" dedi Gus. "Bu tip rezillikler benim mutlu sonlara inanmamı engelliyor işte. Dünyanın sana vadettiği kâğıt şemsiyeleri hiç alamıyorsun."

"Gus," dedim. "Dünyada görmek istediğin o kâğıttan şemsiyelerden biri *olmalısın.*"

"Gandhi büyük adammış."

"Aslında, en sevdiğim şiir, Jewel'dan bir alıntı yaptım."

Dizi benimkine bastırdı ve sıcaklık bacaklarımın arasına doldu. Ben de benimkini bastırdım. Nasırlı parmak uçları hafifçe dizime dokundu ve elimi buluncaya kadar yukarı kaydı. Yavaşça avucumu açtım, başparmağı bir dakika boyunca avucumda daireler çizdi.

Daha da yakınlaştırdığımda parmaklarını parmaklarıma doladı ve masanın altında el ele tutuşarak ve tutuşmuyormuş gibi yaparak oturduk. On altı yaşındaki gibi davranmıyormuşuz ve birbirlerine azıcık takıntılı değilmişiz gibi yaptık.

Tanrım, neler oluyordu? Ne yapıyordum ve neden kendimi durduramıyordum? O ne yapıyordu?

Çek geldiğinde, Gus elini çekti ve cüzdanını çıkardı. Bana bakmadan, "Aldım," dedi.

13

RÜYA

Gus Everett'i rüyamda gördüm ve sabah duş alma ihtiyacıyla uyandım.

14

KURAL

Cumartesi planımı üç gün önce yapmıştım ve bu sayede sabahları kitabım üzerinde çalışmak için boş zamanım vardı. Yavaş ilerliyordu, fikrim olmadığından değil ama her yazılan sahnenin tarihi olarak mümkün olduğunu doğrulamak için yapılan özenli araştırmalar yüzündendi.

Sabah sekizde çalışmaya başladım ve Gus, benimkini gören kendi mutfak masasına oturduğunda beş yüz kelime yazabilmiştim. Günün ilk notunu yazdı ve kaldırdı. Okumak için kaykıldım.

EN İYİ ARKADAŞ.

Defterim ve kalemim hazırdı. Hep oradaydı. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ama birbirleriyle çıkmayan iki yetişkinin, Zeytinlik'teki masanın altında el ele tutuşmaları ile ilgili olabileceğini düşündüm. Midemdeki bulantıyı bastırmaya çalıştım. Evet, tuhaftı.

Aynı zamanda çok sevmiştim.

Shadi'nin aşk hayatını izlediğimden Gus Everett gibi ilişki fobili insanların sınırlarını kaldırınca, ilişki arkadaşlık boyutundan daha yakın hâle geldiğinde veya seksüel durumdan romantizme geçildiğinde, nasıl tepki verdiklerini biliyordum. Gus gibi erkekler, duygu-karışmış trenin

hareket etmesi sırasında frene basan taraf olamazlar ve son hıza yaklaştıklarında daima trenden atlayan ve yaralanmadan sıyrılan taraf olurlar.

Kafamı ve gözlerimi açık tutmalıydım, romantizme izin yoktu. İşler karışmaya başladığı anda Gus gitmiş olurdu ve şu anda buna ne kadar hazır olmadığımın farkına varıyordum. Buradaki tek arkadaşım oydu. Bunu korumalıydım. Ayrıca bir de girdiğimiz, eğer Gus yok olursa ve kazanırsam bir kâr sağlayamayacağım iddia vardı.

Yazdım.

KOMİK OLMA, GUS. SEN HEP TUHAFTIN.

Dudağının kenarı gülümseyerek kıvrıldı. Bakışlarıma biraz fazla takıldı, sonra kendi notuna odaklandı. Kaldırdığı notta seri hâlinde numaralar yazıyordu. İlk üçünün yerel bölge telefon kodu olduğunu anladım.

İçim bir tuhaf oldu. Numaraları kendi kâğıdıma geçirdim ve kendi telefon numaramı daha büyük rakamlarla yazıp altına ekledim. *BEN YİNE BU NOTLARDAN YAZACAĞIM.*

Gus ise şöyle yanıt verdi: *İYİ.*

Saat üç buçuğa kadar bir beş yüz kelime daha yazdım ve sonra misafir yatak odası ile banyosundan toplayıp paketlediğim kutuları Goodwill'e götürdüm. Döndüğümde yukarıdaki banyoyu ovalayarak temizledim ve iki haftadır kullandığım aşağı kattaki banyoya girip duşumu aldım. Babamın ve Sonya'nın çerçeveli fotoğrafı duvara dönük olarak hâlâ asılı duruyordu.

O fotoğrafı yok etmek suçlu hissettirecekti ama o cesareti bulmamın an meselesi olduğunun da farkındaydım. Şimdilik beni bekleyen asıl zor ve kasvetli iş, hiç bakmadığım bodrum kat ve tamamen kaçındığım ana yatak odasıydı.

Hiç gölün kıyısına inmemiştim ki bu utanılası bir durumdu. Geceye kadar beni idare etmesi için bir tencere makarna

yaptım, sonra göle inen tahta yolu izledim. Batan güneşin ışıklarının dalgaların üstünden yansıması inanılmazdı, kırmızılar ve altın pırıltılar gölün arkasında ışıldıyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve suyun yanına kadar taşıdım, dalganın buz gibi soğukluğu ayaklarıma değince irkilip küfür ettim. Geriye çekildim ve o şokla gülmeye başladım.

Hava ılıktı ama serinliği keyifli hâle getirecek kadar sıcak değildi. Kıyıdaki kumsalda kalan insanlar uzun kollu tişörtlerini giymişler ve kendilerini havlulara veya battaniyelere sarmışlardı. Herkes, o bütün rüzgâra maruz kalmış, yüzleri güneşten yanmış ve saçları karışmış insanlar, gözlerini kısmıştı. Aynı güneşin batımını izliyorlardı.

İçim acıdı. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Beni Queens'te bekleyen dağınık saçlı, romantik Jacques yoktu, kimse bana gerçek bir yemek pişirip beni bilgisayarımın başından kaldırmıyordu. Cevapsız aramalar veya annemden gelen, *Karyn ve Sharyn'i düşünüyordum ve neredeyse yine altıma işiyordum* yazan mesaj yoktu ve açık bir yara gibi olan göl evinden bahsetmeden asla güneş ışıklarının göle yansıması ile ilgili bir fotoğraf çekip göndermeme ihtimal yoktu.

Shadi'yi cenazeden bu yana sadece iki kez görmüştüm ve onun iş programından dolayı, mesajları ben yatağa gittikten çok sonra geliyordu ve bütün yanıtlarım da o daha uyanmadan çok önce gidiyordu.

Yazar arkadaşlarım, sanki her mesaj ve telefon konuşması benim ne kadar onların gerisine düştüğümü hatırlatacaklarmış gibi düşünüp arayıp sormayı durdurmuşlardı. Düşüyordum. Dünyanın geri kalanı ilerlerken ben, her günün her anı biraz daha geriye gidiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse Sharyn ve Karyn'i kansere çare olmasa bile evde yaptıkları çok güzel kokan esansları satarlarken, renkli kilimlerinin üzerine oturup övünerek hazırladıkları berbat içkileri içmeyi bile özlemiştim.

Hayatım çok boştu. Sanki içinde kimse yokmuş gibiydi. Bazı zamanlar Gus ve bu kitap dışında hiç bir şey yoktu, evet, bir de Gus'la girdiğimiz bahis. Ve bu kitap son on iki ay içinde olanlardan ne kadar daha iyi hissettirirse hissettirsin, yetmiyordu.

Çok güzel bir kumsal üzerindeydim, çok güzel bir yerdeydim ve yalnızdım. Daha da kötüsü, bu yalnızlığa bir son verebileceğimden emin değildim. Annemi istiyordum ve yalancı babamı özlemiştim.

Kuma oturdum, ayaklarımı göğsüme çektim, alnımı dizlerime dayadım ve ağladım. Yüzüm yanıncaya, kızarıncaya ve sırılsıklam oluncaya kadar ağladım. Bir martı gelip kafama pislemeseydi hâlâ ağlamaya devam edecektim fakat elbette, martı yapacağını yapmıştı.

Kalktım ve geldiğim yoldan geri dönerken, tam ortasında donup kalmış ve çirkin ağlamaklı hâlimi *Yeni Hayat* filmindeki Tom Hanks gibi seyreden birini buldum.

Gus'ın orada öylece durması, içinde romantik ve büyülü bir şey olmaması dışında filmden fırlamış gibiydi. Yalnız olduğum için ağlamış olsam da Gus, beni böyle görmesini isteyebileceğim son insandı. Başımın üstünde dolanan kuşları bir an unutup yüzümü ve gözlerimi sildim. Kendimi biraz daha... şey göstermeye çalışıyordum.

"Üzgünüm," dedi Gus, çok tedirgin olduğu belliydi. Kumsala baktı. "Buraya geldiğini gördüm ve sadece..."

"Kuş kafama pisledi," dedim gözlerim yaşlıydı. Belli ki söyleyecek *başka* bir şey bulamamıştım.

Yüzündeki acılı empati ifadesi sessiz kahkahası ile dağıldı. Aramızdaki boşluğu kapattı ve beni sertçe kucağına çekti. Hareket acı verici olmasa da çok rahatsız görünebilirdi, en azından onun için ama öyle bile olsa birinin size sarılması çok huzur vericiydi.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi. "Ama biliyorsun... yapabilirsin."

Yüzümü omzuna gömdüm, elleri sarsak bir şekilde sırtımı sıvazlıyor, yavaş ve yumuşak daireler çiziyordu ki birden omurgamın ortasında durup beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Kendimi ona bıraktım. Ağlamam başladığı gibi birdenbire bitti. Tek düşünebildiğim, sert göğsünün ve karnının baskısı, kalçalarının keskin hatları, o neredeyse isli denilebilecek kokusuydu. Vücut ısısı ve nefesi...

Onunla bu şekilde burada durmak, ona böyle dokunmak kötü bir fikirdi ama aynı zamanda sarhoş ediciydi. Üçe kadar sayıp sonra bırakmaya karar verdim.

Daha ikiye kadar saymıştım ki elleri saçlarıma kaydı, başımın arkasını tuttu ve birden irkilip bir adım geriye gitti. "Vav. Kuş iyi iş çıkarmış."

Elinden akan kuş pisliğine dik dik baktı.

"Ya demiştim 'kuş' ama dinazor da olabilir."

"Dalga geçmiyorum. Gece havalanmadan önce ikimiz de temizlenmeliyiz sanırım."

Burnumu çektim ve kalan gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Gece havalanmadan derken kasıtlı kuş pisliğinden kaçmayı mı...?

"Hayır," dedi Gus ve beni patika tarafına yönlendirdi. "Öyle söyledim çünkü göl üzerinde helikopterle gezeriz sanmıştım."

Çekingen bir gülüş, içimdeki his düğümünü ve göğsümdeki yangını kırdı. "Bu son tahminin mi?"

Beni baştan ayağa süzdü, o çok bilinen helikopter randevusu üniformasına uygun muyum diye inceler gibiydi. "Evet, öyle sanırım."

"Çook yaklaştın."

"Gerçekten mi?" dedi. "Peki öyleyse, ne? Göl üzerinde küçücük bir uçak? Göl altında küçücük bir denizaltı?"

"Bekle ve gör."

Yirmi dakika sonra benim arabamda buluşmak üzere evlerimizin arasında ayrıldık. Bugün ikinci kez saçımı yıkadıktan sonra şöyle bir topuz yaptım ve üzerinde kuş pisliği olmayan aynı giysiyi üzerime geçirdim. Yapacağımız gezi için gerekli olanları daha önce toparlamıştım, tek yapmam gereken buz dolabından alıp, mutfak dolabının dibinde bulduğum buz kutusuna koymaktı.

Gus ve ben sonunda yola çıktığımızda saat 19.30'du ve sonunda Big Boy Bobby'nin arabayla girilen açık hava sinemasındaki Meg Ryan gecesine vardığımızda saat 20.40'tı.

İnternetten aldığım bileti vermek üzere arabayı gişeye sürerken, "Aman Tanrım," dedi Gus. "Üçlü bir sunum." Sağımızdaki kayan parlak yazıyı okuyordu: *Harry Sally ile Tanışınca*, *Sevginin Bağladıkları* ve *Mesajınız Var*. "Bunların yarısı Noel filmleri değil mi?"

Görevli kapıyı açınca içeri geçtim. "Üçün yarısı bir buçuk eder, yani hayır, bunların yarısı Noel filmi değil."

"Meg Ryan'ın yüzünün beni kızdırdığından bahsetmiş miydim?"

Dalga geçer bir tavırla konuşmaya başladım. "Bir, hayır. İki, imkânsız. Yüzü harika ve mükemmel."

"Belki öyledir," dedi Gus. "Nedir bilemiyorum ve mantıksız olduğunun farkındayım ama ben... ona tahammül edemiyorum."

"Bugün hepsi değişecek," diye vaatte bulundum. "Güven bana. Yüreğini ferah tut. Bunu yaparsan, bugünden itibaren dünyan daha parlak bir yer hâline gelecek. Ve belki satılabilir bir romantik-komedi yazabilme şansın olacak."

Ben arabayı geri vitese takmış park etme yerine girerken, Gus ciddi bir ifadeyle, "January," dedi. "Ben seni Jonathan Frazen'ın altı saat uzunluğundaki okumasına götürsem ne yaparsın, bir düşün."

"Düşünemem, düşünmem," dedim. "Cuma gecelerimizden birini o şekilde kullanırsan seni engellemak için yapacağım bir şey yok ama bugün cumartesi ve bu geminin kaptanı benim. Şimdi gel Big Bobby'nin Dondurma Sürprizi'ni nereden alabileceğimiz konusunda bana yardım et. İnternette okudum. İnternet sitelerine göre 'ÇOOOOK lezzetliymiş!'"

"Olsa iyi olur." Gus içini çekti. Araçtan inip yanıma geldi. Sinema perdesinde filmlerden parçalar dönerken, biz de alanın yanına sıralanmış büfelere yollandık. Dondurma külahına benzeyen tahtadan yapılmış işaretin bulunduğu yere kuyruğa girmek için yöneldim ama Gus koluma dokundu ve beni durdurdu. "Bir şey için bana söz verir misin?"

"Gus, sana âşık olmayacağım."

"Ondan başka," dedi. "Lütfen kusmamak için elinden geleni yap."

"Eğer öyle bir şey olursa, yutarım gitsin."

Gus elini ağzına kapadı ve öğürdü.

"Şaka, şaka! Kusmayacağım. Hiç olmazsa beni altı saatlik okuma seansına götürünceye kadar. Haydi ama. Bütün hafta, soğuk karışık tartlardan başka bir şey yemeyi dört gözle bekledim."

"Bu alacağının da vitamin ve mineral deposu karışımlardan olduğunu sanmıyorum."

"Vitamine ihtiyacım yok. Peynirli cips ve çikolata sosuna ihtiyacım var."

"Aa, öyleyse, mükemmel bir gece planlamışsın."

Biletleri ben aldığım için Gus patlamış mısırları ve Dondurma Sürprizi'ni ödedi (her biri $6 ve değmezmiş) ve içecekleri almaya çalıştı ama tamamen düşüncesizce onu durdurup arabada bizi bekleyen başka seçenekler olduğunun sinyalini verdim.

Döndüğümüzde bagaj kapısını açtım, ortadaki koltukları yatırdım ve daha önceden paketleyip getirdiğim yastıkları, battaniyeyi ve bira dolu buz kutusunu yerleştirdim. "Beğendin mi?" diye sordum.

"Bagajının içindeki boşluğu mu? Kesinlikle."

"Ha-ha-ha," dedim.

"Ha-ha-ha," dedi Gus.

Bagaja girdik ve filmin ilk yazıları başlarken Gus'ın yanındaki yerimi almadan önce filmin sesini alabilmek için arabanın radyosunu doğru kanala ayarladım. Gus'ın bagaj alanı için söylediğinin aksine araç pek geniş değildi. Karnımızın üzerine yatıp çenelerimizi ellerimize dayadığımızda birçok yerden ve dirseklerimizden birbirimize değiyorduk. Bu pozisyon uzun süre için pek rahat değildi. Arabanın içinde tekrardan ikimizi birden ayarlamak zor olacaktı. Ona bu kadar yakın olmak ise iyice zordu.

Meg Ryan perdede belirir belirmez bana yaklaşıp fısıldadı. "Yüzü gerçekten seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bence bir göz doktoruna görünmelisin," diye tısladım. "Bu normal bir tepki değil." İlk kitabımın avansını aldığımda Shadi ile beraber kendimize yirmiye yakın Meg Ryan filmi aldık. Böylece birbirimizden uzakta olsak, aynı saatte aynı Meg Ryan filmini koyup eş zamanlı mesajlaşarak ve yalnızca tuvalet ihtiyacımız için ara vererek seyredebilecektik.

"Meg Ryan'ın 'Sleigh Ride' şarkısını söylerken *atlar* kelimesini nasıl telaffuz ettiğini duyana kadar bir bekle," diye fısıldadım Gus'a. "Hayatın geri dönülemez biçimde değişecek."

Gus inanmaz gözlerle tezimi pek destekliyemiyormuşum gibi baktı. "Bence çok *ukala* gözüküyor."

"Birçok insan benim ona benzediğimi söyler," dedim.

"Böyle bir şeyin doğru olmasına imkân yok."

"Tamam, söylemezler ama söylemeliler."

"Çok komik," dedi. "Hiç ona benzemiyorsun, andırmıyorsun bile."

"Bir yandan alındım. Diğer yandan, yüzümden nefret etmemenden rahatladım."

"Yüzünde nefret edilecek bir şey yok," dedi, gerçeğin ta kendisini söyler gibi.

"Meg Ryan'ın da yüzünde nefret edilecek bir şey yok."

"Tamam, geri aldım. Senin yüzünü seviyorum. Şimdi mutlu musun?"

Ondan yana döndüm. Başı ellerinin arasında vücudu bana doğru dönmüştü ve filmden gelen ışıklar zorlukla gözünü aydınlatıyor, içlerinde renkli şeritler oluşturuyordu. Koyu renk saçları her zamanki gibi dağınıktı ama yüzündeki tüyler kontrol altına alınmıştı ve o isli koku hâlâ üzerindeydi.

"January," diye mırıldandı.

Ona doğru döndüm ve başımı salladım. "Mutlu oldum."

Dizini dizime değdirdi. Ben de aynını yaptım.

Ciddi ifadeli yüzünden gölge gibi bir gülümseme geçti, öyle hızlı oldu ki hayal etmiş bile olabilirim, "İyi," dedi.

Uzun süre öyle kaldık, muhtemelen perdenin yarısının bile görünmediği bulunduğumuz yerden filmi izliyormuş gibi yaptık. Dizlerimiz birbirine değiyordu.

Birimiz kendisini azıcık düzelttiğinde, diğeri onu takip ediyordu. Birimizden biri, pozisyonun rahatsızlığına dayanamayınca ikimiz de kımıldanıyorduk. Fakat birbirimize değmeyi engellemiyorduk.

Tehlikeli sulardaydık.

Yıllardır böyle hissetmemiştim, birini arzu etmenin acı veren ağırlığını, yanlış bir hareketin her şeyi mahvedeceğini düşünerek yaşanan felç edici korkuyu.

Ona baktım ve bakışlarını üzerimde hissettim ama bakışlarını çevirmedi. Aradaki tansiyonu düşürmek için bir şey söylemek istediysem de beynim merhametsizce boştu. Bomboş bir ekranda duran bilgisayar faresinin işareti bile yoktu. Karanlıkta filmden yansıyan renkler gözlerimizde yansıyordu. Çok uzun zamandır yanan alevi artırıyordu.

Hissetmenin nabız gibi atan yoğunluğunda, bir şey *düşünmeye* imkân kalmıyordu.

Göz göze kalma yarışı, tedirgin edici şekilde uzamasına rağmen ikimiz de teması kesemiyorduk. Gözleri neredeyse siyahtı ve perdeden yansıyan ışık gözlerine vurduğunda, alev ilüzyonu parıldadı, sonra yok oldu.

Aklımın uzak bir köşesinde, kendimi koruma güdüm bağırıyordu. BUNLAR BİR YIRTICININ GÖZLERİ ama doğanın bu gözleri yırtıcı hayvanlara verme nedeni de buydu zaten. Benim gibi aptal tavşanların bir şansı olmamasını sağlamaktı.

Aptal tavşan olma, January!

"Tuvalete gitmem lazım," dedim birdenbire.

Gus gülümsedi. "Daha yeni gittin."

"Gerçekten küçük bir idrar torbam var," dedim.

"Seninle geleyim."

"Yok, gerek yok!" diye geveledim ve arabada olduğumu unutarak hızla oturunca kafamı yukarı çarptım.

"Tüh!" dedi Gus, kafa karışıklığımın arasında. "NE?" diye tısladım.

Dizlerinin üzerine kalktı, bana dönüp başımı tuttu. "Bir bakayım." Elleri yüzümü tutuyor, başımı bir o yana bir bu yana döndürüyor, kafatasımı incelemeye çalışıyordu. "Kanamıyor," dedi ve yüzümü kendisine doğru çevirip kaldırdı, parmakları saçlarımda geziniyordu. Gözleri dudaklarıma döndü ve kendi eğri ağzı hafifçe aralandı.

Ah, kahretsin.

Ben bir tavşandım.

Ona doğru eğildim, elleri belime indi, beni kucağına çekti. Onun diz çöktüğü yerde bacaklarım ata biner gibi bacaklarının yanına geldi. Burnu, burnumun yanına değdi ve dudaklarımı ona doğru kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştım. Yavaşça aldığım nefesler bizi birbirimize yaklaştırdı, elleri yanlarımı sıktı ve tepki olarak, iki yanındaki bacaklarım sıkılaştı.

Bir kere, bir kere, bir kere, bütün düşünebildiğim buydu. Bu onun politikasıydı, değil mi? Aramızda bir şeyler geçse, çok mu kötü olurdu, sadece bir kere? Tekrar arkadaşlığımıza veya her gün konuşabildiğimiz komşuluğumuza dönebilirdik. Öylesineymiş gibi yapabilir miydim, bir kereliğine, yedi yıl sonra okulda çarpıldığım ve sonra rakibime dönen kişiyle? Soluğum titrek ve hafifti, onun soluğu kesilmişti.

Bir süre öyle kaldık, sanki ikimiz de bu durumun suçunu üslenmek istemiyor gibiydi.

Önce sen dokundun! diyordum.

Sen yaslandın! Kızarak yanıtlıyordu.

Sen beni kucağına aldın!

Sen de dudaklarını bana doğru kaldırdın!

Ve sonra...

Dudaklarından çeneme doğru sıcak bir nefes geldi ve sonra dudaklarıma değdi. Dişleri alt dudaklarıma temas ettiğinde, içimden hafif bir zevk dalgası geçti. Dudakları sıcak ve hafif bir şekilde dudaklarıma değmesine rağmen gülümsüyormuş gibi hafifçe kıvrıldı, açmamı teşvik ediyor gibiydi. Dudakları, Dondurma Sürprizi'nden kalan vanilya ve tarçın tadındaydı, yediğimizden çok daha iyi bir tatlıydı. Sıcaklığı dudaklarımdan içime, sonra bütün bedenimde güneşin altında iyice sinmiş nehir akıntısı gibi aktı. Arzu içimden damlayarak bedenlerimiz arasında kalan bütün boşluklara doldu.

Tişörtünü avuçladım ve o ince materyalin ardından teninin sıcaklığını duyumsadım. Daha yakınıma gelmesini, vücudunu vücuduma bastırmasının ve ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu sonradan hatırlamak istiyordum. Bir eli boynuma yükseldi ve saçlarımın içinde kıvrıldı. O beni tekrar daha yavaş, daha derin ve sertçe öperken, ağzının içinde içimi çektim. Dudaklarımı daha fazlası için kendine doğru çekti, kaburgalarını kavradım, daha yakın olmaya çabalıyordum. Sırtım arabaya değinceye ve beni sertçe yere bastırıncaya kadar bana yaslandı.

Göğüs kafesi, boyun eğmez biçimde göğsüme yaslanınca, ağzımdan aptalca bir ses çıktı ve kalçalarımı onunkine sürttüm. Bir elini arkamdaki cama yasladı ve dişleri, daha öncekinden azıcık daha sert biçimde alt dudağımı dişlemeye başladı. Eli camdan kayıp beni hissedebilmek için tişörtümün üstünden göğsüme indiğinde nefesim titreyerek hızlandı.

Ellerimi saçlarına geçirdim ve eline doğru bastırabilmek için yay gibi gerildim, boğazından istem dışı bir inilti çıktı. Geriye yaslandı ve beni sırtüstü yatırdı, açlıkla onu kendime çektim. Bana yaslanan sertliğini hissedince, bedenim nabız gibi atmaya başladı ve onu giysilerimizin elverdiği ölçüde kendime yaklaştırmaya çabaladım. Ondan yine aynı istem dışı inleme sesi geldi.

En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Aslında hatırlıyordum. Yedi yıl önce, o okulun eğlence düzenlenen bodrumunda.

Eli tişörtümün içine kaydı, başparmağı kalça kemiğimi kazıyor ve gezindiği yeri eritiyor gibiydi. Dudakları boynumdan aşağıya sıcak ve nemli izler bırakarak iniyor, köprücük kemiğime dayanıyordu. Bütün vücudum hiç incelik

olmadan daha fazlası için yalvarıyor ve bir mıknatısın çekimine yakalanmış gibi ona doğru kalkıyordu. Kendimi ergen gibi hissettim, muhteşemdi ve korkunçtu ve...

Işık üstümüze vurduğunda, üzerimize atılan bir kova dolusu buzlu su etkisi yarattı ve Gus gerildi. Ekşi suratlı yaşlı kadın elindeki feneri bize tuttuğunda hızla ayrıldık. Kıvırcık gri saçları ve üzerinde BIG BOY BOBBY'nin logosu basılı parlak mavi ceketi vardı.

Hafifçe öksürdü.

Gus, bir eli tişörtümü ucunu tutar hâlde, diğer eli yerden destekli biçimde üstümde duruyordu.

"Burası bir aile kuruluşu," diye tısladı kadın.

"Müthiş bir iş yapıyorsunuz," dedi Gus, sesi kalın ve boğuktu. Tekrar boğazını temizledi ve kadına en güzel, en fena gülümsemesiyle sırıttı. "Karım ve ben, tam da bir ara buraya çocukları getirelim diye konuşuyorduk."

Kadın kollarını kavuşturdu, belli ki Gus'ın dudaklarının büyüsüne karşı bağışıktı. İyi bir şeydi.

Gus geriye topuklarına yaslandı ve ben tişörtümü aşağıya çektim. "Özür dileriz," dedim, mahcup olmuştum.

Kadın parmağıyla arabaların arasındaki çim yolu göstererek, "Dışarı," diye bağırdı.

"Tabii," dedi Gus hemen ve bagajın kapısını kapatarak bizi içeriye hapsetti. Aşağılanmış ve dengesiz bir şekilde güldüm. Gus hafif bir gülümsemeyle bana döndü, dudakları berelenmiş ve şişmişti, saçları felaketti.

"Çok kötü bir fikirdi," diye fısıldadım çaresizce.

"Eh..." Gus'ın sesi o tehlikeli boğukluğuna geri döndü. Karanlıkta bana doğru eğildi ve beni son kez çok yavaşça tuttu, çılgın bir sıcaklıkla öptü, parmakları yüzümü iki yanından tutuyordu. "Bir daha olmaz," dedi ve tüm kan tutuşturan kıvılcımlar azıcık söndü.

Bir kez. Bu onun kuralıydı. Acaba bu sayılır mıydı? İçim hayal kırıklığı ile buruldu. Sayılmamalıydı. Beni tatmin etmeye yetmemişti. Hatta beni önceki hâlimden daha kötü bir hâlde bırakmıştı ve Gus'ın bana bakış şeklinden, onun da aynı biçimde hissettiğini düşündüm.

Kadın arka cama vurdu ve ikimiz de zıpladık.

"Gitsek iyi olur," dedi Gus.

Arabanın arkasından ön koltuğa geçtim. Gus arka kapıdan çıkıp yolcu koltuğuna oturdu. Eve giderken, bedenimi sıcak bir harita gibi hissediyordum, dokunduğu her yer, oturduğu yerden bana baktığı her zerrem, kızarmış gibiydi.

* * *

Pazar günü Gus, öğle saatlerinde mutfak masasında değildi. Bunun kötüye işaret olduğunu anlamıştım. Aramızda olanlar bu kasabada sahip olduğum tek arkadaşlığımı bozmuştu. Aslında Jacques ve birkaç arkadaşımdan beri ki pek önemleri yoktu, ilk ve tek arkadaşlığımdı ve bunu böyle düşünenin sadece ben olduğum ortaya çıktı.

Gus'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım, kitabıma odaklandım ama telefonum her titrediğinde, yerimden zıplamaktan kendimi alamıyordum.

Anya'dan mesaj: Hey, canım! Bir kontrol etmek istedim. Yayınevi ilk sayfalardan görmek istiyor, biraz veri girişi vermek için.

Pete'den mesaj: Selam! İyi haberlerim var! Kitabın yarın stoklarımıza giriyor. Bu hafta bir uğrayıp imzalayabilir misin?"

Sonya'dan e-posta, ilk cümlesini gördüğüm an açmadım: Lütfen, lütfen kitap kulübünden benim yüzümden çıkma. Pazartesi geceleri memnuniyetle evde oturabilirim eğer sen...

Shadi'den mesaj: January. İmdat. O lanet şapkaya doyamıyorum. Üç gece üst üste geldi ve dün gece kalmasına izin verdim.

Yanıt yazdım. **Bunun nereye gittiğini biliyorsun. Adamın İÇİNDESİN!!**

Aşık olmaktan nefret ediyorum, diye yanıtladı. **Benim kötü-çocuk imajımı bozuyor.**

Ona üzgün surat işareti gönderdim. **Biliyorum ama sabretmelisin. Lanet şapkanın iyiliği için ve bu sayede ben de dolaylı olarak bazı duyguları yaşarım.**

Dün gecenin anıları kafamın içinde havai fişekler şeklinde sıcak ve parlaktı, kıvılcımlar üstüme iniyor ve onun dokunduğu her yeri yakıyordu. Dişlerinin hayaletini, köprücük kemiğimde hissediyordum. Araba kapısına dayanmaktan kürek kemiğim de morarmıştı.

Açlık ve utanç, burulmuş bir burgu gibi içimden hızla geçti.

Tanrım, ne yapmıştım? Bunu önceden tahmin etmeliydim. Ama bir yanım düşünmekten kendini alamıyordu. *Bir daha olacak mı?*

Bir anlamı olması *gerekmiyordu*. Belki de şuydu, sonunda öylesine bir ilişki yaşamayı öğrenirdim. Veya belki iddiamız iptal olur ve bir daha asla Gus Everett'in esamesini bile duymazdım.

Evde hem kahvaltılık gevrek hem de makarma bitmişti. Üç yüz kelimeyi zorlukla çıkartıp yazdıktan sonra markete gitmeye karar verdim. Kapıya çıktığımda, Gus'ın arabasının her zamanki yerinde olmadığını fark ettim. Aklıma üşüşen düşünceyi kafamdan attım. Çok önemli bir şey olmasa gerekti.

Markette, banka hesabımı tekrar kontrol ettim ve telefonumdaki hesap makinesinde hesap yaparak yiyeceklere baktım, çıkan toplama buğday gevreklerini ve kutu çorbayı kattım. On altı dolara gerekli miktarda stok yapabilmiştim, kasaya ödemek için yanaştığımda onu gördüm.

Kıvırcık beyaz saçlar, ince narin bir beden ve aynı örgü şal.

İçimi saran panik öylesine hızlıydı ki kalbime adrenalin iğnesi yapılmış sandım. Market arabasını orada terk ettim, başım eğik, yanından geçip kapıya yöneldim. Beni gördüyse de bir şey demedi. Veya seslendiyse de kalbim öyle hızlı atıyordu ki duymam olası değildi. Banka soymuş gibi hızla arabama atladım ve başka bir markete gidebilmek için yirmi dakika araba kullandım. O kadar sarsılmıştım ve paranoyaya bağlamıştım ki birkaç bir şey almayı zorlukla becerdim.

Eve vardığımda, hâlâ titriyordum. Gus'ın arabasının hâlâ orada olmaması da durumuma pek yardımcı olmadı. Aylık market alışverişlerimde Sonya ile karşılaşmak başka bir şey, bitişik komşumdan kaçınmaya mecbur olmak bambaşka bir şeydi, o durumda eminim, *B planı: Duluth'a taşınmak* yürürlüğe girecekti.

O gece yatağıma girmeden önce ön camdan bir kez daha göz attım, Gus'ın arabası hâlâ yoktu. Dünyanın en eğlencesiz balonu gibi korku içimde şişiyordu. Sonunda bir arkadaş bulmuştum, konuşabildiğim, yanımda olmaktan en az benim onun etrafımda olmasından hoşlandığım kadar hoşlanıyor gibi görünen biri ve şimdi öylece gitmişti. Çünkü öpüşmüştük. Öfke içimi sarıyordu, aşağılanmamı ve yalnızlığım tekrar yüzeye çıkmadan bir süreliğine önümden çekmem sağlıyordu.

Ona mesaj atmayı düşündüm ama başlamak için en aca yip saatti, bu yüzden yatmaya gittim, hasta ve endişeli hi: mideme çöreklenmişti.

Pazartesi sabahı, Gus hâlâ gelmemişti. Bu gece, diye ka rar verdim. Arabası hâlâ kaldırımın yanına park etmemişse ona mesaj atacaktım. O zaman çok tuhaf olmazdı.

Onu aklımdan çıkardım ve iki bin adet taze kelime yaz dım sonra Anya'ya mesaj attım. Her şey yolunda (aslında (cidden(yani kesin bu defa!))) ama birinin okuması için bira:

daha yazmam gerek. Bu elimdeki ile tüm resmi görmeden nereye varacağımı şimdiden kestirmek zor ve hızla ilerlersem, sonunda yapılandırdığım şeyi yok edebilirim diye korkuyorum.

Sonra Pete'e cevap yazdım: Harika! Çarşamba uyar mı? Doğrusu, pazar gidebilirdim e-posta geldiğinde veya pazartesi yanıtı yazdığımda. Ama o Red Blood, White Russians ve Blue Jeans Kitap Kulübü'ne yeni bir davet almak istemiyordum. Kitabevine gitmeyi çarşambaya iteleyerek evvelki hafta yaşadığım deneyimi tekrarlama seçeneğini, daveti reddetmek zorunda kalmadan ortadan kaldırıyordum.

O gece saat on birde hâlâ Gus'ın arabası gelmemişti ve ben beş kez kendimle, mesaj yazayım mı, yazmayım mı diye tartıştım. Sonunda telefonumu yatağımın yanında duran çekmecenin içine koydum, lambamı söndürdüm ve uyudum.

Salı sabahı ter içinde uyandım. Saatin alarmını kurmayı unutmuştum, güneş perdenin aralarından bütün gücüyle içeri giriyor ve soluk ışığında beni pişiriyordu. Saat on bire yaklaşmış olmalıydı. Yorganın altından çıktım ve bir süre öyle uzandım.

Hâlâ biraz hasta hissediyordum. Ve hasta hissettiğim için azıcık da öfkeliydim. Çok aptaldım. Ben yetişkin bir kadındım. Gus bana davranış biçimini, romantizm hakkında ne düşündüğünü söylemişti ve hiç aksini, yani fikrini değiştirdiğini gösterecek bir şey söylememiş ve yapmamıştı. Ona ne kadar çekilsem de ilişkimizin varacağı tek noktanın, onun yatak odasına girip çıkmak olacağını biliyordum. Veya benim arabamın arkası olurdu.

O gece işler ilerleseydi bile ertesi gün Gus'ın günlerce ortadan kaybolmasını engellemezdi. Gus Everett'le teorik olarak beraber olmanın tek yolu vardı ve o da bittiğinde şimdiki gibi hasta hissetmekti.

Onu kafamdan atmalıydım.

Soğuk bir duş aldım. Veya en azından bir saniye soğuk duş alabildim, sonrasında sürekli küfür ederek ve akan su altından kaçmak için neredeyse bileğimi kıracakken duşu bitirdim. Kitaplardaki insanlar nasıl oluyor da o kadar sık soğuk duş alabiliyorlardı? Sonrasında suyu sıcağa çevirdim ve asabi bir şekilde saçlarımı yıkadım.

Ona kızgın değildim. Olamazdım. Onun yoluna çıktığım için kendime öfkeliydim. Anlamalıydım. Gus, Jacques değildi. Jacques gibi erkekler kar topu oynarlar, Eyfel Kulesi'nin tepesinde öpüşürler ve Brooklyn Bridge'te gün doğumunda yürüyüşe çıkarlardı. Gus gibi erkekler keskin şakalar ve katlanmamış çamaşırlar üzerinde öylesine yapılmış seks isterlerdi.

Ya da bir aile kuruluşundaki kötü bir arabanın arka koltuğunda.

Gerçi benim fikrim olmadığı konusundan çok emin değildim.

Kendimi onun kucağına atmış olduğum gayet kabul edilebilir bir gerçekti. Benim gül renkli gözlükle bakıp olmayan işaretlere anlam yüklemem ilk de olmazdı.

Aptalca davranmıştım. Babamla olan onca şeyden sonra daha iyisini yapabilirdim. Daha yeni iyileşmeye başlamıştım ve kendimi dışarılara atıp ilişkiler hakkında olabilecek her türlü korkumun ispatını *garantileyecek* tek insana kapılmıştım.

Bundan kurtulmalıydım.

Kurtuluşum yazmaktı, buna karar verdim. Önceleri yavaş ilerliyordum, her kelimemde Gus'ın kayboluşunu düşünmemeye karar veriyordum ama bir süre sonra neredeyse dünkü kadar kuvvetli olan ritmimi bulmuştum.

Aile sirki, Eleanor'un babasının gizli ailesinin yaşadığı yere yakın olan Oklahoma'ya gelip kuruldu. Bir hafta,

karar verdim. Kitabın büyük bölümü bir hafta içinde Oklahoma'daki bir kasabada (*Tulsa?*) kurulu sirkte geçecekti. Farklı bir dönemi yazmak zorlu bir işti. Kendime notlar çıkarıyordum. *Hangi içkiler popülermiş veya tarihsel olarak önemli olayları doğru şekilde içine koy.*

Yine de önemli olan bir vizyonum olmasıydı.

Bütün sırlar gün yüzüne çıkacak, neredeyse kazanacak ve sonra her şey düzenli biçimde derlenip toparlanıp kaldırılacaktı. Augustus Everett'in kitabı böyle oluyordu, değil mi? Ona anlattığım da bana döngüsel nitelikte olduğunu söylerdi.

(Eğer anlatma şansım olursa...)

Okuyucuların tezahürat yapmasını, Eleanor'un bulunan ailesinin sonunda gerçeği anlatması için yalvarmalarını, parmaklarının arasından izlerken durumun patlamasından korkmalarını istiyordum. Birinin silaha ihtiyacı vardı, anladım ve saçları diken diken edecek bir tepkiye sebep olacak bir nedene. Korku, tabii ki. Durumu basınçla pişirmeliydim.

Yapılandır ve yapılandır, sadece karakterlerin yeni istikametlerine gidebilmeleri için zamanında geri adım at.

Eleanor'un babası, kendi kasabasında tehlikeli bir adama borçludur, görünüşte ilk etapta o sebeple kasabadan gitmiş, ailesini terk etmiş.

Eleanor'un annesinin silahı var. Ona mücadele edebileceği bir dayanak vermek adil görünüyor. Ama onunla, yanında çalışan kızlara şiddet uygulayan eski işvereninin kalıntıları olan travma sonrası stress bozukluğunu göğüslemesi gerekiyor. Eleanor'un çok gergin, her an patlamaya hazır, benim geçen seneki hâlim gibi olması gerek.

Annemin, babamın bütün kapsamlı yalanlarının ortaya çıkmasından sonra olmasını istediğim gibi.

Eleanor kendi bölümünde, yerel birine âşık olacaktır. Veya Tulsa'daki ilk gösterilerinden sonra öyle zannedecektir.

İçinde büyüdüğü hayattan kaçtığı yere daha yaklaşarak bir hafta geçirir. Nefret ettiği hâlde ait olduğu tek yere dönmesinin yegâne sebebi son dakika yapılan korkunç itirafı duymaktır.

Veya belki sirk çadırının ve yürüdüğü iplerin arkasından izlediği, çok çalıştığı için tam da farkına varamadığı, içinde yaşamayı arzu ettiği dünyanın da aynı kendi bildiği dünya gibi bir yanılsama olduğunun farkına varır.

Hayatına giren erkek, Eleanor'la beraber olduğu hızda bir başkasına âşık olur.

Veya erkek askeri okula gitmek için terk eder.

Veya erkeğin ailesi Eleanor'u öğrenir ve onu umursamaması için ikna eder.

Bu anti romantik bir hikâye olacak ve ben bunu yazabilecek kapasitedeyim.

15

GEÇMİŞ

"Ve işte yazarın ta kendisi!" Kahve dükkânına adım attığımda Pete beni böyle tanıttı. "Bir pembe bakış hazırlayayım mı, canım?"

Muhtemelen kırmızı-bakış demek istemiştir. Öyle ya da böyle başımı salladım. "Başka ne önerirsin?"

"Sana yeşil çay iyi gelir," dedi Pete.

"Tamamdır, yaz beni." Vücudum biraz antioksidan ya da yeşil çayın içinde "sana iyi gelir," dedikleri ne varsa alabilirdim. Annemin, kendimi sağlıklı tutmakla değil, onu memnun etmekle ilgili söyledikleri vardı ama şimdi tam olarak hatırlamıyorum.

Pete plastik kabı uzattı ve bu kez ödememe izin verdi. Midemin kasılmasını anlamazdan geldim. Banka hesabımda kaç param kalmıştı? Şimdi yıkılmış olan çocukluk evime kuyruğu kıstırıp sürünerek dönmeme ne kadar zaman vardı?

Kendime *AİLE_SIRLARI.docx* dosyamın yakında kitap gibi bir şeye dönüşeceğini hatırlattım. Ben bile merak ediyordum. Sandy Lowe Kitabevi kitabı istememeye karar verebilirdi ama eminim *birileri* isterdi.

Tamam, emin değilim ama umut ediyorum.

Pete önlüğünü çıkardı ve beni içerideki kitap bölümüne götürdü.

"Belki bir Clark Kent-süpermen pardösüsü almalısın," dedim. "Bu önlüğünü düğümle, çöz uğraşmazsın."

"Ya ne demezsin, o pardösünün içindeki çeşmeden kahve almayı kim istemez?"

"Tuş."

"Haydi başlayalım," dedi Pete. *The Revelatories*'in sergilendiği standın, daha önceki piramit yarıya inmişti, önünde durdu. Diğer yarısı yandaki stantta; toz pembe, parlak sarı ve gök mavi kapaklı kitaplarla karıştırılmıştı. Pete'in gözlerinin içi güldü. "Yerel yazarlarımızı böyle sergilemek hoş olur diye düşündüm. North Bear'da sahip olduğumuz yazarları bu şekilde tanıtmak. Nasıl buldun? Bu arada kendi yığınına başlayabilirsin." Pete kucak dolusu kitabı kasaya, yazar etiketlerinin ve farklı kalemlerin bulunduğu yere getirip koydu.

"Harika," dedim. Elimde bir başka kitap yığını ile onu takip ettim.

"Ve Everett?" dedi.

"Harika," diye yanıtladım ve uzattığı kapağı çıkmış kalemi aldım. Kitabın ön sayfasını açıp önüme itiyor ve ben eş zamanlı olarak imzalıyordum.

"İkiniz çok zaman geçiriyorsunuz gibi geliyor kulağa."

İrkildim. "Kulağa?"

Pete gafını anlamış gibi geri aldı. "Biliyorsun, o çocuk ne kadar içe dönük ve kendi özeli içinde yaşıyor olursa olsun, onunla konuşmalarımızdan birçok şey çıkardım. İp uçlarını bir araya getirdim ve ikinizin bir arkadaşlık geliştirdiğiniz kanısına vardım."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Sık sık konuşur musunuz?"

"O muhtemelen benim telefonlarımın ancak üçte birini cevaplar. Gerçi ben onu çılgına çevirinceye kadar sıklıkla ararım ama endişeleniyorum. Buradaki tek ailesi biziz."

"Aile?" Ona baktım, şaşkınlığımı gizlemeye çalışmayı bırakmıştım.

Onun yüzü de şaşırmış gibi bana baktı. Kafasının arkasını kaşıdı. "Biliyorsun sandım. Onun asla neyi özel, neyi genel bulduğunu anlayamazsın. Kitaplarında ise çok şey bulursun, sanki orada kendini ele vermesi ona daha kolay geliyormuş da Times Meydanı'nda sergiliyor gibi, belki de sadece yansıtmadır. Siz yazarların nasıl olduğunu bilirim. O, bir kurgu olduğunda ısrar eder, ben de öyle okurum."

Takip edemiyordum. Belli ki bu durum yüz ifademden anlaşılıyordu. Pete açıkladı. "Ben onun teyzesiyim. Annesi kız kardeşimdi."

Sersemlemiştim. Bulunduğum yer sarsılıyor gibiydi. Bir anlam verememiştim. İki buçuk haftadır düzenli olmasa da (yarı düzenli) görüşüyorduk ve Gus, hayatının bu kadar basit bir kısmını bile benimle paylaşmamıştı.

"Ama ona Everett diye hitap ediyorsunuz," dedim. "Teyzesisiniz ve ismiyle seslenmiyorsunuz."

Kafası karışmış gibi baktı. "Ha, o! Eski alışkanlık. O küçükken, onun bulunduğu futbol takımına ben koçluk ederdim ve onu kayırdığımı göstermemek için diğer oyunculara hitap ettiğim gibi onu da soyadı ile çağırırdım. Çoğu zaman onun bir ismi olduğunu bile unuturdum. Tüh, şimdiye kadar kasabanın yarısına da onu Everett diye tanıştırdım."

Oyuncak bebeğimi düşürmüş, içinden altı tane daha çıktığını seyretmiş ve aslında bir matruşka olduğunu keşfetmiş gibi hissettim. Bildiğim bir Gus vardı: komik, dağınık, seksi. Bir de günlerdir ortadan kaybolan, teyzesiyle aynı kasabada yaşayan, küçükken futbol oynayan, mecbur olmadıkça kendiyle ve ailesi ilgili bir şey söylemeyen Gus

vardı. Oysa ben şarap, gözyaşları ve kursağımdakileri onun her tarafına dökmüştüm.

Başımı eğdim ve sessizce imzalamaya devam ettim. Pete kitapları bana doğru kaydırıyor ve imzalanmışları düzgün bir şekilde diğer yanıma sıralıyordu. Birkaç dakika sonra, "Ona karşı sabırlı ol, January. Senden gerçekten hoşlanıyor," dedi.

İmzalamaya devam ettim. "Sanırım yanlış anlıyorsun, biz..."

"Hayır," dedi.

Keskin mavi gözlerine baktım. "Senin taşındığın günden bahsetti. Pek muhteşem bir ilk etkileşim değil. Oysa onun için sık yaşadığı bir durum."

"Öyle duydum."

"Ama elbette ona, o konuda biraz zaman tanımalısın," dedi. "Ayrıldığından beri doğum günleri ona çok ağır geliyor."

"Doğum günleri?" Ona bakarak papağan gibi tekrarladım. *Ayrıldığı mı?* diye geçirdim içimden.

Pete şaşırmış ve tedirgin gibiydi. "Tam doğum gününde onu terk etti. O zamandan beri de arkadaşı Markham, Everett'in kafasını dağıtmak için kocaman partiler verir. Elbette, Gus partilerden nefret eder ama Markham'ın üzülmesini istemediğinden partinin olmasına izin verir."

"Affedersin?" Yutkundum. Bu bir şaka mıydı? Pete bu sabah uyanmış ve şöyle mi düşünmüştü? *Hımm, bugün öylesine yapıyormuş gibi January'ye Gus'la ilgili şok edici bilgiler vereyim ve bilgiler şifreli olsun.*

"Onu doğum gününde mi terk etti?"

"Senin taşındığın günü kulağına arı girmiş gibi davranmasının sebebini sana söylemedi mi?" dedi. "Aa, bak işte bu beni şaşırttı. Eğer sana boşanmasını düşündüğünü söyleseydi, elbette, sana neden o kadar kaba davrandığını anlardın."

"Boşanma," dedim, bütün vücudum buz kesmişti. "Şeyle mi alakalıydı... boşanması."

Gus boşanmıştı.

Gus bir zamanlar *evliydi.*

Pete rahatsızca kıpırdandı. "Sana söylememesine şaşırdım. Sana kaba davrandığı için çok üzgündü."

Beynim kafatasımın tepesine çıkmış, dönüyor gibi hissettim. Anlam verilir gibi değildi. Hem de hiç. Gus evli olmuş olamazdı. Birileri ile çıkmazdı bile. Dükkân etrafımda girdap hâline gelmiş gibiydi.

"Seni üzmek istemedim," dedi Pete. "Ben sadece durumu açıklamak..."

"Yo, önemli değil," dedim. Sonra yine başladı. İçimde uzun süre tuttuğum ve artık dökülmeme seçeneği olmayan kelimelerin ne kadarını ortaya serebilirim duygusu ile kelimeler döküldü. "Biraz fazla tepki veriyor olabilirim. Ben sadece... Bu yıl benim için biraz tuhaf geçti. Yani, evlilik benim için kutsal bir kavramdı, anlıyor musun? Aşkın somut örneği gibi, her şeyi affeden bir şey. Ve kötü örnekler yüzünden insanların bu kavramın içine etmesinden nefret ediyorum."

Gus, bu kavramın içine etmişti. Bana evli olduğunu bile söylemediği hâlde ilişkileri sado-mazoşist diye tanımlamıştı. Sırf kendininki yürümedi diye süren aşklara inandığım ve bunu istediğim için bana kendimi neredeyse aptal gibi hissettirmişti. O yürümeyen girişimini ise benden sakladı.

Öyle bile olsa, neden onun düşüncesini kafama takıyordum ki? Benim istediğim ve inandığım şeylere, herkesin inanması ve istemesine ihtiyacım yoktu.

Düşününce, babam yanlış olduğunu kanıtladığı hâlde benim hâlâ inanmaya devam ettiğim kavramlar yüzünden aptal olduğumu düşünmesini aklıma bile getirmek istemiyordum. Bunun ötesinde, bu düşünceyi bir türlü kafamdan

atamadığım ve hâlâ kendim için hayal ettiğim aşkı istediğimden kendime kızıyordum.

Ve içimdeki küçük bir parça, aptal yanım, Gus'ın birini evlenecek kadar sevdiği fikrini reddediyordu. Oysa benimle yaşadığı minik bir seans, *görüşürüz* bile demeden kendini Antartika'ya kadar atabilmesine yetiyordu.

"Bilmiyorum," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Elbette," dedi Pete, kolumu anlayışla sıkarak.

Öyle düşünmese bile öyle söylüyormuş gibi geldi. Belki o anda bunu duymak istediğimi düşünmüş de öyle söylemiş gibiydi.

16

Veranda Mobilyası

Perşembe günü, öğle saatlerinde Gus mutfak masasına dönmüş, daha az "seksi dağınık" ve daha çok çöp kamyonunun gevşek bagaj kapağından atılmış gibi görünüyordu. Gülümsedi ve el salladı. Midem bulanmasına rağmen ben de aynını yaptım.

Bir not karaladı. *BU HAFTA ORTALARDA GÖRÜNMEDİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM.*

Midemin bulantısının yokuş aşağı hızla inen bir trendeymiş gibi daha da artmasını hiç istemezdim. Etrafıma bakındım. Bugün not kâğıtlarımı getirmemiştim. Yatak odasına gidip aldım ve yazdım, *ÜZÜLECEK BİR ŞEY YOK* ve odaya geldim. Notu kaldırdım. Gus'ın gülüşü bozuldu. Başını salladı ve dikkatini tekrar bilgisayarına verdi.

O döndüğü için yazmaya odaklanmak benim için zorlaştı ama elimden geleni yaptım. Kitabın çeyreğine gelmiştim ve bu tempoyu korumam gerekiyordu.

Saat beş sıralarında, (ihtiyatla, en azından öyle umuyorum) Gus'ın kalktığını ve mutfağında gezindiğini, kendine yemeğe benzer bir şeyler hazırlamasını izledim. Bitirince, bilgisayarının başına oturdu. Saat sekiz buçuk sıralarında başını kaldırıp bana baktı ve başıyla verandayı işaret etti. Bu bizim kendi verandalarımızda gezindiğimiz ve gece çok

da uzun kalmadığımız zamandan önce biribirimizi davete en yakın anlama gelen sinyalimizdi.

Şimdi onunla aramızda koca bir körfez varmış gibi mesafeyi koruması, benimse her gece onunla buluşmak için hazır olmam çok bariz bir mecaz gibi görünüyordu. Kafamın karışmasına şaşmamalıydım. O sınırlarını çok dikkatli koruyor ve ben görmezden geliyordum. Bu işte çok kötüydüm ve duygusal olarak hiç müsait olmayan birine bu kadar çekilmiş olmaya hazırlıklı değildim.

Gus'ın davetini başımı sallayarak reddettim ve bir not yazdım: *ÜZGÜNÜM-ÇOK İŞİM VAR. ANYA SÜREKLİ KIÇIMDA.*

Gus anlayarak başını salladı. Ayağa kalktı ve yazdığı *eğer fikrini değiştirirsen* notunun arasında dudak hareketleri ile bir şey söyledi. Gözden kayboldu ve verandasında ortaya çıktı.

En uzak noktaya geldi ve parmaklıklara dayandı. Rüzgâr gömleğini uçuruyor, sol kolu sıyrılıyordu. Önce yeni bir dövme yaptırmış sandım, içi iyice doldurulmuş koca bir daire, sonra Mobius bandı dövmesinin bulunduğu yerde olduğunu anladım, sadece son gördüğümden beri tamamen lekelenmiş gibiydi. Güneş batıncaya ve gece çöküp her yer laciverte dönünceye ve ateş böcekleri kozmik bir el tarafından yönetiliyormuş gibi milyonlarca ışık hâlinde etrafında dolanıncaya kadar orada kaldı.

Omzunun üstünden benim verandama baktı, ben sertçe ekranıma bakıp görüntüyü tamamlamak için *ÇOK MEŞGULMÜŞ, ÇOK ÇOK MEŞGULMÜŞ VE ODAKLANMIŞ GİBİ YAP* yazdım.

Aslında on iki saattir bilgisayar başındaydım ve sadece bin kelime yazabilmiştim. Gerçi internet tarayıcımın üzerinde ikisi ayrı ayrı Facebook sekmesi olan on dört tane sekme açmıştım.

Evden çıkmalıydım. Gus tekrar uzaklara daldığında masamdan gizlice kalkıp ön verandaya çıktım. Hava çok yoğun ve nemliydi ama rahatsız edici şekilde sıcak değildi. Sallanan koltuğa tünedim ve cadde boyunca sıralanmış evleri gözledim. Göl, Gus'ın evinin arkasına, benim yola bakan tarafıma denk geldiğinden burada fazla vakit geçirmemiştim. Diğer yanda şirin ve renkli, bahçeleri aynı şekilde tasarlanmış evler sıralanmıştı. Hiçbiri Sonya'nın seçtiği seçkin tarzda ve yuva gibi değildi.

Bu mobilyalara karşı olumsuz anılarım olsaydı satacağım için üzülürdüm ama sonrasındansa şimdi satmak daha iyiydi. Sonradan endişe edecek daha az konum olurdu. Kalkıp verandanın ışığını yaktım ve her mobilyanın tek tek ve tüm setin bazı kısmının resmini çektim ve telefonumdaki satış programımı açtım.

Bir süre baktım, tarayıcıdan çıktım ve e-postamı açtım. Sonya'nın en son mesajının kelimelerini görebiliyordum. Hiçbirini silmemiştim ama hiçbirini okumak da istememiştim. Yeni bir e-posta sayfası açtım ve onun adresini girdim.

KONU: Veranda Mobilyaları

Selam,

Evdeki eşyaları ayırmaya başladım. Verandadaki mobilyaları ister miydiniz veya satayım mı?

Üç ayrı şekilde imza atmayı denedim ama hiçbiri doğru gelmedi. Sonunda geride Bir J bile bırakmamaya karar verdim ve *GÖNDER* düğmesine bastım.

İşte bu kadardı. Günlerdir gereksiz yere bu kadar duyguyu yüklenmiştim. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, yatağıma girip güneş doğuncaya kadar *Veronica Mars*'ı izledim.

***

Cuma günü kapımın vurulması beklediğimden çok önce geldi. Öğleden sonra saat iki buçuktu ve o sabah ancak beşte uyumuştum. Ancak birkaç saattir ayaktaydım.

Yataktan sabahlığımı aldım ve üstümdekilerin üzerine giydim (Jacques'tan kalan baksır ve içinde sütyen olmayan çok giyilmiş David Bowie tişörtü.). Keten perdeleri açtım ve Gus'ı verandamı arşınlarken gördüm. Elleri başının arkasındaydı ve esneme hareketleri yapıyor gibi aşağıya doğru çekiyordu.

Durdu ve kapıyı açtığımda gözlerini iyice açarak bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordum. O anda ortak gen havuzundan aldığı Pete'nkilerle örtüşen genleri fark ettim. Karışmış yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

Hızla kafasını salladı. "Dave burada."

"Dave?" dedim. "O şeydeki... Dave? Zeytinlik'teki mi?"

"Kesinlikle Wendy'nin Dave'i değil," diye onayladı Gus. "Bir dakika önce aradı ve kasabada olduğunu söyledi. Ani bir dürtüyle çıkmış gelmiş sanırım, şimdi benim evde. Sen gelebilir misin?"

"Şimdi mi?" dedim sersemce.

"Evet, January! Şimdi! Çünkü benim evimde! Şimdi!"

"Evet," dedim. "Sadece giyinmeme müsaade et."

Kapıyı kapatıp hızla yatak odasına koştum. Bu hafta çamaşır yıkamamıştım. Tek temiz şey, o aptal siyah elbisemdi. Doğal olarak ben de kirli tişörtle kotumu giydim.

Gus'ın kapısı kilitli değildi, düşünmeden içeri daldım. İçeriye adım attığımda çarpılmış gibi durdum. Yaklaşık bir aydır arkadaştık ve sonunda, taşındığım ilk gece merakla gözetlediğim evinin içindeydim. İçi lebaleb kitap dolu koyu renk rafların arasında sıkıştıp kaldım. Gus'ın isli kokusunu

alabiliyordum. Yaşanan bir ortamdı, kitaplar masaların üzerinde açık bırakılmış, mektup yığınları antolojilerin ve edebi makalelerin üzerinde, burada kahve fincanı veya bir bardak altlığının üstünde ama genellikle ona hâkim olan dağınıklıkla kıyaslayınca, oda titiz bir şekilde derli topluydu.

"January?" Doğrudan mutfağa giren dar hol, Gus'ın sesini yutmuş gibiydi. "Buradayız."

Sanki bir fantezi diyarına giden ekmek kırıntılarını izler gibi sesi takip ettim. Tuzaktı veya değildi.

Mutfakta durdum, benimkinin aynıydı. Solda Gus'ı sıklıkla gördüğüm pencereye yapıştırılmış kahvaltı masasının bulunduğu kuytu kahvaltı bölümü, sağda ise tezgâh ve mutfak dolapları vardı. Gus, küçük bir ofis gibi görünen diğer odadan el etti.

Biraz oyalanmak, sırlarla dolu evin her köşesini incelemek istiyordum ama Gus beni öyle bir izliyordu ki düşüncelerimi okuyor gibiydi. Ben de hızla ofise seyirttim. Minimalist, hiç dağınık olmayan silik İskandinavya tarzı bir çalışma masası arka cama itilmişti.

Gus'ın evinin yerleştiği yerde, verandası ormana bakıyordu ve ağaçlar binanın uzağında kalıyordu. Buradan gölün kıyısındaki kumsal hiç engellenmemiş biçimde apaçık görünüyordu. Gölün üzerine bulutlardan yansıyan gümüşi ışıklar, dalgaların üstlerine sektirilen taşlar gibi düşüyordu.

Dave kırmızı bir tişört giymişti ve şapkasını arkaya almıştı. Gözlerinin altının torbaları ona, uykulu bir Saint Bernard köpeği ifadesi veriyordu. Şapkasını çıkardı ve ben odaya girince ayağa kalktı ama elini uzatmadı. Bu durum bana Jane Austen romanlarından birine girmiş gibi yönünü şaşırmış hissi veriyordu.

"Selam," dedim. "Ben January."

"Memnun oldum," dedi Dave başını salladı. Orada bir ofis sandalyesi (Gus'ın küçük odayı daha iyi görmesi için

masaya arkası dönüktü) ve köşede bir koltuk vardı (Dave ayağa kalkınca boş bırakmıştı) ve mutfak sandalyesi, belli ki Gus bu durum için getirmişti. Dave sandalyeye oturdu ve bana koltuğu işaret etti.

"Teşekkürler," dedim, sandalye ile dizlerden oluşmuş bir üçgenin bir ucuna kuruldum. "Ve bizimle konuştuğun için çok teşekkürler."

Dave şapkasını taktı. "Daha önce hazır değildim. Benim oraya gelmek için zamanınızı harcadığım içi özür dilerim. Kendimi çok kötü hissettim."

"Gerek yok," dedi Gus. "Bu konunun ne kadar hassas olduğunu biliyoruz."

Başını salladı. "Ayıklığımı koruyabileceğime emin olmak istedim. O gece, sizinle Zeytinlik'te buluşmak yerine bir toplantıya gittim. Oradaydım."

"Anlıyoruz," dedi Gus. "Bu sadece bir kitap, sen ise bir kişisin."

Sadece bir kitap. Bu cümleciğin Gus'ın ağzından çıkması beni hazırlıksız yakalamıştı. Gus "*Mutlu Sonla Biten Kitaplar Sahtekârdır*" Everett. Gus "*Lanet Olası Bir Boyalı Su İçmektir* " Everett, "sadece bir kitap" sözcüklerini telaffuz etti ve her nedense bu beni biraz rahatlattı.

Gus bir zamanlar evliymiş.

Beni ona bakarken yakaladı. Bakışlarımı kaçırdım.

"O kadar," dedi Dave. "Bir kitap. Benim gibi insanlara yardım edebilmem için bir şans."

Gus'ın dudağının bir kenarı tedirgin bir şekilde kıvrıldı. Hâlâ yeni aldığım *The Revalotories* kitabını okumamıştım, ona olan çarpılma duygumu azaltır veya şiddetlendirir diye korkmuştum ama Gus'ın bütün söylediklerinden anladığım kadarıyla yaşamları kurtarmak için değil de onları mahveden şeyi anlamak için yazıyordu.

Gus'ın romantik-komedi kitabı sözde farklı olacaktı ama Dave'in söyleyeceği herhangi bir şeyi, şirin karşılaşmalar veya mutlu son içeren bir kitapta kullanabileceğini hayal edemiyordum. Bu görüşmenin içeriği, Gus'ın bir sonraki edebi şaheseri ile ilgili olacaktı.

Ve yine, bu Gus'tı. Bu yola girdiğimizde bir sürü saçmalık yazdığımı, sadece insanların yaptıklarını görüp taklit ettiğimi düşünmüştüm ama yeni projem bugüne kadar yazdığım her şey kadar *bendim*. Belki Gus'ın romantik-komedisinde arka plan olarak bir New Eden vardı ve orada, öpücükler ve aşkın arasında berbat şeyler dönüyordu.

Belki tarikatlarla ilgili yazdığı kitapta, sonunda birilerine hak ettikleri mutlu-mesut sonu verirdi.

Veya Dave yanlış ağaca havlıyordu.

"Dürüst olacak," dedi Gus. "Ama New Eden olmayacak. Sen olmayacaksın. *Umut ediyorum ki* var olduğunu hayal edilebileceğin bir yer ve gerçek olabileceğine inanacağın karakterlerden oluşacak." Durdu ve düşündü. "Ve eğer şanslıysak, birine yardımı dokunacak, onların hikâyesi fark yaratacakmış gibi tanındığını ve anlaşıldığını hissedecek."

Gus bana o kadar hızlı bir bakış attı ki neredeyse kaçırıyordum. Benden, bahse giriştiğimiz gece söylediğim bir şeyden alıntılar yaptığını anladığımda, midem takla attı. Benimle alay ettiğini düşünmedim. Gerçekten kastettiği oydu.

"Ama öyle olmasa bile," diye devam etti, Dave'e odaklanmıştı, "senin söylemiş olman, sana yardımcı olur."

Dave kot pantolunun dizinden sökülmüş bir ipi kopardı. "Biliyorum. Sadece annemin anladığından emin olmak istiyorum. Hâlâ kendini kötü hissediyor. Sanki babamı orada kalmamaya ve bizimle gelmeye ikna edebilirmiş gibi hâlâ hayatta olabilirmiş, öyle düşünüyor."

"Ya sen?" diye sordu Gus.

Dave dudaklarını sıktı. "Kadere inanır mısın, Augustus?"

Gus, ismini duyunca yüzünün ekşimesini gizledi. "Sanırım bazı şeyler... kaçınılmaz."

Dave öne eğildi, şapkasını çekiştirdi. "Küçükken uyurgezerdim. Gerçekten kötü bir alışkanlık. Korkutucu bir şey. Bir keresinde, New Eden'a gitmeden önce annem beni apartmanlarımızın yanındaki havuzun kenarında, elimde bıçakla buldu. Çıplaktım. Oysa hiç çıplak uyumazdım."

"New Eden'a katılmadan iki hafta önce annem ve ben bir parktayken bir fırtına patladı. Annem yağmuru severdi ve uzun zaman orada kaldık. Fırtına dinmiyordu. Büyük, korkunç şimşekler. Eve koşmaya başladık. Parkın etrafında zincirlerden oluşmuş çitler vardı ve oraya vardığımız da bana beklemem için bağırdı. Yıldırımın nasıl vurduğunu bilmiyordu ama altı yaşındaki çocuğunun metali tutmasının kötü bir fikir olduğunu anlamıştı. Ellerine tişörtünü doladı ve kapıyı benim için açtı.

"Eve koştuk. Ön basamaklara varmıştık ki olan oldu. Dev bir balta dünyaya inmiş gibi bir şimşek çaktı. Tanrım, güneş dünyaya çarptı sandım. Işık o kadar parlaktı."

"Ne ışığı?" dedi Gus.

"Bana çarpan yıldırım," dedi Dave. "Biz dindar insanlar değiliz, Augustus. Özellikle babam hiç değildir. Ama annem korkmuştu. Bir değişiklik yapmaya karar verdi. Ertesi hafta kiliseye gittik, en tutucu olanı buldu, yol üzerinde biri bize bir broşür uzattı. *NEW EDEN*, yazıyordu. *Tanrı sizi yeni bir başlangıç yapmaya çağırıyor. Cevap verecek misiniz?*"

Gus notlar alıyor, Dave anlattıkça başını sallıyordu. "Yani annen bunu bir işaret olarak mı algıladı?"

"Tanrı benim hayatımı kurtardı sandı," dedi Dave. "Sırf onun dikkatini çekmek için. Bir hafta sonra o bileşkeye taşındık ve babam da geldi. İnanmadı ama bir çocuğun 'spiritüel-eğitiminin' annenin işi olduğunu düşünüyordu. Ona nasıl

bir şey oldu bilmiyorum. Ne fikrini değiştirdi. Ama sonraki iki sene o, annem ve benden çok daha derine indi. Sonra bir gece, annem bizim karavanda kötü bir hisle uyandı. Dışarı da fırtına vardı ve benim yattığım oturma bölümüne baktı. Birkaç battaniye dışında, katlanır yatak boştu."

"Babamı uyandırmaya çalıştı ama babam taş gibi uyuyordu. Annem dışarı fırtınaya çıktı ve beni orada, ormanın ortasında çırılçıplak, etrafımda şimşekler çakarken ve o şimşekleri havai fişekler gibi yanıma düşerken buldu. Ve sonra ne oldu biliyor musunuz?"

Dave bana baktı ve durdu. "Yıldırım bizim karavana çarptı. Her şey alev aldı. New Eden'daki ilk yangındı. Kötü değildi, babamı öldürene kadar değildi. İlk yangını fazla zarar vermeden söndürdüler ama annem beni ertesi gün oradan çıkardı."

"Bunu başka bir işaret olarak mı algıladı?" diye sordu Gus.

"Bak, olan şu," dedi Dave. "Annem kadere ve alın yazısına inanır, Tanrı'nın kutsal eline. Ama babamın ölümünde kendi suçu olmadığına inanacak kadar değil. Bizi oraya sürükleyen kendisiydi. Beni oradan çıkaran da kendisi. Babama bir şey söylemedi çünkü onun iyice kendini kaptırdığını biliyordu. Babam yalnızca bizimle terk etmeyi reddetmedi, bizim için kefaret ödedi."

"Kefaret?" dedim.

"Lingo," diye açıkladı Dave. "Başkasının yerine günah çıkarmak. Bunun bir bildiri olduğunu düşünmemizi istemediler. Bu 'kefaretti.' Biriyle olan ilişkine kama sokmak, onu günahtan kurtarmak için yapılan fedakâr bir adanmaydı. Annem ta içinde, babama çıkmak istediğini söylerse, ikimizin de cezalandırılacağını biliyordu. En az iki hafta izole edilecekti. Ben dayak yiyecektim ve annemin 'dengesiz inancı düzeltilinceye' kadar başka bir ailenin yanına verilecektim.

Şiddet sevmediklerini söylüyorlardı. Bizi disipline sokabilmek için kendilerinin yaptığı bir adanma olduğu konusunda ısrar ediyorlardı. Ama bunu yapanı hep bilirdiniz."

"Annem hepsini biliyordu. Kader veya değil, annem olacakları gördü. Babamı kurtaramayacaktı. Ama beni kurtarmak için yapması gerekeni yaptı."

Gus sessiz ve düşünceliydi. Düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi, birden çok genç göründü, daha yumuşak. Öfkemi karnımda hissettim. *Neden kimse seni kurtarmadı?* diye düşündüm. *Neden biri seni kucaklayıp gecenin bir yarısı kaçırmadı?*

Karmaşık olduğunu biliyordum. Birtakım sebepler olduğunun farkındaydım ama yine de içime sancı saplandı. Bu, onun için yazabileceğim bir hikâye değildi. Hiç değildi.

***

Gus, Dave'in arkasından kapıyı kapadı ve bana döndü. Bir süre bir şey söylemedik, dört saatlik röportajdan yorgun düşmüştük. Birbirimize baktık.

Kapıya yaslandı. "Hey," dedi sonunda.

"Hey," diye yanıtladım.

Dudakları hafif bir gülümseme ile kıvrıldı. "Seni görmek çok güzel."

"Hımm." Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Seni de."

Kaykıldı ve köşedeki ceviz büfeye yöneldi, iki şişkin kristal kadeh aldı ve koyu renk içkilerin bulunduğu yere koydu. "İçki alır mısın?"

Elbette, içmek istiyordum. Hayali suçlar yüzünden dayak yiyen bir çocuğun sarsıcı hikâyesini dinlemiştim, o bir yana, Gus'la o ilk öpüşmemizden sonra ilk defa onunla yalnız kalıyordum. Odanın karşısından bile içerisinin ısısı tansiyonumuzla birlikte elle tutulur hâldeydi. Bugün

yaşadığım dikenli karmaşık duygular, içimde kaynamaya başladı. Bütün ayrılmış ailelere duyduğum öfke, onların da çocuklar gibi canlarının yandığı düşüncesinin yürek acısı, çaresiz kalmaları, doğru kararı verememeleri, yanlış karar vereceklerinden korkmaları. Dave ve başına gelenler için hasta, annem için ve babamdan sonra kendini ne kadar kaybolmuş hissettiği için üzgün hissediyordum. Tüm bunlara rağmen Gus'la aynı odada bulunmak, sanki odanın karşısından fiziksel baskı uyguluyormuş gibi sıcak ve ağır hissettiriyordu.

Kadehe düşen buzun yumuşacık klik sesini duydum (İçkilerin yanında bir kova dolusu buz mu bulunduruyordu? Ne kadar paralı bir Connecticut'lıydı).

Pete'le ilgili yanıtlar, Gus'ın ailesi ve evliliği hakkında açıklamalar istiyordum ama bu tip şeyleri kişi kendi isteğiyle anlatırdı ve Gus, gönülsüzdü. Araştırma konusu olan bir kişi haber vermeden gelinceye kadar beni evine bile sokmamıştı. Onun benim evime geldiğinden değildi ama benim evim, benim bir parçam değildi. Hatta benim bile değildi, sadece bir yüktü. Gus'ın evi ise onun yuvasıydı.

Ve bu evde, Dave benden önce bulunmuştu.

Gus dönüp bana baktı, kaşları çatıktı.

"Dövme yaptırmışsın." O kadar süre sessiz kaldıktan sonra söyleyebilecek tek şey olarak bunu bulabilmiştim.

Gözleri koluna kaydı. "Evet."

Bu kadardı. Açıklama yoktu, nerede olduğuna dair bir bilgi yoktu. Burada hoş gelmiş bir şekilde oturabilirdim, onunla içki içebilirdim, kitaplar hakkında konuşabilirdim ve kafamızın arkasına kusan anlamsız bir kızdan bahsedebilirdim ama bu kadardı.

Yüreğim sıkıştı. Bunu istemiyordum, daha fazlasının ucunu gördükten sonra değil. Eğer öylesine bir ilişki, yüzeysel

sohbetler, mayınlı konuşmalar isteseydim, annemi ararım. Gus'la daha fazlasını istiyordum. Ben böyle bir bendim.

"Viski?" diye sordu Gus.

"Bugün fazla bir şey yapamadım. İşime geri dönmeliyim."

"Hımm." Başını sallamaya başladı. "Tamam, yarın olsun o zaman."

"Yarın," dedim.

İlk defa olarak cumartesi gecemizi planlamaktan kaçınıyordum. Kadehleri büfede bıraktı ve kapıyı açmak için geldi. Verandaya çıktım ve adımı duyunca tereddütle durdum. Geriye baktığımda, sol şakağı kapının kenarına dayanmıştı.

Daima bir yere dayanıyordu, sanki kendi ağırlığını bir iki saniyeden fazla kaldıramıyordu. Uzanıyor, yayılıyor, eğiliyor ve yaslanıyordu. Öylece duramıyor veya oturamıyordu. Okuldayken, yazma dışındaki her konuda çok tembel diye düşünürdüm. Şimdi ise sadece yorgun olabilir mi, hayat onu sürekli bir tembel hâline mi getirmiş, kimse yumuşak noktasına ulaşmasın diye kendini kat kat mı sarmış, trenle kaçmayı ve kızılçam ağaç kütüğünde yaşamayı düşünen bir çocuk muymuş diye merak ettim.

"Evet," dedim.

"Seni görmek güzel," dedi.

"Bunu söylemiştin."

"Evet," diye yanıtladı. "Söylemiştim."

Kendimi gülümsemeye zorladım, karnımdaki heyecanı bastırdım. Bir gülümseme ve bir küçük heyecan bana yetmiyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, yalanlardan ve sırlardan bıkmıştım. "İyi geceler, Gus."

17

Dans

SMOKİN Mİ BU GECE? Gus, cumartesi öğleden sonra yazdı.

Onunla arabada yalnız kalacağımız her aklıma geldiğinde içimi endişe sarıyordu ama bu geceyi de *geçen* cumartesiden planlamıştım ve girdiğimiz bahisten vazgeçmeye hazır değildim, özellikle aylardır ilk defa yazmaya başlamışken. *AH, KESİNLİKLE*, diye geri yazdım.

CİDDEN Mİ? diye sordu Gus.

HAYIR, diye yazdım. *KOVBOY BOTLARIN VAR MI?*

SENCE? diye yazdı Gus. *BENİMLE İLGİLİ BÜTÜN BİLDİKLERİNDEN, ÇILGIN BİR TAHMİN YAP VE KOVBOY BOTLARIMIN OLUP OLMADIĞINA KARAR VER.*

Boş sayfaya baktım, sonra yazdım. *SIRLARI OLAN BİR ADAMSIN. BİR DOLAP DOLUSU KOVBOY ŞAPKAN OLABİLİR. VE EĞER VARSA, AKŞAM 6'DA GİY.*

O gece Gus kapımda göründüğünde üzerinde her zamanki üniforması vardı. Dahası kırışık siyah bir gömlek giymişti. Saçları öylesine arkaya atılmıştı ki yazarken endişeyle sürekli parmaklarını saçlarına geçirdiği anlaşılıyordu. "Şapka yok mu?" dedim.

"Şapka yok." Diğer elini arkasından çıkardı. Elinde iki küçük ince, katlanabilir ve giysilerin içine konabilir matara vardı. "Ama bunu getirdim, seninle Teksas kilise merasimine gelmek durumunda kalırsam diye."

Ön kapının önünde çömeldim, üzeri işlemeli botlarımı ayağıma geçirdim. "Ve bir kez daha romantizmle ile ilgili iddia ettiğinden çok daha fazla şey bildiğini açık ettin."

Söylerken midem kasıldı.

Gus bir zamanlar evliydi.

Gus boşanmış.

Bu yüzden aşkın uzun sürmeyeceğinden emin ve bana bu anahtar detaylardan hiçbirini vermedi çünkü *aslında* beni hiç içine almadı.

Yaptığım yorum ona bunları hatırlattıysa da belli etmedi. "Sadece bilmen için söylüyorum," dedi. "Eğer bu gece bir noktada gerçekten kovboy şapkası giymem gerekirse, muhtemelen ölürüm."

"Kovboy şapkası alerjisi." Masadan anahtarlarımı aldım. "Anladım. Haydi gidelim."

Bu randevu mükemmel olurdu, tabii gerçekten çıkıyor olsaydık.

Black Cat Salonu'nun park yeri, aynı kabaca yapılmış içerisinin dolu olduğu kadar tıkış tıkıştı. İçeri girerken Gus, "Bir sürü flanel gömlek," diyerek espri yaptı.

"Bu geceki sıra dansı dersleri ile ilgili ne düşünüyorsun, Gus?"

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi Gus, donmuş gibiydi. Başımı salladım. "Bu tekrarlanan bir kâbus ama anlıyorum ki önseziyle aslında bilerek yapmışım."

Çiftlikten bozma salonun alçak sıralarında orkestra yine başladı ve vücut yığınları solumuzdan geçerek beni Gus'a ittiler. Beni kaburgalarımdan tuttu ve grup dans pistine geçerken destekledi. "İyi misin?" diye bağırdı müziğin arasından, elleri hâlâ kaburgalarımdaydı.

Yüzüm yanıyordu, karnım hainice kasılıyordu. "İyiyim."

Onu duyabilmem için eğildi. "Burası senin ölçülerinde biri için epey tehlikeli bir yer. Belki çıkıp... şeye gitmeliyiz... herhangi bir yere."

Yüzüme baktığında sırıttım ve başımı salladım. "Hiç yolu yok. Ders bile on dakika daha başlamaz."

Elleri, tenimde nabız gibi atan izler bırakarak üzerimden çekildi. "Meg Ryan'da hayatta kaldım sanırım."

"Zar zor," diye takıldım, sonra o aklıma kazınmış anı canlanınca kızardım. Gus'ın dudakları, dudaklarımı açılmaya zorluyor. Gus'ın dişleri köprücük kemiğimde. Gus'ın elleri kalçalarımı sıkıyor, başparmağı kalça kemiği çıkıntısına bastırıyor.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Ya da aramızda asılı kaldı. Daha fazla birbirimize yaklaşamadığımızdan hava iyice ağırlaştı. Şarkı yayılıyordu ve at suratlı, sırık gibi uzun boylu bir adam mikrofonla sahneye çıktı, yeni başlayanları bir sonraki şarkı için piste çağırdı.

Gus'ın bileğini yakaladım ve kalabalıkta kendime yol açıp piste yürüdüm. İlk defa yanakları kızardı, alnı endişeyle kırıştı. "Bunun için gerçekten beni vasiyetine alman gerekiyor," dedi.

"Dans talimatları sırasında konuşmak istemezsin," diye yanıtladım, başımı birkaç ana hareketi öğretmek için bir gönüllü seçen ve ona açık artırma satışı yapan kişi gibi hızla konuşan at suratlı adama çevirdim. "O adamın fazla tekrar etmeyeceğine dair hisler içerisindeyim."

"Son dileğin ve vasiyetin, January," diye fısıldadı Gus dişini sıkarak.

"Ve Gus Everett'e," diye fısıldadım. "Bir dolap dolusu kovboy şapkasına!"

Gülüşü kızmış yağ gibi çıtırdadı. O gece partide kulağıma gelen sesi düşündüm. O kaygan bodrumda hiçbir şey

söylemeden dans etmiştik, bir sözcük bile çıkmamıştı ama kulağıma gülmüştü ve biliyordum veya en azından şüphelendiğim kadarıyla, neredeyse birbirimizin üstüne çıktığımız için utanmış olduğumuzdan öyle yapmıştı. Utanmışlıktan çok daha baskın duygular içindeydik o gece, aynı açık hava sinemasında olduğu gibi.

Sıcaklık karnımdan yukarı yükseldi ama o düşünceyi bastırdım.

Sahnede keman sesi girdi ve ardından bütün orkestra notaları vurmaya başladı. Uzmanlar piste çıktı, endişeyle bekleyen başlangıç öğrencilerinin aralarını doldurdu. Kalabalığın en az yüzde yirmisi acemiydi. Gus, yanımda durdu, salonun çift kanatlı metal kapılarından girdiğimiz andan beri beni güvenli battaniyesi gibi gördüğü için benden ayrılmak istemiyordu. Adam mikrofona bağırdı. "Hazır mısınız? Haydi, başlıyoruz!"

İlk emriyle kalabalık, Gus ve beni de alarak sağa kaykıldı. Botlar ve topuklar farklı yönlere giderken Gus elimi sıkıca tuttu. Gus beni ayağıma basmakla basmamak arasında tereddütte kalan bir adamın ayağının baskısından hızla çekerken ciyakladım.

Şarkı sözleri yoktu, sadece mikrofondaki adamın o tuhaf ve mezatçı ritmindeki talimatları, pistin üstüne vuran ayak sesleri vardı. Gus, geriye geleceğine ileriye gidince ve Gus, yanındaki saç spreyli sarışının kötü bakışlarına maruz kalınca, kahkahaya boğuldum. "Özür dilerim," diye bağırdı müziğin arasından, ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı, kalabalık hızla hareket edince bu kez pembe dantel kaplı bir göğüse çarptı.

"Aman Tanrım," dedi geriye sendeleyerek. "Özür dil..."

"Tanrı'nın bu işle bir ilgisi yok!" diye çıkıştı kadın, ellerini kalçalarına koymuştu.

"Kusura bakmayın," diye girdim, Gus'ı elinden yakaladım. "Onu herhangi bir yere götüremiyorum."

"Ben mi?" diye bağırdı, bir yandan gülüyordu. "Sen beni buraya sürükle..."

Onu kalabalıktan çıkarıp dans pistinin uzağına götürdüm. Omzumdan baktığımda, lahit suratlı kadın botlarının hareketini yeniden bulmuştu.

"Ona telefon numaramı vermeliyim?" diye dalga geçti Gus, dudakları kulağımın dibindeydi.

"Sanırım sigorta kartını daha çok tercih eder."

"Ya da iyi bir polis kara kalem çizimini."

"Veya bir levyeyi," diyerek lafı gediğine koydum.

"Tamam." Gus'ın gülüşü kahkahaya dönüştü. "Yeter artık. Dans etmemek için bir mazeret arıyorsun zaten."

"Mazeret mi arıyorum?" dedim. "Oradan tekmelenip atılmak için kadının memelerini tuttun."

"Asla." Başını salladı, kolumu tuttu ve sakar bir şekilde dans adımlarını takip etmeye başladı. "Bu işe epey emek harcadım. Bundan sonra bütün cumartesilerini, bu iş için sonsuza kadar boş bıraksan iyi olur."

Güldüm, onunla beraber ayaklarım dolanıyordu ama midem düzensiz biçimde bir yükseliyor, bir kasılıyor, bir dibe vuruyordu. Bunları hissetmek istemiyordum. Artık eğlenceli değildi, şimdi olanları düşününce, nerede sonlanabileceğini, ben ona tutulmuş ve kıskanç, o ise hayatı ile ilgili bilgilerin ancak kuaförüyle paylaştığı kadarını benimle paylaşan biri.

Ama bazen de şöyle söylüyordu, *cumartesilerini sonsuza kadar boş bırak*. Dans ederken girdiğim etrafımı algılayamama hâlimden dolayı fark etmediğim salon kirişine çarpmamam için beni belimden tutarak çekiyor ve bütün kalabalık elleri hayali kemer britlerine takılı, sert adımlarla bir ileri, bir geri yürürken, o beni gülerek etrafında döndürüyordu.

Bu gördüğüm Gus'tan farklı biriydi. (Küçükken futbol oynayan Gus mıydı? Teyzesinin telefonlarının yalnızca üçte birini açan Gus mı? Evlenip boşanan Gus mı?) Dahası ben onun bu ani değişmiş hâliyle ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir şey onu değiştirmişti, yine ve o (isteyerek veya istemeyerek) bunun fark edilmesine izin veriyordu. Daha hafiflemiş görünüyordu, daha az yorgun. Flörtöz ve şirindi, bu beni geçen haftadan sonra daha da kızdırıyordu.

"Bir içki alalım," dedi.

"Tamam," dedim. Belki içki biraz da olsa üstümdeki o tuhaf tedirginliği alırdı. Bara gittik, Gus, iki duble viski ısmarlamak için içinde sadece kabukları kalmış fıstık kâsesini kenara itti.

"Şerefe," dedi, bardağını kaldırdı.

"Ne için?" diye sordum.

Dudağını büktü. "Senin mutlu-mesut sonlarına."

Arkadaş olduğumuzu, bana saygı duyduğunu düşünmüştüm ama şimdi yine beni masal prensesi gibi gördüğünü ve benim dünyamın ne kadar saf, aptalca olduğunu düşünüp kendi kendine güldüğünü, başarısız evliliğini karşısındakini yere serecek gizli kart gibi saklayarak beni bu kadar iyi tanıması... Kızgın bir asit midemi dağladı, viskimi onun içmesini beklemeden yuvarladım. Gus nezaketsizlik olarak nitelemiş gibi göründü. O hâlâ kendi içkisini yudumlarken ben dans pistine yöneldim.

Bu sıra dansını kızgın olduğun zamanlarda yapmanın çok heyecan verici bir yanı olduğunu kabul etmeliydim ama bu beni durdurmadı. İki şarkı ve iki içki daha aldık.

Dördüncü şarkıya geçtiğimizde, daha karışık adımları olan bir danstı, mikrofondaki adam pisti daha profesyonellere bırakarak tuvalete veya sesini dinlendirmeye gitti. Kafamız hafif iyi olmasaydı bile bu dansın adımlarını takip etmemize imkân yoktu. İkili dönme hareketini yapacağım

sırada botum pürüzlü zeminde bir şeye takıldı. Gus beni belimden yakalayarak yere kapaklanmamı engelledi. Yüzümü görünce gülüşü soldu ve (elbette) daha önceki rakibim olan salonun destek kirişine dayandı ve beni kalçalarımdan kendine çekti. Elleri kotumu delip tenimi yakıyordu ve o beni böyle tutarken kafamı sakinleştirmek için mücadele veriyordum. "Hey," diye mırıldandı, müziğin arasından sesini duyabilmem için dudağını kulağımın yanına getirdi. "Neyin var?"

Olan şey, başparmağının kalça kemiğimin üzerinde halkalar çizmesi, viski kokan nefesinin dudağımın kenarına değmesi ve bu efektlerin beni etkilemesinden dolayı ne kadar aptal olduğumu düşünmem. Çok saftım.

Aileme hep güvenmiştim, Jacques ile aramdaki eksik parçaları algılayamamıştım ve şimdi beni tam aksine ikna etmek için elinden geleni yapan birine duygusal olarak çekilmiştim.

Geri çekildim. Demek istediğim, *eve gitmeliyim* veya *kendimi iyi hissetmiyorum* cümlesiydi.

Ama hislerimi saklamakta hiç iyi olmamıştım, özellikle geçen sene.

Bir şey söylemedim, sadece kapıya koştum.

Park yerindeki serin havaya kendimi attım ve arabama doğru yöneldim. Beni takip ederken ismimi seslendiğini duyabiliyordum ama çok *utanmıştım*, öfkeliydim ve kimbilir daha neler hissediyordum, dönemedim.

"January?" diye seslendi Gus, bana doğru yürüyordu.

"İyiyim." Anahtarları çıkarmak için elimi cebime daldırdım. "Sadece... Eve gitmek istiyorum. Ben, yani..." Gevelerken, anahtarı kilide sokmaya çalıştım.

"İkimiz de kendimize gelene kadar bir yere gitmiyoruz," dedi.

"Öyleyse o zamana kadar arabada otururum." Anahtar hâlâ kilide girmemişti ve ellerim titriyordu.

"Bırak, ben yapayım." Gus anahtarı elimden aldı ve sürücü kapısının kilidini açtı ama girebilmem için yana çekilmedi.

"Teşekkürler," dedim ona bakmadan.

Eli yüzüme değince irkildim, saçlarımı yüzümden çekti. "Her neyse bana söyleyebilirsin."

Ona baktım, göz göze gelince midemin *ters yüz* oluşunu anlamazdan geldim. "Neden?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne neden?"

"Niye söyleyebilirim?" dedim. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

Dudaklarını sıktı. Çenesindeki kas seyirdi. "Ne oldu? Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey." Arabaya döndüm ama Gus hâlâ önümde duruyordu. "Çekil, Gus."

"Bu haksızlık," dedi. "Bana kızgınsın ve ben bunu çözebilmek için bir şey yapamıyorum. Ben ne yapmış olabilirim..."

"Sana kızgın değilim," dedim.

"Öylesin," diye karşı çıktı. Kapıyı açmaya çalıştım. Bu sefer kenara çekildi. "Lütfen anlat bana, January."

"Değilim," diye ısrar ettim, sesim tehlikeli bir şekilde titriyordu. "Sana kızgın değilim. Öyle bir şey için yeterince yakın değiliz. Ben senin öylesine bir tanıdığınım. Arkadaş olarak nitelendirilemez."

Kaşlarını iyice çattı ve eğri ağzı büzüldü. "*Lütfen*," dedi, neredeyse nefes almıyordu. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" diye bağırdım.

Ellerini yana açtı. "Bilmiyorum!" dedi. "*Bu* her neyse."

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bana bir şey söylemediğin için şaşırmamam gerekir sanırım," dedim. "Bana veya fikirlerime saygı duymuyorsun gibi."

"Elbette, sana saygı duyuyorum."

"Evli olduğunu biliyorum," diye ağzımdan çıkıverdi. "Evli olduğunu ve doğum gününde ayrıldığını biliyorum, bunların hiçbirinden bana bahsetmediğin gibi benim neyi neden yaptığımı ve bütün onların benim için ne anlama geldiğini, babam ve yaptığı hakkında konuşup kursağımdakileri döktüğümde küçük küstah atının üzerine oturup beni dinledin ama."

Gus bıkkın bir şekilde güldü. "Küçük küstah at?"

"Ve benim aptal ve saf olduğumu düşünerek..."

"Elbette, öyle düşünmedim."

"Ve kendi başarısız evliliğini sır gibi saklayarak ve hayatındaki diğer her şeyle beraber, böylece benim gibi hâlâ bazı şeylere inanmaya devam eden klişe insanlara küçümseyerek bakabilecektin..."

"Dur," diye çıkıştı.

"Sen..."

"*Dur.*" Benden uzaklaştı, arabanın arkasına doğru yürüdü, sonra döndü. Yüzü kızgındı. "Beni tanımıyorsun, January."

Güldüm. "Farkındayım."

"Hayır." Başını salladı ve öfkeyle benden yana dönerek tam önümde durdu. "Evliliğimin benim için bir şaka olduğunu mu sanıyorsun? İki yıldır evliydim. Düğünümüzdeki sağdıcımızla beni terk etmeden önce beraber iki yıl yaşamıştık. Bunun nesi klişe? Akvaryumdaki balık bile daha uzun yaşar. Hatta boşanmayı bile istemiyordum. Onunla kalırdım, hatta ilişkisinden sonra bile ama bil bakalım ne oldu, January? Mutlu sonlar herkesin başına gelmiyor. Birinin seni sevmeye devam etmesi için yapabileceğin hiçbir şey yok.

"İster inan, ister inanma ama seninle yaptığımız uzun sohbetlerde sessizce seni yargılayarak oturmuyordum. Ve bu tip şeyleri 'Hey, karım beni okuldaki oda arkadaşımla terk etti' anlatabilmem vakit aldıysa, belki bunun seninle bir ilgisi yoktur değil mi? Belki o cümleyi sesli söylemekten hoşlanmıyorum. Demek istediğim, annen, baban onu aldatınca yürüyüp gitmemiş ve benim annem, babam lanet kolumu kırdığında onu terk etmemiş ve ben ise karım kalsın diye *hiçbir şey* yapamadım."

Midem kasıldı. Boğazım düğümlendi. Acı göğsüme saplandı. Hepsi bir anda anlam kazandı; tereddüt, kararsızlık ve pişmanlık, insanlara güvensizlik, taahhüt etme korkusu.

Kimse Gus'ı seçmemişti. Çocukluğundan beri kimse onu tercih etmemişti ve o bundan *utanıyordu*, bu onun için çok önemli gibiydi. Ona öyle olmadığını söylemek istedim. *Onun* hatalı olmadığını, *diğerlerinin* hatalı olduğunu anlatmak istedim. Ama uygun herhangi bir sözcük bulamadım ve çıkaramadım. Sadece ona bakabildim, öylece, enerjim kalmamış, onun göğsü nefes alıp verirken hızla inip kalkarken, onun için duyduğum acı ve onu çiğneyip atan dünyaya olan nefretimi hissederek baktım, durdum.

O anda dürüstçe söylemem gerekirse neden ortadan kaybolduğunu veya nereye gittiğini hiç umursamıyordum.

Gözlerindeki sert ifade kayboldu ve alnını sıvazlarken çenesi önüne düştü.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama ağzımdan tek bir şey çıktı. "Parker?"

Bana baktı, gözleri açılmış dudakları aralanmıştı. "Ne?"

"Okuldan oda arkadaşın," diye mırıldandım. "Parker'ı mı kastettin?"

Gus'ın dudakları sımsıkıydı, çenesindeki kas seyiriyordu. "Evet," dedi zorlukla. "Parker."

Parker, tuhaf giysiler giyen sanat öğrencisi. Sol kaşının neredeyse bütününü alan Parker. Güzel mavi gözleri vardı ve acayip bir çılgınlığı vardı ki arkadaşlarımla o hâlini, iş sekse gelince golden retriever cinsi köpeğin heyecanına benzetirdik ve hepimiz onun o konuya köpek kadar düşkün olduğunun bilincindeydik.

Gus bana bakmıyordu. Alnını sıvazlıyordu. Benim yarım saat önceki hâlim gibi kırılmış ve utanmış görünüyordu.

"Doğum gününde. Amma rezilmiş."

O yanıtlayıncaya kadar sesli söylediğimin farkında değildim. "Yani aslında karımın planı o değildi." Gözleri uzağa daldı, öylece park alanına bakıyordu. "Ben bir şekilde ağzından aldım. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındaydım... her neyse."

Hâlâ çok rezilmiş, diye düşündüm. Başımı salladım. Daha ne söyleyebilirim bilemiyordum. Öne doğru adım attım ve kollarımı ona doladım, derin nefes alış verişlerini hissederek yüzümü boynuna gömdüm. Bir süre sonra bana sarıldı, parkın soluk ışıkları altında birbirimize sarılarak öylece durduk.

"Özür dilerim," diye fısıldadım tenine. "Seni seçmeliydi." Gerçekten öyle düşünüyordum. Seçmeliydi derken, ondan mı kendimden mi bahsettiğimden emin değildim.

Bana daha da sıkı sarıldı. Dudakları ve burnu, başıma yaslanmıştı ve başımın içinde Crosby'nin kederli sesi, durdu, Nash&Young müziği başladı, gitarın telleri ağlıyormuş gibi çalıyordu. Gus benimle ileri geri sallanıyordu. "Seni tanımak istiyorum," dedim.

"Ben de isterim," diye mırıldandı saçıma doğru. Gus tekrar konuşuncaya kadar bir süre öyle kaldık. "Geç oldu. İçeriden bir kahve aldıktan sonra eve gidebiliriz."

Eve gitmek istemiyordum. Gus'tan uzaklaşmak istemiyordum. "Tabii."

Benden hafifçe uzaklaştı, elini boynumda gezdirdi, omzum ve boynumun birleştiği yerde durdu, sağ başparmağı köprücük kemiğime dokunuyordu. Başını salladı. "Senin aptal olduğunu asla düşünmedim."

Başımı salladım. Ne diyeceğimden emin değildim, emin olsam bile, sesimin kanımın hissettirdiği gibi kalın ve ağır veya midemin hâli gibi titrek ve yüksek gelmeyeceğinden emin değildim.

Gus'ın gözleri dudaklarıma ilişti, sonra gözlerime baktı. "Aşka inanmanın çok cesurca olduğunu düşünmüştüm, düşünüyorum. Yani sürebilen aşk türünün. Denemenin, acıtacabileceğini bile bile."

"Peki, ya sen?"

"Ne olmuş bana?" diye mırıldandı.

Boğazımı temizleme ihtiyacındaydım ama yapamadım. Ne düşündüğüm, nasıl hissettiğim açıkça belli olacaktı. "Bir daha olacağını düşünmüyor musun?"

Gus bir adım geri attı, ayakkabıları çakıl taşlarının üzerinde ses çıkardı. "Yürüyeceğine inanıp inanmamam fark etmez," dedi. "Bir şeye inanmamak, onu istemeni engellemez. Eğer dikkatli olmazsan."

Bakışları sıcak bir esinti gibi etrafımı sarıyordu. Gus bara doğru dönünce, tenimin ona yaslanan yeri buz kesti. "Haydi," dedi. "Şu kahvemizi alalım."

Dikkatli. İş, Gus Everett'e gelince önlem almak, bende çok az bulunan bir şeydi.

Konunun ana fikri; yarın sabah, akşamdan kalma oluşum.

Ondan gelen ilk mesajla uyandım.

Mesajda sadece *Ovv* yazıyordu.

18

Eski Sevgili

Artık ayrı verandalarda gece geçirmeleri yoktu. Pazar günü Gus evime geldiğinde, çöp sıkıştırıcı kamyonun içinden geçmiş ve yarısında dışarı atılmış gibi görünüyordu. Ben de en az onun göründüğü kadar kötü hissediyordum.

Şezlongları verandaya koyduk ve buz paketlerini başımızın altına koyup uzandık, Gus'ın getirdiği enerji içeceklerini tokuşturarak içtik. "Yazdın mı?" diye sordu.

Ne zaman kelimeler aklıma gelse, kelimenin tam anlamıyla öğürdüm."

Gus yanımda öksürdü. "O *kelime*," dedi.

"Özür dilerim."

"Pizza söyleyelim mi?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Daha yeni..."

"January," dedi Gus. "O kelimeyi söyleme. Sadece sorumu yanıtla."

"Elbette, ısmarlayalım."

Pazartesi, neredeyse iyileşmiştik. En azından gün boyunca masalarımıza oturup çalışabileceğimiz kadar (elimden iki bin kelime çakıldı)... 13.40 sıralarında, Gus ilk notu kaldırdı. *SANA MESAJ ATTIM.*

HATIRLADIM, diye geri yazdım. *ARKADAŞLIĞIMIZDAKİ TARİHİ ANLAR.*

HAYIR, dedi. *SANA BİR DAKİKA ÖNCE BİR MESAJ ATTIM.*

Telefonumu şarj olsun diye yatağımın yanına koymuştum. Parmağımla bir dakika işareti yaparak aceleyle odaya gittim ve telefonumu aldım. Mesajda, Margarita kokteyli hazırlamayı biliyor musun? yazıyordu.

Gus, diye yanıt yazdım. Yazdığın nottan daha az kelime içeriyor bu mesaj.

Hemen yazdı: Resmi istek yapmak istedim. Notlar yazmak iletişim için sıradan bir metot.

Margarita yapmayı bilmiyorum, dedim. Ama yapabilen birini biliyorum.

Jose Cuervo? diye sordu.

Perdeleri çekip pencereden sarkarak evlerimizin arkasına mutfak pencerelerinin olduğu yere doğru seslendim. "GOOOGLE."

Yanıt olarak telefonum öttü: Buraya gel. O kelimelerin beni nasıl etkilediğini dikkat etmemeye çalıştım, bütün vücudum ürperdi, hararet yükseldi.

Bilgisayarımı almak için döndüm ve yalın ayak yürüdüm. Gus beni verandasında, kapıya yaslanmış bir şekilde karşıladı.

"Hiç dimdik durdun mu?"

"Eğer yaslanacak bir yer varsa, hayır." Ardından beni mutfağına götürdü. O limonları keserken mutfağın ortasındaki adanın yanındaki yüksek sandalyeye oturdum. Sonra şekeri, tekilayı ve üç kez damıtılmış likörü almak için ön odaya gitti.

"Lütfen, yardım etmek için kendini yorma," diye takıldı.

"Merak etme, asla yapmam."

İçkilerimizi yapmayı bitirince, ön verandaya çıktık ve güneş ışıklarının son çizgileri derin Michigan mavisinde kaybolunca kadar çalıştık. Yıldızlar nokta nokta parıldıyordu, birer birer. Midelerimiz guruldamaya başlayınca, eve kalan pizzayı almaya gittim ve ayaklarımızı uzatıp verandanın parmaklıklarına dayayarak soğuk bir şekilde yedik.

"Bak," dedi Gus, masmavi gökyüzünde iki tane gümüş ışığın izlerinin yıldızlardan süzülmesini işaret etti. Gözleri o şeyi yapıyordu, Gus'ın o şeyi, işaret ettiği görüntüye ve bu, göğsümü acı verecek kadar hoplattı. Heyecan verici bir şey gördüğü zaman gözündeki beliren ifadeyi saklayamadan yüzüne yansıyan ifadeyi çok seviyordum.

Bazen bana da öyle bakıyordu.

Bakışımı kayan yıldızlara çevirdim. "İlişkili," dedim.

Gus hafifçe güldü. "Basitçe söylemek gerekirse bizim gibi. Yanıyor ve gökyüzünden düşmemek için toparlanıyor."

Bana o koyu renk, ateşli gözlerle baktı ve dikkatle inşa etmeye çalıştığım sükunetim yok oldu. Başımı ondan yana çevirdi ve gevelemeye başladım. "O büyük siyah damla ne anlama geliyor?" Çenemle pazularının üstündeki yenilenmiş dövmeyi işaret ettim, oradaki teni kendi koyu teninden daha soluktu.

Bakışlarımı takip edene kadar kafası karışmış gibi baktı. "Ya," dedi. "Eskiden bir şeydi."

"Möbius şeridi, biliyorum," dedim, çabucak söylemiştim.

Söyleyeceği şeye karar verinceye kadar birkaç nabız atışı süresince gözleri gözlerime takılı kaldı. "Naomi ve bende vardı." Yıldırım çakmasının gökyüzünde bıraktığı iz gibi, kadının ismi havada asılı kaldı. *Naomi.* Gus Everett'in evlendiği kadın, diye tahmin ettim. Benim şokumu anlamamış gibi görünüyordu. Belki kendi kafasında o ismi sıklıkla zikrediyordu. Belki Gus için onun var olduğunu söylemesi,

albümdeki fotoğrafını göstermesi ile aynı şeyi ifade ediyordu. "Tam düğünün sonrasında."

"Ah," dedim yüzümde aptal bir ifadeyle. Yanaklarım daha da kızardı ve kaşınmaya başladı. Onun konuşmak istemediği konuları açmak gibi bir huy geliştirmiştim. "Özür dilerim."

Başını salladı, gözleri keskin ve korkusuz bakıyordu. "Beni tanımanı istediğimi söylemiştim. Ne istersen sorabilirsin."

Kulağa şöyle geliyordu, *Üstüme çık! Şimdi!*

Fazlasıyla kızarmış bir domatesten, daha *güzel* göründüğümü umuyordum.

Konuyu değiştirmek daha zekice olurdu ama onu denemekten kendimi alamadım. Gerçekten, ben, January Andrews, sırlarla dolu Gus Everett'e gerçekten bir soru sorabilir mi, görmek istiyordum.

Şu kadarını sorabilirdim. "Ne anlama geliyor?"

"Sonuç olarak, çok az bir anlama geliyor," dedi. Açık kitap politikamızın hızla bozulması karşısında üzerime hayal kırıklığı çöktü.

Sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. "Möbius şeridine bir yerden başlarsan, onu dümdüz takip etmek zorundasın, tüm daireyi tamamladığında, başladığın yerde bitiremezsin. Tam üstünde bitirirsin ama yüzeyin tam aksi tarafında ve ikinci kez aynı dönüşü yaptığında, sonunda başladığın noktaya dönersin. Yani bu yolu iki kez dönmek zorundasın. O zamanlar, sanırım kendimizden çok daha büyük bir şey elde ettik fikrine kapıldık."

Gus bir omzunu silkti, farkında olmadan dövmesindeki siyah damlayı kaşıdı. "O terk ettikten sonra daha çok kötü bir şaka gibi göründü. Ah, işte buradayız, yüzeyin zıt taraflarında kısılı kaldık, her şeye rağmen aynı yerde ama

beraber değildik. Birbirimize evliliğimizden yüzde beş bin daha dayanıklı bu aptal dövme ile ilişturulmuştuk."

"İyyyk," dedim. İyyyk? Bebek bakıcısının, seksi boşanmış babanın kendisi ile ilgilenmesi için sakız patlatması gibi bir ses çıkarmıştım.

Gus buruk bir ifadeyle gülümsedi. "İyyyk," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Normalden daha uzun bir süre bakıştık. "Nasıl biriydi?" Kelimeler öylece dökülüvermişti. Gus'ın yanıt verip vermeyeceğinden veya söyleyeceklerini kendimin duymak isteyip istemediğimden emin olmadığımdan içimi panik hissi sardı.

Koyu renk gözleri birkaç saniye beni inceledi. Boğazını temizledi. "Sert biriydi," dedi. "Bir nevi... aşılmaz."

Şakalar kafamda sıralanıyordu ama sözünü kesmedim. Bu kadar yol kat etmiştim. Şimdi Gus Everett'in kalbini kim çalmış öğrenmeliydim.

"O olağanüstü görsel sanatçılardan biriydi," dedi. "Öyle tanıştık zaten. Yüksek lisansa devam ederken gittiğim bir galeride onun şovlarından birini görmüştüm ve onu tanımadan önce eserlerinden hoşlanmıştım. Onunla beraber olduktan sonra bile onu gerçekten tanımamışım gibi hissederdim. Sanki hep ulaşılmaz bir yerdeydi. Neden bilmiyorum ama bu beni heyecanlandırmıştı."

Ne tip bir kadın Gus Everett'in kalbini çalabilir?

Benim tam tersim. Huysuzken kabalaşan, mutluyken, üzgünken, bunalmışken ağlayan türde, bir şey yapamadığından her şeyin havada kalmasına izin veren biri değil.

"Ama aynı zamanda şöyle bir düşüncem vardı, şey gibi..." Tereddüt etti. "Asla çözemeyeceğim biri. Bana ihtiyacı yoktu ve bana karşı çok nazik değildi veya beni kurtarmak için endişelenmiyordu, işleri yola koyması için ona yardım etmeme de yeterince izin vermiyordu. Kulağa çok

berbat geliyor belki ama kendime asla güvenmedim şey biriyle olmaya... *Yumuşak.*"

"Ah." Yanaklarım yandı ve bakışlarımı ondan ziyade koluna yönelttim.

"Bunu ailemde gördüm, biliyor musun? Bu her şeyi bütünüyle yutmaya çalışan kara delik ve bu parlak ışık."

Yüzüne baktım, keskin hatlar kaşlarının arasına kazınmıştı. "Gus. Sen kara delik değilsin. Ve sen baban da değilsin."

"Ya evet, biliyorum." İnanmadığı belli olan gülümsemesi dudağının kenarına yerleşti. "Ama aynı zamanda parlak ışık da değildim."

Tabii, parlak ışık değildi ama o düşündüğüm alaycı tip de değildi. Hayatı söz konusu olduğunda, her şeyi açıklıkla görmekten korkan bir realistti. Ama aynı zamanda insanların yaşadıkları berbat durumları oturup dinlemekte, bir söz vermeden ve basma kalıp laflar etmeden o insanları daha az yalnız olduklarına ikna etmekte istisnai biçimde iyiydi. Ben. Dave. Grace.

Olayların çirkinleşmesinden birini en zayıf hâlinde görmekten korkmuyordu ve beni duyduğum hislerden vazgeçirmek için çabalarken kendiyle çelişmiyordu. Sadece şahit oluyordu ve bu yıllar süren mahkumiyetten sonra o duyguları sonunda bedenimden çıkarıyordu.

"Her neysen," dedim, "gece lambasından daha iyisin. Değer verir misin bilmiyorum ama eski bir masal prensesi, yenilerde gizli yumuşak kız olarak, çok nazik biri olduğunu düşünüyorum."

Gözleri öylesine sıcak ve yoğun bakıyordu ki aklımdan geçenleri okuyabildiğine emindim. Onunla ilgili ne hissediyorsam, ne düşünüyorsam göz bebeklerimde yazıyordu. Yüzümü basan sıcaklık, tüm vücuduma yayıldı ve ben elimle dürterek tekrar onun dövmesine odaklandım. "Ve

aynı zamanda, bir yaratı olur mu bilmiyorum ama o beni siyah damla sana yakışıyor. Sen bana bir delik olduğun için değil. Çünkü komik ve tuhaf olduğu için."

"Öyle düşünüyorsan, hiç pişman değilim o zaman," diye mırıldandı.

"Bir dövmen var," dedim, hâlâ şaşkındım.

"Birkaç tane var ama diğerlerini görmek istiyorsan, bana akşam yemeği ısmarlamalısın."

"Hayır, demek istediğim, *evlilik dövmen* var." Belli belirsiz baktım ve onu dikkatle bana bakarken buldum, sanki benim çok büyük bir açıklama yapmamı bekliyor gibiydi. "Cary Grant tarzı romantizm saçmalığı gibi."

"Küçük düşürücü." Dövmesini yok etmek istercesine bir hareket yaptı ama benim parmaklarım orada duruyordu.

"Etkileyici," diye karşı çıktım.

Nasırlı avucu elimin üstüne kapandı, elim küçücük kalmıştı. Bir anlığına, o ellerin tişörtümün üstünden bana dokunduğunu, çıplak göbeğimde gezindiğini düşündüm. Gus'ın ciddi sesi içinde olduğum hayal dünyasından beni çekip çıkardı. "Peki, ya Altın Çocuk?"

İsyankâr bir sesle, "Jacques mı?" diye sordum.

"Özür dilerim," dedi Gus. "O Jacques. Altı yıl uzun bir zaman. Sen de eşleşen dövmeler ve kaz sürüsü gibi çocukla hayatını geçireceğini düşünmüş olmalısın."

"Düşündüm..." Çorbaya dönmüş beynimi düzene sokmaya çalıştım. Gus'ın elimin üzerindeki parmakları sıcak ve sertti, dikkatli ve hafifti. Ben beynimin içinde direnen düşüncelerle dolu havuzda yüzüyordum, *bahse girerim bilim adamları Gus'ın sırf bu elinden onu yeniden yapılandırmışlar ki* benim aklımdan Jacques'ın anıları uçup gitsin. "Baş rol tipli biriydi, biliyor musun?"

"Bilmeli miyim?" diye takıldı Gus.

"İddiamızı ciddiye alıyorsan," diye karşı çıktım. "Demek istediğim romantikti. Dramatik. Girdiği her yeri aydınlatırdı ve her durum için olağanüstü bir hikâyesi vardı. Onunla yaşadığımız o muhteşem durumlarda ona âşık oldum.

"Ama sonra ne zaman onunla beraber sadece otursak, pis apartman katında kahvaltı ederken, verdiğimiz büyük partiden sonra temizlemek zorunda olduğumuzu bilerek... Bilmiyorum, yani birbirimiz için yanmıyorken, birbirimizle iyiyiz işte şeklinde hissederdim. Bir filmde karşılıklı oynayan oyuncular gibiydik ve kamera bizi çekmezken konuşacak pek bir şeyimiz olmazdı. Ama aynı öyle bir hayatı isterdik, anlıyor musun?"

Gus düşünceli biçimde başını salladı. "Naomi ve benim hayatımız nasıl yürür diye hiç düşünmedim ama nasıl olacağını biliyordum. İki ayrı hayat. İlişki isteyen birini seçmişsin. Bu sana mantıklı gelmiş."

"Öyle, ama yetmez." Başımı salladım. "O hissi bilirsin, birini uykusunda seyrederken onun var olması nedeniyle içini sevinç kaplamış hissedersin."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, başını salladı.

"Ee, Jacques'ı sevdim," dedim. "Ailesini, hayatımızı, yemek pişirmesini ve acil serviste tutkuyla çalışmasını ve babam gibi gerçek hikâyeler okumasını ve... Eee, annem hastaydı. Biliyorsun değil mi?"

Gus dudaklarını gerdi, ciddi bir ifade hâkimdi ve kaşları çatıldı. "Bizim gerçek hikâye sınıfından," dedi. "Ama iyileşme safhasındaydı."

Başımı salladım. "Ben mezun olduktan sonra tekrar nüksetti. Ve ben, annemin yine yeneceği konusunda kendimi ikna ettim. Bir yanım gerçekten rahat etti, eğer ölseydi, en azından evleneceğim adamla tanışmış olacaktı. Jacques'ın yakışıklı ve olağanüstü olduğunu düşünürdü ve babamın, onun bana istediğim hayatı vereceğine dair güveni tamdı.

Ve ben bütün bunlara bayılıyordum. Ama Jacques ne zaman uyusa, hiçbir şey hissetmezdim."

Gus oturduğu yerde kıpırdandı. "Peki baban öldüğünde? Jacques'la evlenmek istedin mi? Baban onu tanımış olduğundan dolayı?"

Derin bir nefes aldım. Bunu kimsenin yanında kabul etmemiştim. Her şey çok karmaşık hissettirmişti, şu ana kadar açıklaması hep çok zor gelmişti. "Bir şekilde, sanırım beni neredeyse özgür bıraktı. Yani, öncelikle, babam düşündüğüm kişi değildi ve Jacques'la ilgili fikirleri de anlamını yitirmişti."

"Ama bundan daha ötesi, babamı kaybettiğimde... Demek istediğim, babam bir yalancıydı ama onu sevmiştim. Gerçekten sevmiştim, o kadar ki onunla aynı gezegende olmadığımız aklıma geldiğinde hâlâ yarılıyor gibi hissediyorum." Bunu söylerken bile, acı içimi dağlıyor, vücudumun her zerresinde o ağırlığı hissediyordum.

"Ve Jacques'layken," diye devam ettim konuşmama, "ideal bir resim gibi olan hayatımızın içinde, birbirimizin en iyi hâllerini seviyorduk ama işler çirkinleşmeye başlayınca, sadece... *hiçbir şey* kalmadı aramızda. Masal prensesi değilken beni sevmedi, biliyor musun? Ben de onu artık sevmiyordum. Binlerce kez onun, *Mükemmel erkek arkadaş*, olduğunu düşündüm. Ama babam gittiğinde ona kızgındım ama aynı zamanda onu özlemekten vazgeçemiyordum, anladım ki *Jacques'ı benim en mükemmel bir şekilde* sevdiğim *kişi* diye hiç düşünmemiş olduğumu anladım."

Gus başını salladı. "Onu uyurken seyrettiğinde içini sevinç kaplamadı mı?"

Tuhaftı, eğer bunu birkaç hafta önce söyleseydi, alay ediyor gibi algılardım. Ama şimdi Gus'ı tanıyordum. O baş eğmesini, o ciddi ifadesinin benimle ilgili bir şeyi çözmeye çalışması demek olduğunu biliyordum.

O gün okulun kampüsünde, herkese bir mutlu son verdiğime işaret ettiğinde, yüzündeki o ifadeyi görmüştüm. Pete'in yerinde, onu Hemingway döngülü ahmak kurgular yazdığı ile ilgili iğnelediğimde, yine o ifadeyi görmüştüm.

O gün sınıfta benim kim olduğum ve dünyayı nasıl gördüğümle ilgili bir şeyler anlamaya çalışıyordu. O gün Pete'in yerindeyken, benim ondan nefret ettiğimi anladı.

Geri almak istedim, ona şimdi *onu* anladığımı, ona güvendiğimi göstermek istedim. Ona sır olan bir şey söylemek istedim, aynı onun bana Naomi hakkında konuşurken verdiği gibi. Ona başka bir doğru hikâye anlatmak istedim, güzel bir yalan yerine.

"Bir keresinde doğum günüm için Jacques beni New Orleans'a götürdü," dedim. "Bütün o müthiş caz barlara, Kajun restoranlarına ve cadı dükkânlarına gittik. Bütün o zaman zarfında Shadi'ye onunla beraber olmayı, martini içmeyi ve *Eastwick Cadısı* filmini seyretmeyi ne kadar çok istediğimi yazıp durdum."

Gus güldü. "Shadi," diye söylendi hüzünle. "Shadi'yi hatırlıyorum."

"Ya, o da seni hatırlıyor," dedim.

"Demek benim hakkımda konuştunuz." Gus'ın yüzünde koca bir gülümseme belirdi, gözleri parladı. "Senin en mükemmel bir şekilde sevdiğin kişi, Shadi'ye?"

"Sen de benim hakkımda Pete'le konuşmuşsun," diye meydan okudum.

Başını evet anlamında salladı. "Ne dedin?"

"Sana her şeyi sorabileceğimi söyleyen sendin," diye çıkıştım. "Ne dedin?"

"Kesinlikle bilmen gereken," dedi. "Ona en son söylediğim şey, arabayla girilen açık hava sinemasında yakalandığımızdı."

Güldüm ve onu ittim, bir yandan yüzümü ellerimle kapatıyordum. "Bir daha asla pink eye kahvesi ısmarlaya mayacağım!"

Gus güldü ve bileğimi tutarak elimi yüzümden çekti. "Kahveyi yine öyle mi adlandırdı?"

"Elbette, öyle dedi."

Sırıtarak başını salladı. "Onun işini devam ettiren şeyin kahve uzmanlığı olmadığından şüphelenmeye başladım."

Sonunda yataklarımıza gitmek için kalktığımızda, Gus iyi geceler demedi. "Yarın," dedi. Ve bu bizim gecelik ritüelimiz oldu.

Bazen o benim evime gelir, bazen ben ona giderdim. Onunla dünya arasına örülen duvar gitmemişti ama biraz alçalmıştı, en azından bizim aramızda.

Perşembe gecesi, Sonya'nın kanepesinde oturup Tayland mutfağından seçtiğimiz kızarmış pirinç yemeğimizin gelmesini beklerken, sonunda bana Pete'i anlattı. Yalnızca teyzesi olduğundan bahsetmedi, aynı zamanda onun futbol koçu olduğundan ve kendisinin o işte berbat olduğuna dair bana güvence verdi ama Naomi onu terk ettiğinde buraya taşınma sebebinin yine Pete olduğundan bahsetti. "Ben küçükken Pete yanımızda otururdu, Ann Arbor'dayken. Bize hiç gelmezdi, babamla anlaşamazdı ama daima hayatımdaydı. Her neyse, lisedeyken, Maggie buradaki okulda jeoloji öğretmenliği görevini aldı, bu şekilde buraya taşındılar ve o zamandan beri buradalar. Buraya gelmem için bana yalvardı. Burayı satan adamı tanıyormuş ve ilk peşinatı bana borç verecek kadar ileri gitti. Sadece ne zaman istersem ödeyeceğimi bilmemi sağladı."

"Vay," dedim. "Ben hâlâ Maggie'ni jeoloji profesörü oluşunda kalmıştım."

Başını salladı. "Ona hiç önündeki taştan bahsetme. Gerçekten, asla."

"Denerim," dedim. "Ama çok zor olacak, günlük konuşmalarda taş kelimesi sıklıkla geçerse ne olacak."

"Şoka gir," dedi. "Şoka gir ve şaşır, afalla ve daha da önemlisi ölümün kıyısına gelinceye kadar sıkıl."

"Birileri can sıkıntısı için EpiPen* icat etmeli."

"Sanırım uyuşturucular esasen bunun için varlar," dedi Gus. "Her neyse, January. Taşlardan yeterince bahsettik. Sen neden buraya taşındın anlatsana, gerçekten."

Kelimeler boğazıma dizildi. Bir seferde sadece birkaç şey çıkarabiliyordum. "Babam."

Gus başını salladı, sanki yeterli açıklama yapılmış gibi, sanki ben zorlanarak söylememişim gibi. "Öldü ve sen uzaklaşmak mı istedin?"

Kıpırdanıp dirseklerimi dizlerime dayadım. "Babam burada büyümüş," dedim. "Öldüğünde, ben... ben onun burada bulunduğunu öğrendim. Yani sıklıkla."

Gus kaşlarını çattı. Eliyle her zamanki gibi dağınık biçimde arkaya itilmiş saçlarını karıştırdı. "Ne buldun?"

"Bu ev onunmuş," dedim. "*İkinci* eviymiş. Bir... kadınla birlikte." Adını söyleyememiştim. Gus'ın O Kadın'ı bilmesini veya O Kadın'la ilgili fikir sahibi olmasını istemiyordum ve burası yeterince küçük bir kasabaydı. Gus'ın muhtemelen bir fikri vardı.

"Hımm." Saçlarını yine karıştırdı. "Ondan bahsetmiştin, yani lafı geçmişti." Kanepeye tekrar oturdu, elindeki bira kutusu bacaklarının arasında sallanıyordu.

"Onunla hiç tanıştın mı?" Yanıtı duymak isteyip istemediğimden emin oluncaya kadar ağzımdan çıkıverdi. Yanıtı beklerken kalbim hızla atmaya başladı. "Beş yıldır buradasın. Görmüş olmalısın... *onları.*"

Koyu renk gözleriyle beni inceledi, kaşları gergindi. Başını salladı. "Doğrusunu söylemem gerekirse, pek

* Acil durum enjektörü. (ç.n.)

komşuculuk tipi değilim. Bu bloktaki evlerin çoğu kiralık. Babamı gördüysem bile, onun tatil yapan biri olduğunu sanmışımdır. Hatırlamıyorum."

Gözümü kaçırıp başımı salladım. Bir yandan Gus'ın verandalarında mangal partisi yaparken onları görmemesi veya bahçelerinden yan yana yabani ot çıkarmalarını seyretmemesi veya her normal çiftin yaptıklarına şahit olmaması durumu beni rahatlatmıştı. O Kadın'ın kim olduğunu biliyor gibi değildi. Ama diğer yandan, midemde bir çökme hissiyle bir parçamın bunca zaman Gus'ın onu görmüş ve tanımış olmasını umut ettiğini fark ettim. Bana hiç duymadığım bir hikâye veya babamın buradaki hâlinin yeni bir parçasını anlatabilir ve cin kutusundan benimle alay eden sefilce ince zarfın gerçekten babamla ilgili tüm sahip olduğum şey olmadığına sevinebilirdim.

"January," dedi Gus nazikçe. "Çok üzgünüm."

O an birden ağlamaya başladım. Saklamak için ellerimi yüzüme kapadım. Gus yakınlaştı ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Beni nazikçe kucağına aldı ve orada tuttu. Bir eli saçımda, başımın arkasını destekliyordu, diğeri belime kıvrılmıştı.

Gözyaşlarım bir başlayınca durduramadım. Kızgınlık ve öfke. İncinme ve ihanet. Gerçeği öğrendiğimden beri beynimi kurcalayan karmaşa, hepsi birden ortaya çıktı.

Gus'ın eli ensemde yavaş daireler çizerek yumuşak bir şekilde saçlarımı okşadı ve ben yavaş yavaş sakinleşinceye kadar akan gözyaşlarımı yakalayarak dudaklarını yanağıma, çeneme, gözlerime bastırdı. Veya belki gözyaşlarım bitti. Belki de Gus'ın kucağında bir çocuk gibi gözyaşlarım öpülerek oturduğumu fark ettim. Dudaklarının durduğunu, alnıma dokunduğunu ve hafifçe aralandığını hissetim.

Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve onu içime çektim, terinin kokusunu, her gün yazmaya başladıktan sonra yaktığı

tütsüyü ve nadiren içtiği stres sigarasını (gerçi artık çok içmeyi bırakmıştı). Beni kendine iyice bastırıp kollarını bedenime sararken parmakları başımın arkasını kavradı.

Bedenim öyle ısınmıştı ki kendimi lav gibi, yakıcı ve sıvı gibi hissettim. Gus beni daha da kendine yaklaştırdı ve onun şeklini aldım, her şeyimi ona döktüm. Her nefesi bizi biraz daha yaklaştırıyordu, sonunda dikildi ve beni, dizlerim onun kalçalarının iki yanına gelecek şekilde üzerine çekti, kolları sımsıkı sarmıştı. Onu altımda hissetmek, kasıklarıma taze alevler gönderiyordu. Birbirimize bakarken elleri belimde dolaşıyordu.

Açık hava sinemasına gittiğimiz gecenin on misliydi. Çünkü artık onun üstümde olması nasıl hissettirir biliyordum. Şimdi çenesinin tenime değmesinin beni ne hâle getirdiğini, dilinin dudaklarımızın arasındaki boşluğu nasıl doldurduğunu, göğsümün üstündeki teni tatmasının nasıl olduğunu biliyordum. Onun beni, benim onu tattığımdan daha fazla tatmasını kıskanıyordum. Onun göbeğini öpmek, kalçalarına dişlerimi geçirmek, parmaklarımı sırtına gömmek ve onu boylu boyunca kendime çekmek istiyordum.

Elleri omurgama kaydı, üstüne uzanırken beni yukarı kendine çekti. Burnum, burnuna değdi. Açık ağzından neredeyse tarçın kokan nefesinin tadını alabiliyordum. Sağ eli yüzümün yanına geldi, köprücük kemiğimde hafifçe gezindi, sonra gergin parmaklarını bastırdığı alt dudağıma döndü.

Kendimi durdurmak gibi bir niyetim yoktu. Onu üstümde, altımda, arkamda düşünüyordum. Elleri tenimi yakıyordu. Soluğum hızlanmıştı, onun da öyleydi.

Dilimin ucu parmağına değdi ve parmağı refleks olarak kıvrıldı. Beni, dudaklarımızın arasında elektrikli bir hava zerreciği kalıncaya kadar kendine çekti.

Çenesi kalktı, dudaklarının kıyısı, benimkine sinir edici biçimde hafifçe değiyordu. Bana bakan gözleri, petrol

kadar koyu, kaygan ve sıcak sanki üzerimden akıyordu. Elleri yanlarımdan kayarak, baldırlarıma ve popomu tutmak için kalçamın arkasına indi ve sıkıca kavradı.

Parmakları şortumun kenarının altından tenimi yakarak tırmandığında titrek bir nefes aldım. "Kahretsin, January," diye fısıldadı, başını salladı. "Çok iyi hissettiriyorsun."

O anda kapı çaldı ve bütün aktivite, anın güzelliği, gerçekliğin duvarına çarptı.

Birbirimize baktık, bir an donduk. Gus'ın gözleri bir aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı, boynundaki damar atıyordu. "Yemek geldi," dedi boğuk bir sesle.

Zıpladım, kafamın içi vızıldıyordu, saçlarımı düzelttim, yüzümden gözyaşlarını silerek ön kapıya gittim. Kredi kartı slipini imzaladım, bir çanta dolusu köpük kutudan oluşan yemeği aldım ve teslim eden çocuğa az önce Gus'ın sesinin olduğu gibi boğuk ve kısık bir sesle teşekkür ettim.

Kapıyı kapatıp döndüğümde, Gus, saçları dağınık, üzerine ağladığım tişörtü üstüne yapışmış, rahatsız bir şekilde ayakta duruyordu. Başını kaşıdı, bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim."

Omzumu silktim. "Özür dilemene gerek yok."

"Gerekli," dedi. Ve öylece bıraktık.

19

KUMSAL

Cuma günü, söyleşinin ikinci kısmı için Dave'in evine doğru yola çıktık. İlk yapılan söyleşi ani gelişmiş, Gus'ın bir plan yapmaya zamanı olmamıştı ama Dave o sabah Gus'ı aradı. Biraz düşününce annesinin de New Eden'la ilgili söyleyecekleri olduğunu hatırlamıştı.

Ev küçük iki katlı, büyük olasılıkla altmışların sonunda yapılmış ve o zamandan beri biri içinde zincirleme sigara içmiş gibi kokuyordu. Bütün eski püskü dekoruna rağmen içerisi derli toplu görünüyordu: battaniyeler katlanıp koltuğun yanına konmuş, saksılı bitkiler kapının yanına düzgünce sıralanmış, tencereler duvara asılmış ve lavabo pırıl pırıl parlatılmıştı.

Dave Schmidt, aşağı yukarı bizim yaşlarımızda olmalıydı ama Julie-Ann Schmidt annemden en az on yaş büyük görünüyordu. Minyon, yüzü yuvarlak ve kırışıklıklardan yumuşamıştı. Vücudunun ve suratının şekli, diş tıkırdatan el sıkması yüzünden bütün hayatı boyunca ona şirinmiş gibi davranılıp davranılmadığını merak ettim.

Orada Dave'le birlikte oturuyordu. "Ev benim ama taksitleri Dave ödüyor," dedi ve gaf yapmış gibi Dave'in sırtını sıvazladı. "Çok iyi bir çocuk." Gus'ın durumu tahlil

etmesini ve gözlerinin kısılmasını izledim. Onların iletişimine bakarak şiddet olup olmadığının ip uçlarını arıyor olabilir diye düşündüm, ancak Dave utanmış bir şekilde gülümsüyordu. "Her zaman çok iyi bir çocuktu. Onun piyano çalışını dinlemelisiniz."

"İçmeniz için bir şeyler getireyim mi?" diye sordu Dave telaşlı bir ifadeyle.

"Su çok iyi olur," diye yanıtladım, çok susadığımdan değil de Dave'in saklanabilmesi için mazaret yaratmak istediğimdendi. O mutfakta kaybolunca oturma odasını ve duvarlara asılı ceviz ağacı çerçeveli resimleri incelemeye başladım. Sanki Dave sekiz yaşındayken V yaka bir yelek ve soluk yeşil bir gömlekle dondurulup kalmıştı. Babası neredeyse bütün fotoğraflarda vardı ama olmadığı, gülümseyen minyon bir kadın ve kalçasına oturan ve elini tutan bebeğin olduğu resimde, kameranın arkasında olduğunu tahmin etmek çok kolaydı. Resimdeki utangaç çocuk hayvanat bahçesinde sergilenen bir gorile dil çıkarıyordu.

Dave'in babası uzun boylu, kahverengi saçlı, fırça gibi gür kaşlı ve içe çökük çeneli bir tipti. Dave tıpkı ona benziyordu.

"Başka söyleyecekleriniz de var herhâlde," diye başladı Gus. "Dave'in anlatmadığını düşündüğünüz şeyler."

"Elbette düşündüm." Julie-Ann mavi kareli küçük kanepeye oturdu ve Gus'la ben yanyana kabaca dokunmuş ten renkli bir kanepeye yerleştik. "Her şeyi tam açılı görebilecek şekilde oturuyordum. Dave ise bizim müsaade ettiğimiz kadarını görebiliyordu, sonra öyle bıraktığımızda, korkarım Gus'ın orası ile ilgili düşünceleri muhtemelen bir aşırı uçtan diğerine değişkenlik gösterdi.

Gus'la birbirimize baktık. Öne eğildim, açık ve arkadaşça bir duruş sergileyerek kadının savunma hâlini ber taraf etmeye çalışıyordum. "Aslında çok adaletli görünüyordu."

Julie-Ann masadaki paketten bir sigara aldı ve yaktı, sonra bize de uzattı. Gus bir tane aldı, gerçekten içmek istediğinden değil, kadını rahatlatmak amacı güttüğünü bildiğimden gülümsedim. Yazdıklarımız ve inandığımızı söylediklerimiz çok farklı olmasına rağmen Gus'ı okuyabildiğimi, tanıdığım herkesten daha iyi anlayabildiğimi, düşünmeye başladım. Çünkü beraber geçirdiğimiz her gün bu tuhaf duygu içimde büyüyordu. *Sen benim gibisin.*

Julie-Ann onun sigarasını yaktı ve bacaklarını kavuşturup geriye yaslandı. "Kötü insanlar değillerdi," dedi. "Birçoğu. Öyle olduklarını düşünmenizi istemem. Bazen iyi veya en azından terbiyeli. Bazen insanlar kötü şeyler yapabiliyorlar. Ve bazen *gerçekten* doğru yaptıklarına inanıyorlar."

"Bunun sadece bir mazeret olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu Gus. "İçten gelen ahlakla ilgili bir sınır olduğuna inanmıyor musunuz?"

Söyleme şeklinden aslında kendisinin böyle bir şeye inandığı anlaşılıyor gibi görünüyordu ki bu durum beni birkaç hafta önce olsa şaşırtırdı ama şimdi mantıklı geliyordu.

"Belki onunla başlayabilirsin," dedi Julie-Ann. "Ama öyle yaparsan, yaşlandıkça şekillenir. Etrafındaki herkes aksini söylediğinde doğrunun doğru, yanlışın yanlış olduğuna nasıl inanacaksın? Onların hepsinden daha zeki olduğunu mu düşüneceksin?"

Dave elinde dengelemeye çalıştığı üç su bardağı ile döndü ve her birimize birer tane verdi. Julie-Ann, oğluyla aynı odada devam etme konusunda tereddütlü gibiydi ama ne kendisi ne de Gus, Dave'e çıkmasını söyledi. Muhtemelen Dave otuz yaşında olduğundan ve evin taksitlerini ödediğinden dolayıydı.

"O insanların birçoğunun," diye devam etti Julie-Ann, "pek bir şeyleri yoktu. Sadece parayı kastetmedim, gerçi

o da doğru. Çok fazla kimsesiz çocuk vardı. Aileleri ile ayrı düşmüş insanlar. Eşini ve çocuklarını kaybetmiş kişiler. Önceleri New Eden bana... hayatımdaki yanlış giden şeylerin sebebinin, benim doğru yapmadığım ile ilgili olduğunu hissettirdiler. Sanki onların bir açıklamaları vardı ve herkes mutlu, tatmin olmuş görünüyordu. Bir hayat boyunca istemek... Bazen belli bir şeyi hedeflemeden sadece istemek, dünyanın yeterince büyük ve parlak olmadığını hissetmek... Sonunda perdeyi kaldıracağım zannettim.

"Yanıtlarımı almaya başlamıştım. Sanki çok büyük bir bilimsel denklemi çözmüş gibilerdi. Ve biliyor musunuz? Bir ölçüde işe yaradı. En azından bir süreliğine. Kurallarına uyduğunuzda, onların ritüellerini uyguladığınızda, onların verdiği giysileri giydiğinizde, yemeklerini yediğinizde, sanki bütün dünya aydınlanıyor gibi görünüyordu. *Hiçbir şey* dünyevi ve olağan görünmüyordu. Her şey için dua edenler vardı. Banyoya gittiğinizde, duş aldığınızda, faturaları ödediğinizde. İlk kez, var olduğum için şükran duyuyordum.

"Senin için yapabildikleri buydu. Cezalar başlayınca yanıldığınızda veya başarısız olduğunuzda, sanki dev bir el, banyo tıpasının üzerinde çekmeyi bekliyormuş ve elinizdeki her şeyi yutacakmış gibi hissediyordunuz. Ve kocam... iyi bir adamdı. Kaybolmuş, iyi bir adamdı." Dave'e baktı ve sigarasını üfledi.

"Mimar olacaktı. Spor stadyumları ve gökdelenler inşa edecekti. Çizmeyi çok severdi ve o konuda feci iyiydi. Sonra lisedeyken hamile kaldım ve her şeyin gitmesi gerektiğini anladı. Pratik düşünmek zorundaydık. Ve hiç şikayet etmedi." Tekrar oğluna baktı. "Tabii etmedi. Şanslıydık. Kutsanmıştık. Ama bazen hayat planlarının üstüne bir İngiliz anahtarı fırlatınca... Nasıl açıklasam bilmiyorum ama oradayken öyle hissediyordum. Sanki... kocam ne bulduysa ona sarılmıştı. Sanki... iyi olmak, doğru olmaktan daha önemliydi."

Babam ve Sonya'yı düşündüm. Annemin, babamın yaptığını bilmesine rağmen onunla kalmasını. O durumun bittiği konusundaki düşüncesinde ısrar etmesini.

Zaten niye başladı ki? Arabada annemden mantra gibi tekrarladığı cümleyi; *bu konuyla ilgili konuşamam; konuşmak istemiyorum* duymadan önce, bu sorunun yanıtını istemiştim.

Ama gerçek şu ki o zaman da iyi bir tahminim vardı.

Yedinci sınıftayken, annem ve babam ayrıldı. Kısa bir süre, birkaç ay, işleri yürütüp yürütemeyeceklerini anlamayı beklerken, babam ancak ortak arkadaşlarında kalacak kadar uzağa gitmişti. Bütün hikâyeyi bilmiyorum. Birçok arkadaşımın ailelerinin boşanma aşamalarında geldikleri gibi öyle birbirlerine bağırıp çağıracak hâle gelmediler. Ama on üç yaşımdayken bile annemdeki değişikliği görebiliyordum. Ani gelişen özlem, pencereye saatlerce bakma isteği, banyoya kapanıp sonra şişmiş gözlerle çıkma gibi.

Babam, eşyalarını toplayıp gitmeden önceki gece, yatak odamın kapısını araladım ve onların mutfaktan gelen seslerini dinledim. "Bilmiyorum," diyordu annem ağlamaklı bir sesle. "Bilmiyorum, sadece bitmiş gibi hissediyorum."

"Evliliğimiz mi?" Babam bir süre bekledikten sonra sormuştu.

"Hayatım," demişti annem. "Ben hiçbir şeyim, yalnızca karınım. January'nin annesiyim. Hiçbir şey değilim ve bunun nasıl bir his olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum. Kırk iki yaşında olup yapabileceğin her şeyi yapmış olmak..."

O zamanlar kafamı toplayıp olanlara bir anlam verememiştim, belli ki babam da yapamamış çünkü ertesi sabah, üçümüz benim yatağımın ucuna ilişip otururken bana açıklamalarını yaptılar ve sonra arka koltuğunda bir valiz ile babamın arabasının gittiğini gördüm.

Bildiğim hayatın sona erdiğini düşündüm.

Sonra birden babam eve döndü. Hiçbir şey çözülemez değildir sözünün ispatı! Aşk her engeli aşar, hayat daima devam eder. Sonrasında babam ve annem beni oturtup anneme konan teşhisi açıkladıklarında, hayatımızdaki her şey değiştiğinde, bunun kalıcı olamayacağını biliyordum. Hikâyemizin bir başka düğümlenmiş noktasıydı.

Ondan sonra annem ve babam her zamankinden çok daha âşık gibi görünüyorlardı. Her zamankinden daha fazla dans etmeler. El ele tutuşmalar. Her zamankinden fazla hafta sonu kaçamakları. Babam her zamankinden fazla, "Annen yirmi yılda birçok insanı bünyesinde barındırdı ve ben hepsine tek tek âşık olma şansına nail oldum, Janie," derdi. "Evliliğin anahtarı budur. Birbirinin her çeşit hâline âşık olmayı sürdürürsün ve bu dünyadaki en iyi duygudur."

Onların aşkı zamanı, orta yaş krizlerini, kanseri ve her şeyi aşar sandım.

Fakat o ayrılık *yaşanmıştı* ve o gün anneme bağırdığımda merak etmiştim. O üç ay mı her şeyin başlangıcı? Babam ve Sonya ne zaman tekrar bir araya geldi? Babam Sonya'yı bulduğunda, her şeyin tekrar yoluna gireceğine inanma ihtiyacında mıydı? Annem, babamı kendi hayatına tekrar aldığında, her şey zaten *yolundaydı* gibi yapma ihtiyacında mıydı?

Julie-Ann bana bakarken başını hafifçe sallıyordu.

"Bu mantıklı geliyor mu?" diye sordu. "Her şeyin yolunda olmasını istiyordum, sonunda doğru bir noktaya varacaksam, yanlış olanı yapabilirdim gibi geliyordu."

Jacques'ı ve güzel bir hayat kurma konusundaki kararlılığımızı, annemin tanıyıp sevdiği bir insanla hayatımı devam ettirmeyi çaresizce istememi düşündüm. Anneme konan teşhisi ve babamın sadakatsizliğini, on iki yaşımdan beri olabilecek şeylerden korkmamak için kendime anlattığım hikâyeyi düşündüm. Kanser tekrar nüksettiğinde, tükettiğim

romantik kitapları ve yüksek lisans şansımı kaçırmamı, hayatımın tekrar parçalanacağını düşündüm. Gecelerimi, güneş doğuncaya kadar yazarak geçiriyordum. Sırtım, tuvaletim geldiği hâlde yerimden kalkmadığım için ağrıyordu. Çünkü hiçbir şeyi kitaptan kurgu âşıklara hak ettikleri sonu yazmaktan, okurlarıma hak ettikleri sonu vermekten daha önemli bulmuyordum.

İnsanlar bulabildikleri sağlam herhangi bir şeye tutunuyorlardı.

Evet. Evet, bu mantıklıydı. Mükemmel bir şekilde akla yatkındı.

O gece Dave'in evinden çıktığımızda, aylardır yapmadığım bir şeyi yaptım ve anneme mesaj attım: Seni seviyorum. Bir daha asla onunla ilgili konuşmak istemesen de seni daima seveceğim, anne. Ama umarım konuşabilirsin.

Yirmi dakika sonra annem yanıtladı. Ben de, Janie. Hepsini.

***

Cumartesi kumsal boyunca yürüdük. "Çok yaratıcı değil," dedim, yabani ot kökleriyle dolu patikaya döndüğümüzde. Gus yanıtlamak için ağzını açtığında onu susturdum. "Sakın orijinal olmayan bir tür seçtiğim için benimle dalga geçme."

"Buraya neden daha sık gelmediğimizi soracaktım," diye yanıtladı.

"Buradan bıkmış olabileceğini sandım."

Gus başını salladı. "Bu kumsalı neredeyse hiç kullanmadım."

"Cidden mi?"

Ben ona bakarken, "Kök," diye beni uyardı ve ben dikkatle yanından geçtim. "Ben dünyanın en büyük kumsal seven adamı değilim."

"Elbette, değilsin," dedim. "Öyle olsaydın, üstünde öyle yazan bir tişört veya şapka olurdu."

"Kesinlikle," diye aynı fikirde olduğunu belirtti. "Her neyse, aslında bu kumsalı kışın daha çok tercih ediyorum."

"Sahi mi? Çünkü kışın ben, ölü olmayı tercih ediyorum."

Gus'ın gülüşü boğazını titretti. Ahşap patikadan çıkıp kumun üzerine adım attı, bana elini uzattı ve küçük çıkıntıyı atlamama yardım etti. "Müthiş. Burayı daha önce görmüş müydün?"

Başımı salladım. "Michigan Üniversitesi'ndeyken çoğunlukla okulda kalırdım. Öyle fazla keşfe çıkmazdım."

Gus başını salladı. "Pete ve Maggie buraya taşındıktan sonra kış tatillerimde buraya onların yanına gelirdim. Uçak veya otobüs biletimi hediye olarak alırlardı, ben de tatillerde buraya gelirdim."

"Sanırım baban bu duruma pek aldırmazdı." Gus'ı yalnız, istenmeyen bir çocuk olarak düşününce öfkemi kontrol edemedim ve söyleyeceklerim durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Belli etmeden ona baktım. Çenesi kasılmıştı ama yüzü o kadar gergin değildi.

Başını salladı. Suyun kenarından yürüyorduk, Gus bana baktı, sonra gözleri kuma döndü. "Onun sözünü ettiğin için üzülmene gerek yok. O kadar kötü değil."

"Gus." Durdum ve ona baktım. "Sadece gerçek dediğin *şey*, olduğundan çok daha kötü demektir."

Bir an tereddüt etti, sonra yürümeye başladı. "Öyle değildi," dedi. "Annem öldüğünde gitmeliydim. Pete, Maggie ve kendisiyle beraber yaşamam için benim gelmemi istedi. Her zaman bana ulaşmaya, babamla içine girdiğim münakaşalarla ilgili konuşurdu, böylece benim vesayetimi alabilirdi ama ben öyle tercih etmedim. Babamın kalp rahatsızlığı ve alması gereken ilaçlar vardı. Günlük haplar. Yalnız ben verince alırdı, günde üç kere ama Tanrı korusun dördüncü

defa soramazdım. Hemen kavga çıkarırdı. Bildiğin kavga. Bazen düşünürdüm..." diye lafı geveledi. "Onu öldürmemi mi istiyor diye *merak* ederdim. Veya kendini o kadar yorardı ki kalbinin durmasını istiyor sanırdım. Okulu bırakıp çalışmaya başladım, böylece onun ilaçlarını karşılayabilecektik ama ben dışarıdayken, kendi için *hiçbir şey* yapmazdı. Yemek yemek, banyo yapmak. Onu zorlukla hayatta tutuyordum. Belki de bunu benim cezam olarak düşünüyordu."

"Cezan mı?" diye yutkundum. "Ne için?"

Gus silkindi. "Bilmiyorum. Belki hep annemin yanında olduğum, onun tarafını tuttuğum için."

"Annenin mi?"

Başıyla onayladı. "Sanırım, ona karşı biz gibi hissediyordu. Ona karşı bizdik. Yanlış giden her şey için annemi suçlardı. Boktan şeyler, bir gece annem arabaya benzin koymayı unutmuşmuş ve babam bunu anlayınca işe giderken durup benzin almak zorunda kalmışmış ve işe geç kalmışmış. Veya onun saklamak istediği bir makbuzu annem atmışmış, buzdolabında kalan yemek artıklarını babam yemeye karar vermeden birkaç saat önce niye çıkarmışmış gibi..."

"Bana karşı da çok kötüydü ama daha az sıklıktaydı. Eğer telefon çalar ve o da uyanırsa, bana vururdu. Veya dışarı çıkma planı olup fakat kar nedeniyle ertelemek zorunda kalırsa, öfkesi geçsin diye beni yere çarpardı. Hep bir gizli formül arardım, kafasını durduk yerde bozmasın diye bir çıkış yolu, yapmam gereken bir kural. Ancak kendini öyle emniyete alabilirdin, biliyor musun? Dünyanın nasıl işlediğine dikkat etmek zorundasın. Ama babamın durumu için gizli bir formül yoktu. Sanki bizim hareketlerimiz tamamıyla onun bize vereceği tepkilerle alakalıydı. Ben çok tembelmişim, bencil bir yaramazmışım ve annem kendini kraliçe zannediyormuş gibi davranırdı. Annem onun

kazandığı paraya tuvalet kâğıdı muamelesi yapıyormuş gibi düşünürdü. Annem sürekli olarak her şey için özür diler ve sonra babam onu ya da beni hırpalayınca, bu kez kendisi özür diler ve birkaç gün mola verirdi.

"Tüm bunlara rağmen annemi kaybetmek içinde her ne kaldıysa, onu da yok etti. Bilmiyorum." Durdu, düşünüyordu. "Muhtemelen aşk değildi. Belki anneme pislikmiş gibi davranmak, ona kendini güçlü hissettiriyordu. Ama ben büyüyünce bana yapamadı."

"Seni onu hayatta tutmaya zorlamak, seni manipüle etmesi için kalan tek yöntemmiş," dedim.

"Bilmem," diye kabul etti. "Belki. Ama bıraksaydım, daha önce ölürdü."

"Ve sen bunun senin hatan olduğunu mu düşünürdün?"

"Kimin hatası olduğu fark etmez. Ölmüş olurdu ve ben bunu durdurabileceğimi bilirdim. *Artı,* annem onu terk etmemişti. Annemin bunu istemediğini bile bile ben nasıl yapabilirdim?"

"Onu bilemezsin," dedim. "Çocuktun."

"Pete hep der ki ben hiç çocuk olmamışmışım."

"Duyduğum en üzücü şey bu."

"Acınacak biriymişim gibi davranma," dedi. "Mazide kaldı. Geçti gitti."

"Problemin ne, biliyor musun?" diye sordum ve bu kez ben durunca, o da durdu.

"Birkaç tanesinin farkındayım, evet."

"Empati ile acıma duygusu arasındaki farkı bilmiyorsun," dedim. "Sana acımıyorum. Sana bu şekilde davranıldığını bilmek beni üzüyor. Bütün çocukların hak ettikleri şeylere, senin sahip olmamış olman beni çıldırtıyor. Ve evet, birçok insanın senin yaşadıklarını yaşaması beni hem üzüyor hem de çıldırtıyor ama daha da üzen şey, çünkü bu sensin. Ve seni tanıyorum, senden hoşlanıyorum ve senin

güzel bir hayata sahip olmanı istiyorum. Bu acımak değil. Birine önem vermek."

Bana dikkatle baktı, sonra başını salladı. "Benimle ilgili böyle düşünmeni istemiyorum."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Kızgın, kırık bir boks çuvalı gibi," dedi. Yüzü karanlık ve gergindi.

"Düşünmüyorum." Bir adım yaklaştım, doğru kelimeleri arıyordum. "Seni yalnızca Gus olarak düşünüyorum."

Beni inceledi. Dudağının kenarı ikna etmeyen biçimde gülümser gibi kıvrıldı, sonra kayboldu, yüzünde bezgin bir ifade hâkimdi. "Öyleyim, gerçi," dedi sessizce. "Öfkeliyim ve altüst durumdayım. Ne zaman sana daha yakın olmaya çalışsam, bütün uyarı çanları susuyor ve ben normal bir insan gibi davranmaya çalışıyorum ama yapamıyorum."

Midem altüst oldu. *Sana daha yakın.* Kendimi toparlayıncaya kadar göle baktım. "Normal insan diye bir şey olmadığını anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Belki yok," dedi Gus. "Ama hâlâ benim gibi insanlarla senin gibi insanlar arasında fark var, January."

"Beni aşağılama." Yüzümde sert bir ifadeyle ona baktım. "Benim de öfkeli olduğumu düşünmüyor musun? Benim de biraz kırgın ve dağılmış hissettiğimi algılamıyor musun? Benim hayatım da mükemmel değildi."

"Senin hayatının mükemmel olduğunu *asla* düşünmedim," dedi.

"Haydi oradan. Bana masal prensesi dedin."

Gülerken öksürdü. "Çünkü *sen* parlak ışıksın! Anlamıyor musun?" Başını salladı. "Ne olduğuyla bir ilgisi yok. Olanlarla nasıl baş ettiğin, kim olduğun önemli. Sen her zaman sert lanet olası bir ışıktın ve en kötü anında bile kızgın, kırgın hissettiğinde, sen hâlâ bir kişilik olmayı becerebiliyorsun. İnsanlara nasıl söyleyeceğini... onları sevdiğini."

"Yeter," dedim. Yürümeye başladı, dirseğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Beni kırmayacaksın, Gus."

Durdu, dudakları aralandı, gözleri yüzümü bir şey için araştırıyordu. Başı hafifçe kaykıldı, kaşlarını çatmasıyla ortaya çıkan çizgiler derinleşti.

Onda gördüğüm şeyi doğru anladığını umuyordum. Özel bir şey yapması gerekmediğini, gizli kalan yerinin kilidini açmak için gizemli bir formül bulması gerekmediğini, benimle burada olmayı sürdürmesinin yettiğini, tanıştığımızdan beri onun yaptığı gibi benim de onu azar azar keşfetmeme izin vermesini...

"Bana önem verdiğini söylemene ihtiyacım yok," dedim sonunda. "İki gece önce ben ağlarken bana sarıldın. Tişörtüne sümkürdüm sanırım. Senden gösterdiğin anlayışa karşılık olarak, ne tür bir hayal kırıklığı yaşıyorsan paylaşmanı ve ihtiyacın olan eşdeğerde bir kucak ağlamasını sana verebilmek dışında bir şey istemiyorum."

Soluğunu bıraktı ve öne eğildi, yüzünü utanmış bir çocuk gibi boynuma gömdüyse de sıcak nefesi tenimin altında bir şeyleri uyandırdı. Ellerim kolunun kaslarının kıvrımlarında gezindi ve sert parmaklarına dolandı. Güneş ufukta alçalmıştı, ince bulut katmanları soluk turuncu renge dönüşmüştü. Gölün lacivert sularında yüzen erimiş yansımalar gibilerdi. Gus başını kaldırdı ve tekrar gözlerime baktı, hareket eden bulutların arasından yansıyan ışıklar onu rengârenk boyamış gibiydi.

Arsız, utanmaz bir andı, huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Öyle bir şeydi ki onu yazıyor olsam, yazamaz ve geçmeye karar verirdim.

Ama yanılıyor olabilirdim. Çünkü burada, bu anda, hiçbir şey olmuyorken ve söylenecek şeyler bitmişken, Gus'dan ne kadar hoşlandığımı, benim için ne çok anlam ifade etmeye başladığını biliyordum. Son üç gündür pek

çok şeyi ortaya dökmüş ve açık etmiştik. Zamanla daha bir sürü şey köpürüp ortaya çıkacaktı ama bu yıl ilk defa olarak kendimi kapattığım duygularla ve söyleyemediğim kelimelerle tıka basa dolu hissetmiyordum.

Biraz boş, azıcık daha hafif hissediyordum.

Mutlu. Baş döndürücü ve aşırı memnun değil ama az, sabit bir düzeyi olan bir mutluluk, hayatın en iyi döneminde, her şeyin altında yer alan, sen ve yürüdüğün dünya arasında tampon olan bir his.

Burada olmaktan, Gus'la birlikte hiçbir şey yapmamaktan, geçici de olsa mutluydum, bir gün tekrar iyi olacağıma inanmak yeterliydi. Belki babam ölmeden önceki hâlimle alakam yoktu, muhtemelen yoktu, ancak yeni bir çeşit, neredeyse aynı sağlamlıkta ve emniyetteydi.

Acıyı da hissediyordum, eğer Gus'la aramızdaki şey patlarsa veya patladığında düşük seviyede bir acı kalacaktı bana. Her türlü duyguyu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum, avuçlarımda, göbeğimin çukurunda, onunla burada böyle durmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bana hatırlatan keskin nabız atışlarımda ve ilk kez bundan vazgeçmenin bir yanıt olmadığını düşünüyordum.

O hisse şu an bir süre tutunmak istiyordum.

Anlaşmışız gibi Gus avucunun içindeki elimi sıktı. "Önemsiyorum, biliyorsun," dedi. Fısıltıya benziyordu, yumuşak, sağlam Gus'ın kendisi gibiydi. "Sana önem veriyorum."

"Ben de," dedim. "Biliyorum, yani."

Gülümseyince turuncu ışık dişlerine yansıdı, nadiren görülen gamzelerinin gölgesi derinleşti ve etrafımızda bir şey olmasına izin vermeden orada öylece kaldık.

20

Bodrum Kat

KÖTÜ HABERLERİM VAR ve kötü haberlerim! Shadi ertesi sabah mesaj attı.

Önce hangisini duyayım??? Böyle yanıt verdim. Gus'ı uyandırmamaya dikkat ederek usulca yataktan kalktım. Kanepede uyuyakaldık demek gerçeği yanlış aksettirmek gibi geldi. Bir gece önce uyumaya gitmeye kesin kararlıydım.

Onunla takılmaya başladığımızdan beri ilk defa dünya film seyretme maratonunu ve aşırı izlemeyi göze aldık. "Sen bir tane, ben bir tane seçeyim," demişti.

Seyretmeye ve üzerinde konuşmaya başlamamız aynı böyle oldu. *Sen Uyurken, Arzu Tramvayı, Karayip Korsanları 3* (bana ceza olarak *Arzu Tramvayı*'nı zorla izlettirdi) ve Mariah Carey'nin *Işıltılı Hayatları* (çılgınlığın dibine vurduğumuz). Ondan sonra bile uyanıktım, gergindim.

Gus *Arka Pencere* filmini koymamızı önerdi ve yarısındayken, güneşin ilk ışıkları pencereden sızmadan çok önce değil, sonunda konuşmayı kestik. Kanepenin iki ucunda hareketsiz uzanmıştık, aramızda olan dizlerimizin altındaki her şey karışmıştı ve uyuduk.

Ev serindi. Pencereleri açık bırakmıştım, sabaha karşı ısı düşünce camlar buğulanmıştı. Cus, neredeyse cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, küçük kanepe battaniyesi etrafına dolanmıştı, benim kullandığım iki battaniyeyi de üzerine örttüm ve çaydanlığın altını yakmak için mutfağa yöneldim.

Durgun ve mavi bir sabahtı. Güneş doğmuşsa bile sis bulutumun arkasında kalmıştı. Olabildiğim kadar sessizce, kahve paketini ve dönen tahta üstündeki kahve makinesini çektim.

Buradaki ilk sabah yaptıklarımdan farklı geldi, daha sıradan ve bir şekilde daha anlamlıydı.

Geçen hafta veya öncesinde bir yerlerde, bu evi kendi evim gibi hissetmeye başlamıştım.

Telefonum elimde titredi.

Ben âşık oldum, diyordu Shadi.

Lanetli şapkaya mı? diye sordum, kalbim çarpıyordu. Shadi daima en iyiydi, fakat âşıktı... Bunun gibi bir şey yoktu. Bir şekilde kendini bile aşmıştı. Daha çılgın, daha komik, daha sersem, daha akıllı, daha yumuşak. Aşk onu içten dışa ışıklara boğardı, geçmişte yaşadığı tüm kalp kırıklıkları feci şekilde mahvedici olsa da hiçbir zaman kendini kapatmazdı. Ne zaman tekrar âşık olsa, neşesi taşar ve bana, tüm dünyaya yayılırdı.

Elbette olacaksın, diye yazdım. Anlat HER ŞEYİ!

Shadi anlatmaya başladı. Bilmiyorum!! Her geceyi birlikte geçirmeye başladık. En iyi arkadaşı beni çok seviyor, ben de onu ve geçen gece şey gibiydik, güneş doğuncaya kadar öylesine oturduk. O banyodayken arkadaşı, "Onunla dikkatli ol. Senin için çıldırıyor," der gibiydi. Ben de "Ha ha, ben de" şeklindeydim. Sonuç olarak, bazı kötü haberlerim daha var.

Bahsetmiştin, diye yanıtladım. Devam et.

Ailesini ziyaret etmemi istiyor...

Evet, bu berbat, diye aynı fikirde olduğumu belirttim. Ama ya İYİ insanlarsa? Verandalarında seninle oyunlar oynarlarsa ve kutu kola-viskilerden içerlerse???!

Hımm, dedi Shadi. Yani, bu hafta gitmemi istiyor. 4 Temmuz tatilinde.

Kelimelere dik dik baktım, ne diyeceğimi bilemedim. Bir yanda bir aydır Gus Everett'in adasında yaşıyordum ve ne açık çayır çılgınlığı hastalığı ne de kapalı yerde kalma fobisi geliştirmiştim.

Diğer yanda Shadi'yi görmeyeli aylar olmuştu ve onu özlemiştim. Gus ve bende sarhoş edici hızda arkadaş olup sonra bırakma huyu vardı, genelde kamplarda tanışılır veya okulun ilk adaptasyon haftasında arkadaş olunur, sonra arkadaşlık taslardı ama Shadi ile yılların birikmişliği vardı.

Birbirimizle geri dönüp konuyu açıklamak zorunda kalmadan saatlerce konuşabilirdik. Gus'ın iletişim tarzı çok fazla açıklama gerektirdiğinden değildi. Benimle paylaştığı hayatının küçük bir kısmını, kendi çerçevesi içinde büyütüyorduk. Onunla ilgili kafamdaki resim, her gün daha da netleşiyordu ve her gece yatağa gittiğimde, sabah onunla ilgili yeni bir şey öğrenmeyi dört gözle bekliyordum.

Ama hâlâ...

Çok kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum, dedi Shadi. Ama hâlihazırda patronumla konuştum ve ağustostaki doğum günümde yine izin alacağım ve yemin ederim o bodrum katındaki seks zindanını kendi ellerimle toplayıp paketleyeceğim.

Çaydanlık öttü, telefonumu yana koydum. Sıcak suyu kahvenin üzerine boca ettim ve demlenmeye bıraktım. Yeni gelen mesajla tekrar telefonumun ışığı yandı.

Açıkçası gitmek zorunda değilim, dedi. Ama öyle bir his ki??? Gitmeliyim. Ama gitmeyebilirim de. Eğer bana ihtiyacın varsa, şimdi gelirim.

Bunu ona yapamazdım. Aylardır onu bu kadar mutlu görmemiştim ve onu bu kadar mutlu eden şeyden onu alıkoyamazdım.

Eğer ağustos ayında gelirsen ne kadar kalırsın? diye sordum. Pazarlığı başlatmıştım.

Gelen kutuma bir e-posta düştü ve isteksizce açtım. Sonya, veranda mobilyalarıyla ilgili yazdığım e-postaya yanıt vermişti:

January,

Veranda mobilyalarını almayı çok isterim ama satın alacak durumum yok. Ancak bana vermeyi teklif ediyorsan, mobilyaları oradan alacak kamyonu olan bir arkadaşı ayarlayabilmem için ne zaman gelebileceğimi haber ver. Bana satmayı öneriyorsan da teklifin için teşekkür ederim ama alamam.

Her durumda konuşmaya vaktin olur mu? Yüz yüze iyi olur, ben...

"Hey."

E-postamı kapattım ve mutfağı giren Gus'a döndüm, avucuyla sağ gözünü ovalıyordu. Dalgalı saçları tek bir yana yatmıştı ve tişörtü müzede vitrinde duran antika bir parşömen kâğıdı gibi buruşuktu. Tişörtünün bir kolu iyice yukarıya kıvrılmış ve kolunun daha önce görmediğim kısmını görebilmemi sağlıyordu. Aniden omuzlarını görebilmeyi çok istedim.

"Vav," dedim. "Maskesini takmadan önceki Gus Everett'in hâli."

Gözleri hâlâ uykuluydu, kollarını iki yanına açtı. "Ne düşünüyorsun?"

Kalbim âdeta yerinden çıkacaktı. "Tam kafamda canlandırdığım gibi." Fincanları çıkarmak için dolabı karıştırırken ona arkamı döndüm. "Bu hâlinle her zaman olduğun gibisin."

"Bunu bir kompliman olarak alıyorum."

"Bir Amerikan vatandaş olarak buna hakkın var." Fin canlarla döndüm, onunla aynı evde uyandığım için hisleri mi belli etmediğimi ve normal davrandığımı umuyordum

Öne eğilip dirseklerini tezgâha dayadı. Her zaman olduğu gibi dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı "Jack Reacher'a teşekkürler."

Elimi kalbime koydum. "Amin."

"O kahve hazır mı?"

"Neredeyse."

"Verandada mı, terasta mı?" diye sordum.

Uzun süre onunla kapalı kaldığımı kafamda canlandırmaya çalıştım. Onun bu hâlini kanıksadığımı hayal etmeye çalıştım: O gülüşünü, buruşuk giysilerini, yalnızca Gus ve benim konuşabildiğim lisanı, şakalaşmaları ve ağlamaları ve dokunmaları ve dokunmamaları...

Shadi'den yeni bir mesaj geldi. En AZ bir hafta kalacağım.

Yanıt yazdım. Görüşürüz, bebeğim. Yüreğinden geçenleri yazmaya devam et.

***

Çarşamba günüydü, ikimiz de günümüzü, alıcıların yukarıdaki yatak odası mobilyalarını almalarını beklerken, benim evimde yazarak geçirmiştik. (Şu anda kitabımın yüzde otuz üçü bitmiş durumdaydı) Veranda mobilyalarını satmayı ertelemiştim çünkü Gus ve ben, akşamları orayı kullanmak gibi bir alışkanlık geliştirmiştik. Alt kattaki ıvır zıvırı paketlemeye ve bağış yerlerine bırakmaya başlamış, hatta daha az gerekli bazı mobilyaları satmıştım. Oturma odasındaki ikili kanepe ve bir koltuk gitmişti, duvardaki saat gitmişti, yer paspasları, konik mumlar ve mutfak dolabının yanına konmuş eski giysiler bağışlanmıştı.

Belki de burası artık masal evi hâlinden çıkıp biraz daha ev olarak hissettirdiğinden fiili olarak ofisimiz olmuştu ve o günkü işimizi bitirdiğimizde Gus'ın evine geçiyorduk.

Gus mutfakta buz çıkarıyordu ve ben bu fırsatı kullanarak buraya ilk taşındığımda oturma odamın penceresinden gördüğüm ve o günden beri merak ettiğim onun kitap raflarını (sinsice) inceliyordum. Çok iyi bir koleksiyonu vardı, klasikler ve benzer çağdaş romanlar; Toni Morrison, Gabriel Garcia Marquez, Wiliam Faulkner, George Saunders, Margaret Atwood, Roxane Gay. Kitaplığının büyük bir bölümü alfabetik sıraya göre düzenlemişti ama belli ki yeni aldığı kitapları yerleştirmeyi ihmal ediyordu. Yeni alınanlar ön tarafta, diğerlerinin üstünde faturaları hâlâ içinden sarkar hâlde yığınla duruyordu.

Daha iyi görebilmek için çömelerek kitaplığın kapıdan uzaktaki alt rafını incelemeye başladım. Tamamen düzensizdi ve GREGORY L. WARNER OKUL YILLIĞI etiketini görünce nefesim kesildi.

Yıllığı açtım ve *E* ile başlayan soyadlarına geçtim. Dağınık saçlı Gus'ın harap olmuş tren rayları yanında tek ayak üstünde durduğu siyah beyaz fotoğrafını görünce gülme krizine girdim. "Aman Tanrım. Teşekkürler. Teşekkürler, Tanrım."

"Aa, haydi ama," dedi Gus, odaya geri girdi. "Senin için hiçbir şeyin kutsiyeti yok mu, January?" Buz kâsesini sehpaya koydu ve yıllığı elimden çekmeye çalıştı.

"Daha bitirmedim," diye geri çekerek itiraz ettim. "Asında bununla hiç işim biter mi, emin değilim. Uyandığımda ilk gördüğüm şeyin ve yatmadan bakmak istediğim son şeyin bu olmasını istiyorum."

"Tamam, sapık, kendi iç çamaşırı kataloguna bak." Tekrar elimden çekmeye çalıştı ama dönerek yıllığı göğsüme bastırdım, alabilmek için iki yanımdan uzanması gerekiyordu.

"Canımı alabilirsin," diye cıyakladım, ellerini iterek. "Özgürlüğümü alabilirsin ama bu lanet olası yıllığı benden alamazsın, Gus."

"Sadece yıllığı almayı tercih ederim," diyerek, tekrar almak için daldı. Kitabın iki yanını tuttu, kolları etrafıma sarılıydı ama hâlâ kitabı bırakmadım.

"Şaka yapmıyorum. Bu bir yerlerin altına itelemek veya abajurun altına saklamak için çok parlak bir ışık. *New York Times* bile bunu görmek ister. GQ dergisi görmek ister. *Forbes*'in en seksi erkekler kategorisine kaydettirmelisin."

"Ve tekrar söylüyorum, o fotoğrafta on yedi yaşındayım," dedi. "Lütfen beni çocukmuşum gibi nitelemeyi bırak."

"Sana takıntılı kalabilirdim," dedim. "Gerçekten Cadılar Bayramı dükkânından paketlenmiş Ergen İsyancılar kostümü alıp da giymiş gibisin. Vay, söyledikleri doğruymuş. Bazı şeyler hiç değişmiyormuş. Yemin ederim şu anda giydiklerin o zamankinin tıpatıp aynısı."

"Bu tezin yüzde yüz doğru değil," diye karşı çıktı, hâlâ sırtıma dayanıyor, kolları beni sarar vaziyette kitabı tutuyordu. Sayfanın içine parmağımı koyup yerini kaybetmemeye çabalıyordum, kitabı tekrar açınca ellerini gevşetti. Daha iyi görmek için omzumun üstünden eğildi, elleri kollarımdan kayarak kalçalarımda durdu.

Sanki dengesini korumaya çalışıyormuş, sanki omzumdan düşmemek için öyleymiş gibi.

Kaç kere bu tip bir duruma gelmiştik? Zaten azıcık olan kontrolümü kaybedinceye kadar ne kadar süre dayanırdım?

Aramızda elle tutulur bir şey olur olmaz, tamam diyordum. Onu kaybedecektim. Dehşete düşüp benim ondan çok hoşlanacağımdan, ondan çok fazla isteyeceğimden korkacak ve beni sonunda mahvetmek zorunda kalacaktı.

Ve bu arada zaten... Ondan çok hoşlanıyordum, onun beni mahvetmesi yolunda ilerliyordum.

Herhangi bir şeyi sıradan tutmak için fazla romantiktim ve tamamen uyumsuz olsak da Gus'la halihazırda fiziksel çekimden daha öteye, çok daha derine inmiştim.

İkimiz de sınırları zorlamayı durduramıyor gibiydik.

Yıllığa bakarken veya bakıyormuş gibi yaparken, elleri kalçalarımda hafifçe geziniyordu, tamamen uygunsuz bir metafor şeklinde beni iteceğine kendine daha çok çekiyordu. Karnının kasılmasını sırtımda hissediyordum ve onun yerine önümde duran resme odaklanmayı tercih ettim.

İçsel baş dönmem azaldı ve fotoğraf beni yeniden kendine çekti. Kendi okul yıllığımdaki erkek çocukların muhtemelen yüzde otuzu aynı endişeli yüz ifadesindeydi ama Gus farklıydı. Ağzının eğri duruşu gergin ve gülümsemiyordu. Üst dudağını kesen beyaz iz daha koyu, daha tazeydi ve gözlerinin altı yorgun izler taşıyordu. Gus beni sürekli olarak şaşırtsa da içgüdüsel olarak onu tanıdığımı hissediyor ve onu anlıyordum. Kitap kulübünde, Gus beni bir şeyi değiştirdiğini anlamıştı ve şimdi onun fotoğrafına bakarken, o fotoğraf çekilmeden çok az bir süre önce ona bir şey olduğunu sezmiştim.

"Bu fotoğraf annenden sonra..." diye geveledim, kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Gus'ın çenesi başını sallarken omzuma değdi. "İkinci senemdeyken vefat etti. O benim bir sonraki sene çekilen fotoğrafım."

"Okulu bıraktın sanıyordum," dedim ve tekrar başını salladı.

"Babamın erkek kardeşi, bu büyük mezarlıkta bahçıvandı. On sekiz yaşıma geldiğim an beni yanına alıp çalıştıracağını biliyordum. Sigorta ve her şey... Ama arkadaşım

Markham fotoğraf çektirmemiz ve okula kaydolmamız konusunda ısrar etti."

"Teşekkürler Markham," diye fısıldadım, içimi yakan hüzne rağmen durumu hafifletmeye çalışarak konuşmuştum. Gözlerim şimdi öyle boş ve kayıp mı bakıyordu merak ettim. Babamın ölümünden sonra da gözlerim öyle oyulmuş gibi miydi? "Seni tanımış olmayı isterdim," dedim çaresizce. Bir şeyi değiştiremezdim ama en azından orada olurdum. Onu severdim.

Babam bir yalancı, bir flörtçü ve seyahat eden bir iş adamı olabilirdi, ancak çocukken hiç gerçekten yalnız olduğumu düşündüğüm bir anım yok. Ailem hep oradaydı ve evimiz hep benim sığındığım emniyetli yuvamdı.

***

Gus'a bir masal prensesi gibi görünmemi yadırgamamam gerekir, hayattan pırıltılı ayakkabılarla geçen, evrene sonsuz güven besleyen, *herkes* istediği kişi *olabilir* ve her istediğini alabilir diye ısrarcı olmam. Geriye dönememek, onu netlikle görememek, ona karşı daha sabırlı olamamak içimi acıtıyor. Gus Everett'teki yalnızlığı görebilmem gerekiyordu. Kendime hikâyeler anlatmayı kesip, gerçekten etrafıma ve dünyaya bakmalıydım.

Elleri hareket etmeye devam ediyordu. Ben de onunla birlikte sanki o sallandığım bir dalgaymış gibi hareket etmeye başladığımı fark ettim. Ne zaman beni kendine çekse, ben de kendimi ona geri bastırırken buluyor, ona doğru yay gibi gerilerek onu hissetmeye çalışıyordum. Elleri bacaklarıma kaydı, tenime dolandı, ben nefesimi düzenli tutmak için her şeyi yapıyordum.

Bir oyun oynuyorduk: Gittiğimizi kabul etmeden ne kadar uzağa gidebilirdik?

"Bir düşüncem var," dedi.

"Gerçekten mi?" diye takıldım, gerçi sesim yarım düzine karmaşık duygularla dolu olduğundan hâlâ boğuktu. "Video kameramı alıp belgelememi ister misin?"

Gus'ın elleri sıkılaştı, ona yaslandım. "Eğlenceli," dedi düz bir sesle. "Dediğim gibi, bir fikrim var ama araştırmamızı etkiler."

Ah. Araştırma. Girdiğimiz bahsin kurallarını yönetmemiz gerektiğini hatırlatan kelime. O da nihayetinde bir çeşit oyundu.

"Peki, neymiş?" Ondan yana döndüm ve kıpırdadığım için elleri tenimin üzerinde kaymıştı ama çekmedi.

"Eee," derken yüzünü buruşturdu. "Maggie ve Pete'e 4 Temmuz partilerine gelirim dedim ama cuma gününe denk geliyor."

"Ah." Geri çekildim. Elleri üzerimdeyken dünyanın geri kalanını hatırlamak denge bozan bir şeydi. "Yani araştırma gecelerimizden birini atlamak zorundasın?"

"Aslında taslaklarıma devam edebilmem için aynı zamanda New Eden'a gidip görmek zorundayım," dedi. "Cuma gidemeyeceğime göre cumartesi yapabilirim diye umuyordum."

"Anladım," dedim. "Yani bu hafta Romantik-Komedi 101 derslerini geçip, edebi kurgular saha çalışması yapacağız?"

Gus başını salladı. "Sen gelmek zorunda değilsin. Ben kendim de yaparım."

Kaşımı kaldırdım. "Neden ben gitmeyeyim?"

Gus alt dudağını dişledi, dudağının kenarının yanındaki iz normal hâlinden daha beyazdı. "Çok berbat olacak," dedi. "Görmek istediğine emin misin?"

İçimi çektim. Yine aynı. Eski masal prensesi şu zalim dünyanın şarkılarını ve dansını kaldıramaz. "Gus," dedim

yavaşça, "eğer sen gidiyorsan, ben de gidiyorum. Anlaşma böyleydi."

"Haftanın, romantik kahramanının araba bagajında kamp yapmasını atlasam bile mi?"

"Bu ay yeterince sıra dansı yaptığını düşünüyorum," dedim. "4 Temmuz partisini ve bir ara vermeyi hak ediyorsun."

"Peki ya sen?"

"Ben her zaman bir ara vermeyi hak ediyorum," dedim. "Ama benim aralarım sıradan çıkmış dansları içeriyor."

Öksürerek boğazını temizledi. "Cuma demek istemiştim."

"Cuma ne?"

"Cuma günü Pete'e gitmek ister misin?"

"Evet," dedim çabucak. Gus artık markası hâline gelen kapalı ağız gülümsemesini yapıverdi. "Dur, belki." Yüzünün ifadesi düştü ve hemen ekledim. "Bir yolu var mı..." Bunu nasıl söylerim bir süre düşündüm. "Pete'in arkadaşları ile babamın metresi."

"Ah." Gus'ın ağzı açık kaldı. "Ben... seni davet edip edemeyeceğimi sorduğumda bana söylemesini isterdim. Eğer farkında olsaydım... asla kabul etmezdim."

"Onun bildiğini sanmıyorum."

"Veya önemli bilgileri atlamamam için benden söz almaya çalışıyor."

"Sen gitmelisin," dedim. "Ben gidebilir miyim emin değilim."

"Bakar, öğrenirim," dedi Gus hemen. "Gelmeyecekse?"

"Gelirim," dedim. "Ama kesinlikle Maggie'ye taş getireceğim."

"Sen hastasın ve uçuk kaçıksın, January Andrews," dedi Gus. "Sende sevdiğim şey bu."

Midem kasıldı, sonra içim rahatladı. "Ah, neyse ne."

"Ee," dedi. "Yalnız bir şey var. Teyzemin evine seni davet etmek ve sonra zorla götürmek biraz kabalık gibi görünüyor."

* * *

Genellikle bir partiye gittiğim zaman oraya uygun bir kıyafet alma bahanesiyle, yeni bir giysi alırım. Veya en azından ayakkabı. Fakat epey bir miktar mobilya satmış olmama rağmen cuma sabahı banka hesabıma baktığımda, görüntü bana kaşını çatıyordu.

Gus'a mesaj attım. Partiye gelebileceğimi sanmıyorum çünkü daha yeni idrak ettiğim üzere bir tabak patates salatası bile almaya param yetmiyor.

O yazarken ekranda beliren "..." görüntüsünü izledim. Durdu. Tekrar başladı. Bir dakika sonra sembol kayboldu ve ben tekrar bodrum kapısına dik dik bakmaya devam ettim.

Ana yatak odası ve banyosunun eşyalarını ayıklamış, neredeyse her şeyi aşağıya birinci kata indirmiştim (duvara asılı şeyleri bile), geriye bodrum kat kalmıştı.

Derin bir soluk aldım, kapıyı açtım ve karanlık merdivenleri süzdüm. Zemin betondu. İyiydi, bitmiş mi diye merak etmeme gerek yoktu, düzenlemem gereken birçok mobilya daha kaldırma zorunda kalacaktım. Işığı yaktım, ampül ölmüştü. Zifir karanlık denemezdi. Dışarıdan gördüğüm kadarıyla cam blok pencereler vardı ve oradan gün ışığı sızıyordu. Telefonumu el feneri gibi kullanarak aşağı indim. Birkaç tane kırmızı ve yeşil plastik kova, üzeri alet dolu metal rafların yanında duvara sıralanmıştı, kenarda bir derin dondurucu duruyordu. Raflara baktım, bir kutu dolusu tozlu ampüle elim değdi. Elim kilide dokundu ve açıldı.

Ampüllerden biri daha önce alınmıştı.

Belki de bodrum merdivenlerinin yanmış ampülüydü.

Belki babam buraya bir şeyler yapmak için inmişti ve aynı benim gibi prizin çalışmadığını fark etmişti. Ampülü almış ve ayak uçlarında yükselmeden ampülü takabilmek için merdivenlerin yarısına kadar tırmanmıştı.

Bu sefer zıpkın gibi bir acı hissettim. Zamanla acının azalması gerekmiyor muydu? Babamın dokunduğu bir şeyi kullanmak, ne zaman göğsümü o kadar kötü acıtmayacak ve bundan dolayı iyi nefes alamamamı durduracak? Cin şişelerinin olduğu kutudaki mektup ne zaman beni dehşet içinde bırakmayacak?

"January?"

Sesten yana döndüm, gerçekten bir hayalet bekliyordum, bir katil veya uzun zamandır evin göbeğinde saklanan cani bir hayalet.

Bunun yerine Gus'ı buldum, holden merdivenlere yansıyan ışığın altında, beni görmek için basamakların yanındaki duvardan eğilmiş bakıyordu.

"Lanet olsun," dedim, hâlâ adrenalin salgılamaktan titriyordum.

"Kapı açıktı," dedi, basamakları inerek. "Bodrum kapısını açık görünce ürktüm."

"Bodrumda yalnız olduğumu düşünürken bir ses duyunca ben de ürktüm."

"Kusura bakma." Etrafına bakındı. "Burada pek bir şey yok."

"Seks zindanı yok," diye onayladım.

"Hiç öyle bir durum oldu mu?"

"Shadi o konuda çok umutluydu."

"Anladım." Bir süre sessizlikten sonra konuştu. "Biliyor musun, bütün bunları yapmak zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan, hiçbirini yapma mecburiyetin yok."

"Bir evi, tozlu aletler ve bir tek kutu dolusu ampülle satmak biraz tuhaf," diye belirttim. "Tam mobilyalı ve kendini berbat hissetme arasındaki gri bölgeye düşüyor. Ayrıca paraya ihtiyacım var. Her şeyin gitmesi lazım. Yangın sonrası satış gibi ya da öyle bir şey. Düşününce, evi ateşe vermek ve sigortadan para almaya çalışmak da bir seçenek."

"Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak için geldim," dedi.

Bakakaldım. "Kasıtlı kundakçılık aldatmacasının bir parçası olarak evimi yakmayı mı öneriyorsun?"

"Patates salatası," dedi. "Pete ve Maggie'nin 4 Temmuz partisine bir şey getirmek zorunda olmadığını söylemem gerekirdi. Aslında getirdiğin bir şey onların hazırladığı bir sürü şey dolu masanın altında kalacak ve gecenin sonunda evine dönerken sana geri verecekler. Jest olsun diye bırakmak istersen de üç gün sonra sıcak ve küflü bir şekilde çantanda bulacaksın."

"Her şeyi onlar mı yapıyor?"

"Her şeyi."

"White Russian kokteylerini de mi?"

Gus başını salladı.

"Taşlar ne olacak? Taşlar olacak mı veya kendi çakıl taşlarımı getireyim mi? Sadece sıradan sohbet başlatıcısı olarak."

"Şimdi bir şey fark ettim," dedi Gus. "Artık davetli değilsin."

"Ah, kesinlikle davetliyim," dedim. "Elinde çakıl taşları olan birini geri çevirmezler."

"Tamam o zaman, şöyle söyleyeyim. Tek başına gitmek zorundasın."

"Gevşe," diyerek kolunu tuttum. "Taş sohbetine girmeyeceğim. Çok."

Sırıttı ve yaklaştı, başını sallıyordu. "Gitmeyeceğim, çok hastayım."

"Yaşarsın merak etme." Elim hâlâ kolunun içindeydi, teni parmaklarımı yakıyordu. Üstündeki elim gerilince, daha da yaklaştı, yine başını salladı. Sırtım alet rafının soğuk köşesine değdi, gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı gezinirken tüylerimi ürpertti. Onu yakınıma çektim ve karınlarımız değdi, ağır bir arzu; kaburgalarımda ve göbek deliğimde ve dokunduğumuz her yerde birikmeye başladı.

Hafifçe kalçalarımı kaldırdı ve kendininkine yaklaştırdı. Sıcaklık, benzin sızıntısındaki alevler gibi aşağıya doğru indi. Nefesim kesildi. Kanım yavaşlamış, damarlarımda ağırlaşmış gibi hissettim, Gus'ın yüz ifadesinin değiştiğini, gülümsemesinin dudaklarının kenarlarında donduğunu, gözlerinin koyulaştığını görünce kalbim hızla atmaya başladı.

Eğer o anda içimi görseydi, umursamadım. Hatta görsün istedim.

Bir kere, bir kere, bir kere sürekli yinelenerek çölü kaplayan yabani otlar gibi beynimde yankılanıyordu.

Sonra Gus yavaşça eğildi, burnu burnuma, nefesi dudaklarıma değdi, dokunmadan bir şekilde dudaklarımı araladı, dudakları benimkini sertçe yakalayınca, parmaklarımı tenine bastırdım. Çok ateşli, sıcak ve yavaştı, o ilk öpüşme bitmeden onun karşısında eriyeceğim sandım.

Kahve gibi, sigaranın ucu gibi tadı vardı ve ben yeterince alamıyordum. Dili ağzımın içine kaydığında ellerim saçlarında düğümlendi. Elleri çenemi kavrarken beni alet raflarına dayadı, dudaklarımın açısını kendine göre ayarlayıp beni tekrar tekrar öptü, daha derin, çaresizce birbirimizin derinliklerine inmeye çalışıyor gibiydik.

Her öpücük, her dokunuş sert ve sıcaktı, aynı onun gibi. Elleri göğsüme kaydı ve sonra bluzumun altına indi, parmakları karların düşmesi kadar hafif belimde, sütyenimde geziniyor, birbirimize dayandığımızda tenimi ürpertiyordu.

Beni yavaşça rafa dayadığında arkamdaki raf gıcırdadı ve Gus ağzımın içinde güldü ve bu bir şekilde onu daha da arzulamama yol açtı.

Ellerimi gömleğinin içine kaydırdım, dudakları boynuma yöneldi, yavaş ve arzu doluydu. Bir eliyle belimi kavradı, diğeri sütyenimin dantelinden içeri kaydı ve yavaş hareketlerle daireler çizmeye başladı. Önceleri nazikti, her hareketi durgun ve kasıtlıydı ama teması karşısında yay gibi bükülünce, kavrayışı sıkılaştı ve beni inletti.

Geriye çekildi, hızla nefes alıyordu. "Seni incittim mi?"

Başımı iki yana salladım ve Gus tekrar yüzümün yanlarına dokundu, iki şakağımı da öpebilmek için beni yavaşça döndürüyordu. Tişörtünün ucunu yakaladım ve kaldırarak üstünden çıkardım, kaslı, sert hatlarını görünce göğsüm sıkıştı. Tişörtünü yere bırakır bırakmaz beni yakaladı, nasırlı avuçları bedenimin iki yanında geziniyor ve bluzumu topluyordu. Bluzumu yana attı ve yoğun gözlerle beni inceledi. "Tanrım," dedi, sesi derin ve çatallıydı.

Gülümsememi zorlukla zaptettim. "Bana dua mı ediyorsun, Gus?"

Koyu renk gözleri bedenimden gözlerime kaydı. Çenesindeki kas seyirdi ve elleri sırtımı sıyırarak sütyenimin kopçasını açtığında ona doğru eğildim. "Öyle gibi bir şey."

Sütyenimin bir askısını kolumdan aşağı itti, parmaklarının göğüslerimin yanlarını okşayarak göğüs kıvrımını takip etmesini gözleriyle izliyordu. Tekrar yukarı kaydıklarında, sert avucu göğsümü kavradı, içim ürperdi. Dokunuşu yine çileden çıkaracak şekilde hafifti ama gözlerindeki o kara bakış beni delip geçiyor gibiydi ve onun hareketiyle sallandım, temasına karşılık veriyordum.

Gözleri gözlerime baktığında dudağının köşesi seyirdi. Sütyenimin öteki askısını çıkardı ve sütyen düştü. Göğsüme

bakarken, bakışları çok yoğundu, beni içiyor ve bunu yaparken bekliyor, ona sürtünebilirmişim gibi kımıldamamı ve kıvranmamı sağlıyordu. Çenesi nabız gibi attı ve beni sertçe kendine çekti.

Sonuçları olacaktı. Bu kötü bir fikir olmalıydı.

Daha da yaklaştı, beni raflara bastırdı. Kalçalarına uzandım.

21

Mangal Partisi

Gus'ın elleri, her kıvrımı ve çizgiyi hissederek bedenimin yanlarında geziniyordu.

"Çok güzelsin, January," diye fısıldadı, daha da şefkatle öpmeye başladı. "Çok feci güzelsin, güneş gibisin."

Dudakları bedenimin aşağısına doğru hareket etmeye başladı, dokunduğu her yeri tadıyordu. Yetmiyordu. Tırnaklarım sırtına batıyordu, beni raflara yaslandığım yerden kaldırıp yanındaki dondurucunun üstüne koydu, şortumun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Şortumu bacaklarımdan sıyırabilmesi için hafifçe kalktım, dikilirken elleri bacaklarımın arkasından tırmandı ve tenime değebilmek için külodumun kenarlarından kaydı. Ona doğru yaslandım, bacaklarımı kendi kalçalarına doğru çekti, dudakları dudaklarımın üstünde sertçe hareket ediyordu. "Tanrım, January," dedi.

Yanıt vermeye çalıştığımda, arzudan sesim kısılmış ve nefesim kesik inliyordum. Kendimi ona sürtüyordum ve dokunuşları keskinleşti.

Birbirimize nazik davranmayı bırakmıştık. Ona karşı dikkatli olabilmek için kendimi yeterince yavaşlatamıyordum ve onun da bana karşı dikkatli olmasını istemiyordum.

Pantolonunu açtım ve aşağıya indirdim. Bir eli bacaklarımın arasına kaydı ve inledi. Diğeri kalçamı kavramış, dudakları karnıma inmişti. Elleri kalçalarımı sıktı, Gus bacaklarımın arasına doğru inip dilini değdirince dondurucunun kenarlarını kavradım. İçimdeki baskı arttıkça nefesim hızlanıyordu. Parmakları kalçalarımın arasındaki yarığa batmıştı ve dudaklarımdan onun ismi döküldü. Kalçalarımı sert bir şekilde kavradı. Yetmiyordu. *Onu* istiyordum. Bunu sesli söylediğimi o da aynını söyleyince anladım. "*Seni istiyorum, January.*"

Kalktı ve beni hızla dondurucunun kenarına getirdi, kalçalarımı kendine doğru kaldırdı, ben de bacaklarımı kalçalarına doladım.

"Gus," diyerek içimi çektim ve bakışları beni buldu, sıcaklık tenimin altında atıyordu. "Kondomun var mı?"

Cevap vermesi bir dakika aldı, sanki beyni başka bir dilden çeviri yapmaya çalışıyordu. Gözleri hâlâ aç ve koyuydu, elleri bacaklarımı sıkı sıkıya tutuyordu. "Burada mı?" dedi. "Babanın ikinci evinin bodrumunda mı?"

"Ben senin arka cebini düşünüyordum," dedim hâlâ soluk soluğaydım.

Güldü, boğazı titredi. "Sana patates salatasından bahsetmeye geldiğimde beraberimde kondom getirsem nasıl hissedersin?"

"Şükran borçlu," dedim.

"Bunun olacağını bilmiyordum." Gus bir elini stresli bir şekilde saçlarından geçirirken, diğeri canımı acıtacak şekilde kalçamı kavramıştı. "Yan kapı. Ben de var."

Bir an birbirimize baktık, sonra giysilerimizi yerden toplayıp giydik. Yukarı doğru koşarken, Gus kalçamı yakaladı. "Tanrım," dedi tekrar. "Bugün için çok şükür, Tanrım. Sana da Jack Reacher."

Ayakkabı giymek için oyalanmadık, dışarı çıkıp evlerin arasındaki boşluğu koştuk. Onun kapısına ilk ben vardım ve Cius merdivenleri çıkarken ona döndüm. Benim halimi görünce kahkaha attı ve başını sallayarak, kalçalarımdan kavradı ve beni tekrar öperek kapıya yasladı.

Parmaklarımı saçına geçirdim, nerede olduğumuzu unutmuştum, üzerimde gezinen, giysilerime dokunan eller dudaklarımı aralayan dili ve ulaşabildiğim her yerine değmek hariç her şey aklımdan çıkmıştı. Ağzımdan kısık şikâyetçi bir ses çıktı ve Cius kalçamın etrafından elini uzatıp kapının kolunu açtı ve beni geri geri evin içine itti.

Tişörtümü çektiğinde ve kendininkini çıkardığında iki adım bile gitmemiştik. Birdenbire konsolun üzerindeydim, elleri şortumu açtı ve kalçalarımdan sonra bacaklarımdan aşağıya indirerek düşmesi için yere bıraktı. Bacaklarımın arasına doğru yürüdü.

Ellerini göğüslerime koyduğunda kendimi ona doğru kaldırdım, meme uçlarımı tuttu, içimdeki her şey düğüm düğüm oluncaya kadar okşadı. Bacaklarım ona sarılı hâlde beni masadan kucakladı ve kitaplığa dayadı. Elleri bacaklarıma dolandı ve ben kasıklarımı, onun kasıklarına sürtebilmek için ona dayandım.

Yetmiyor, yaklaşmıyor bile.

Pantolonunu açtı ve altımdayken aşağıya itip çıkardı. Ellerim önünden sıyırarak aşağıya, şortunu itmek için indi. Beni rafa dayadı ve şortunu indirdi.

Onu tam karşımda hissetmek çok fazlaydı. Kalçalarımı onun üstünde yuvarlayarak oynatırken inledim. Beni bir eliyle kavradı ve tenime doğru inledi. "Kahretsin, January."

Sesinin titremesi tüylerimi ürpertti. Serbest olan eli omzum hizasındaki rafa uzandı ve yandan gördüğüm mavi kavanoza ulaştı.

İçinden kondom çıkardı ve ben elimde olmayarak güldüm. "Aman Tanrım," diye mırıldandım kulağına. "Hep kitaplığına dayanarak mı seks yaparsın? Arkamdaki kitaplar seninkiler mi? Bu bir ego patlaması mı?"

Geri çekilerek güldü, kondom paketini dişiyle açtı. "Evden çıkarken yolumun üzerinde, zeki popo." Eli gevşedi ve birkaç santim geri çekildi. "Bu benim için ilk, fakat sen yapmak istemezsen, güzel bir kumsal mağarasına denk gelinceye kadar bekleyebiliriz."

Açgözlülükle ona sarıldım, o kendini çekemeden alt dudağını dişlerimle yakaladım. Aramızdaki boşluğu hemen kapadı ve kondomu takarken beni açlıkla öptü. Elleri tekrar belime dolandı, şefkatli ve hafifti bu kez ve ben beklentiyle titrerken beni yavaş, şehvetli öpüşlerle baştan çıkardı.

İlk itmesi içimi eriten yavaşlıktaydı ve içime derinime daldığında vücudumdaki her hücre gerildi. Nefesim tutuldu, onun iriliği karşısında şaşkınlıktan gözlerimde yıldızlar uçuştu ve zevk dalgası beni içine aldı.

"Ah, Tanrım," diye inledim, içimde sarsıldı.

"Bana dua mı ediyorsun?" diye takıldı kulağıma doğru, bedenime elektrik verilmiş gibiydi. Yavaş olmaya sabredemiyordum. Ona doğru kendimi ittim, hızlı, istekli ve o arzumun şiddetine uydu.

Beni kitaplıktan çekti ve dönüp kanepeye oturdu, uzanırken beni üstüne çekti. İçime doğru ittiğinde, ismini inledim, elleri kaburgalarımı kavramıştı. Ona doğru eğildim, ellerim göğsündeydi ve bitmemek, çözülmemek için çabalıyordum. Ağzı göğüslerimde gezinirken baş döndürücü bir ateş ve arzu içimi sardı.

"Seni çok uzun zamandır arzuluyordum," diye tısladı, elleri kalçalarımı sıkıyordu.

Sesinin boğukluğu, göğsümü heyecanla doldurdu. "Ben de," diye kısık bir sesle onayladım. "Arabayla açık hava sinemasına gittiğimizden beri."

"Hayır," dedi kendinden emin bir sesle. "Ondan önce."

Göğsüm, içinde pırıltılar olan bir vantilatör varmış gibi çırpındı, Gus kulağıma fısıldarken, içimdeki her hücre yükseliyor, sımsıkı gerilmiş bir ip gibi tirtiyordu. "O siyah elbisen ve yüksek çizmelerinle kapıyı bana açmadan önce, o kitap kulübünde ıslak ve dağınık saçlarla seni görmeden önce."

Gus kolunu belime sarıp bizi döndürdü ve ben bacağımı onun beline sardım, diğer bacağım baldırının arkasına sürtünürken, yanağıma doğru mırıldandı, boğuk sesi elektrik akımı gibi içimden geçiyordu.

Çenemi öptü. "Ve o lanet olası okul partisinden önce."

İçim altüst hâldeydi, bir şey söylemeye çalıştım ama Gus'ın bir eli boynumun arkasında, diğeri bedenimin merkezine doğru ilerliyordu ve düşüncelerimi tereyağını kesen sıcak bir bıçak gibi bölüyordu. Birbirimizde kendimizi kaybettik ve etrafımızdaki her şey gereksiz, bulanık bir hâl aldı.

"Ah," diyebildim, o daha sert ittiğinde, daha derine ve hepsi bir arada, bitmiş hâlde geldim, ona sımsıkı sarıldığımda zevk dalga dalga içimden akıyordu. Dirseklerinin üzerine kalktı, beraberce rahatlarken dudaklarını boynuma gömdü. Nefeslerimiz kesilmiş, kaslarımız titriyordu.

Yanıma çöktü, sertçe nefes alıyordu ama bir kolu üzerimdeydi, parmakları kaburgamda kıvrılmıştı, hafif, kısık bir şekilde güldü ve diğer kolunu gözünün üstüne koyarak başını salladı.

"Ne?" diye sordum, nefesimi tutmuştum. Yanıma döndüm, Gus da aynını yaptı, elini yüzünden çekip kalçalarımda ve bacaklarımda dolaştırmaya başladı. Eğilip, terden nemlenmiş omzumu öptü, başını boynuma gömdü.

"Kitaplıkla ilgili söylediğin şeyi hatırladım," dedi ciddi bir sesle. "Vücudunun üstünde aklımı kaybetmişken, hâlâ beni sıkıştırmaktan vazgeçmiyorsun."

İçim sıcacık oldu. Utanma, sersemleme, daha yumuşak ve tanımlaması daha zor bir şeydi. *Ondan önce*, diye fısıldadığını duymuştum. Geriye uzandım, başımı kanepenin üstündeki kırlente yasladım. Gus'ın eli kalça kemiğimden göbeğime kaydı, avucu açıktı, eğilip göbeğime yavaş bir öpücük kondurdu.

Eklemlerim yorgun ve gevşemişti ama kalbim hâlâ hızla atıyordu. Gus ve aramda bir şeylerin değiştiğini bilsem de onu asla böyle elleri üzerimde, gözleri dudaklarımda, vücudumda ve gözlerimde düşünemezdim. Göbeğimi öperken, tenime doğru gülerken, çıplak bir hâlde uzanırken ve sanki yüzlerce kez bu anı yaşamışız gibi birbirimize sarılırken...

Bu ne anlama geliyor? diye düşündüm. *Her şeyin bir anlama gelmesi gerektiğini düşünmekten vazgeç!* Ama şimdi olanlar tüm gücüyle üstüme gelince, göğsüm sıkıştı. Gus'a dokunmaya ve onun bana dokunmasına bayılmıştım, öyle olacağını biliyormuş gibiydim ama *bu*... bu beklenmedik şey, daha çok bayılmış ve sevmiştim.

Başını göğsüme koydu, eli tembel hareketlerle, tüy hafifliğinde kalça kemiklerimin arasında geziniyordu. Göğüslerimin arasındaki boşluğu öptü, kaburgalarımın yanlarını, tamamıyla gevşemiş hâlde olmama rağmen içimi bir titreme sardı. "Vücudunu seviyorum," diyen sesi içimde uğuldadı.

"Ben de seninkinin hayranıyım," dedim. Dudağındaki ize dokundum. "Ve ağzının."

Gülümsedi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu, bir eli hâlâ göbek deliğimin üzerindeydi. "Senin seks zindanına gerçekten seni baştan çıkarmak için gelmedim."

Oturdum. "Benim seni baştan çıkarmadığımı nereden biliyorsun?"

Gülüşü genişledi. "Çünkü baştan çıkarmana gerek yoktu."

Kullandığı kelimeler yine aklıma geldi: *Seni çok uzun zamandır istiyordum. Hayır. Ondan önce.* Deli gibi atan kalbim, gelen ani telefon sesiyle tekrar hızlandı.

"Lanet olsun," diye homurdandı Gus, göbeğimi son kez öptü ve kanepeden kalktı. Pantolonunu yerden alıp cebinden telefonunu çıkardı.

Telefonun ekranına bakınca yüzündeki gülümseme eridi. Afallamış gibi kaşları çatıldı.

"Gus?" dedim, endişeyle sarsılmıştım.

Bana bakınca dengesi bozulmuş gibi görünüyordu. Dudaklarını sımsıkı kapattı ve tekrar telefonuna baktı. "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Buna bakmam gerek." Doğruldum ve o an ne kadar çıplak olduğumu fark ettim. "Tamam."

"Kahretsin," dedi, bu kez dişlerini sıkarak söylemişti. "Sadece birkaç dakika sürer. Senin evinde buluşalım mı?"

Dik dik baktım, içimdeki incinme hissiyle mücadele ediyordum.

Tam seksten sonra esrarengiz bir telefon konuşması yapmak için beni kapı dışarı ettiyse ne olmuştu?

Her şey yolundaydı. Öyle olmalıydı. Ben iyiydim.

Artık onu sistemimden çıkarmıştım. Zaten böyle olması gerekiyordu. Vücudumun her köşesini yavaş ve dikkatli öpücüklerle kataloglarken, onunla çıplak uzanmak planda yoktu ki zaten. Yine de ayağa kalkıp eşyalarımı toplarken midem ekşimişti.

"Tabii," dedim. "Tişörtümü bile giyemeden, Gus holü yarılamıştı.

"Alo," dediğini duydum ve beni dışarıda bırakarak yatak odasının kapısı kapandı.

Eve yürüdüğümde saat on birdi. Gus ve ben güya ızgara partisi için çıkacaktık. Pete Gus'a Sonya'nın geç saatlere kadar gelemeyeceğini söylemiş ve bizim de yemekli partinin

ilk yarısında orada olmamız en iyisiydi (kasıt yoktu) ve yemek üstüne içilen şaraplar, havai fişeklerden önce çıkacaktık. Gus bana söylediğinde ona kendi arabamla gelebileceğimi ve böylelikle onun parti sonuna kadar kalabileceğini önermiştim.

"Dalga mı geçiyorsun," demişti. "Geldiğim için kaç kere yanağımın sıkılacağından ve makas almalarından beni kurtaracağını hayal bile edemiyorsundur? O kalabalıkta, otuz dakikadan fazla yalnız kalamam."

"Ya tuvaleti kullanmak zorunda kalırsam?" diye sormuştum.

Gus omuz silkmişti. "En yakın yerden tüyer ve gerekirse seni orada bırakırım."

"Dört yüz yaşında gibi değil misin?" diye yanıtladım. "Yanaktan makas alma ve yanaktan makas alınması korkusu biraz eski gibi gelmiyor mu?"

"Ben dört yüz yaşında olabilirim ama onlar en azından bin sene daha benden büyükler ve bir ev dolusu kalabalıklar."

Bu konuşmanın sadece on iki saat önce yapılmış olması ve az önce olanlardan önce cereyan etmesi tuhaftı. Omurgam biraz daha ürperdi.

Onunla bir daha olamama düşüncesi langırt topları gibi vücuduma yeni bir acı gönderiyor, gözleriyle ve dudaklarıyla ve elleriyle dokunduğu her yerime ayrı ayrı vuruyordu. Bir daha onu öyle görememe düşüncesi, çıplak, savunmasız ve hiç duvarı olmadan ve kemiklerime işleyen fısıltılarını duymadan midemi dağlıyordu.

Bir kere, bu Gus'ın kuralıydı, bir kere... Ve bu yaşadığımız *bir kere*, kesinlikle sayılırdı.

Çok önemli bir telefon konuşması vardı, dedim kendi kendime. *Bir kere kuralıyla veya seninle veya herhangi bir şeyle ilgisi yok*. Ama emin olamıyordum.

Saat 11:45'te bana mesaj atıncaya kadar Gus'dan bir haber almadım. 5 dakikaya hazır mısın?

Güç bela. İleri geri yürümekten enerji kaybetmiş olsam da hâlâ olanların anısıyla titriyor ve arkasından ne gelecek düşüncesiyle endişeleniyordum. Onun öylece bırakmasını, böyle hiçbir şey olmamış gibi mesaj atmasını beklemiyordum ama belki de beklemeliydim.

İçimi çektim ve geri mesaj attım. Tabii, sonra yatak odama geçip beyaz bir elbise ve Goodwill bağış dükkânına son gittiğimde aldığım kırmızı sandaletlerimi giydim. Saçımı topladım ve kalan iki dakikamda ne kadar makyaj yapabilirsem süründüm ve tekrar saçlarımı bıraktım.

Gus birazcık ortalığı toparlamıştı. Saçları yine aynı dağınıklıktaydı ama üzerine daha az buruşuk mavi bir gömlek giymiş kollarını damarları görünecek şekilde katlamıştı. Arabaya binmeden önce sadece başını sallaması görebileceğim tek selamlama işaretiydi.

Yanına oturdum. Bu senaryoyu kafamda canlandırdığımda ne kadar tuhaf olacağını düşündüğümden çok daha fazla tuhaf hissediyordum. *Aptal tavşan, aptal tavşan, aptal tavşan*! diye tekrarlayarak kendimi azarlıyordum.

Sonra göbeğimi öpme şeklini düşündüm, çok şefkatli, çok hafif ve tatlı. Gerçekten *tek gecelik-tek sabahlık* dedikleri böyle... Böyle *gerçekçi* oluyor muydu?

Camdan dışarıya baktım ve en iyi aldırmıyormuş gibi yapan sesimle (Onda sıfır doğruluk oranı) "Her şey yolunda mı?" dedim.

"Mmm," diye yanıtladı Gus.

Yüz hatlarını okumaya çalıştım. Endişelenmem gerektiğini yeterince söylemiş gibi görünüyorlardı ama o kadardı.

Pete ve Maggie'nin sokaklarına vardığımızda, dışarısı çoktan arabalarla dolmuştu. Gus köşeye park etti ve

yandaki kapıya doğru beni yönlendirdi, sonra bahçeye uzanan patikaya girebilmek için kapıyı açtı.

Ön kapı yerine, evin arka bahçesine yöneldik.

Koro hâlinde Gus'ın adını söylediler. Bitince Pete çınladı, "Jaaanuary!" ve diğer misafirler onu takip etti. En az yirmi kadar insan, sarmaşık kaplı çardağın altındaki portatif kamp masalarının etrafına toplanmıştı. Bira şişeleri ve üzerinde kırmızı fincan resimleri, parlayan yıldızlar bulunan kâğıt örtüler ve aynı Gus'ın söylediği gibi, üzeri alimin-yum folyo servislerde yemek ve kutularca bira ile tıka basa dolu uzun bir masa vardı.

"İşte benim yakışıklı yeğenim ve onun güzel arkadaşı." Pete mangalın başında, üzerinde AŞÇIYI ÖP yazan bir önlükle köfteleri çeviriyordu. Keçeli kalemle (Mutlu yeni evliler) diye ilave edebilirdi. Maggie ise üzerinde tamamen el yazısıyla yazılmış: JEOLOJİSTİ ÖP yazan kendi beyaz önlüğünü giymişti. Misafirler, Pete ve Maggie'nin tuhaf bahçelerinin merkezindeki koyu renk parke kaplı zeminin üstüne konmuş kamp masalarının etrafına doluşmuşlardı. Misafirlerin diğer bir kısmı ise sundurmanın kenarında kocaman mavi bir havuzun içinde birbirlerine su atıyorlardı.

Gus eğilip onu elindeki spatulasıyla kucaklarken, "Umarım mayolarınızı getirmişsinizdir çocuklar!" dedi Pete. Pete sesli biçimde onu yanağından öptü ve çekildi. "Bugün su harika."

Gus'a baktım. "Gus'ın mayosu var mıdır?"

"Teknik olarak konuşursak," dedi Maggie, yeğenini yanağından öpmek için uzandı. "Hayır, yok." Sonra dönüp benim yanağımı öptü ve devam etti. "Ama biz onun için burada hep bir tane bulundururuz, küçükken tam bir balık gibiydi! Onu gençlik merkezindeki havuza götürürdük ve içine işemesin diye havuzdan çıkarabilmek için saat tutardık. Kendi başına gönüllü olarak asla çıkmayacağını biliyorduk."

"Bu hikâye tamamen uydurma," dedi Gus. "Hiç öyle bir şey olmadı."

"Yemin ederim," dedi Maggie o neşeli sesiyle. "Beş yaşından fazla değildin. Hatırlıyor musun, Gussy? Küçük bir çocukken, sen ve Rose bizim havuza haftada bir ya da iki kez gelirdiniz."

Gus'ın yüzü değişti, gözlerinin ardında bir şey, sanki Gus gözlerinin arkasına metal bir kapı kapamış gibiydi. "Hayır. Hiç çağrışım yapmadı."

Rose? Pete'in gerçek ismi Posey'di, yani küçük çiçek buketi. Rose Pete'in kız kardeşi olmalıydı, Gus'ın annesi.

"Neyse, gerçekler değişmez," diye devam etti Maggie. "Yüzmeye bayılırdın, şimdi yap ya da yapma ama mayon misafir yatak odasında duruyor." Maggie sonra beni yukarıdan aşağıya süzdü. "Sana uyacak bir şeyler bulacağımızdan eminim. Aşağı yukarı bir şey. Sen küçücük minyon bir şeysin, değil mi?"

"Bu yaza kadar hiç öyle düşünmemiştim."

Maggie kolumu okşadı ve sakince gülümsedi. "Flemenlerle yaşamanın sonucu böyle oluyor. Biz böyle sıkışık bir topluluğuz. Gel tanış. Gussy, sen de gel merhaba de."

Ve böylece Pete ve Maggie'nin bahçesine karıştık. Gus herkesi tanıyordu. Genellikle fakülteden, çiftler ve yerel üniversiteden gelen fakülte çocukları, Maggie'nin iki kız kardeşi, belli ki kibarca selam vermekten başka söyleyecek şeyleri yoktu. Darcy, Maggie'nin küçük kız kardeşi, ondan en az on santim uzun, saman sapı gibi sarı saçlı ve kocaman mavi gözlüydü. Diğer kız kardeşi Lolly ise Maggie'den en az on beş santim kısa ve küt kesilmiş gri saçlıydı. "Onda kötü bir ortanca evlat sendromu var," diye fısıldadı Maggie ve Gus'la beni etrafa serpilmiş minderlerin olduğu bahçenin başka bir köşesine götürdü. İki labrador cinsi köpek ileri geri oynuyorlar ve çocukların onlara fırlattığı minderleri yakalamaya çalışıyorlardı.

"Eminim sizi de aralarına alırlar," dedi Maggie, oynanan oyunu işaret etti.

Gus'ın gülümsemesi dişlerini gösterecek kadar genişti ve bu nadir olan bir şeydi, Maggie'ye döndü. "Bir içecekle başlasak iyi olur, sanırım."

Maggie nazikçe onun kolunu okşadı. "Ah, sen Pete'in vaftiz oğlusun, tamamdır, Gussy. Gelin ikinize benim dünyaca ünlü mavi kokteyl karışımımdan ikram edeyim!"

Önden gitti, ben arkasından giderken, Gus bana tuhaf bir şekilde baktı ve içeceğin berbat bir şey olduğunun işaretini verdi ama o gergin araba yolculuğundan sonra o bakış bile bedenimi baştan ayak parmaklarıma kadar ısıtmaya yetti. "Dünyaca *ünsüz*," diye fısıldadı.

"Hey, bu yürüdüğümüz patika ne çeşit bir taştan yapılmış biliyor musun?" diye fısıldadım.

Gus inanmaz gözlerle baktı. "Bilmen için söylüyorum, o soruyu sorman, asla affetmeyeceğim bir şey."

Patikanın üzerindeki yemyeşil bir kuytuda durduk, o minder oyuncularından uzak ve sundurmadan görünmeyecek bir yerdeydik.

"Gus," dedim. "Her şey yolunda mı?"

Bir an derin bir ifadeyle baktı. Gözlerini kırpıştırdı ve ifadesi kayboldu, yerine dikkatle oturtulmuş bir umursamaz ifade geldi. "Ya, bir şey yok."

"Ama bir şey var," dedim.

Gus başını salladı. "Yo. Bir şey yok, mavi kokteyl dışında ve ondan çok var. Sen de dene."

Sundurmaya yöneldi, ardından takip ettim. Oraya vardığımızda Maggie, bizim için iki tane ağzına kadar dolu fincan hazırlamıştı. Bir yudum aldım ve öksürmemek için elimden geleni yaptım. "Bunun içinde ne var?"

"Votka," dedi Maggie neşeyle, içkinin içindekileri parmaklarıyla sayıyordu. "Hindistan cevizli rom. Mavi Kuraçao. Tekila. Ananas suyu. Ve normal rom. Sevdin mi?"

"Harika," dedim. Kapağı açık kalmış aseton gibi kokuyordu.

"Gussy?" diye sordu.

"Olağanüstü," diye yanıtladı.

"Geçen yılkinden daha iyi, değil mi?" dedi Pete, mangalı bırakıp yanımıza gelmişti.

"Arabanın üstüne dökülse boyasını sıyıracak kadar en azından," dedi Gus.

Pete, kahkahasını bastırdı ve Gus'ın koluna vurdu. "Duydun mu, Mags? Sana bunun jeti çalıştıracak güçte olduğunu söylemiştim."

Maggie gülümsedi, takılmalarından rahatsız olmamıştı. Işık Gus'ın gizli gamzesine yansıdı ve gözlerini altın amber rengine döndürdü. Gözleri bana döndü ve hafif gülümsemesi yayıldı. Başka bir kişi gibi görünmüyordu. Daha rahat, daha kendinden emin, bunca zaman bu hâlinin sadece gölgesini gördüğüm kişiydi.

Bir süre orada dikildik, gizli, kutsal ve Gus'ın evinde yaşadıklarımızdan çok daha özel bir şeyin üstüne gelmiş gibi hissediyordum. Sanki Gus, hayranlıkla baktığım ve iç dekorasyonu hayallerimi süsleyen evin perdelerini yüzüme kapatmış gibiydi, daha da fenası küçümsemiştim.

Gus'ı böyle, onu daima seveceklerini bildiği insanlarla birlikte görmeyi sevmiştim.

Onunla etrafımızdaki dünya yanıyormuşçasına seks yapmıştık ama bir daha Gus'ı öpersem, bu versiyonunu öpmek isterdim. Dünyanın yükünün altında kalmış ve bir yere yaslanma zorundaymış gibi hissetmeyen Gus'ı.

"... belki ağustosun ilk hafta sonu?" diyordu Pete.

O, Maggie ve Gus hepsi bana bakıyorlardı, duyamadığım bir soruyu yanıtlamamı bekliyorlardı.

"Bana uyar," dedi Gus. "January?" Hâlâ gevşemiş görünüyordu, mutluydu. Seçeneklerimi taradım: Ne olduğunu

anlamadığım ve fikir sahibi olmadığım bir şeyi kabul etmek, dinlemediğimi kabul etmek veya belli etmeden birkaç soru (muhtemelen rezil olacağım sorular) sorup bilgilenmek.

"Ne... ne zaman?" dedim, doğru seçeneği seçmiş olmayı umarak. Ve sorduğum soru mantıklıydı.

"Hafta arası gecelerinde, genellikle yedide oluyor ama hafta sonu deyince, ne zaman istersek olur. Geceleri daha iyi olabilir, burası bir göl kıyısı kasabası, ne de olsa, bütün insanlar okuyabilir ama bunu göbeklerinin üstünde kuma yatıp yapıyorlar."

"Bence çok ilginç olabilir," dedi Maggie, yumuşak bir şekilde alkışladı. "İkiniz, dışarıdan çok farklı görünüyorsunuz ama sanırım iç dinamikleriniz çok benziyor. Labrodorit taşı gibi..."

"Çok yaşa," dedi Gus.

"Hayır, Gussy, hapşırmadım," dedi Maggie umutla. "Labrodorit bir taş çeşididir... çok güzeldir..."

"Gerçekten öyledir," diye onayladı Pete. "Sanki dış uzaydan gelmiş gibi. Bir bilim kurgu filmi yapacak olsaydım, bütün dünyayı labradoritten yapardım."

"Demişken," dedi Gus. Gözleri bana döndü ve konuşmayı taşlardan başka bir yere döndürmenin bir yolunu bulduğunu anladım. "Jodie Foster'ın *Temas* filmini görmüş müydünüz? Yarasa boku gibi lanet bir filmdi."

"Everett," dedi Pete. "Doğru konuş!"

Maggie elinin arkasından güldü. Tırnakları kreme yakın bir beyaz ojeyle boyanmıştı, üsünde açık mavi yıldızlar vardı. Bugün, Pete'inkiler koyu kırmızıydı. Maggie'nin bir manikür takıntısı olup olmadığını merak ettim, yıllar içerisinde eşinden bir parça huy ona geçmiş olmalıydı. Çok beğendiğim bir durumdur, beraber yaşayan iki insanın tek bir kişi gibi büyümesi ve gelişmesi. Veya en azından çok gelişmiş iki parçanın aynı kökte bağlanmış olması.

"Olaya gelince," dedi Pete, bana döndü. "Belki yedi uygundur, böylece kimsenin kumsaldaki zamanını bölmeyiz."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Zahmet olmazsa bana detayları e-posta atar mısınız? Eve gidince programıma bakarım."

"Detaylardan anlamam.Tek bilmeniz gereken saat kaçta geleceğiniz! Maggie ve ben bazı güzel sorularla geliriz," dedi Pete.

Tereddüt ettiğim gözümden okunuyor olmalıydı ki Gus hafifçe eğildi. "Sana e-posta atarım."

"Gus Everett, senin birine e-posta attığına dair kanıt, mayon olduğuna dair kanıttan bile daha azdır," dedim.

Omzunu silkti, kaşları yukarı kalkmıştı.

"Yalnız olmadığıma memnun oldum," dedi Pete. "Gönderdiğin adres, Gus'ın sessizliği karşısında sana bir şeyler mi demek istiyor diye merak etmeden önce bir sürü yanıt alınmamış köpek videosu gönderirsin."

Gus kolunu Pete'in boynuna attı. "Sana söylemiştim. E-postalarıma bakmıyorum. İstendiğinde atamayacağım anlamına gelmiyor. Şahsen. İyi bir nedeni varsa."

"Köpek videoları da diğerleri kadar iyi bir nedendir," dedi Maggie, eğleniyor gibiydi.

"Köpekleriniz etrafta koşuşturuyor diye, niçin öyle bir şeye ihtiyacımız olsun ki," diye sordu Gus.

"Labradorlardan bahsediyoruz," dedi Maggie. "Labradorit ile ilgili söylediklerim..."

Gus bana baktı, sırıtıyordu. Durumdan anlaşıldığına göre Gus haklıydı. Biz, bedeli ne olursa olsun, taş konusundan kaçınmalıydık. Konuşmaların takibini kaçırdım. Maggie bir taştan diğerine geçiyor, onunla ilgili ilginç açıklamalar yapıyor, o açıklamalar aklına başka açıklamalar getiriyordu. Bir süre sonra Pete'in (Maggie'ye hayran) bakışları bile parlaklığını kaybetti.

"Ah, iyi," dedi, belli etmeden, sanki birisi evin yanından gelmiş gibi. "Misafirleri karşılayayım."

"Sen de merhaba demek istersen," dedi Gus Maggie'ye, "biz seni tutmayalım!"

Maggie abartılı bir şekilde şoka girmiş gibi yaptı. "Asla!" diye bağırdı Gus'ı kolundan tutmuştu. "Teyzen dönek olabilir ama benim için hiç kimse senden daha önemli değil, Gussy! Labradorlar bile... ama sakın bunu onlara söyleme."

Gus'a eğilip fısıldadım. "Hatta *labradorit* bile." Yüzü bana döndü ve gülümsedi. O kadar yakındı ki yüzü bulanık göründü, mavi kokteylin kokusu ve dudaklarındaki mavilik, kanımı zıplayan taşlar gibi yakıp geçti.

"Yani labradorlar ile ilgili haklıyım." Masadaki adam Maggie'ye takıldı.

"Aa, aptal olma, Gilbert," dedi Pete, yeni gelenlerle ve elinde güzel bir buket çiçekle geri döndü. "Labradorlara bağlısın."

Gus bana baktı ve gülümsemesi düşünceli ifadesinde kayboldu. Onun kendi içine dönmesini izledim ve aniden her şeyi göze alarak, onu yakalayıp aynı yerde kalmasını sağlamak istedim.

Gözleri bana döndü. "Bu mavi kokteylin bir kısmını vücudumdan atmalıyım. Sen kendin idare edebilir misin?"

"Tabii," dedim. "Gerçekten içeri girip bebeklik fotoğraflarını saklamayacaksan. O durumda, burada kendi başıma idare edemem."

"Onu yapmayacağım."

"Emin misin?" diye üsteledim, onu gülümsetmeye, Mutlu-Emniyetli-Gus'ı tekrar yüzeye çıkarmaya çalışıyordum. "Çünkü Pete bana söyler. Onları saklayamazsın."

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, gözleri parladı. "Beni tuvalete kadar takip etmek istiyorsan, emin ol, o senin ayrıcalığın olur."

Midem ağzıma geldi. "Tamam."

"Tamam?" dedi.

Halihazırda, keskin bakışları altında bedenimin harareti yükseliyordu. "Gus," dedim. "Seninle tuvalete gelmemi mi istiyorsun?"

Güldü, kıpırdamadı. Gözleri beni aşağıdan yukarıya süzdü, sonra Pete'e kaydı. Tekrar bana baktığında, gülümsemesi düşmüş, gözünün parlaklığı sönmüştü. "Önemi yok," dedi. "Hemen dönerim."

Koluma nazikçe dokundu, sonra döndü ve içeri gitti, beni uzun zamandır hissetmediğim biçimde incinmiş bıraktı. Hiç olmazsa o gece, kitap kulübünde çantamdan şarap içiyordum. Maalesef, aynı rotayı tekrar takip etmek zorundaydım, olanların anısını gizlemeye çalışmalıydım.

Gus beni reddetmişti. Beni kitaplığa dayayıp bana sahip olduktan saatler sonra beni geri çevirmişti.

Gus'la bir şeylere başlamadan önce olacakları ve olmayacakları tarttığım zaman beynimin uydurduğu en kötü senaryodan da kötü bir durumdu şu yaşadığım.

Neden beni uzun zamandır arzu ettiğini söylemişti ki? O anda kulağa çok seksi gelmişti ama şimdi sonunda bağladığı bir şeyin, gevşek ucuymuşum gibi hissettirdi. Benim ezeli aptal kusurum tekrar ortaya çıkmıştı.

Birkaç dakika camlı kapıların yanında bekledim, elimdeki içeceğe sakladığım yüzüm yanıyordu. Gus'tan gelen mesajla telefonum titrediğinde yerimden zıpladım. Kalbim hızla atmaya başladı, mesajı açınca berbat bir şekilde atması yavaşladı. Mesajda bir şey yoktu. Organizasyon, Pete'in Kitaplarında, 2 Ağustos'ta, Akşam 7'de.

Maggie'nin dediklerini düşündüm. Gus'la benim dışarıdan göründüğü kadarıyla ne kadar farklı olduğunu ve "bunun" ilginç olacağını söylediği zamanı anımsadım. Onunla beraber katılacağım bir kitap organizasyonunu kabul ettiğimi anladım.

Aptal tavşan, aptal tavşan, aptal tavşan. Gus'la sürekli yan yana olarak bir ay geçirmiştim. Eğer bir ay, hiçbir şey yapmadan sadece plaj voleybolu oynasaydım, yine gelgit dalgaları üstümdekileri suya sürüklerken, ağlayan kişi ben olurdum.

Ama yok, doğru değil. Sadece yalnızlık değildi, burada beni etkileyen romantizme olan eğilimimdi.

Gus'ı tanıyordum. Hayatının bulaşık bir hâlde olduğunu biliyordum. Duvarlarının çok kalın olduğunu, o duvarlarda çentik açmanın yıllar süreceğini ve dünyaya olan güvensizliğinin çok derine uzandığını da biliyordum. Sırf kendim olarak onu düzeltecek büyülü kişi olmadığımı biliyordum.

İş buraya gelince, Gus Everett'in kim olduğunu biliyordum ve bu bir şeyi değiştirmiyordu. Çünkü yağmurda dans etmeyi asla öğrenmese bile, istediğim Gus'tı. Sadece Gus. Kesinlikle Gus.

Kendimi kalp kırıklığına hazırlamalıydım ve olacakların beni vurmasını beklerken kendimi sağlam tutabilmek için yapabileceğim bir şey olduğundan şüpheliydim.

22

Gezi

"Aa, haydi Gussy. Gir içine!" Maggie havuzun kenarına su attı ama Gus kenara çekildi, başını sallayarak gülümsedi.

"Ne, permaların bozulur diye mi korkuyorsun?" Pete mangalın yanından takıldı.

"Ve böylece saçında perma var mı anlarız," diye ekledim. Gözleri bana dönünce, içimi bir heyecan sarmasının arkasından Maggie'nin bana ödünç verdiği gevşek mayonun içinde, su doldurulmuş buzlu şekerin tuvalet kağıdına sarılmış hâli gibi göründüğümü fark ederek uğradığım hayal kırıklığı takip etti.

"Belki bir kere girersem, kimse saati kurmaz ve bana tuvalete girmemi hatırlatmaz diye korkuyorumdur," dedi Gus.

Havuzun uç kısmında, incecik küçük bir oğlan ve tombul küçük bir kız, birbirlerine top atıyorlardı ve su sıçratmaları bizi ıslatıyordu. Gus bana baktı. "Ve bir de bu var."

"Ne?" dedim. "Eğlence mi? Bulaşıcı diye mi korkuyorsun?"

"Hayır, korkarım havuz tamamen çiş dolu. İkiniz içinde yüzmekten hoşlanıyorsunuz." Gus dönüp içeri girdi ve

ben de her dakika oraya bakmamaya, çıkacak mı diye beklememeye çalıştım.

Maggie kum topu buldu ve ileri geri atmaya başladık. Sonunda saat dört oldu. Sonya saat beşte geleceğinden üstümü değişmek için izin istedim. Maggie de çıktı ve havuzun kenarındaki betona bıraktığımız sarı havlulardan aldı.

Ben elinden almadan önce birini omuzlarıma bıraktı ve beni içeriye yönlendirdi. Sanki göz kırpıyormuş gibi görünen şirin bir gülümsemeyle, "Yukarıdaki yatak odasını kullanabilirsin," dedi.

"Ah," dedim rahatsız bir şekilde. "Tamam." Eşyalarımı aldım ve yukarı çıktım.

Ahşaptan yapılma merdiven basamakları ses çıkarıyordu ve dardı. Daha yukarıya varmadan arada kendi kendine dönüyordu. Banyo en sondaydı. Pembe fayanslar abartılı ve çok çirkin olsalar da burada şirin görünüyorlardı. Holün bir yanında iki kapı, diğer yanında bir kapı olmak üzere üç kapı vardı ve hepsi kapalıydı.

Artık gitme zamanıydı. Gus'ı buluncaya kadar bu kapıları çalmak zorundaydım. Utanmış veya incinmiş görünmemeye çalışmalıydım. Kolay olmayacaktı.

Onunla ilk gerçek konuşmanda, Gus, kendisinden bir şey bekleyeceğin bir tip olmadığını açıkça belirtmişti, January. Öyle bir cins ki sen bile onu romantize edemezsin.

Banyoda kurulanıp giyindim, sonra çıkıp ilk kapıyı tıkladım. Yanıt yoktu, holün karşısındakine geçtim.

Mırıltı gibi, "Ha?" sesi geldi ve kapı açılsın diye yavaşça ittim.

Gus, bacakları uzanmış ve başı duvara dayalı biçimde köşedeki ikiz yataktaydı. Sağında, perdeler yarı açık, dışarının aydınlığını şerit şerit içeri yansıtıyordu. "Gitme zamanı mı?" diye sordu, başının arkasını kaşıyordu.

Odaya, birbiri ile uyumsuz mobilyalara, hiç bitki olmayışına baktım. Yatağın kenarındaki sehpada futbol topuna benzer bir lamba vardı ve yatağın ayak ucunun karşısında, içi kitap dolu Amerikan baskıları, yabancı baskılar ve Gus'ın kitapları olan küçük mavi bir kitaplık vardı. "Buraya kendi ölümlülüğüne kafa yormaya mı geldin?" diye sordum, çenemle kitaplığı işaret ediyordum.

"Sadece başım ağrıyor," dedi. Yatağa onun yanına oturmaya gittim ama ben daha varamadan o kalktı. "En iyisi gidip bay bay diyeyim. Sen de öyle, tabii Pete'in seni kara listesine almasını istemiyorsan." Sonra odadan çıktı ve ben yalnız kaldım. Kitaplığa yaklaştım. Dört fotoğraf çerçevesi en üst rafa konmuştu. Koyu renk gözlü bir bebek kabarık yapma bulutların arasında duruyordu. Diğeri Pete ve Maggie, en az otuz yaş genç, kafalarında güneş gözlükleri, aralarındaki sandaletli küçük bir erkek çocuğu ile poz vermişlerdi. Çocuğun kafasının üzerinde, bir Sindirella kalesinin silueti seçilebiliyordu.

Üçüncü fotoğraf daha da eskiydi, koyu kıvırcık saçlı ve tek gamzeli gülümseyen bir küçük kızın hafif sararmış bir portresiydi. Dördüncü bir spor takımının fotoğrafıydı, küçük kızlar ve erkekler lila renkli jarse kumaşlarının içinde, daha zayıf ve daha genç bir Pete'in yanında sıralanmışlardı. Pete'in boynunda düdüğü, gözlerine düşen bir de şapkası vardı. Gus'ı zayıf ve dağınık, bir yana yatmış çekingen gülüşüyle hemen buldum.

Aşağıdan sesler geldi. "...kalamayacağınızdan emin misin?" diyordu Pete.

Fotoğrafı yerine koydum ve odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

Eve giderken bir süre sustuk, sonunda Gus konuştu. "Eğlendin mi?"

"Pete ve Maggie harikalar," dedim yorumsuz bir tonla.

Gus başıyla onayladı. "Öyleler."

"Tamam," dedim, konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim.

Sert bakışları bana döndü, biraz yumuşadı ama tekrar dudaklarını sıktı ve bir daha benim tarafıma bakmadı.

Camdan, yanımdan geçen sıralanmış binalara baktım. Genel olarak iş yerleri kapanmıştı ama biz Pete'deyken geçit töreni olmuştu, seyyar satıcılar hâlâ yolun iki yanında duruyordu. Kırmızı, beyaz ve mavi giyinmiş aileler, ellerinde Amerikan bayrakları, bir yandan patlamış mısır yiyorlardı.

Aklımda bir sürü soru vardı ama hepsi bulanık ve sorulamaz tarzdaydı. Benim kendi hikâyemde, aptal bir iletişimsizliğin iyi bir şeyin raydan çıkmasına izin vermiş bir roman kahramanı olmak istemiyordum. Ama gerçek hayatımda, bunu göze alacağımı ve Gus için her şeyi ortaya sererek, ta ki ortaya çıkıp beni, benim onu istediğim kadar istemediğini kabul etmesine kadar onurumu korurdum.

Bir kereden fazla, diye düşündüm çaresizce. *Gerçek olan bir şey, biraz şekilsiz bir şey olsa da.*

Evlerimizin önündeki park yerlerine vardığımızda (yaya trafiği yüzünden, düşündüğümüzden daha geç) Gus, "Yarınla ilgili bana haber verirsin," dedi.

"Yarın?" dedim.

"New Eden gezisi." Arabanın kilidini açtı. "Eğer hâlâ gitmek istiyorsan, haber verirsin."

Hepsi bu kadar mıydı? Şimdi bana karşı tamamen ilgisizdi, hatta araştırmasına bile eşlik edemeyecek miydim?

Arabadan indi. Bu kadardı. Akşam beş ve biz ayrı ayrı evlerimize dönüyorduk. 4 Temmuz günü, ondan ve teyzelerinden başka kimseyi tanımadığım bu yerde.

"Neden gitmeyeyim ki?" diye sordum, kızgındım. "Gitmek istediğimi söylemiştim." Gus neredeyse sundurmasının yarısına varmıştı. Döndü ve omzunu silkti.

"Gelmemi istiyor musun?" diye ısrar ettim.

"İstersen," dedi.

"Sana sorduğum bu değildi, yarın seninle beraber gelmemi istiyor musun?"

"Ben senin ne yapmak istiyorsan, onu yapmanı istiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Saat kaçta," diye bağırdım.

"Dokuz gibi," dedi. "Bütün gün sürebilir."

"İyi. Görüşürüz."

Evime girdim ve öfkeyle volta atmaya başladım. Bu beni rahatlatmayınca, bilgisayarımın başına oturdum ve gece çökünceye kadar öfkeyle yazdım. Bir kötü kelime daha bulamayınca, verandaya çıktım ve havai fişeklerin, kayan yıldızlar gibi pırıltılar hâlinde gölün üzerine düşmesini izledim. Gus'ın tarafına bakmamaya çalışıyordum, ancak mutfağından yansıyan bilgisayarının ışığı ara ara gözümü alıyordu.

Gece yarısı Gus hâlâ yazarken, Shadi'nin mesajı geldi: İşte bu. Âşığım. Parçala beni.

Aynen.

Evi sarsan fırtına sesiyle uyandım ve yataktan çıktım. Saat sekizdi, ama oda fırtına bulutları nedeniyle hâlâ karanlıktı.

Titreyerek, tuvalet masasının sandalyesinde duran sabahlığımı çektim ve mutfağa sıcak su koymaya gittim. Şimşek çakmalarının ışıkları çalkalanan gölün üzerine düşüyordu, evin kapılarına kamera flaşları gibi yansıyordu. Öylece seyrettim. Bu kadar geniş bir su tabakasında olagelen bir fırtına hiç görmemiştim, en azından filmler dışında. Gus'ın planları etkilenecek mi diye merak ettim.

Belki etkilese, daha iyiydi. Eğer beni bu şekilde uzak tutacaksa... Arayıp, kitapçı dükkânında olacak organizasyonu

iptal ederim ve bir daha birbirimizi görmeyiz. Böylece o da hiç kimseyle düzenli çıkmama alışkanlığına geri döner, ben Ohio'ya giderim ve sigortacı bir adamla (ne demekse) evlenirim.

Arkamda çaydanlık öttü.

Kendime kahve yapıp çalışmaya oturdum ve yine kelimeler hızla döküldü. Kırk bin kelimeye ulaşmıştım. Yazdığım ailenin dünyası yıkılıyordu. Eleanor'un babasının ikinci ailesi, sirke gelip boy göstermişlerdi. Annesi misafirlerle sert bir tartışmaya girmiş, her zamankinden daha gergindi. Eleanor, Tulsa'lı çocukla yatmış ve kendi çadırına gizlice dönerken yakalanacakken teknik eleman, Nick görmüş ve kızı korumuştu.

Palyaçolar. Ormanda yaşadıkları hassas anlar ve bu nedenle girdikleri kavga nedeniyle, neredeyse dışlanacaklardı. Biri kasabanın barına gitmek için çıkmış ve nezarete atılarak günü sonlandırmıştı.

Olayları nasıl bir araya getiririm bilmiyordum ama daha da kötü bir hâle gelmek zorundaydı. O sırada saat dokuz on beşti ve Gus'tan henüz bir haber almamıştım. Gidip dağınık yatağıma oturdum, onun çalışma odasını gören pencereye bakmaya başladım. Camdan abajurun ışığının sarı ışığını görebiliyordum.

Mesaj attım. Bu hava araştırmayı etkiler mi?

Muhtemelen pek rahat bir gezi olmayacak, dedi. Ama ben yine de gidiyorum.

Ve ben hâlâ davetli miyim? diye sordum.

Tabii. Bir dakika sonra yazdı. Doğa yürüyüşü için botun var mı?

Kesinlikle hayır, dedim.

Kaç numara giyiyorsun?

Otuz yedi buçuk neden? Ayak numaralarımızın aynı ölçüde olduğunu mu düşünüyorsun?

Pete'den alabilirim, dedi. Eğer hâlâ gelmek istiyorsan.

Yok artık, beni bu işten dışlamaya mı çalışıyorsun? diye yazdım.

Cevap yazması normal zamandan daha uzun sürdü ve bekleme süreci beni hasta etmeye başladı. Zamanı üstümü giyinerek harcadım. Sonunda şöyle yanıt verdi: Hayır, sadece kendini mecbur hissetmeni istemiyorum.

Ne yapacağımı bilemedim. Tekrar yazdı: Elbette gelmeni istiyorum, sen de istiyorsan.

Elbette diye bir şey yok, diye yanıtladım, kızgın ama rahatlamıştım. O kadar açık belirtmemişsin diye.

Şimdi açık mı? diye sordu.

DAHA açık.

Gelmeni istiyorum, dedi.

Öyleyse git ve o ayakkabıları al.

Bilgisayarını al istersen, diye yanıtladı. Orada bir süre kalabilirim.

Yirmi dakika sonra Gus kaldırımın yanından kornaya bastı ve ben yağmurluğumu alarak fırtınanın içine doğru koştum. Ben varmadan eğilip kapıyı açtı, girip hızla kapadım ve kapüşonumu indirdim. Araba sıcaktı, camlar buğuluydu ve arka koltuk, el fenerleri, büyük bir sırt çantası, suya dayanıklı daha küçüğü ve kırmızı bağcıklı bir çift çamurlu doğa yürüyüş botu ile doluydu.

"Otuz sekiz numara, olur mu?" diye sordu Gus.

Ona baktığımda, neredeyse irkildi ama o kadar belirsiz bir hareketti ki uydurmuş olabilirdim. "Şanslısın, lazım olur diye kalın çoraplar getirmiştim." Cebimden çorap topunu çıkardım ve ona attım. Yakaladı ve elinde çevirdi.

"Peki, botlar küçük olsaydı ne yapacaktın?"

"Parmaklarımı kesecektim," dedim düz bir sesle.

Sonunda güldü, kalın koyu renk kirpiklerinin altından bana baktı. Saçları her zamanki gibi dağınık bir şekilde arkaya atılmıştı ve yüzünde, ben arabaya atladığımda

sıçrattığım bir iki yağmur damlası vardı. Yutkunurken, yanağındaki gamze belirdi, hemen yok oldu.

O gamzenin beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum. Bir küçük havuç, aptal tavşan beynimin içgüdüsel bağırmasını etkilememeliydi. *KOŞ.*

"Hazır mısın?" dedi Gus.

Başımla onayladım. Yoluna bakarak arabayı evlerimizden uzaklaştırdı. Yağmur, silecekleri camın üstünde gıcırdatacak kadar hafiflemişti, kitaplarımızdan, yağmurdan ve mavi kokteylden konuşarak rahat bir ritim de gitmeye başladık. Son mevzuyu hızla geçtik, belli ki ikimiz de dün olanlardan bahsetmek istemiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum bir saat sonra, ana yoldan çıkınca, internet üzerinden yaptığım araştırmaya göre, New Eden en az bir saat daha sürecek bir mesafedeydi.

"Cinayet noktası değil," diye belirtti.

"Bu bir sürpriz mi?"

"Eğer olmasını istersen. Ama hayal kırıklığı yaratacak bir şey de olabilir."

"Dünyanın en büyük ip yumağı mı?" diye tahminde bulundum.

Kıstığı gözlerini benden yana çevirdi. "O seni hayal kırıklığına uğratır mı?"

"Hayır," dedim. Kalbim haince atıyordu. "Ama uğratır diye düşünebilirsin sandım."

"Bazı olağanüstü durumlar vardır, hiçbir insan ağlamadan yüzleşemez, January. Koca bir ip yumağı, onlardan biridir."

"Tamam, bana anlatabilirsin," dedim.

"Benzin alacağız."

Ona baktım. "Tamam, bu hayal kırıklığı yarattı."

"Aynı hayatın kendisi gibi."

"Yine başlama," dedim.

Gus, Arkadia'nın yanından tekrar ana yoldan çıkıncaya kadar bir altmış dakika daha geçmişti. İki yanı ormanla çevrili bir yolda on beş dakika daha gittikten sonra çamurlu bir tepecikte durdu ve bilgisayarımı suya dayanıklı kuru çantanın içine koymamı söyledi.

"İşte burası kesinlikle cinayet noktası," dedim arabadan çıkarken. "Buradan söyleyebileceğim kadarıyla sağımızda üstünde ağaçlar olan dik bir set dışında bir şey yok."

"Orası büyük ihtimalle birine ait," dedi Gus. Arabanın içine eğildi. "Ama benim değil. Şimdi botları giy. Bundan sonrasını yürüyeceğiz."

Gus büyük sırt çantasını ve el fenerini aldı, kalın çorapların üzerine bana uzattığı botları giydikten sonra diğer kalan çantayı almayı bana bıraktı. "Buradan," dedi ve ormana uzanan yokuşu tırmanmaya başladı. Üç kez çamurda kayar gibi olduktan sonra dönüp elini uzattı ve beni tekrar ilerlediğimiz patikaya soktu. Her ne kadar bir işaret veya oradan başladığına dair görünür bir neden yoksa da en azından bir yere giden bir patika gibi görünüyordu.

Ormanda ayak seslerimizden ve nefes alıp vermelerimizden ve yapraklarda akan yağmur damlalarının sesi dışında, başka hiç ses yoktu. Kapüşonumu kapatmıştım ama burada, yağmur daha çok sise dönüşmüştü. Gölün mavi ve griliğine, güneşin altın sarı ışıklarının suya ve ağaçların tepelerine vurmasına alışmıştım. Ama burada, her şey çok fazla ve karanlıktı, yeşilin her tonu kendince bir gölge bulmuş gibiydi.

Bütün bir yıldır olmasa da iki gündür, en huzurlu hissettiğim yerdi. Gus ve aramdaki tuhaflık her ne idiyse, biz ormanda sessizce ilerlerken beklemedeydi. Koltuk altlarım, saçlarımın dipleri terledi, iç çamaşırlarıma doğru inince, durup ceketimi çıkardım. Gus bir şey söylemeden durdu ve kendininkini çıkardı. Gömleği omuzlarından

dolayı sıyrılınca, esmer dümdüz karnından kısa bir çizgi görmüştüm. Gömleğini indirirken, gözümü kaçırdım.

Sırt çantalarımızı sırtlanıp tekrar yürümeye başladık. Bacak kaslarım yanıyordu. Ter ve yağmurdan üstümdeki tişört ve kot pantolonum tenime yapışmıştı. Bir süre sonra yağmur tekrar başladı ve derin olmayan bir mağaramsı şeyin altında birkaç dakika sağanağın durmasını bekledik. Gökyüzünün grisinden ne kadar zaman geçtiği anlaşılmıyordu ama ağaçlar biraz seyrelinceye ve New Eden'ın kömürleşmiş iskeleti görününceye kadar en azından birkaç saat ormanın içinde yürümüş olmalıydık.

"Vay anasını," diye mırıldandım, Gus'ın yanında durdum. Başını salladı. "Daha önce görmüş müydün?"

"Sadece fotoğraflarda," dedi ve duman isinin kararttığı en yakın karavana yöneldi. İkinci yangın, yıldırım çarpmasının neden olduğu ilk yangın gibi kazara olmamıştı. Polis soruştururken, her binanın benzinle ıslatıldığını anlamıştı. Kendine Peder Abe diyen peygamber, alev alan son binanın dışında ölmüş ve otoritelerin, yangını kendisinin başlattığına dair fikirler geliştirmesine neden olmuştu.

Gus yutkundu. Sağdaki karavanı gösterdiğinde sesi çatallı çıktı. "Orası çocuk yuvası. Önce onlar gitmiş."

Gitmiş, diye düşündüm.

Yanmış, diye düşündüm. Öğürmemi saklayabilmek için döndüm.

"İnsanlar çok kötü," dedi Gus arkamdan.

Midemin asitini yuttum. Gözlerim batıyordu. Burnumun arkası yanıyordu. Gus omzunun üstünden bana baktı, bakışları yumuşadı. "Çadır kurmak ister misin?"

Yaptığım mimiği görmüş olmalıydı, çünkü hemen açıklamaya başladı. "Bilgisayarlarımızı kullanabilmek için." Sırt çantasını çıkarırken, dönen koyu renk bulutlara doğru başıyla işaret etti. "Bunların hemen sakinleşeceğini sanmıyorum."

"Burada değil ama," dedim. "Bütün bunların arasına çadır kurmak bana yanlış geliyor."

Başını onaylar gibi salladı ve hareket ettik, o görüntü görme mesafemizden çıkıncaya kadar yürüdük. Kendimizi, farklı bir ormandaymış gibi kandırabilinceye kadar New Eden'da olanlardan uzağa attık. Gus çantasından çadırın borularını çıkartırken, öne doğru ona yardıma geldim. Hem soğuktan hem de burada olmaktan dolayı duyduğum tedirginlikten ellerim titriyordu. Tarikatın yanmış kalıntılarının kafamdaki anılarını bloke ederek, bütün dikkatimi çadırın parçalarını birleştirmeye verdim.

Dikkatimi ancak birkaç dakika dağıtabildim ve çadır bitti, bütün eşyalarımız; küçük not defterim ve Gus'ın cebinden çıkan kurşun kalem hariç çadırın içine yerleşti ve o alana geri döndük.

Gus, anlayamadığım bir şekilde bana baktı, sonra karavanlardan birine veya aralarında hol gibi yollar olan kontraplaklarla birbirine tutturulmuş üç karavana doğru yöneldi. Boğazımdaki düğümü yuttum ve onu takip ettim, birkaç adım sonra durdu ve bana döndü.

"Çadıra dönebilirsin," dedi kabaca. "Bunu görmek zorunda değilsin."

Boğazımdaki düğüm büyüdü. Açıkçası bunu görmek istemiyordum. Ama yine de görmek zorunda olmadığımı söylediği şeyi, kendi kendine keşfe çıkması beni rahatsız etmişti. Onun da burada bulunmaktan nefret ettiğini anlayabiliyordum. Ama buradaydı ve yüzleşebiliyordu.

İşte hep olan buydu. Hiçbir zaman olanlara başını çevirmiyordu. Belki *birilerinin* karanlığa şahit olmaya tahammül etmesi gerektiğini düşünüyordu. Veya belki kapkaranlık olan şeye uzun süre bakarsa, gözleri alışır ve içinde saklanan yanıtları görebilir sanıyordu.

Kötü şeylerin olma nedeni bu, karanlık böyle derdi. *Bütün bunların mantıklı açıklaması bu.*

Gidip de bundan saklanamazdım. Gus'ı burada yalnız bırakamazdım. Eğer o karanlığa adım atacaksa, ben de bellerimize ip bağlayıp onunla o karanlığa inecektim.

Başımı salladım ve arkasında durdum, koyu renk gözleri yüzümü inceliyordu, yağmurdan ıslanmış kirpikleri ağırlaşmış, esmer yanağına doğru kıvrılmıştı.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama tüm söyleyebildiğim, "Ben buradayım," oldu.

Söylediğim anda da kaşları çatıldı, çenesi gerildi ve boğazımdaki düğümün büyümesine yol açan o meşhur bakışıyla bana baktı.

Başını sallayarak karavana döndü ve çenesiyle işaret etti. "Peder Abe'nin yeri. Görünüşe göre meleklerden danışmanlık alıyormuş, o yüzden ayrı bir yere ihtiyaç duymuş."

Bakışlarımı Gus'tan kaçırıp isle kaplanmış karavana çevirdim. Beni hemen sersemlemiş ve huzursuz hissettirdi, sanki soluduğum hava hâlâ kül ve karbondioksitle yüklüydü.

Neden kötü şeyler olur? diye düşündüm. *Bu nasıl mantıklı olabilir?* Ama hiçbir akla yakın yanıtım yoktu. Bu feci berbat şeylerin olması için hiçbir iyi neden olamazdı ve Gus'ın hayatının da öyle olması için bir sebep yoktu. Kahretsin, R.E.M müzik grubu haklıymış: Gezegendeki herkes incinmek için sırasını bekler. Bazen o karanlık seni tükürüp atana kadar tek yapabildiğin birbirinize sıkıca tutunmaktır.

Gus yüzündeki ciddi ifadeyi değiştirdi ve yere çömeldi. Not defterini dizlerine yerleştirdi ve notlar almaya başladı, ben de gözlerim açık, ayaklarım titreyerek yanında durdum. *Ben buradayım*, dedim ona düşüncelerimde. *Buradayım ve ben de görüyorum.*

Bütün bölgeyi aynı şekilde gezdik, hayalet kadar sessizdik. Gus not defterini yağmurdan korumaya çalışıyordu çünkü tamamen sırılsıklam hâldeydik.

Bütün sahanın etrafını dolandıktan sonra tekrar Peder Abe'nin Frankensteinvari karavanına döndük, iki saattir ilk defa bana baktı. "Çok soğuk," dedi. "Çadıra dönmelisin."

Çok soğuktu, rüzgâr başlamıştı ve düşen ısı, kot pantolunumu tenimin üzerine konmuş buz paketi hâline getiriyordu. Ama hiçbir yanım, beni bu yüzden geri göndermeye çalıştığını düşünmüyordu.

"Lütfen, January," dedi Gus sessizce, söylediği *lütfen* yüzünden çözüldüm. Ne yapıyordum? Gus'a önem veriyordum ama eğer o, benim ona tutunmamı istemiyorsa, ben de bırakmalıydım.

"Tamam," dedim takırdayan dişlerimin arasından. "Çadırda beklerim."

Gus başını salladı, sonra döndü ve yorgun argın yürüdü. Yüreğim acıyarak çadıra döndüm, eğildim ve sürünerek içeri girdim. Isınmak için cenin pozisyonu aldım ve çadırın kumaşına vuran yağmur damlalarının sesini dinleyerek gözlerimi kapattım. Tüm düşüncelerin ve duyguların benden kayıp gitmesine çabaladım ama onun yerine ben uykuya geçerken iyice şişip çoğaldılar, karanlık ve duyguların köpüklü dalgaları beni dingin olmayan bir rüyaya sürükledi.

Sonra fermuarın vızırdanan sesi beni çekip çıkardı ve odaklanamayan gözlerim Gus'ı üzerinden sular akar bir hâlde çadırın kapısında gördü.

"Hey." Sesim çatallanmıştı. Islak saçımı yatıştırarak oturdum.

"Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma," dedi, içeri girerek, kapıyı arkasından fermuarladı. "Resimleri gözden geçirmek zorundaydım, harita falan çizdim." Yanıma oturdu ve yağmurluğunun fermuarını açtı, ben çadıra dönerken tekrar giymişti.

Omzumu silktim. "Önemli değil. Bütün gün sürebileceğini söylemiştin."

Bakışları çadırın tavanına yöneldi. "Öyle söyledim," dedi. "Bütün gün. Çadır havaya karşı bir önlemdi. Michigan'da çok yıllar geçirince."

Anlamış gibi başımı salladım. Anlamış olabilirim diye düşündüm.

"Her neyse. "Ayaklarıma baktı. "Eğer hazırsan, geri dönebiliriz."

Bir süre sessiz bir şekilde oturduk. "Gus," dedim, yorgundum.

"Evet?"

"Neler olduğunu bana anlatır mısın?"

Bacaklarını topladı ve avuçlarının üstüne geriye yaslandı, dikkatle bana bakıyordu. Derin bir nefes aldı. "Hangi kısmını?"

"Hepsini," dedim. "Hepsini bilmek istiyorum."

Başını salladı. "Söylemiştim. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Tamam." Boğazımdaki yumruk büyüklüğündeki düğümü yuttum. "O telefon konuşmasındaki olay neydi?"

"Olay?"

"Söylemeye zorlama beni," diye fısıldadım. Ama hâlâ kafası karışık görünüyordu. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapadım. "Naomi miydi?"

"Hayır," dedi ama *Hayır, nasıl bunu düşünürsün?* değildi. Daha çok *Hayır ama beni hâlâ arıyor.* Veya *Hayır ama başka sevdiğim biri* gibiydi.

Midem kasıldı ama kendimi gözlerimi açmaya zorladım.

Gus'ın kaşları kırışmış, yağmur damlası keskin elmacık kemiğine akıyordu. "Arkadaşım Kayla Markham."

"*Kayla?*" Sesim acınası şekilde titrekti. Gus'ın liseden beri en iyi arkadaşı, Markham, kadın mıydı?

Gus'ın yüzünden aniden durumu anlamış gibi bir ifade geçti. "Öyle değil... O benim *avukatım.* Naomi'nin de arkadaşı, bizim boşanmamızı yürütüyor."

"Ah." Küçük ve aptalca bir sesti, aynı benim hissettiğim gibi. "Sizin *ortak arkadaşınız* boşanmanızı mı yürütüyor?"

"Tuhaf olduğunu biliyorum." Saçını karıştırdı. "Yani, tamamen taraftsız. Her sene müthiş büyük doğum günü partilerimi o verir, ancak sonra bir haftalığına gittikleri Cancun'da Naomi ile çekilmiş fotoğraflarını görmek zorunda kaldım. O konuyu konuşmadık ve evet, boşanmayı o yürütüyor ve evet biraz..."

"Çok tuhaf?" dedim.

Soluğunu bıraktı. "Çok tuhaf."

Göğsümdeki baskı biraz hafifledi. Ama Kayla Markham'ın Gus için ifade ettiği şey ne olursa olsun, Gus'ın dünkü davranış biçimini değiştirmediğini düşündüm. "Eğer onunla ilgisi yoksa, neden benden kurtulmaya çalışıyorsun?" diye sordum, titrek ve kısık bir sesle.

Gus'ın gözleri koyulaştı. "January." Başını salladı. "Öyle yapmıyorum."

"Yapıyorsun," dedim. İçimden ağlamamam gerektiğini tekrarlayıp duruyordum ama nafileydi. Daha der demez, gözyaşları akmaya, sesim iyice titremeye başladı. "Dün beni görmezden geldin. Bugünü ertelemeye çalıştın. Seninle kalmak istediğim hâlde beni çadıra gönderdin ve... gelmemi istemedin. Seni dinlemem gerekirmiş."

"January, hayır." Gus sertçe yüzümün iki yanını tuttu ve gözyaşlarımla yıkanmış gözlerime baktı. "Öyle bir şey yok." Alnımı öptü. "Seninle bir alakası yok. Zerre kadar bile." Gözyaşlarımla sıvanmış sol yanağımı öptü, sağ tarafımdan akan bir başka gözyaşını dudaklarıyla yakaladı.

Beni göğsüne çekip kollarını bedenime dolarken yağmurla nemlenmiş sıcaklığı ile beni sardı, burnu ve dudakları başımın üstündeydi.

"Çok aptal hissediyorum," diye sızlandım. "Ben senin gerçekten..."

"Öyle," dedi Gus hemen ve uzaklaştı. "January, seni bugün burada istemedim çünkü çok zor olacağını biliyordum. Bütün gününü kundaklanmış bir mezarlıkta geçirmene neden olmak ve seni böyle bir şeyin içine sokmak istemedim. Hepsi bu."

Saçlarımı kulağımın arkasına itti. Hareketinin içtenliği gözyaşlarımın daha hızlı akmasına yol açtı. "Ama Pete'e de gelmemi istemedin," dedim, buruk bir ifadeyle. "Davet ettin, sonra birlikte olduk ve sen fikir değiştirdin."

Sözlerime alınmış gibi dudakları titredi. "Seni orada istedim," diye fısıldadı ve bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken başparmağıyla onu yakaladı.

"Bak," dedi, "bu boşanma saçma bir şekilde uzadı. Onun dosyayı imzalamasını bekledim, yapmadı. Bilmiyorum... bana fark etmiyordu, ben de birkaç hafta öncesine kadar peşine düşmedim. Bana onunla buluşup bir içki içersem, belgeleri imzalayacağını söyledi. Ben de Şikago'ya onu görmeye gittim ve oradan çıktığımda her şey hâlloldu sandım. Dün Markham aradı ve Naomi'nin fikir değiştirdiğini söyledi. Bazı detayları halletmek istiyormuş... yani, ortak sahip olduğumuz şeyler, birkaç pahalı bakır kap ki zaten onda ve arabalarımız. O kadar karmaşık olmamalı ama çok uzun süre ihmal ettim ve..."

Gus alnını kaşıyarak, "Sonra Markham hayatımda yeni bir şey var mı diye sordu," dedi. "Ben senden bahsettim, yaz için burada olduğunu ve kötü bir fikir olduğunu söyledi..."

"Kötü bir fikir mi?" Kendimi kötü hissediyordum. Bu pek tarafsız bir şey değil, gayet taraflıydı.

"Çünkü sen gidiyorsun," dedi Gus aceleyle. "Ve o biliyor... İş sana gelince ne kadar aptal olduğumu biliyor, okuldayken senin için nasıl deli olduğumu ve..."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Benimle konuşmazdın bile."

Güldü. "Çünkü sen benden nefret ediyordun!" diye ağzından çıkarıverdi. "Sana yakın bir yerde oturacak yer bulayım diye sınıfa geç gelirdim ve seninle yürüyebileyim diye çabucak çıkardım, haftanın her günü senden kalem isterdim. Sen geride kal diye *Üç Ahbap Çavuş* filmindeki gibi lanet kitapları elimden düşürürdüm ve sen hiç bana bakmazdın! Hatta senin kitaplarının üzerinde çalışırken, ben direkt seninle konuşurdum, sen yine bana bakmazdın. Sana ne yaptığımı hiç çözemedim. Sonra seni partide gördüm, sonunda bana bakıyordun ve... işte tam bunu söylüyorum! İş sana gelince ben bir aptalım!"

Duyduklarımı tekrar değerlendiriyor, hatırladığım her karşılaşmamızı başa sarıyor, olanları onun tanımladığı şekilde görmeye çalışıyordum. Ama hepsinde kıskançlıkla ve öfkeyle yanarak, birazcık da arzuyla ben onu seyrediyordum. Fark etmesin diye o bana bakınca kafamı çeviriyordum. Gus'ın beni o partiden önce istediğine inanabilirdim çünkü ben de ona doğru çekildiğimi hissetmiştim ama fazlası vardıysa da sayılmadı.

"Gus," dedim, "sen benim hikâyelerimi eleştirmeye bayılırdın. Ben senin için alay konusuydum."

Gus'ın yüzü değişti. Böyle şoka girmiş bir yüz ifadesi görmemiştim. "Çünkü pisliğin tekiyim!" dedi, bu bir şeyi açıklamıyordu ama devam etti. "Sınıfta sen hariç herkesin boş yere vaktimi harcadığını düşünen, yirmi üç yaşında çok seçici bir gerzektim! Sana olan hislerimin çok açık olduğunu sanıyordum ve yazım şekline. İşte bu! O zamanda ne düşündüğünü anlamıyordum ve hâlâ bir fikrim yok..."

"Pantolonunu indirmem ne anlama geliyor sence?" dedim.

Saçını geriye itti. "Sana söylemeye çalıştığım da bu, buraya geldiğin günden beri söylemeye çalıştığım şey de bu,"

dedi nefes nefese. "Böyle işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlamıyorum ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Naomi'den önce de ve ben... January, ben Jacques gibi değilim."

"Şimdi bu ne demek?" diye sordum, kızmıştım.

"Ben kızların çıkmak için çabaladığı bir erkek tipi değilim," dedi, öfkeliydi. "Hiç de olmadım. Ben sadece takılmak istedikleri, sarhoşken mesajlaştıkları veya bir doktorla falan yedi yıllık ilişkileri bittiğinde, değişiklik olsun diye beraber oldukları biriydim. İyiydi ama seninle böyle bir şeyi istemiyorum, anladın mı? Bunu yapamam."

Boğazım sıkıştı, sesim kesildi. "Öyle mi düşünüyorsun? Yani bu benim için bir kimlik krizi durumu mu?"

Bakışlarını benden yana çevirdi ve bir kereliğine gerçekten içini görebildim gibi hissettim. Tam şöyle düşünüyordu: aynı girdiğimiz bahis gibi, Gus, benim gerçek hâlimden uzaklaşmak için denediğim bir şeydi. Sanki ben ye, iç, gez felsefesini kendine göre uyarlamış, bir şey alevlendiği hızda söner diye düşünen biriydim.

"Ben senin mükemmel Fabio'n olmak isterim, January ama yapamam," diye devam etti. "Ben değilim o."

Ben Jacques değilim, demişti ve ben Jacques'ı aşağılıyor sanmıştım veya onun gibi biriyle çıktığım için beni iğneliyor zannetmiştim ama durum öyle değildi.

Gus hâlâ bir şeyleri kaçırıyor sanıyordu, başka insanların sahip olduğu özel bir şeyi, insanları *kalmaya* zorlayan şeyi ve bu benim kalbimi kırıyordu. Daha gençken, benim ona hiç bakmadığımı düşünmüş olması kalbimi yaralıyordu.

Başımı salladım. "Senin Fabio olmanı istemiyorum," dedim, sanki hayatım boyunca kurduğum tek ve en aptalca cümle bu değilmiş gibi sesim duygu yoğunluğundan boğuktu.

"Evet, istiyorsun," dedi Gus aceleyle. "Yirmi dört saattir yaptığım her şey seni incitti, January. Seni okuyabilmemi istiyorsun, yapamam. Bunu nasıl yapacağımı bilmemi istiyorsun, bilmiyorum."

"Hayır," dedim. "Sadece bana ne hissettiğini söylemeni istiyorum. Senin ne istediğini bilmek istiyorum."

"Ben bunu berbat edeceğim," dedi çaresizce.

"Belki!" diye bağırdım. "Ama sorduğum bu değildi. Bana ne istediğini söyle, Gus. Neden yapamadığını değil veya benim ne istediğimle ilgili düşüncelerini değil, bana neden onları veremediğini değil. Sadece bana ne istediğini söyle bir kere. Bütün senden istediğim bu."

"Seni istiyorum," dedi sessizce. "Seni istiyorum, her şekilde. Seni dışarılara çıkarmak, seninle çıkmak ve havuzda seninle su topu oynamak ama ben bir enkazım, January. Başka bir erkekle yaşayan bir kadınla evlilik çıkmazındayım ve sadece bitsin diye bekliyorum. İlaç kullanıyorum. Terapi görüyorum. Sigarayı tamamen bırakmaya çalışıyorum, hatta meditasyon yapmayı öğreniyorum ve bütün bunlar olurken, içinde ateş yanan bir çöp kutusu gibi yürürken, seni öyle bir şekilde istiyorum ki bunu ikimizin de kaldırabileceğini sanmıyorum. Seni incitmek istemiyorum ve seni kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hissetmek istemiyorum."

Bir an durdu. Çadırın içindeki loş ışıkta yüzü gölgeler içindeydi ama gözleri içinden yanmış gibi parlıyordu. Birkaç kez derin nefesler aldı, sonra mırıldanır gibi konuştu. "Bu seni istemiyorum anlamına gelmez, January... Seni hep istedim. Sadece aynı zamanda senin mutlu olmanı da istiyorum ve sana bunu verebilecek kişi olamamak beni korkutuyor."

Bakışlarındaki yoğunluk sakinledi, sanki içindeki bütün kıvılcımları yakmıştı ve gözlerini bu şekilde de sevdim, sıcak, ham ve sessiz. Yüzünün yanlarına dokundum ve gözlerime baktı, hâlâ zor nefes alıyordu. Göğsümü bir sıcaklık kapladı, çenesinde kıvrılan parmaklarıma kadar yayıldı.

"Öyleyse seninle mutlu olmama izin ver, Gus," dedim ve onu, çok nadir ve hassas bir şeymiş gibi yumuşak bir şekilde öptüm.

Elleri sırtıma kaydı ve beni kendine çekti.

23

GÖL

Gus beni yavaşça yere yatırdı, eli hâlâ boynumun altındaydı, parmakları saçıma dolanmıştı. Elleri tişörtümün etek ucunu tutup yukarı kaldırdığında, onu üstüme doğru çektim. Nemli atleti üstümden çıkardı ve kenara attı. Çenemi avuçlarına aldı ve beni tekrar öpmeye başladı, yavaş ve ağır. Sert, kaba ve mükemmel bir şekilde Gus. Avucu bedenimin merkezine kaydı, ıslak kotumun düğmesini açmak için tekrar yükseldi ve beni kucağına almadan önce beraberce ayakkabılarımla kotumu çıkardık.

"January," diye fısıldadı karanlıkta, büyü gibi, dua gibiydi.

Ben de ona tam ismini söylemek istedim. Augustus ismini onun bildiği hâlinden farklı bir anlamda söylemek. Ama bunun zaman alacağını biliyordum ve Gus için sabırlı olmalıydım. Ben de sadece onu öptüm, ellerimi sıcak göbeğinde gezdirerek ıslak gömleğini çıkardım ve kenardaki giysi yığınının üstüne koydum. Karanlıkta birbirimize bakarak acele etmeden, birbirimizden utanmadan öylece durduk.

Bodrumdayken, birbirimize sahip olabilmek için yarış hâlinde gibiydik. Bu farklıydı. Şimdi Gus'ı hep yapmak

istediğim gibi inceleyebilir, her sert çizgisini izleyebilir ve hafifçe gördüğüm keskin hatlarının tadını çıkarabilirdim. Elleri kalça oyuğumu ve kaburgalarımı o sessiz hayranlıkla tarıyor, sıcak bakışları ellerini takip ediyordu. Baktığı her yerim, ona yanıt olarak aydınlanıyordu. Bütün kanım yüzeye çıkmaya çalışıyor, orada itişiyor ve Gus'ın dudakları ve elleri yoğunluğunu dağıtsın diye bekliyor gibiydi.

Dudakları boynumun yanına değdi ve tekrar boğazıma doğru yükseldi, göğüslerimin arasına indi. "Mükemmel," diye mırıldandı. Parmak uçları, dudaklarının değdiği her yere tekrar dokunuyordu, bana baktı. "Mükemmelsin," dedi boğuk bir sesle ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, çok yavaş ve sıcaktı, sanki beni eritmeye çalışıyor gibiydi.

Sütyenimi çıkardı ve beni kendine çekerek yapıştırdı. Göğsünü benim göğsümün üzerinde, yanlarımdan kayan ellerini hissedince göbeğimin altından arzu kıvılcımları yükselmeye başladı. İkimiz de iliklerimize kadar ıslaktık ve birbirimize dolandığımızda dudaklarımız, tenimiz kaygandı. Parmaklarımız, dudaklarımız, dillerimiz ve kalçalarımız kayıyor, yakalıyor, dolanıyor ve çözülüyordu.

Tadı açık hava gibiydi, çam gibi, çiy ve tarçın ve kendisi gibiydi. Onun pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmak için biraz uzaklaştık. Sonra her yerimdeydi, ağzı bacaklarımın içinde gezinirken, elleri külodumu kavradı ve kalçalarımdan çekip çıkardı. Dudakları göbeğimin üstündeydi, kıvrımını kazıyor gibiydi. Sonunda dudakları beni bulduğunda inledim. Kalçalarımı kavrayıp ağzına doğru yükselttiğinde ellerim saçlarına dolandı, boynuna indi, vücudumun her zerresi ona koşuyor, her his tek bir noktada toplanıyordu.

Onu üzerime çektim ve elleri göğüslerime dolandı, bacaklarımı kalçalarına sıkıca sardım ve onun karşısında hareket etmeye başladım, titrediğini hissediyordum. "Kondom?" diye fısıldadım. Sırt çantasını almak için eğildi ve

ben ona doğru yay gibi gerilirken, çantayı karıştırdı. Folyo paketi bulup yırttı, sonra saniyeler içinde kendini içime iterken, dudakları dudaklarımda, elleri saçlarımda, tenimde ve nefesi kulaklarımdaydı. Birbirimizle sallanırken, ismi içimden dalga gibi yükseliyor, o benim adımı boynuma mırıldanıyordu. Daha derine indiğinde, bütün vücudum mutlulukla nabız gibi atmaya başladı.

Yağmur çadırın üstünden hiç durmadan akıyordu. Ben Gus olmayan, bu an olmayan her şeyi alıp bıraktım. Kendimi onda kaybettim, bir gün her şey yoluna girecek diye düşünüp kendimi ikna edeceğime, gerçeğe odaklandım, şu an, zaten öyleydi.

Yükselen zevk dalgası ikimizi de sardığında Gus'ın elleri benimkini buldu, inleyerek, sarılarak ve titreyerek birbirimize kilitlendik. Bittiğinde, Gus beni bırakmadı. Yan yana yattık, sırt çantasından çıkardığı battaniyenin altında ellerimiz kenetli, nefeslerimiz aynı ritimdeydi.

O gece iki kez daha seviştik. Bir saat veya daha sonra Pete'in yerindeki organizasyonu konuşurken, beni öpmek için kestiğinde, sonra birbirimize dolanmış hâlde çıplak uyandığımızda, o sertleşmiş, ben de ona doğru yay gibi gerilirken oldu.

Bitirdiğimizde, çantadan bir paket tortilla cipsi ve birkaç tane gofret çıkardı. Yanında sıra dansına gittiğimizde getirdiği cep şişesi vardı. Onu izlemek için dirseklerimde yükseldim, fenerleri yaktı, yansıyan ışıklar kırmızı ve altın rengindeydi. Cipsi bana uzattı. "Önlem için mi?" dedim, yiyecek ve içecekleri işaret ettim.

Gus'ın gamzesi derinleşti. Elleri kolumu ve köprücük kemiğimin altını okşadı. "İyimser olan. Şu an iyimserim." Parmakları çenemi hafifçe kaldırdı ve tekrar boynumu öpmeye başladı. Diğer elini de getirerek çenemi iki yanından sıkıca avuçladı ve beni derin derin öptü. Beni âdeta içti.

Geri çekildiğinde, parmakları saçıma dolanmıştı. Başparmağı alt dudağımın üstünde gezinirken, "Mutlu musun, January?" diye sordu.

"Çok," dedim. "Ya sen?"

Beni kendine çekti ve şakaklarımdan öptü. Sesi kulaklarımda çınladı. "Ben de çok mutluyum."

***

Sabah nemli giysilerimizi giydik, eşyalarımızı topladık ve arabaya yürüdük. Gökyüzü parlak ve berraktı. Gus radyoyu açtı ve vitesin üstünde elimi tuttu, ışık ağaçların ve ön camın içinden süzülüp üstümüzde benekler oluşturuyordu.

Pete'in evindeki Gus'ı buldum gibi hissettim. Kendimi biraz daha önceki, korkusuzca yaşayan January gibi hissediyordum. Midemi o rahatsız edici durum, kaçınılmaz olanı her an yaşayacakmış hissi var mı diye yokladım. Bulabilirdim, yeterince sıkı çabalasam bulurdum belki ama ilk defa bunu istemiyordum. Şu yaşadığım an, sonrasında ne kadar acı getirirse getirsin, her şeye değerdi ve ihtiyacım olduğunda bunu hatırlayabileceğimden emin oluncaya kadar sürekli kendime tekrarlamaya çalışıyordum.

Gus, bana bakmadan geri vitese koyduğum elimi kaldırıp dudaklarına bastırdı.

Dün gece, bütün bunlar kaybolur ve gider diye düşünmüştüm. Sabahın ilk ışıkları çadıra vurduğunda, Gus neler yaptığının ve daha da önemlisi neler söylediğinin farkına varır diye bekliyordum. Ama bunun yerine gözlerini açtığında, tebessüm etti ve beni kendine çekip yüzünü boynuma gömdü, sonra saçlarımdan öptü.

Burada arabadaydık, Gus Everett elimi tutuyor ve bırakmıyordu.

İki gün önce onun çalışma odasında olanlar, kaçınılmaz olan bir şey gibi görünüyordu, yazın başından beri biriken bir olay patlamasıydı. Ama bu... öyle bir şeydi ki hayalini bile kuramazdım. Nasıl kurulacağını bile bilemezdim. Gus, hikâyelerde okuduğum hiçbir kişiye benzemiyordu.

Eve dönerken, yol üstünde, yağlı yiyecekler sunan bir restoranda kahvaltı için durduk. Shadi'yi aramak için tuvalete gittim. Lanetli Şapka'nın (Ricky... eğer böyle giderse, onu asıl ismiyle çağırmaya başlayacaktık) iki küçük kız kardeşi annelerinin ısrarıyla, odalarını Shadi ile paylaşıyorlardı ve Shadi benimle konuşabilmek için evin yanındaki çıkmaz sokağın dibine gitmişti ve hâlâ bütün aile onu tepesindeymiş gibi fısıltıyla konuşuyordu.

"Aman Tanrım," diye tısladı.

"Yaa," dedim.

"Taaaanrııım," diye tekrarladı.

"Shad. Biliyorum."

"Vav."

"Vav ya," diye onayladım.

"Oraya gelmek için sabırsızlanıyorum sırf sana sırılsıklam âşık hâlini seyredebilmek için," dedi.

Düşüncesi bile heyecandan midemi kasıyordu. "Göreceğiz."

"Hayır," dedi Shadi son söz gibi. "Nasıl olmasın ki? Seksi Fena Gus bile o kadar dengesiz değildir, *habibi.*" Kadının biri tuvaletin kapısına vuruyordu, o yüzden o hızlı vedalaşmamızı "Seviyorum seni, bay bay," şeklinde yaptık ve ben yapışkan naylonla kaplı masaya, tabak dolusu pankeke ve Gus'a döndüm. Seksi, dağınık ve tembel gülümsemeli Gus, masanın altından yine dizimi tutup, göbeğimden kasıklarıma kadar kıvılcımlar akmasına neden oldu.

Tekrar tuvalete gitmek istedim, onu da yanıma alarak...

Kahvaltıda durmamızdan sonra yol üstündeki kasabanın kitapçısına uğradık. İlk kitabım hariç diğerlerinin

bulunmadığı bir kitapçıydı ve ellerindeki iki tane *The Revelatories* için özel bir stand kurmamışlardı. Oradan bir patikayla geçilen bir bara uğradık.

"En sevdiğin kötü yorum hangisiydi?" diye sordum.

Düşünürken kendi kendine gülümsedi, bir yandan elindeki viski ve sodasını karıştırıyordu. "Dergilerdeki mi, el okuyucularındaki mi?"

"El okuyucuları önce."

"Anladım," dedi. "Amazon'daydı. Bir yıldız: 'Kitabı sakın ısmarlamayın.'"

Başımı arkaya atarak kahkahayla güldüm. "Kazara yanlış kitabı ısmarlayanlarınkine ve sonra asıl ısmarlamak istedikleri kitaptan ne kadar farklı olduğunu söyledikleri yorumlara bayılıyorum."

Gus güldü. Masanın altından dizime dokundu. "Benim ne yapmak istediğimi açıklayan yorumları da seviyorum. Şey gibi 'Yazar Franzen gibi yazmaya çalışmış ama kendisi Franzen değil.'"

Öğürüyormuş gibi yaptım ve Gus görmemek için gözlerini kapadı. "Öyle misin peki?"

"Franzen gibi yazmaya mı çalıştım?" Güldü. "Hayır, January. Ben sadece güzel kitaplar yazmaya çalışıyorum. Salinger gibi olan."

Kahkahaya boğulurken Gus sırıtıyordu. Kadehlerimizdekileri içerken huzurlu bir sessizlik içindeydik. "Bir şey sorabilir miyim?" dedim bir süre sonra.

"Hayır," diye yanıtladı Gus, kesin bir tonda.

"Harika," dedim. "Neden beni New Eden'dan uzaklaştırmaya çalıştın? Yani demek istediğim, oraları görmemi istemediğini söylediğini biliyorum ve bunu anladım. Ama girdiğimiz bahsin konusu, dünyanın senin tanımladığın gibi bir yer olduğuna beni ikna etmekti, değil mi? Ve New Eden çok iyi bir fırsattı."

Bir süre sustu. Dağınık saçlarını karıştırdı. "Gerçekten bu bahsin o nedenle mi yapıldığına inanıyorsun?"

"Yani en azından benimle yatabilmek için bir paravan fikir olduğunu umuyorum," diye takıldım ama yüzündeki ifade ciddiydi, hatta biraz endişeliydi. Başını salladı ve pencereden dışarı baktı.

"Asla senin dünyayı benim gördüğüm gibi görmeni istemedim," dedi.

"Ama bahis..." Anlamaya çalışıyordum.

"Bahis senin fikrindi," diye hatırlattı. "Ben sadece benim yazdıklarım gibi yazmaya çalışırsan... Bilmiyorum, senin için olmadığını anlarsın diye umdum." Aceleyle ekledi. "Senin yeteneğin olmadığından değil! Sadece o, sen değilsin. Senin düşünme tarzın, öyle değil. Her zaman senin dünyayı gözlemleme biçimin... inanılmaz diye düşündüm." Yüzü hafifçe kızardı ve başını salladı. "Bunu asla kaybetmeni istemem."

Duygular boğazımı düğümledi. "Gördüğüm şeyin gerçek olmadığını bile bile mi?"

Gus'ın kaşları ve dudakları gevşedi. "Birini sevdiğin zaman," durdu. "...onların, dünyayı farklı bir yer olarak görmelerini sağlamaya çalışırsın. Bütün çirkin şeylere anlam yükleyerek, güzel şeyleri vurgulayarak. Senin yaptığın bu. Okuyucuların için. Benim için. Çok güzel şeyler yapıyorsun çünkü dünyayı seviyorsun ve belki dünya her zaman senin kitaplarındaki gibi görünmüyor ama... bence öyleymiş gibi tanımlamak, dünyayı biraz olsun değiştiriyor. Ve dünya böyle bir şeyi kaybetmeyi göze alamaz."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Buna hep hayranlık duydum. Senin yazma biçimin her zaman dünyanın daha parlak görünmesini ve insanların biraz daha cesur olmasını sağlıyor."

İçim erimişti âdeta, sanki babam öldüğünde oraya konan buz kütlesi bir nebze de olsa kırıldı ve kırıklar erimeye başlamış gibi hissettim. Çünkü gerçek, babama ilgili öğrendiğim gerçek, dünyayı daha karanlık ve tanımadığım bir yer hâline getirmişti, ancak Gus'ı parça parça keşfetmek tam tersini yapmıştı. "Veya belki yalnızca haklıyım," dedim sessizce. "Bazen insanlar düşündüklerinden daha parlak ve cesur."

Yüzünden hafif bir gülümseme geçti, sonra düşünceli bir hâl aldı. "Dünyayı aynı senin sevdiğin gibi sevdiğimi sanmıyorum. Dünyadan korktuğumu hatırlıyorum. Sonra kızdığımı. Ve sonra sadece... o konuda bu kadar güçlü hisler beslememeye karar verdiğimi anımsıyorum. Bilmiyorum. Belki bu berbat işi yaptığımda, Dave gibi insanlarla konuştuğumda, yanmış binaların arasında yürüdüğümde, içimde bir parça, bir şeyler bulabileceğimi umuyor."

"Nasıl şeyler?" diye sordum fısıldayarak.

Dirseklerini masaya koydu. "Senin yazdığın gibi bir dünya. Kanıt gibi. Göründüğü kadar kötü olmayan. Veya aslında kötü olduğundan daha iyi. Bütün... bütün rezillikleri, yabani çiçeklerle karıştırırsak, dünya daha olumlu bir yer hâline gelirmiş gibi."

Uzanıp elini tuttum, o da tutmama izin verdi, koyu renk gözleri yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. "Babamın ilişkisini ilk öğrendiğimde, ben de aynı matematiği uygulamaya çalıştım," diye itiraf ettim. "Ne kadar yalan söylediğini ve aldattığını, hâlâ nasıl iyi bir baba olduğunu? O Kadın'la ne kadar derine indiğini ve hâlâ annemi nasıl sevdiğini? Hâlâ hayatını nasıl sevdiğini? Ne kadar mutlu olmuş olduğunu anlamaya çalıştım, bizden uzaktayken bizi ne kadar özlediğini düşündüm ve kendimi kötü hissettiğim zamanlarda ise bizden ne kadar nefret etmiş olmalı ki yaptığı şeyi isteyerek yapmış olmalı? diye kendi kendime sordum. Ve hiçbir zaman yanıt alamadım."

"Bazen hâlâ yanıtlar arıyorum ve diğer zamanlarda alacağım yanıtlardan korkuyorum. Ama insanlar matematik problemleri gibi değil." Omzumu silktim. "Babamı hem özleyip hem de nefret edebiliyorum. Kitabımla ilgili endişeleniyorken ve ailemle ilgili bu parçalanmış hisleri beslerken ve yaşadığım evden bıkkın hissederken, hâlâ Michigan Gölü'ne bakabiliyor ve büyüklüğü karşısında hayranlıkla karışık bir şaşkınlık hissedebiliyorum. Geçen yazı, bir daha asla mutlu hissedemeyeceğim diye düşünerek geçirdim ve şimdi, bir yıl sonra, hâlâ kendimi hasta gibi, endişeli ve kızgın hissediyorum ama bazen çok mutluyum. Kötü şeyler hayatını ne kadar kazarsa kazsın, çukur asla çok derin olup güzel şeyleri yutacak kadar büyük olamaz. Ne kadar rezillik olursa olsun her zaman yabani çiçekler olacaktır. Her zaman Pete ve Maggie, ormanda yağmur fırtınaları ve dalgaların üstünde güneş ışıkları olacaktır."

Gus gülümsedi. "Ayrıca seks, kitaplığın üstünde ve çadırda."

"İdeal olarak," dedim. "Dünya ikinci buz çağına girip donmadıkça. Ve o durumda da en azından kötü son gelinceye kadar kar taneleri olur."

Gus yanağıma dokundu. "Kar tanelerine ihtiyacım yok." Öptü beni. "January olduğu sürece."

***

Heyyy, bebek keki. Sadece hâlâ 1 Eylül'de taslak teslimi yapacak mısın, öğrenmek istiyorum. Sandy sürekli soruyor, ben memnuniyetle senin için onunla arama barikat örerim ama senden bir şeyler alabilmek için çaresizce yırtınıyor ve ben senin kitabın konusunda sözler vermeye devam edersem... en azından sonunda gerçekten bir kitap olsun, değil mi?

Gus geceyi bende geçirdi ve telefona bakmak için ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, döndü ve hâlâ uyurken yüzünü mememin yanına gömdü, bir eli çıplak göbeğimin üstündeydi.

Benim için yepyeni bir heyecan olan Gus'ın bedeni ve Anya'nın mesajı karşısında kalbim hızla atmaya başladı. Ona henüz tamamlanmamış bir kitap yollayamazdım. Zaten beni hâlâ bırakmamış olması mucizeydi ve onu Sandy Lowe karşısında daha zor bir duruma düşürmemek için en azından darbeyi yumuşatacak bir şeyler sunmalıydım. Gus'ın altından kaydım, homurtularını duymazdan geldim ve sabahlığımı giyip mufağa yöneldim. Bir yandan Anya'ya mesaj çektim: Yapabilirim. Söz veriyorum.

Eylül 1, diye yanıtladı. Bu sefer net bir tarih veriyorum.

Kahveyle uğraşmama vakit yoktu. Cin gibi uyanıktım.

Masaya oturdum ve yazmaya başladım. Gus kalktığında çaydanlığı suyla doldurup ocağa koydu, masaya yürüdü ve dün gece oraya bıraktığı yarım kalan birasından bir yudum aldı.

Ona baktım. "Ay iğrenç bu."

Bana uzattı. "Biraz ister misin?"

Bir yudum aldım. "Düşündüğümden de kötü."

Gülümsedi. Köprücük kemiğimi okşadı ve aşağıya doğru indi, sabahlığımı iki yana açtı. Sabahlığın bağını yakaladı ve gevşetti. Sabahlığın bağı yere düşünce, belime dokundu ve beni ayağa kaldırdı.

Beni masaya döndürdü ve bacaklarımın arasına yürürken beni masanın üstüne oturttu. Açık sabahlığımı iki yanından tutup kollarımdan aşağıya indirdi ve masanın üstünde çıplak bir hâlde bıraktı. "Çalışıyorum," diye fısıldadım.

Bir bacağımı kaldırıp kendi kalçasına doladı ve yaklaştı. "Öyle mi?" Diğer eli göğsüme kapandı ve meme ucumu yakaladı. "Kazanmak istediğin bir bahsin olduğunu biliyorum. Bu bekleyebilir."

Onu kendime çektim. "Hayır. Beklemez."

***

Odaklanma sorun oluyordu. Veya Gus haricinde bir şeye odaklanmak sorundu. Gün içinde kendi evlerimizde yazmaya karar verdik, başarılı bir çözüm denilebilirdi, eğer birbirimize not yazmakla ilgili yeterince kontrolümüz olsaydı...

SENİ İSTİYORUM, yazdı bir keresinde.

YAZMAK NE ZAMAN BU KADAR SERTLEŞTİ? diye yanıtladım.

SERT, diye yazdı.

Her zaman kışkırtan taraf o olmuyordu. Çarşamba günü, olabildiğince direndikten sonra, *keşke burada olsan*, yazıp aşağı tarafımı gösteren bir ok çizdim.

Yalnız sen değilsin, diye yazdı. *2.000 kelime yaz, sonra konuşabiliriz.*

Bu da bir şeylerin yapılabilmesi için anahtar kelimemiz oldu. Hedefleri değiştirdik. İki bin kelime ve aynı odada olabilecektik. Dört bin kelime ve birbirimize dokunabilecektik.

Bu düzenlememiz, sürat koşusu yerine üç ayaklı koşuya daha çok benzemeya başladı. Çok fazla takım çalışması ve teşvik gerektiriyordu. Sonunda hâlâ kazanmaya çok kararlıydım, gerçi artık kendimi ispatlamak veya kime ispatlayacağım konusundan çok emin değildim.

Akşamları bazen dışarı çıkıyorduk. Sıklıkla yemek ısmarladığımız, şirin ve her şeyin yaldızla kaplandığı ve yere konulmuş minderlere oturduğun ve sahte papirüs kâğıdına yazılı mönüden söylediğin Tayland restoranına gidiyorduk. Ya da çok kere eve pizza ısmarladığımız pizzacıya, orası daha az şirin, plastik kırmızı oturma yerleri ve soruşturma odası gibi ışıklandırması olan bir yerdi. Kasabadaki bara, Tipsy Fish'e gittik ve Gus'ı tanıyan biri içeri girdiğinde, Gus tuttuğu elimi bırakmadan selam verdi.

Dart oynarken veya sonrasında başka oyunlarda temas hâlindeydik, görünür bir şekilde beraberdik, Gus'ın eli kalçalarıma kıvrılmış veya tişörtümün altından belimi tutmuş, parmaklarım parmaklarına dolanmış veya kemerine tutunmuş hâldeydik.

Ertesi gece Kalbimin Pizzacısı'ndan çıktığımızda, Pete'in kitapçı dükkânını önünden geçerken onu Maggie ile birlikte içeride gördük. Kafenin koltuğunda karşılıklı şarap içiyorlardı.

"Bir merhaba demeliyiz," dedi Gus ve içeri daldık.

"Yıl dönümümüz," dedi Maggie neşeyle.

"North Bear ile beraber," diye ekledi Pete. "Buraya taşındığımız gün. Yıl dönümümüz değil... Yıl dönümümüz ocağın on üçünde."

"Dalga geçiyorsun," dedim. "Benim doğum günüm."

"Gerçekten mi?" Maggie havalara uçmuş gibiydi. "Tabii ki! Yılın en güzel günü... Tanrı'nın o günü seçmesi çok mantıklı"

"Mükemmel güzel bir gün," dedi Pete, aynı fikirde olduğunu belirtti.

Maggie başını salladı. "Ve elbette bugün."

"Buraya yeni baştan taşınabilirim," dedi Pete. "Yaptığımız en iyi şey, birbirimize âşık olmamızdan sonra tabii."

"Ve labradorları evlatlık almak," diye ekledi Maggie.

"Ve kitabevimize yaptığımız daveti genişletmek, gayet işe yaramış görünüyor," diye ekledi Pete, göz kırpmıştı.

"Bize tuzak kurarak yani," dedi Gus, gülümsedi.

Bana baktı ve aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak ettim. Buraya taşınmak, Pete'in evindeki kitap kulübüne gitmek yaptığım en *iyi* şey olmayabilirdi ama iyi bir şeydi. Son birkaç yıldır olan en iyi şey.

"Bir içkilik kalın bari, Gussy," diye ısrar etti Maggie, bir yandan buzlu kahve için kullandıkları plastik kadehleri dolduruyordu.

Bir kadeh, ikiye dönüştü sonra üç ve Gus beni karşısında oturduğum koltuktan kucağına çekti. Pete ve Maggie'nin elleri kenetlendi, Gus sırtımı dalgın dalgın okşarken, gece boyunca hep beraber konuştuk ve güldük.

Gece yarısı Pete, labradorlara bakmak için eve gitme vakti geldiğini söylediğinde ve Maggie etrafı toplamaya başladığında çıktık, araba kullanmak için hafif çakırkeyif olduğumuzdan sıcak hava ve sineklere rağmen yürüdük.

Yürürken zihnim faaliyet hâlindeydi. *Ona neredeyse âşığım, ona âşık olmaya başladım. Ona âşığım. Onu seviyorum.*

Evlerimize vardığımızda, hiç oralı olmadan göle doğru giden patikaya girdik. Ne de olsa cuma günüydü ve hâlâ anlaşmamıza bağlıydık.

Giysilerimizi çıkarıp el ele koştuk, soğuk suyun değmesiyle çığlıklar atıyorduk. Bacaklarımıza, belimize ve göğsümüze değinceye kadar. Dişlerimiz takırdıyor, tenlerimiz soğuk suyun bize ileri geri vurmasıyla canlanıyordu. "Bu korkunç," dedi Gus.

"Hayalimde daha sıcaktı!" diye çığlık attım. Gus beni kendine çekti, kollarını sırtıma doladı ve beni ısıtabilmek için aşağı yukarı hareketlerle ovalamaya başladı.

Sonra derin bir şekilde öpüp fısıldadı. "Seni seviyorum." Ve sonra tekrar, elleri saçlarıma dolanmış, dudakları şakağımda, yanağı yanağımda, plastik bir torba suda gidip gelirken fısıldadı. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

"Biliyorum." Parmaklarımı sırtına gömdüm, sanki elim zamanı durduracak ve bizi orada tutacakmış gibi sıkıydı. Biz, çok soğuk göl ve içinde yüzen çöp... "Ben de seni seviyorum."

"Aklıma geldi de," dedi. "Bana âşık olmayacağına söz vermiştin."

24

KİTAP

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim. Gus ve ben ana yatak odasının yanında, merdivenlerin başında duruyorduk.

"Yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattı.

"Sen yağmurda dans etmeyi öğrenebiliyorsan..."

"Hâlâ onu yapmadım," diye sözümü kesti Gus.

"...ben de kötü şeylere yukarıdan bakabilirim," diye bitirdim.

Kapıyı açtım. Hareket edebilecek kadar sakinleşmek için derin derin nefes aldım. Kocaman bir yatak ve ona uygun turkuvaz kenarlı yan sehpalar ve mavi yeşil boncuklu abajurlar önümdeydi. Yüksek gri yatak başının üzerinde çerçevelenmiş baskı bir Gustav Klimpt asılıydı. Yatağın karşısında, orta çağ stili bir konsol duvar boyunca konmuş ve üzerinde sarı renkli masa örtüsü örtülmüş küçük bir yuvarlak masa, üzerinde bir saat ve kitaplarla, köşeye yerleştirilmişti. *Benim kitaplarımdı.*

Bunun dışında oda sıradan ve kişiliksizdi. Gus, çekmecelerden birini açtı. "Boş."

"Kendisi boşaltmış." Sesim titredi.

Gus tereddütle gülümsedi. "Bu iyi bir şey değil mi?"

İlerledim ve çekmeceleri tek tek açmaya başladım. Soldaki komodine gittim. Çekmece yoktu, sadece iki raflıydı. Üzerinde bir porselen kutu duruyordu.

Bu olmalıydı. Beklediğim şey. Bütün yaz boyunca çıkmasını beklediğim derinde duran karanlık yanıt buradaydı. Açtım.

Boştu.

"January?" Gus, yuvarlak masanın yanında, masa örtüsünü kaldırmış duruyordu. Altında, çirkin bir gri kutu, üstünde numaralar yazan klavyesiyle bana bakıyordu.

"Kasa mı?"

"Veya gerçek bir eski mikro fırın," diye espri yaptı.

Yavaşça yaklaştım. "Muhtemelen boş."

"Büyük ihtimalle," dedi Gus.

"Veya bir silah," dedim.

"Baban silah taşıyacak bir tip miydi?"

"Ohio'dayken değildi." Ohio'dayken biyografi okuyan, samimi geceler geçiren, doktor randevularında annemin elini tutan ve Akdeniz yemekleri kursuna giden bir adamdı. Kayıkla gezdirmeye götürmek için güneş doğmadan kalkıp beni uyandıran ve kayığı sürmeme izin veren bir babaydı. Bildiğim kadarıyla sekiz yaşında birine boş bir gölde yirmi dakika bir kayığın dümenini teslim etmek, o zaman için bile onun ne kadar düşüncesiz ve içgüdüsel hareket eden biri olduğunu gösteriyordu.

Ama burada her şey mümkündü, onun ikinci hayatında.

"Burada bekle," dedi Gus. İtiraz edemeden odadan çıktı. Basamaklardaki ayak seslerini dinledim ve az bir zaman sonra elinde bir şişe viskiyle döndü.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Ellerinin titremesini durdurmak için," dedi.

"Ne, kolumdan kurşunu çıkarmadan önce mi?"

Gus esprimi duyunca gözlerini devirdi ve şişeyi açtı. "Kasa kilidini kırmadan önce."

"Alkol içtiğimiz kadar yeşil sağlık sularından içsek, sonsuza kadar yaşarız."

"Alkol içtiğimiz kadar yeşil sağlık sularından içsek, tuvaletten çıkamayız ve bu da senin şu anki durumuna pek yardımcı olmaz," dedi Gus.

Şişeyi aldım ve yudumladım. Sonra halının üzerine kasanın yanına oturduk. "Onun doğum günü tarihi," diye önerdi Gus.

Uzandım ve numarayı girdim. Işıklar kırmızı oldu fakat kapak açılmadı. "Evdeyken bütün şifreler, onların yıl dönümünün tarihiydi," dedim. "Annem ve babamın. Buraya uyar mı şüpheliyim."

Gus omzunu silkti. "Eski alışkanlıklar kolay ölmez."

Hiçbir beklentim olmadan tarihi girdim, midem kasılırken kırmızı ışıklar parladı.

Aniden içimi kaplayan kıskançlık duygusuna hazırlıklı değildim. Onu bu kadar iyi tanıyor olmam haksızlıktı. Asla benim olamayacak bir parçasına, Sonya'nın sahip olması da adil değildi. Belki de kasanın şifresi onlar için önemli bir işaretti, bir yıl dönümü veya Sonya'nın doğum günü...

Her şekilde Sonya bu şifreyi biliyordu.

Bütün hepsi bir e-postaya bakıyordu ama yazıp göndermek istediğim o değildi.

Gus dirseğimi ovaladı, beni bulunduğumuz ana getirdi.

"Şimdi buna zaman ayıramam." Ayağa kalktım. "Kitabımı bitirmem lazım." *Bu hafta,* kararımı verdim.

***

Önemli olan, dedim kendi kendime, *ev kolaylıkla satılır. Kasa bir şey değil, çok önemli değil. Ev neredeyse boş. Satabilirim ve hayatıma geri dönebilirim.*

Elbette, şimdi bunu düşünürken, o durumda Gus'ın ve benim ne olacağım sorusunun yanından kaçınmak için her şeyi yapıyordum. Ben buraya bazı işleri halletmeye gelmiştim ama onun yerine her şeyi daha karmaşık hâle getirmiştim ama her nasılsa, o karmaşıklıkta, kitabım gelişiyordu. İlk kitabımdan bu yana erişemediğim bir hızda yazıyordum. Sanki hikâyem benden önce koşuyordu ve ben ona yetişebilmek için elimden geleni yapıyordum.

Yalnızca geceleri bir saat haricinde, Gus'ın evime gelmesini yasaklamıştım. Gerçek bir saat ayarlaması yapmıştık ve diğer zamanlarımı yukarıdaki, yalnızca aşağıdaki yolu gördüğüm misafir yatak odasında yazarak geçiriyordum. Gece geç saatlere kadar yazıyordum ve uyandığımda, nerede kaldıysam oradan devam ediyordum.

Bol eşofmanlar giyiyordum ve bu kitabı bitirirsem onlara güzel bir isim bulmak için kendime söz veriyordum. Sanki (olmayan) gardrobuma yatırım yapmış gibi Tanrı'yla pazarlık ediyordum.

Yıkanmıyordum, azıcık yiyordum, soda ve kahve dışında sert bir şey içmiyordum.

Cumartesi gece ikide, ağustosun ikisinde, Pete'in kafe-kitabevindeki organizasyonumuzun olacağı gün, *Aile Sırları.docx* dosyasının son bölümüne geldim ve bilgisayar ekranına bakmaya başladım.

Her şey aşağı yukarı benim hayal ettiğim gibi olmuştu. Palyaço çift emniyetteydi ama hâlâ sırlarını açığa vermeden yaşıyorlardı. Eleanor'un babası, annesinin evlilik yüzüğünü çalmış ve diğer ailesine ihtiyaçları olan parayı verebilmek için satmıştı. Eleanor'un annesinin, hâlâ diğer ailenin varlığı ile ilgili bir fikri yoktu, yüzüğün yerini değiştirdiğini zannediyordu ve yüzüğün bir sonraki şehre gittiklerinde tekrar paketleri açtığında bir cepten veya havluların arasından düşebileceğini sanıyordu. Yüreğinde, kocasının parmağına

bağlayacağı bir küçük parça renkli ip, onun yerini tutuyordu. Aşk, sonuç olarak, parlak şeylerden değil, daha pratik şeylerden oluşuyordu. Yaşlandığında, paslandığında tamir edilebilen ve parlatılan bir şeydi. Eşyalar kaybolurdu ve düzenli olarak yerlerine yenileri alınmalıydı.

Ve Eleanor. Eleanor'un kalbi tamamıyla kırılmıştı.

Sirk devam ediyordu. Tulsa, arkalarında kaybolmuştu, orada geçirdikleri hafta, uyandıktan sonra rüyaların kaybolması gibi sisleniyordu. Eleanor içine çöreklenmiş, asla dinmeyeceğini düşündüğü bir acı ile arkasına bakıyordu.

Orada bırakmam gereken yer orasıydı. Biliyordum.

Güzel bir döngüsel niteliği vardı. Okurların, sayfaları çevirdikçe çözüldüğünü gördükleri eğreti bir düzenliliğe sahipti. Veya belki de değildi.

İşte önümdeydi, tam olması istenen gibi... Yüreğim ağırlaşmış, bedenim üşümüş ve gözlerim nemliydi. Gerçi muhtemelen yorgunluktan ve kafamın üstünde duran vantilatörden de olabilirdi.

Ama orada bırakamazdım. Çünkü o an ne kadar güzel olursa olsun, içindeki o hüzünlü tını yüzünden inanmıyordum. Bu benim bildiğim dünya değildi. Güzel şeyleri kaybederdiniz; annenin yıllarca süren sağlıklı hâlini, rüya gibi bir kariyer edinebilme şansını, babanın çok erken gitmesini... Ama aynı zamanda bulurdunuz; dünyanın en kötü espressosunu yapan bir kafe, geceleri sıra dansları yapılan bir bar, dağınık, güzel bir komşu, Gus Everett gibi. Ellerimi klavyeye koydum ve yazmaya başladım.

Beyaz bir sağanak tüm bedenini sarmaya başladı. Saçlarına ve giysilerine takılıyordu. Eleanor tozlu yolda başını yukarı kaldırdı, aniden yağmaya başlayan karla şaşkınlıkla bakıyordu. Elbette, kar değildi. Polendi. Yolun iki yanından beyaz yabani çiçekler fışkırmış, rüzgâr tohumlarını savuruyordu.

Eleanor, sonra nereye gideceğini ve oradaki çiçeklerin neye benzediğini düşündü.

Taslağı kaydettim ve Anya'ya e-posta attım.

Konu: Farklı bir şey.

Lütfen benden nefret etme. Sevgiler, J.

Sabah erkenden kalktım ve arabayla yirmi dakika uzaklığa giderek taslağı en yakın kargo şirketinden gönderdim, artık elimde tutabilecektim. Döndüğümde Gus, beni kolunu gözüne siper etmiş, verandada bekliyordu. El salladı, gülümsedi ve oturarak bana yer açtı.

Bacaklarımı kucağına çekti ve beni kendisine yanaştırdı. "Ee?" dedi.

Kâğıt tomarını kucağına bıraktım. "Şimdi sadece Anya beni kovacak mı diye bekleyip göreceğim. Ve Sandy'nin ne kadar sinirlendiğini. Ve kitabın satıp satmayacağını ve senin önüne geçip sana hava atıp atamayacağımı."

"Anya seni kovmayacak," dedi Gus.

"Ya Sandy?"

"Muhtemelen sinirlenecek," dedi Gus. "Ama başka bir kitap yazdın. Ve daha da yazacaksın. Muhtemelen onun tam istediği gibi. Kitabını satacaksın, gerçi ben satmadan önce olmayabilir ve her şekilde eminim bana hava atmanın bir yolunu bulacaksın."

Omzumu silktim. "Elimden geleni yaptım. Sen ne durumdasın, bitirmeye yaklaştın mı?"

"Aslında, evet. En azından taslağı. Bir veya iki haftada tamamdır."

"Bu hafta bir süre evin her yerine bıraktığım bulaşıkları toplayabileceğim."

"Mükemmel zamanlama," dedi Gus. "Kadere bak, neler yapıyor."

"Kaderin bu işle bir ilgisi yok."

Organizasyona gitmeden önce hazırlanabilmek için ayrıldık ve saçlarımı yıkayıp kurutunca, yatağa uzandım. Yorgundum, tepedeki vantilatörü izledim. Oda farklı geliyordu. Bedenim farklı hissediyordu. Birinin eklemlerini, hayatını çalmış, sonra ona âşık olduğuma kendimi ikna edebilirdim.

Uyudum ve gitmeden bir saat önce uyandım. Gus yarım saat sonra kapımı çaldı ve kitapçıya yürüyerek gittik. Normal olarak bir organizasyondan önce terlemekten nefret ederdim ama burada, çok önemli değildi. North Bear Kıyıları'nda herkes biraz terliydi ve dar siyah elbisem, koca bir yazı şort ve tişörtle geçirdikten sonra gözüme hiç uygun gelmemişti. İşlemeli botlarımla ikinci el dükkândan aldığım ince beyaz yazlık ebiseyi giydim.

Kitapçıda Pete ve Maggie bizi şampanya içmek için ofislerine aldılar. "Heyecanı almak için," dedi Maggie neşeyle.

Gus ve ben, anlamış gibi birbirimize baktık. İkimiz de kasabalarda olan bu tip şeylerin, yalnızca eş dost ve akrabanın geldiği organizasyonlar olduğunu bilecek kadar çok yapmıştık bu işi. (En azından ilk kitapta, sonrasında pek zahmet etmezler bile.) Bir de kitapçıda çalışanlar gelirdi. Maggie ve Pete, kitapların sergileneceği standı tezgâhın yanına çekmişler ve on adet açılır kapanır sandalye koymuşlardı, yani onlar da neler olacağını beş aşağı beş yukarı biliyorlardı.

"Ne yazık, okullar açık değil," dedi Pete, sanki düşüncelerimi okumuştu. "O zaman burası dolu olurdu. Profesörler bu tip şeylere katılımı zorunlu kılıyor, en azından ekstra not veriyorlar."

Maggie başını salladı. "Ben de öğrencilerimi zorunlu kılardım."

"Bundan sonra her kitabın arasına bir Labrodorit taşı koyacağım," diye söz verdim. "Sırf sana bunu yapabilmek için mazaret verebileyim diye."

Aylardır duyduğu en güzel söz buymuş gibi elini kalbinin üstüne koydu.

"Gitme zamanı, çocuklar," dedi Pete ve yolu açtı. Tezgâhın arkasına dört tane sandalye konmuştu. Gus ve beni, bize sorular soracakları için kendisi ve Maggie'nin arasına oturttu. Lauren ve kocası seyirciler arasındaydı. Pete'in ızgara partisinden hatırladığım birkaç kadın ve beş tane yabancı vardı.

Genellikle seyircileri çok fazla tanımamayı yeğlerdim. Aslında hiç kimseyi tanımamayı tercih ederdim. Ama bu iyi, rahatlamış hissettirmişti.

Pete hâlâ ayaktaydı, gelenleri karşılıyordu. Gus'a baktım ve o anda bir şeyin yanlış gittiğini anladım.

Yüzü solmuş ve dudakları gerilmişti. İçindeki tüm sıcaklık gitmiş, kapak gibi kapanmıştı. İsmini fısıldadım ama kalabalığa bakmaya devam etti. Bakışlarını takip ettim. Kalp şeklinde yüzü, çıkık elmacık kemikleri, köşelerden hafif çekik mavi gözleri ile uyumlu siyah kıvırcık saçları olan minyon bir kadına bakıyordu. Olayı anlamam sadece birkaç saniyemi aldı. Midem ayaklarımdan yere düşmüş gibi hissetmeden önceki birkaç saniyelik cahil mutluluğu...

Kalbim hızla atıyordu, sanki vücudum olayı beynimden önce kavramıştı. Maggie'ye baktım. Dudakları büzülmüş, elleri kucağında kenetlenmişti. Kasılmış ve durgundu, hiç kendi gibi değildi, Pete özgüvenle duruyor gibi görünse de onun da vücut dilinden değişikliği görebiliyordum. Anne ayı duruşu gibi şiddetli bir koruma güdüsü, her an atlayacakmış gibi bir duruş...

Oturdu ve sandalyesini çekiştirerek hazırlandı. Sıradan bir hareketti ama bana biraz sarsılmış gibi geldi.

Kalbim hâlâ göğsümde atıyordu, bütün seyirciler duyabiliyor sanıyordum ve ellerim terlemeye başlamıştı.

Naomi güzel bir kadındı. Öyle olduğunu bilmem gerekirdi. Belki de bilmiştim. Ama onu görmeyi hiç beklemiyordum. Özellikle yalnız ve burada, Gus'a o şekilde bakarken...

Özür diler gibi diye düşündüm ve *aç*.

Midem kasıldı. Buraya bir niyetle gelmişti. Gus'a söyleyecek bir şeyi vardı.

Tanrım, ya buraya kusarsam?

Pete soruları başlattı. Söylediklerinin arasında, "Neden bize kitaplarınızı anlatarak başla mıyorsunuz?" diye sordu.

Gus sandalyesinde ona doğru döndü. Yanıt veriyordu. Söylediklerini duymuyordum ama ses tonu sakin, mekanikti. Sonra bana döndü, yanıt vermemi bekliyordu ve yüz ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

Babamın evindeki ana yatak odası gibiydi; kişiliksiz, tamamen arındırılmış. İçinde bana ait bir şey olmayan. Gerçekten kusacakmış gibi hissediyordum.

Yutkundum ve son kitabımı anlatmaya başladım. Bu işi yeterince yapmıştım, kafamda yazılmış gibiydi. Kendimi dinlemek zorunda bile değildim. Sadece kelimeleri sıralıyordum.

Gerçekten hasta hissediyordum.

Sonra Pete, önünde duran önceden eliyle yazıp listelediği sorulardan bir tane daha sordu. (Kitaplarınızı anlatın. Yazma süreciniz nasıl? Ne ile başlarsınız? Kimden etkilendiniz? Vesaire.) Soruların arasında Maggie kendi yorumlarını sundu. (Kitaplarınız bir içecek olsa, ne olurdu? Kitaplarınızın nerelerde okunacağını hiç hayal ettiniz mi? Kitabınızı yazarkenki duygusal süreciniz nasıldır? Gerçek hayatınızda yaşananları kelimelere dökemediğiniz ya da anlatabilmeye uygun bir kelime bulamadığınız oldu mu?)

Şu anı yazmak büyük olasılıkla çok zor olurdu, diye düşündüm.

Kaç değişik şekilde yazılabilirdi, *Eleanor feci bir şekilde o gün yediklerini kusmak mı istiyordu?*

Muhtemelen çok şekilde yazılırdı. Zaman geçiyordu ve ben zamanın daha mı hızlı hareket etmesini istediğime veya arkasından gelecek şey, durumu daha da kötüleştirir mi karar veremiyordum.

Son soru laneti çözdü. Zaman bitmişti. Bir avuç insan bize doğru, kitapları imzalatmaya ve bizle konuşmaya geliyordu ve ben dişlerimi sıkıyor, içimde ıssız kalbimi yaran ayrık otları biterken sosyalleşmeye çalışıyordum.

Naomi diğerlerinden uzakta duruyordu. Kitap raflarına yaslanmıştı. Bu yaslanma huyunu Gus'tan mı almıştı, yoksa tam tersi miydi, merak ettim. Onda Gus'tan kalan izleri algılarım korkusuyla ona uzun uzun bakmaya korkuyordum. Son bir saattir Gus'ta kendimden bir iz bulur muyum, o öğleden sonra kulağıma şehvetle adımı fısıldadığını kanıtlar herhangi bir şey görür müyüm diye çaresizce çırpınıyordum. Pete, Naomi'yi köşede sıkıştırdı ve onu dükkândan çıkarmaya çalıştı, ancak Naomi karşı çıkıyordu, sonra Lauren katıldı. Olay patlamasın diye çabalıyordu.

Ne söylendiğini duymuyordum ama Naomi'nin küt kesilmiş kıvırcık saçlarının başını hareket ettirirken sallandığını görebiliyordum. Masanın etrafındaki grup dağılmaya başladı. Maggie onları yönlendirirken, bir kasaya, bir de kapı önündeki konuşmaya bakıyordu.

Gus sonunda bana baktı. Bir açıklama yapmaya hazırlanmış gibiydi ama benim yüzümdeki ifadeden dolayı fikir değiştirmiş olmalıydı. Boğazını temizledi. "Neden burada olduğunu öğreneyim."

Bir şey söylemedim. Bir şey yapmadım. Bana iki saniyeden fazla bakmadan ayağa kalktı ve onlara yöneldi. Yüzüm

yanıyordu ama bütün vücudum soğuktu ve ürperiyordum. Gus, Pete'i uzaklaştırdı. Pete bana baktığında, onunla göz göze gelemedim. Ayağa kalkıp ofise gitmek için aceleyle kapıya yöneldim. Sonra ofisten arka kapıya oradan arka sokağa çıktım. Çöp kutularından başka bir şey yoktu.

Gus onu davet etmemişti. Bunu biliyordum. Ama Naomi'yi görmek onu nasıl etkilemişti veya Naomi niçin gelmişti tahmin edemiyordum.

Sert, güzel Naomi, anlaşılmazlığı ile Gus'ı heyecanlandıran, Gus'a ihtiyaç duymayan ve onu kurtarmak için emek sarfetmeyen Naomi. Gus'ın kırmaktan asla korkmadığı kadın. Hayatını beraber geçirmek istediği, şans verilseydi, her şeye rağmen onunla kalmak istediği insan.

Avaz avaz bağırmak istiyordum ama tüm yaptığım ağlamaktı. Tüm öfkemle için için yanıyordum, geride kalan tek şey korkuydu. Belki başından beri o korku oradaydı, daha çetrefil duygular yüzünden maskelenmişti.

Başka ne yapabileceğimi bilmediğimden eve doğru yürümeye başladım. Eve vardığımda hava kararmıştı ve verandanın ışığını açık bırakmayı unutmuştum. Biri verandadaki sallanan koltuktan kalkınca neredeyse basamaklardan düşüyordum.

"Özür dilerim," dedi bir kadın sesi. "Seni korkutmak istememiştim."

Bu sesi sadece iki kez duymuştum ama ses beynimde oluklar açmıştı. Asla unutmazdım.

"Konuşabileceğimizi umuyordum," dedi Sonya. "Hayır, yalnızca umut etmiyordum, seninle konuşmak *istiyorum*. Lütfen. Beş dakika. Bilmediğin çok şey var. Sana yardım edebilecek şeyler. Bu kez hepsini yazdım."

25

MEKTUPLAR

"Duymak istemiyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi Sonya. "Ama eğer seninle konuşmazsam, babanı hayal kırıklığına uğratırım."

Sertçe güldüm. "Gördün mü, işte bu. Babamı hayal kırıklığına uğratman gerekmiyordu."

"Gerekmiyor muydu? Eğer babanın hayatının başından başlarsan ve bütün olanları bilirsen, olayların nasıl geliştiğini, nereden başladığına bağlı olarak anneni asla bulmayabilirdi. Sen hiç olmayabilirdin."

İçim öfkeyle doldu. "Verandamdan çıkar mısınız, lütfen?"

"Anlamıyorsun." Kot pantolonunun cebinden bir kâğıt çıkardı ve açtı. "Lütfen. Beş dakika."

Kapının kilidini açmaya çalıştım ama o sırada okumaya başladı.

"Walt Andrews'la on beş yaşındayken tanıştım. Lisan sanatları dersimde. İlk çıktığım, ilk öptüğüm erkekti. İlk erkek arkadaşımdı. Ona 'seni seviyorum' dediğim ilk erkek veya oğlandı."

Anahtar kapıya sıkışmıştı. Hareket etmeyi kestim, sersem gibiydim. Ona döndüm, nefesim göğsümü sıkıştırıyordu.

Sonya'nın gözleri bana endişeyle baktı, sonra tekrar elindeki kâğıda döndü.

"O üniversiteye gitmeden birkaç ay önce ayrıldık. Yirmi yıl boyunca ondan bir haber almadım. Sonra bir gün burada tesadüfen karşılaştık. Buradan bir saat uzaklıkta bir yere iş gezisine çıkmış, geçerken birkaç günlüğüne North Bear Kıyıları'na uğramak istemiş. Bir akşam yemeği yemeğe karar verdik. Eşiyle yeni ayrıldığını söylemeden önce saatlerce konuşmuştuk.

"Biz ayrıldığımızda, ikimiz de bir daha birbirimizi görmeyeceğimize inanmıştık." Bana baktı. "Sahiden söylüyorum. Ama kasabadan çıkarken arabası bozulmuş." Tekrar elindeki nota baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. "O zaman ikimiz de hayata kırgındık. Bazı günler babanla yaşadıklarım hayatımdaki tek güzel şeydi.

"Her hafta sonu birbirimizi ziyaret etmeye başladık. Hatta bir hafta izin aldı ve buraya gelip bir ev baktı. İşler çok hızlı ilerliyordu. Kendiliğinden! Bunların seni incitmediğini söylemiyorum. Ama ben gerçekten bize ikinci bir şans verildi diye düşünüyordum. Evleneceğimizi düşündüm." Durdu ve başını salladı. Ben onu durduramadan aceleyle tekrar başladı.

"Grand Rapids'in buradaki ofisine transfer olmak istedi. Bu evi satın aldı. *Bu evi.* O zamanlar berbat bir hâldeydi. Dökülüyordu ama ben yıllardır olmadığım kadar mutluydum. Seni büyütmek ve yetiştirmekten söz ediyordu, tekneyi buraya getirmekten ve yazı beraber geçirmekten, üçümüz, *ölünceye kadar orada, beni seven adamla beraber yaşayacağım*, sandım."

"Evliydi," diye fısıldadım. Boğazım yanıyordu, boğulur gibiydim. "Hâlâ evliydi."

Gus evli, diye düşündüm.

Duygular içimde büyüyordu. Sonya'dan nefret etmek istiyordum. Nefret ediyordum. Aynı zamanda onun benimkiyle karışan acısını hissediyordum. Yeni bir aşkın bütün heyecanını yaşıyordum, iyileştirici bir aşk, ikinci şans, neredeyse unuttuğun biriyle. Gerçek hayat gelip çağırdığında ki acı, âşık olduğun kişinin biriyle arasında yaşanmışlıkların olduğunu bilmenin sızısı, senin yaşadığının dokunamayacağı ilişki...

Sonya gözlerini sıkıca kapattı. "Annenin teşhisi konuncaya kadar bana yaşadıklarım gerçek gibi gelmiyordu."

Teşhis kelimesinin T'si bile içime şok dalgaları yolluyordu, saklamaya çalıştım. Tekrar anahtarla uğraşmaya başladım, gerçi gözlerim akıtamadığım yaşlarla dolmuştu, önümü göremez hâldeydim.

Sonya okumaya devam etti, hızlanmıştı. "Birkaç ay bağımızı koparmadık. Baban ne olacağından emin değildi. Annen için orada olması gerektiğini biliyordu ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni giderek daha az aramaya, daha az derken hiç aramadı. Ve sonra bir gün, bana bir e-posta attı, sadece annenin daha iyi olduğunu haber vermek istemiş. Beraberce daha iyi olacaklarını..."

Kapının yanında tekrar durdum, istemeden. Sonya'ya bakıyordum. Sinekler, böcekler etrafımda vızıldıyordu. "Ama o yıllar önceydi."

Başını salladı. "Kanser geri geldiğinde, baban beni aradı. Yıkılmıştı, January. Benimle ilgisi yoktu, biliyordum. Annenle ilgiliydi. Baban çok korkmuştu ve bir kez daha iş için buradan geçerken, onu görmeyi kabul ettim. Rahatlamak, rahatlatılmak istiyordu. Ben ise Maggie'nin eski bir arkadaşı, iyi bir adam, dul, onunla arkadaşlık etmeye başlamıştım. Henüz ciddi değildik ama olabileceğine emindim. Belki o yüzden de korkmuşumdur veya belki bir parçam hep babamı sevmeye devam edecekti, belki sadece bencil ve zayıftık. Bilmiyorum. Bilmiyormuş gibi de yapmıyorum.

"Ama şunu söyleyebilirim, ikinci kez olduğunda, işlerin nereye gittiği konusunda hayaller kurmuyordum. Baban, anneni kaybederse, beni görmeye dahi tahammül edemezdi ve ben de onun beni gerçekten sevmiş olduğuna asla inanmazdım zaten. Ben eğlenceydim, oyalanmaydım ve hatta kendimi ona bu kadarını borçluyum diye inandırmış bile olabilirim.

"Bu evi tamir etmeye başladığında, o bana söylemediği hâlde biliyordum. Bizim için değildi. Ve bir daha aynı şey oldu, annen tekrar sağlığına kavuştu. Ziyaretlerin arası uzadı, daha da uzadı. Telefonlar yavaşladı, sonra kesildi. Ve o zaman, bir e-posta bile almamıştım. Burada durup sana niyetimiz çok iyiydi falan demeyeceğim. Burada alabileceğin kolay yanıtlar yok. Şu anda benim bir kalp kırıklığı yaşamaya hakkım yok belki ama kalbim kırık.

"Bu duruma düştüğüm için kalbim kırık, kendime kızgınım ve senin karşında böyle durduğum için kendimi fazlasıyla küçük düşürülmüş hissediyorum..."

"Öyleyse niye?" diye sordum. Başımı salladım, bir öfke dalgası daha içimi kapladı. "Eğer bittiyse, sen öyle diyorsun, o mektup nasıl sendeydi?"

"Bilmiyorum!" dedi ağlayarak, gözyaşları ara ara akıyor, yüzüne damlacıklar düşüyordu. "Belki bu evin senin olmasını istedi ama annenin sana söyleyecek kadar güçlü olmadığını düşündü veya bunu ondan istemesinin doğru olmayacağına karar verdi. Belki, anahtarları ve mektupları doğrudan sana gönderirse, birinin burada karşında durup onu affetmen için seni ikna etmesine gerek olmayacaktı. Bilmiyorum, January!"

Annem bana *asla söylemezdi*, hemen anladım. İlkinde Sonya söylediği hâlde, annem o konuyu konuşamamıştı, onaylamamış veya açıklama yapmamıştı. Yalnızca güzel şeyleri hatırlamak istemişti. O solmayacak güzel şeylere sıkıca

tutunup onları kaybetmemek, babamın onu hâlâ inciten bir parçasına yer bırakmamak için elini hiç gevşetmiyordu.

Sonya ağlamaklı bir şekilde nefes aldı ve nemli gözlerini sildi. "Tüm bildiğim, öldüğünde babamın avukatı mektubu, anahtarları ve bunları sana vermemi söyleyen Walt'un notunu bana iletti. Ben istemedim... Hayatıma devam etmiştim. Sonunda sevdiğim biriyle beraberdim, sonunda mutluydum ama baban gitmişti ve ben ona hayır diyemezdim. En azından yüzüne. Senin gerçeği bilmeni istedi, her şeyi, öğrendiğin zaman hâlâ onu sevmeni istedi. Sanırım beni buraya, senin onu affetmeni sağlamam için gönderdi."

Sesi titredi. "Belki gelmemin nedeni birinin benim de üzgün olduğumu bilmesini ve onu her zaman özleyeceğimi söylemeyi istememdi. Belki birinin benim bütün, tam bir insan olduğumu, birinin yanlışı olmadığımı anlamasına ihtiyaç duymamdı."

"Senin bütün ve tam bir insan olman umurumda değil," diye homurdandım ve bunun doğru olduğunu anlamıştım. Sonya'da nefret etmiyordum. Onu tanımıyordum bile. Konunun onunla bir ilgisi bile yoktu. Gözyaşlarım hızla akmaya başladı, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Bu onunla ilgili. Onun hakkında bilmediğim ve artık soramayacağım şeylerle alakalı. Annemi karşı karşıya bıraktığı duygularla ilgili! Bir aile kurmayı asla bilemeyeceğim veya neydiyse... Onlardan öğrendiklerime güvenmeliyim. Dönüp yaşadığım her anıyı incelemeli ve hangisi yalan diye soruşturmalıyım. Şu anda onu daha iyi tanıyamam. Yanımda yok. Artık yok."

Gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Yüzüm sırılsıklamdı. Bir yıldır içimde yaşadığım acının noktalı çizgiler gibi olan izleri, sonunda beni ortamdan ikiye yararak dökülmüştü.

"Ah, canım," dedi Sonya sessizce. "Sevdiğimiz insanları asla tam tanıyamayız. Onları kaybettiğimizde her zaman görmüş olmamız gereken bir dolu şey fark ederiz, sana

söylemeye çalıştığım buydu. Bu ev, bu kasaba, bu *manzara*... Hepsi onun seninle paylaşmak istediği bir parçası. Ve sen buradasın, değil mi? Buradasın, göl üzerindeki sevdiği evinde, sevdiği kasabasında, bütün mektuplar da sende ve..."

"Mektuplar mı?" dedim. "Bende *bir* tane mektup var."

Şaşırmış görünüyordu. "Diğerlerini bulmadın mı?"

"Hangi diğerleri?"

İyice kafası karışmış gibiydi. "Okumadın mı? İlk mektubu. Hiç okumadın."

Elbette okumamıştım. Çünkü o babamın sahip olabileceğim son parçasıydı ve buna hazır değildim. O öldükten sonraki yıl boyunca ve hâlâ onunla vedalaşmaya hazır değildim. Birçok şey söylemeye hazırdım ama elveda değil. Mektup bütün yaz boyunca durduğu yerde, kutunun dibindeydi.

Sonya yutkundu ve konuştuklarını yazdığı not kâğıdını katladı, kendisine çok büyük gelen kazağının cebine koydu. "Ondan kalan bir şeylerin var. Yeryüzünde, ondan kalan bir şeylere sahip son insansın ve eğer onlara bakmak istemiyorsan, senin bileceğin iş. Ama sana bir şey bırakmamış gibi yapma."

Gitmek için arkasına döndü. Söylemesi gerekenlerin hepsi buydu ve ben söylemesine izin verdim. Kendimi aptal gibi hissettim, sanki bana kimsenin kurallarını anlatmadığı ve bilmediğim bir oyunda yenilmiştim. Fakat aynı zamanda, o gittikten sonra hâlâ acıyla sersemlemiş hâlde olmama rağmen ayakta duruyordum.

Bütün yaz boyunca kaçındığım konuşmayı yapmıştım. Kapalı tuttuğum odalara girebilmiştim. Âşık olmuş ve kalbimin kırıldığını hissetmiştim, duymak istediklerimden fazlasını duymuştum ve hâlâ ayaktaydım. Güzel yalanların hepsi gitmişti. Ve ben hâlâ dimdiktim.

Yeni bir amaçla kapıya yöneldim ve içeri girdim. Karanlık evin içerisinde doğruca mutfağa yöneldim ve kutuyu indirdim. Mektubun üstünü toz kaplamıştı. Üfledim ve zarfın kapağını çevirip içinden mektubu çıkardım. Orada, lavabonun başında, üzerimde sarı bir ışık yanarken okumaya başladım.

Ellerim o kadar kötü bir şekilde titriyordu ki kelimeleri seçebilmem zor olmuştu.

Bu gece. Bu gece onu kaybettiğimiz gece veya cenaze gecesi kadar kötüydü. Bir başka durum olsa, tek istediğim ailemin yanımda olması olurdu.

Kahretsin, ailemi istiyordum. Babamı rüküş pijaması içinde koltuğa uzanmış Marie Curie'nin biyografisini okurken istiyordum. Annemi kısa taytı içinde gezinirken, takıntılı bir şekilde konsolun üstündeki çerçevelerin tozunu alırken bir yandan babamın en sevdiği şarkıyı mırıldanmasını istiyordum. *Ocak ayında haziran gibi, çünkü âşığım.*

Michigan Üniversitesi'nden ilk Şükran Günü'nde eve döndüğümde karşılaştığım sahne buydu. Bir anda gelen ev hasreti basması, bana bir son an kararı aldırmış ve tatil için eve gitmiştim. Ön kapıyı açtığımda, elimdeki torba valizimle içeri adım attığımda, annem çığlık atmış ve elinde her ne varsa yere bırakmıştı. Babam uzandığı kanepeden ayaklarını indirmiş, oturma odasının altın ışığında hafif sallanarak bana doğru yürümüştü.

"Doğru mu bu?" demişti. "Bu benim sevgili kızım mı? Açık denizlerin korsan kraliçesi mi?"

İkisi de bana doğru koşmuşlar, sıkı sıkı sarılmışlardı ve ben onları ne kadar çok özlediğimin ancak farkına varmış, nihayet kavuşmuş gibi ağlamaya başlamıştım.

Yeniden kırılmış gibi hissediyordum ve ailemi istiyordum. Onlarla beraber kanepede oturmayı, annemin elleri saçlarımda, onlara feci faka bastığımı anlatmak istedim.

Elinden gelen her şeyi yaparak ona âşık olmamam için beni uyaran birine âşık olduğumu söylemek istedim.

Kendimi parasız hâle getirdiğimi, hayatımın parçalandığını ve nasıl onaracağımı bilmediğimi söylemek, kalbimin hiç olmadığı kadar kırıldığını ve onaramayacağım diye korktuğumu anlatmak istedim.

Elimdeki kâğıdı sıkıca tuttum, mektubu sükunetle okuyabilmek için gözyaşlarımı sildim.

Mektuba aynı zarf gibi yirmi dokuzuncu yaş günümün tarihi atılmıştı. 13 Ocak, babam öldükten tam tamına yedi ay sonrasına... Babamın ölümü ile ilgili her şey, rüya gibi gerçek üstü bir hâle geldi ve okumaya başladım.

Sevgili January,

Genellikle, her zaman değil, doğum günlerinde bu mektupları yazarım ama yirmi dokuzuncu yaş gününe daha epey bir zaman var ve ben bu mektubu sana vermek için hazır olmak istedim. Ve diğer mektupları... Bu yüzden bu yıl erken yazdım.

Bu mektup bir özür içeriyor ve ben tam senin doğum gününü kutlamadan önce sana benden nefret etmen için bir sebep vermekten nefret ediyorum ama cesur olmam gerektiğini biliyorum. Bazen bu gerçeğin, sebep olduğu acıya değmeyeceğini düşünerek endişeleniyorum. Mükemmel bir dünyada, asla benim hatalarımı öğrenmezdin. Veya en başından o hataları yapmazdım.

Ama yaptım. Bir öyle, bir böyle diye düşünerek sana nasıl söyleyeceğimi bilemeden yıllar geçirdim. Sonunda senin beni tanımanı istediğimin sonucuna vardım. Bu sana bencilce gelebilir, öyle aslında. Ama sadece bencilce değil, January. Gerçek ortaya çıkarsa veya çıktığında, seni sarsmasını istemiyorum. Bilmeni isterim ki hatalarımdan daha büyük, yaptığım iyi ya da kötü şeylerden daha büyük ve tamamen sarsılmaz olan, sana olan sevgimdir.

Gerçeğin sana etkisinden korkuyorum. Beni olduğum gibi sevmemenden ürküyorum. Ama annenin bu kararı tek başına verme şansı oldu. Sen de hak ediyorsun.

1401 Queen's kumsalı sırası. Kasa. Hayatımın en güzel günü.

Hızla koşarak merdivenleri çıktım ve ana yatak odasına daldım. Altındaki kasa görünsün diye masa örtüsü hâlâ saatin altına kıstırılmış duruyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Bu sefer sağlam durmak zorundaydım. Ben dayansam bile göğsümün ağırlığından bedenim ortadan çatlayacak sanıyordum. Numarayı girdim. Mektubun köşesine atılmış tarih. Doğum günüm. Işıklar yeşil oldu ve kilit açıldı.

Kasada iki şey vardı; büyük bir yeşil lastik bantla sarılmış kalın bir zarf yığını ve mavi PVC anahtarlığa iliştirilmiş bir anahtar. Üstünde beyaz harflerle, *SWEET HARBOR MARİNASI, NORTH BEAR KIYILARI, MICHIGAN* yazıyordu.

Önce mektup yığınını çıkarıp bir süre baktım. Hepsinin üzerinde farklı kalemlerle ismim yazıyordu. Yığını karıştırdıkça yazı şekli daha keskinleşiyor, daha kararlı bir hâl alıyordu. Hıçkırarak zarfları göğsüme bastırdım. Babam bunlara dokunmuştu.

Evle ilgili böyle düşünmeyi unutmuştum ama bu farklıydı. Bu benim ismimdi, babamın bir parçası yazmış ve benim için bırakmıştı.

Okuduğumda dayanacağımı biliyordum çünkü her şeyde dayanmıştım. Hepsiyle yüzleşebilirdim. Ayağa kalktım ve kapıdan çıkarken anahtarlarımı aldım.

Telefonumun adres bulma programı, sorunsuz bir şekilde marinayı buldu. Dört dakika uzaklıktaydı. İki dönemeç ve karanlık park yerindeydim. İki araba daha vardı, muhtemelen çalışanlarındı ama rıhtımda yürürken kimse gitmemi

söylemedi. Rıhtımı tutan desteklere vuran su sesi, iskeleye değen kayıkların çıkardığı hafif tınk ve şıp sesleri dışında yalnızdım.

Ne aradığımı bilmiyordum, fakat bir şey aradığımın farkındaydım. Rıhtımda ilerlerken mektupları sıkıca elimde tutuyordum. Yukarı, aşağı bakınarak yürüdüm.

İşte oradaydı, bembeyaz, yelkenleri rulo yapılmış, üzeri mavi yazılıydı. *January.*

Dengesizce üstüne tırmandım. Bankına oturup suya baktım.

"Baba," diye fısıldadım.

Ne olduğundan emin değildim ama bir anlama gelecekse, ölümden sonra hayatın olduğuna inanırdım, zamanın düzlem hâline geldiğini ve bu boşlukta duran her anın içinde hapsolduğunu düşündüm. Neredeyse onun sesini duyar gibiydim. Neredeyse omzuma dokunduğunu hisseder gibiydim.

Yine kendimi kaybolmuş hissettim. Ne zaman yolumu bulmaya kalksam, daha da geriye kayıyormuş gibiydim. Gus ve benim sahip olduğumuz şeye nasıl güvenebilirdim? Kendi hislerime nasıl inanabilirdim? İnsanlar karmaşıktı. Matematik problemi değillerdi, duygular, kararlar ve kör şans koleksiyonuydu. Dünya da karmaşıktı, güzel puslanmış bir Fransız filmi değildi. Üzerine biraz parlaklık, aşk ve anlam serpilmiş korkunç, feci dağınık bir şeydi.

Elimdeki mektuplar esintiyle havalandı. Saçlarımı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümden çektim ve ilk zarfı açtım.

Sevgili January,

Bugün sen doğdun. Aylardır bunun olacağını biliyordum. Sürpriz olmadı. Annen ve ben seni çok istedik, hatta sen daha var olmadan önce.

Ama beklediğimi bilmediğim şey bugün oldu, sanki ben de doğdum gibi hissettim.

Sen beni başka bir insan hâline getirdin: January'nin babası. Ve bundan sonra hayatım boyunca kim olacağımı biliyorum. Şu anda sana bakıyorum, January, bunu yazarken, kelimeleri zorlukla sayfaya döküyorum.

Şoktayım, January. Böyle bir insan olacağımı bilemedim. Bütün bunları hissedeceğimi bilemedim. Bir gün bir sırt çantası takacağına, kurşun kalem tutmayı bileceğine, saçını nasıl tarayacağın konusunda bir fikrin olacağına inanamıyorum. Şu anda sana bakıyorum ve şu andaki hâlinden çok daha inanılmaz olacağına inanamıyorum.

On el parmağı. On ayak parmağı. Bunların hiçbiri olmasaydı, yine de gördüğüm en harika şey olurdun.

Bunu açıklayamıyorum. Hissediyor musun? Şimdi bunu okuyacak kadar yaşın var ve seni tanıyan biri olarak, benim bulamadığım bu kelimeyi sen biliyor musun? Seni her şeyden farklı kılan şeyi?

Sanırım sana kendimle ilgili bir şey söylemeliyim, tam şu anda, annenin göğsünde uyumanı seyrederken, kim olduğumla ilgili.

Seninle tanıştığıma memnun oldum, January. Ben senin babanım, senin el ve ayak parmakların haricinde hiçbir şeyden oluşturduğun adam.

***

HER YIL İÇİN bir tane, hep aynı günde yazılmış.

January, bugün bir yaşındasın. Ben bugün kimim, January? İlk sarsak adımlarını atarken seni yönlendiren el. Bugün annen ve ben spagetti yaptık, yani benim bir aşçı olduğumu da söyleyebilirsin. Senin özel aşçın. Yemek pişirmeye hiç alışkın biri değilim ama bunun yapılması gerekiyordu.

* * *

İkinci yaşın kutlu olsun, January. Saç rengin çok koyulaştı. Sarışın olduğunu hatırlamayacaksın, değil mi? Ben böyle daha çok sevdim. Sana çok yakıştı. Annenin büyük annesine benziyormuşsun ama bence benim anneme benziyorsun. Sana bayılırdı. Onunla ilgili de sana bir şeyler anlatayım. North Bear Kıyıları denen bir yerde doğmuş. Ben de oralıyım. Senin yaşındayken orada yaşıyordum. İki yaşındayken berbat bir çocuk olduğumu söylerdi annem. Bayılıncaya kadar ağlarmışım herhâlde. Büyük olasılıkla ağabeyim Randy yüzünden. Gıcık ama sevilesi biridir. Şu anda Hong Kong'da yaşıyor çünkü havalı biri.

* * *

January, dört yaşında olduğuna inanamıyorum. Artık bir kişilik hâline geldin. Sanırım hep böyleydin ama şimdi çok dafa fazla öylesin.

Ben dört yaşındayken, üç tekerlekli bisikletimi mahvetmiştim. İskelede fenere doğru sürüyordum. Annemin bir arkadaşını görünce dikkati dağıldı. Ben de iskelenin sonuna kadar sürmemin bir sakıncası olmadığını düşündüm. Yeterince hızlı gidersem, tam suyun üstünde durabilir miyim, görecektim. Road Runner gibi. Annem beni son anda gördü ve ismimi haykırdı. Bakmak için ona döndüğümde fenere çarptım. Dirseğimdeki büyük pembe yara izi o zamandan kalma. Şimdi o kadar büyük değil dirseğim. Geçen hafta başını şömineye çarptın. Çok kötü değildi, dikiş falan atılmadı ama annen ve ben sen uyuduktan sonra bile bütün gece ağladık.

Kendimizi çok kötü hissettik. Bazen, January, ebeveyn olmak, birilerinin yanlışlıkla çocuk emanet ettiği bir çocuk

olmak gibi hissettiriyor. "İyi şanslar!" Bu akılsız yabancı, sana sonsuza dek sırtını dönmeden önce ağlar. Her zaman yanlışlar yapacağız, korkarım. Umarım biz büyüdükçe, o yanlışlar giderek küçülür ve azalır. Aslında yaş aldıkça büyüme işlemini bitirdik.

***

Sekiz! Sekiz yaşında ve kırbaç gibi zeki! Hiç durmadan okuyorsun, January. Ben sekiz yaşındayken okumaktan nefret ederdim. Zaten o işte çok kötüydüm. Randy ve Douglas, her ikisi de beni acımasızca eleştirirlerdi, gerçi bugünlerde Douglas kelebek kadar nazik. Okuma konusunda daha iyi olmuş olduğumu düşünsene. Okumayı daha çok severdim. Veya artık her ne ise. Babam meşgul bir adamdı ama bana okumayı o öğretti, January. Ve babam başladıktan sonra zavallı annemin bana okumayla ilgili bir şey yapmasına izin vermedim. Annem, zamanı geldiğinde, sana araba kullanmayı öğreteceğim derdi. Şu anda senin en sevdiğin kitap Verici Ağaç, Tanrım January, o kitap yüreğimi dağladı. Annen biraz o ağaca benziyor. Sen de öyle olacaksın diye endişeleniyorum. Beni yanlış anlama. Öyle olmak iyi bir şey. Ama yine de. Daha sert olmanı dilerim, aynı yaşlı baban gibi. Kendi iyiliğin için.

Biliyorsun, sekiz yaşımdayken, ilk kez bir dükkândan küçük bir hırsızlık yapmıştım. Mazur göstermeye çalışmıyorum, elbette ama bunu söylememin amacı dürüstlük. Eski bir dükkândan sakız çalmıştım, North Bear Kıyıları'nda bir şekerci dükkânıydı. O dükkâna bayılırdım. Yazları çikolatalar erimesin diye şu koca vantilatörlerden koyarlardı. Bazı günler annem meşgulken, kardeşlerim ve ben, sıcaktan korunmak için oraya girerdik. Kumsala kendi başıma gitmekten hiç keyif almazdım. Belki şimdi farklı

hissederim. Ne zamandır gitmedim. Annen ve ben yakında seni oraya götürmeyi planlıyoruz.

* * *

January, on üç yaşındasın ve on üç yaşında olması gerekenden daha cesursun. Bugün ben kim olduğumu bilmiyorum. Elbette, senin babanım. Ve annenin kocasıyım. Ama January, bazen hayat çok sert. Bazen senden çok fazla şey istiyor, vermek için sınırlarını açtığında, kendinden parçalar kaybetmeye başlıyorsun. Kaybolmuşum January. O feneri hatırlıyor musun, sana bahsetmiştim. Anlattım sanıyorum. Bazen seni o fenermişsin gibi düşünüyorum. January'ye dikkat et, diyorum kendime. Senin yoldan çıkmana izin vermez. January'ye odaklanırsan, çok uzağa gitmezsin. Ama belki ben fazla odaklandım, sana çok fena çarptım.

Annen de öyle. Bu yıl senin için çok korkutucu oldu biliyorum. Ama lütfen şunu bil, öyle ya da böyle, annen ve ben tekrar kendimize dönmenin bir yolunu bulacağız. Ve birbirimize. Lütfen korkma, benim tatlı bebeğim, benim açık denizlerin cesur korsan kraliçesi kızım. Bir şekilde her şey yoluna girer.

* * *

İlk öpücüğümü on altı yaşımdayken tattım, January. Adı Sonya idi. İnce ve sakindi.

* * *

Doğum günün birkaç ay içinde olmayacak. Ama bunu şimdi yazmalıyım. Bugün, üniversiteye gitmek için çıkacaksın, January ve bu beni öldürecek diye korkuyorum. Elbette,

bunu sana söyleyemem. Kendini suçlu hissedersin, o yüzden söylememeliyim. Sen, her anlamda, doğrusunu yapıyorsun. Her zaman çok akıllı oldun. Ait olduğun yer orası. Ve zaten sonsuza kadar değil. Ama bu sabah kalktığında, kuzeye doğru yol alırken, sana dikiz aynasından bakmayacağım. Ve sen bunu okurken (???Ne zaman olacak???) o günü düşün. Sana hiç bakmadığımı fark ettin mi? Muhtemelen hayır. Sen de çok heyecanlıydın. Ama eğer hatırlarsan şimdi nedenini bileceksin. Sende bir parça bile tereddüt görürsem, üçümüzü de eve geri döndürürüm diye endişeleniyorum ondan. Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum. Sen olmayınca ben kimim ki?

***

Yüksek lisans sınıfında olmalısın ve bunu hepimiz biliyoruz. Kanseri siktir et, January. Şimdi yetişkinsin, yani sen bunu okurken bu si... ile başlayan kelimeye aşina olmuşsun demektir. Kanser kelimesine fazla aşina olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onun için, siktir et. Dürüst olmalıyım, January. Hayatımız patlama noktasında gibi hissediyorum ve bir parçam seni olabildiğince uzağa fırlatmak istiyor, patlama bitinceye kadar...

Sana karşı dürüst olacağımı söylemiştim ve işte. Bunu yazarsam, bir daha asla geri alamayacağım. Bir gün bunu okuyacaksın. Bir gün bunu bileceksin.

Anneni aldatıyorum. Bazen kendimi rahatlatıyorum diye hissediyorum ve diğer zamanlarda bana ceza gibi geliyor. Hâlâ bazen evrene küfür olarak mı yapıyorum, merak ediyorum. "Sen benim hayatımı mahvedersen, ben de seninkini mahvederim," diyor gibiyim evrene...

Bazen Sonya'ya âşık olduğumu düşünüyorum. Adı Sonya bu arada. Bir zamanlar ona âşıktım. Senin on altı yaş

doğum gününde bahsetmiştim. Onu öptüğüm yıldı. Bunu duymak istemediğine eminim. Ama söylemek zorunda hissediyorum. Bu cehennemde var olmayan kendi versiyonuma âşığım. Berbat biri miyim, January? Öyle düşünüyorsan, önemli değil. Hayatımın birçok farklı anında çok berbat biriydim.

Annenin beni şekillendirdiği hâlime dönmek istiyorum; onun yeni kocası. Seni beni şekillendirdiğin hâlime; hayran olunacak baba. Kaybettiğim bir parçamı arıyorum ve bu herkes için haksızlık.

Eğer geçmişi geri alabilseydim, kanserin geri gelmeden önceki güzel yılları diye ısrar ederdim. Bunu düzelteceğim. Benden vazgeçme, January. Bu bir son değil.

***

January, bugün yirmi sekiz yaşındasın.

Ben yirmi sekiz yaşımdayken, benim güzel karım çocuğumuzu doğurdu. Bugün, ocağın on üçü, tarihi günler içinde en iyi gün diye bilinir. Bazen senin çocukların neye benzeyecek diye düşünürüm. Sana ve Jacques değil özellikle, gerçi öyle olsa da olur.

January'ye benzeyen bir kız çocuğu hayal ediyorum. Belki onun on el ve on ayak parmağı olacak ama olmasa da mükemmel olacak. Ve senin kızın için olabileceğin hâlini düşünüyorum. Anne gibi...

Bunu düşündüğüm zaman, January, genellikle ağlıyorum. Çünkü senin benden daha iyi yapacağına inanıyorum ve bu düşünceyle rahatlıyorum. Ama olmasan da aynı benim yaptığım hataları yapsan da seni tanıyorum, January.

Ben seni, senin beni tanıdığından daha iyi tanıyorum ve özür dilerim ama eğer bir dengesizlik olacaksa, öyle olduğu için pişmanım diyemem.

İlk dağılmanı hatırladın mı? On yedinci doğum gününde yazdığım mektupta bahsetmiştim. Yıkılmıştın. Annen çalıştığın Taco Bell restoranını aramış ve senmişsin gibi yapmıştı, oraya gelemeyecek kadar hastaydı.

O anda, ona çok âşıktım. Ne yapacağını hep bilirdi. Sana kol kanat germe biçimi... Kelimelerle anlatılmaz.

Bu arada, annen biliyor, ona söylediğim her şeyi biliyor. Sana anlatabilmem için bana zaman verdi. Utandığını düşünüyorum. Ona herkesin acıyacağını düşünüyor ve bundan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Senin bilmen konusunda çok emin değil. Belki bilmemelisin. Eğer öyleyse, çok özür dilerim. Ama ben tüm gerçeği görmeni istiyorum, böylece anlayacaksın.

Eğer hikâye hüzünlü bir şekilde bitiyor diye düşünüyorsan, henüz bitmedi.

Bu mektupları yazmaya başladığımdan beri ben apayrı bir sürü şey oldum, bazen güzel, bazen çirkin.

Ama bugün, senin yirmi sekizinci yaş gününde, yıllar önceki aynı adammışım gibi hissediyorum.

Sana bakıyorum. Parmaklarını sayıyorum. Senin dünyanın gerisinden farkın ne diye merak ediyorum. Ne zaman oldu bilmiyorum ama yine mutluyum. Sanırım her şey böyle kalmasa bile, bu anı hep içimde saklayacağım. Bebeğimin büyüyüp kadın olduğunu izlerken ve şimdiki hâlini görürken, nasıl üzgün olabilirim ki?

January, yirmi sekiz yaşındasın ve bugün senin babanım.

26

En İyi Arkadaş

Yere uzandım ve yıldızlara baktım. Şişkin, koyu renk bulutlar gökyüzünde gezinirken minik minik lekeler bırakıyordu. Onları seyrederken sayıyordum, gerçi ne işe yarayacak bilmiyordum. Mektuplar... Hepsi açılmış ve okunmuş, yığın hâlinde etrafıma saçılmıştı. İki saat geçirmiştim ama bir şey kapanmamıştı, bu zaman artık ummadığım bir şekilde onunla geçmişti. Bana söylemediği kelimeler, nihayet konuşulmuştu. Zamanda seyahat etmiş gibiydim.

Ben bir yaraydım, yarı iyileşmiş ve tekrar üstü sıyrılmıştı. "Herkes incinir" cümlesi sürekli aklımdaydı. O cümlenin teselli gücünü görebiliyordum, benim çektiğim acı tek değildi.

Acıyla ilgili bir şey, hem daha büyük, hem daha küçük görünüyordu. Daha küçüktü çünkü bütün dünyanın canı yanıyordu. Büyüktü çünkü odaklandığım diğer bütün duygular, en derin incinmeden korunmak için dikkat dağıtmaya yarıyordu.

Babam gitmişti. Ve ben daima onu özleyecektim.

Ve buna razıydım.

Telefonuma uzandım ve YouTube programını açtım. "Everybody Hurts" şarkısını çaldım, telefonumdan dinledim. Bitince tekrar çaldım.

Acı, çok daha derin bir ritme girdi. Sanki egzersiz yapıyordum ve neredeyse bütün kaslarım ve eklemlerim acıyordu. Bir keresinde çok kötü baş ağrıları çekerken doktorum, acı vücudunun senin tarafından duyulmak istemesidir demişti.

"Bazen bir uyarıdır," demişti. "Bazen koca bir reklam panosu gibi önündedir."

Bu acının niyeti neydi bilmiyordum ama *onu dinlersem, belki bir süreliğine beni rahatsız etmeyip köşesine çekilir,* diye düşünüyordum.

Belki bu acı gecesi, bana bir gündüz boyunca huzur verirdi.

Şarkı yine bitti. Tekrar başlattım.

Gece soğuktu. Ocak ayında daha ne kadar soğuk olur diye düşündüm. Görmek istiyordum. Görürsem, babamın bir parçası ile tanışmış olurdum.

Mektupları ve zarfları düzgün bir biçimde topladım ve eve gitmek için kalktım ama gölün kıyısındaki evi kafamda canlandırdığımda, o yakan acının değişik ve yeni bir çeşidi, (Gus, tüm heybetiyle diye düşündüm) içimden geçti.

Parçalanıyorum sandım, sanki sağ ve sol kaburgalarımı birbirine bağlayan doku yırtılmıştı ve kendimi ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Ayrıldığımızdan beri saatler geçmişti. Bir telefon almamıştım veya bir mesaj yoktu. Naomi'yi gördüğündeki yüz ifadesini düşündüm, sanki gözünün önüne bir hayalet dikilmiş gibiydi. Küçük, güzel, bir zamanlar çılgınca sevip evlendiği bir hayalet. O kadar çılgınca sevmişti ki Naomi onun yüreğini parçalara bölmesine rağmen, hâlâ beraberliklerini devam ettirmek istemişti.

Yine ağlamaya başladım, gözyaşlarından önümü göremez hâldeydi.

Telefonumun mesaj bölümünü açtım ve Shadi'ye bir mesaj attım: Sana ihtiyacım var.

İki saniye sonra yanıtladı: İlk trenle oradayım.

Telefonuma bir süre baktım. Şu anda gerçekten konuşmak istediğim sadece bir tek kişi daha vardı. Telefonuma numaraları girdim ve kulağıma koydum.

Gecenin yarısıydı. Bir cevap beklemiyordum ama ikinci çalışta açıldı.

"Janie?" Annem telaşla fısıldadı. "İyi misin?"

"Hayır," diye inledim.

"Anlat bana, canım," dedi. Çarşafların hışırtısından, yatağın yanındaki abajurun klik sesinden, onun oturduğunu duyabiliyordum. "Buradayım, canım. Her şeyi anlat bana."

En başından başladım, sesim çatallıydı. "Jacques'ın beni sıcak küvette terk ettiğini biliyor muydun?"

Annem nefesini tuttu. "Vay küçük bok-gelinciği!"

Sonra bütün geri kalanı anlattım. Her şeyi anlattım.

***

Shadi, elinde NBA'de oynayan bir basketbol oyuncusun içinde yatacağı ve bir kutu taze ürünün sığacağı büyüklükte bir torba valizle sabah onda geldi. Kapıyı açtım ve onu güneşle aydınlanmış verandada görünce, önce eğilip karton kutunun içine baktım. "İçki yok mu?"

"Buradan iki blok ötede muhteşem bir çiftçi pazarı olduğunu biliyor musun?" dedi Shadi, eşyalarını içeri çekti. "Ve yegâne Uber şöförü gerçekten kör mü?"

Gülmeye çalıştım ama Shadi'nin burada olduğunu görmek bile gözlerimi yaşlarla doldurmaya yetmişti. "Ah, tatlım," dedi Shadi, kutuyu kanepeye koyup beni gül suyu ve hindistan cevizi yağı kokulu kucakladı. "Çok üzgünüm," dedi. Elleri saçlarımı anne gibi nazikçe okşuyordu.

Geri çekildi ve kollarımı tuttu, beni şöyle bir inceledi. "İyi haber," dedi yumuşak bir şekilde. "Tenin yeni doğmuş bebeğinki gibi görünüyor. Burada ne yiyorsun sen?"

Başımla kabak ve yeşillik dolu kutuyu gösterdim. "Onlardan değil."

"Taslak hazırlama diyeti mi?" dedi ve ben başımla onaylayınca, kolumu okşadı ve mutfağa yöneldi, giderken kutuyu da götürdü. "Anladım zaten. Alkol ve ağlama öncesi, biraz sebzeye ihtiyaç var. Yumurta veya onun gibi bir şey." Mutfağa girdiğinde durdu, ya mutfağın büyüklüğüne ya kapsamına ve tarzına veya benim neden olduğum iğrenç karışıklığa şaşkınlıkla baktı. "Taaamamm," dedi. Sebzeleri çıkarırken cinsine göre gruplayarak tezgâhta kalan azıcık boşluğa koydu. "O üstündeki eşofmaları çıkarmaya ne dersin, ben de biraz kahvaltılık hazırlayayım."

"Eşofmanımın nesi var?" Altımdaki eşofmanı gösterdim. "Benim resmî üniformam bu şimdilerde, resmî olarak vazgeçtiğimin göstergesi."

Shadi gözlerini devirip mavi ojeli tırnaklarını tezgâha tıklattı. "Gerçekten, Janie, balo kıyafeti olmasına gerek yok ama üzerine fermuar ve düğmesi olan bir pantolon giymedikçe sana yemek yapmayacağım."

Midem guruldadı, sanki bana yalvarıyordu. İlk kattaki yatak odasına girdim. Gus'ın birkaç haftadır soyup yere attığı ve bir daha gelip almadığı kırışmış birkaç tişört vardı, bohça hâline getirip görmeyeceğim bir yere gardırobun içine dürdüm. Kesik şortumu ve Ella Fitzgeald yazan tişörtümü giydim.

Kahvaltı hazırlamak bir buçuk saatlik bir işti ve Shadi bir lokma bile almadan bulaşıkları toplamamız gerektiği konusunda ısrar etti. "Şu yığına bak," dedim ve üst üste yığılmış mısır gevreği kâselerini işaret ederek onu ikna etmeye çalıştım. "Bütün bunları bitirinceye kadar yılbaşı gelir."

"O zaman iyi ki paltomu koymuşum," diye yanıtladı Shadi, omzunu silkerek.

Sonunda yarım saat içinde bulaşık makinesini doldurduk ve içine sığmayanları elimizle yıkadık. Yemek yemeyi bitirdiğimizde, Shadi bütün evi temizlememiz konusunda inat etti. Benim tüm istediğim kucağımdaki patates cipsini yemek, televizyon izlemek ve kanepeye uzanmaktı ama sonuç olarak Shadi haklı çıktı. Temizlik yapmak çok daha iyi dikkat dağıtıyordu.

Bir kereliğine babamın yalanlarını ve Sonya'nın cenazede yanıma gelmesini düşünmedim. Annemle arabada ettiğimiz kavganın ana hatlarını aklımdan geçirmedim veya Naomi'nin dudaklarındaki güzel, özür diler gibi gülüşünü kafamda canlandırmadım. Kitabımla ilgili veya Anya ne düşünür veya Sandy ne yapar diye endişelenmedim. Aslında hiçbir şey düşünmedim.

Dip köşe temizlik beni transa sokmuş gibiydi. Duyguların dondurulmuş olduğu bir odada kalabilmeyi, başıma ne tür bir kalp kırıklığı gelecekse en kötüsü olurken orada uyumama izin vermesini diledim.

Gus'tan ilk telefon saat on bir civarı geldi ve yanıtlamadım. Yirmi dakika kadar başka gelmedi, sonunda geldiğinde, kalbimi boğazımda düğümledi, ne bir sesli mesaj bıraktı ne de bir mesaj yolladı.

Telefonumu kapatıp yatak odamdaki çekmeceye tıktım ve tekrar banyoyu ovalamaya döndüm. Shadi ve ben; Seksi Fena Gus ve Lanetli Şapka veya öyle bir şeyle ilgili, işimizi bitirinceye kadar konuşmamaya karar verdik. Bu iyi bir fikirdi çünkü temizlik işi beni uyuşturduğu ve beynim ne zaman Gus'ın evine işaret etse içimin hissizliği orta yerimden yükseliyordu.

Saat altıda, Shadi bitirdiğimize karar verdi ve kendisi akşam yemeğini hazırlarken beni banyo yapmaya gönderdi. 4 Temmuz'da Ricky'nin kız kardeşleri ile beraber *Ratatouille* filmini seyrettiğinden beri yapmak ve yemek istediği yahniyi yaptı.

"Bana onunla ilgili konuşabilirsin," dedim, masanın iki yanına otururken, evi ve perdeleri kapalı olmasına rağmen sırtım Gus'ın evine dönüktü. "Senin hâlâ mutlu olduğunu duymak istiyorum."

"Yemekten sonra," dedi Shadi. Ve yine haklıydı. Bir öğün daha yemeğe ve sebzeye ve sadece havadan sudan konuşmaya gerçekten ihtiyacım varmış. Eski sınıf arkadaşlarımızın sosyal medyaları, Shadi'nin okuduğu kitaplar, seyrettiğim televizyon dizileri (Sadece *Veronica Mars*).

Yemekten sonra gökyüzü bulutlandı. Tabakları yıkarken, Shadi bize Sazerak kokteyli hazırladı. Yağmur sağanak hâlinde yağmaya başladı, uzaktan gelen gök gürültüleri, evde minicik depremler yaratıyordu. Tabakları kurulayıp fırının sağındaki dolaba koyduğumda, Shadi benim kadehimi uzattı ve ilk gecemi geçirdiğim kanepeye gidip zıt köşelere yerleştik, ayaklarımız battaniyenin altına toplanmıştı.

"Şimdi," dedi. "Başından başla."

27

YAĞMUR

Sürekli beraberinde bir yığın gök gürültüsü ve yere düşecekmiş gibi görünen şimşekler taşıyarak dalgalar gibi yuvarlanan fırtınada bütün gece konuştuk. Konuşmamız, ağlama ve Shadi'nin arada bir kalkıp taze içki hazırlamaları dahil sabaha kadar sürdü.

Shadi ile arkadaşlığımız boyunca Shadi'nin beş kez hayatını sarsan ayrılmalarına şahit olmuştum. "Artık bana bir kemik atmanın zamanı gelmiş," dedi. "Ricky beni mahvettiğinde veya mahvederse, ben de sana gelip senin ağladığın kadar ağlayacağım."

"Öyle bir şey var mı?" diye sordum, hıçkırıklar arasında ve Shadi içini çekti.

"Neredeyse kesinlikle."

Âşık olmayla ilgisi olmayan insanlara âşık olma gibi bir alışkanlığı vardı. Sıradan bir şeymiş, bir kaçamakmış gibi başlar, kazara köklenirdi. Sonunda mutlaka araya giren, başlarken orada mevcut olan ama ilişki sıradan olduğu için dikkat edilmeyen bir şey olurdu.

Hap kafalı bir aşçı, alkolik kaykaycı ve engelli gençlere okul sonrası eğitim veren geleceği parlak bir eğitimci vardı

ki en sonunda, Shadi'ye onu sevdiğini ve üç beş yıl hiç evlenmek istemediğini aynı anda söylemişti.

En iyi arkadaşımla ilgili her şey onu Şikago'nun göz boyayan erkeklerine çekiyordu. Eksantrik ve gürültülü, içmeye aşırı meyilli, bütün gece partileyebilen, sıradan ilişkiler konusunda çok rahat, bulunduğu yerde daima en komik ve en şok edici olan ve kendi çektiği çıplak fotoğraflarını düzenli olarak ona buna postalayan bir kızdı. Gizemli, seyrettiğim filmlerin dışında gördüğüm, erkeklerin fantezi tipine en yakın klişe tipti. Ama içten içe, tamamen bir romantikti.

Biriyle bir bağ kurduğu zaman en şefkatli, en saf, en özverili taraflarını açığa çıkaracak şekilde gül gibi açılırdı. Gördüğüm en sadakatli yürek onunkiydi. Ve kazara o çocuk-erkeklerden biriyle çıktığında, onun bu yanını görürler ve Shadi'nin onlara âşık olduğu gibi onlar da tepeden popolarına kadar Shadi'ye âşık olurlardı. Başından geleceği hayal etmek gibi bir şeyi akıllarına getirmezlerdi.

"Keşke gerçekten bunu durdurabileceğim bir şey olsa," dedi.

"Hiç de değil," diye takıldım ve yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Âşık olmaktan hem nefret ediyorum hem de seviyorum."

"Ben de," dedim. "Erkekler en kötüsü."

"En kötüsüüüü," dedi. Birkaç saniye sessiz kaldık. Yanaklarımdaki gözyaşı izleri kurudu ve güneş doğmaya başladı ama fırtına bulutları önünü kapatıyor, mavimsi bir ışık perdelerden kanepenin üzerine yayılıyordu. "Hey," dedi sonunda. "Sanırım zamanı gelmiş."

"Neyin?" diye sordum.

"Sanırım senin âşık olma zamanın gelmiş," dedi. "Seni tanıdığım bunca zamandır, hiç görmemiştim. Sanırım artık zamanı gelmiş."

"Sen beni Jacques'tan önce tanımıştın. O ilişkiye şahit oldun."

"Evet," dedi Shadi omzunu silkti. "Jacques'ı sevmiş olduğunu biliyorum, belki sonunda aynı şekilde sona erecektir ama Jacques'a asla âşık olmadın, Janie. Doğrudan başladın."

"Yani âşık olma kısmı mı acıtıyor?" diye sordum, acı bir şekilde gülümsedim. "Ve aşkın içine incinmeden düşersen, içinde düşme eylemi olmuyor mu?"

"Hayır," dedi Shadi ciddi bir şekilde. "Aşkın içine düşme olayı nefesi kesen kısmı. Öyle ki önünde duran insanın var olduğuna ve senin önüne çıktığına inanamıyorsun. Ne zaman ve nerede olursan ol, yaşıyor olduğun için kendini şanslı hissettirmesi gerekiyor."

Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Gus'la aynı böyle hissetmiştim ama ben bunu daha önce bir kez daha hissetmiştim.

"Bunu ben de hiç görmediğini söylerken yanılıyorsun," dedim. Shadi düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Ben seni bulduğumda öyle hissetmiştim."

Gülümsedi ve bana kanepenin minderini attı. "Seni seviyorum, Janie," dedi.

"Ben seni daha çok."

Bir an sonra gülümsemesi soldu ve sertçe başını salladı. "Eminim o da seni seviyor," dedi. "Bunu hissediyorum."

"Bizi beraber görmedin bile," diye belirttim. "Hatta onunla *gerçekten* tanışmadın bile."

"Hissedebiliyorum." Elini duvara doğru salladı. O sırada gök gürledi ve şimşek ışığı pencerelere vurdu. "Onun evinin üzerinde koptu. Aynı zamanda, psişiğim."

"Bir de o var," dedim.

"Doğru," dedi Shadi. "Bir de o var."

* * *

Sonunda uykuya dalma anımla kapının vurulması anı arasında saniyeler veya saatler geçmiş olabilirdi. Zemin tahtaları fırtınadan titriyor, oturma odasında gölgeler oluşuyordu.

Shadi kanepenin köşesinde yattığı yerden hızla kalktı ve battaniyeyi göğsüne bastırdı, kapı ikinci kez vurulunca yeşil gözleri faltaşı gibi açıldı. "Baltayla öldürülüyor muyuz?" diye tısladı.

Sonra kapıdan gelen sesi duydum. "*January.*"

Shadi kanepenin koluna yaslandı. "Bu o, değil mi?"

Kapı tekrar vuruldu, ne yaptığımdan emin değildim. Ne yapmalıyım, ne yapmak istiyorum. Shadi'ye baktım, sessizce bu soruları sordum.

Kapı bir kez daha vurulunca Shadi silkindi. "Lütfen," dedi Gus. "Lütfen, January, istemezsen ısrar etmeyeceğim ama lütfen, konuş benimle." Sustu. Rüzgârın uğultusu elips gibi uzamış daha fazlasını ister gibi esti. Boğazım düğüm düğümdü. Bir kelime çıkarabilmek için boğazımdaki yumruyu birkaç kez yutkunmak zorundaymışım gibi...

"Sen olsan ne yapardın?"

Uzun uzun içini çekti. "Benim ne yapacağımı biliyorsun, Janie."

Daha dün gece demişti; *Keşke gerçekten bunu durdurabileceğim bir şey olsa.* Onun durdurulacak bir şey olduğuna inanması işin esprisiydi. Shadi asla gelen bir mesajı veya edilen bir telefonu yanıtsız bırakamazdı. Milli bayramda yeni sevgilisinin ailesini ziyaret etmemesi için kimse onu ikna edemezdi, aşkın olasılığından bile vazgeçmesine imkân yoktu.

Ben Gus'ın bana dün gece veya Naomi ile ilgili ne diyeceğini veya nerede durduğumuzu bilmiyordum, bilemezdim. Bilemezdim ama bununla yaşardım.

Arabadaki bir anımı, aklıma kazımaya çalıştığım ve her şeye dönüp baktığımda, kendime *ama değdi* diyebilmeyi düşündüğüm anı hatırladım.

Birkaç haftadır, bütün yıl boyunca olmadığım kadar mutluydum.

Evet, diye düşündüm. *Doğruydu.*

Sanki Michigan Gölü'nün soğuk dalgalarına karşı bir kez daha çırılçıplak koşmuş gibi nefes alamadım. Yüzen çöplere rağmen hayatta olduğum için şükretmiştim. Shadi'nin burada oluşuna şükretmiştim. Babamdan gelen mektupları okuduğum için şükretmiştim ve Augustus Everett'in bitişiğine taşındığım için şükretmiştim.

Bundan sonra ne olursa olsun, Shadi'nin hep yaptığı gibi hepsine dayanır ve ayakta kalırdım.

Bütün bunları fark ettiğimde kapı çalınmadan ve bir bağırtı duyulmadan bir dakika geçmiş olmalıydı ve hızla kapıya koştuğumda kalbim atıyordu. Shadi, Olimpiyat yarışını tribünlerden seyrediyormuş gibi oturduğu kanepeden beni alkışladı.

Kapıyı karanlığa, fırtınalı verandaya açtım, boştu. Yalın ayak, basamaklara doğru koştum ve iki ev arasındaki patikayı yararak bitişik evin merdivenlerine vardım.

Gus hiçbir yerde görünmüyordu. Basamakları hiç düşünmeden koşarak indim, yarı yolda, kestirmeden gidip çimlerin üzerinde, parmaklarım çamura batarken, Gus'ın evinin ön tarafına vardım, arabası orada değildi.

Gitmişti. Onu kaçırmıştım. Tekrar ağlamaya başladım mı veya gözyaşlarım tükenmiş miydi bilmiyorum. Kaburgalarım acıdı ve beraberinde her yerim ağrıdı. Omuzlarım sarsılıyordu, yüzüm ıslaktı ama küçük kıyı caddemizi ıslatan sağanak yağmurdan olmalıydı. Her şey yüzüyordu, akıntı dökülmüş yaprakları sürüklüyor ve çöpler hızla hareket ediyordu.

Bağırmak istedim. Gus'a bütün yaz boyunca son derece sabırlı davranmıştım. Öyle yapacağımı ona söylemiştim ve yapmıştım, şimdi bizim son şans anımıza bütün kapıları kapatmıştım.

Göğsümden hıçkırık yükselince ellerimle yüzümü kapadım. Çamurlu otların üzerine çökmeyi ve çamurun beni içine çekmesini istedim. *Eğer ben toprak olsaydım*, diye düşündüm, *temizlik yaparken hissettiklerimden daha azını hissederdim.*

Veya üzerimde gezen her adımı, her ayak izini hisseder, yine de şu andaki terk edilmiş duygusunu daha az duyumsardım.

Çünkü biliyordum, emindim, Shadi yine haklıydı. Nihayet düşmüştüm. Gus Everett gibi biriyle yollarımızın kesişmesi ve ona âşık olmam, tesadüfi olmayacak kadar inanılmazdı, kaderin belirlediği bir şeydi. Şu anda kendimi berbat hissetsem de hâlâ kendimi şanslı buluyordum.

Görüşümü bir ışık kesti, ona doğru döndüm, ön verandada Shadi'yi görmeyi umuyordum. Ama ışık benim ön verandamdan gelmiyordu.

Gus'ınkinden geliyordu.

Sonra müzik başladı o ilk gece çaldığı kadar yüksek sesliydi. Pitchfork veya Bonnaroo müzik fesivali bizim çıkmaz sokakta yapılıyor gibiydi.

Sinéad O'Connor'ın sesi ve "Nothing Compares* U2" müziğinin ilk hüzünlü notaları yükseldi.

Kapı açıldı ve Gus dışarı çıktı. Yağmurdan dolayı en az benim kadar sırılsıklam bir hâldeydi. Ancak bir şekilde hafif kır dalgalı saçları hâlâ yer çekimine direniyor, ara ara dikilip, ara ara yatıyordu.

Şarkı sokağımızda çınlarken, sadece geri çekilen fırtınanın uzaktan gelen sesi arada bir bölerken, Gus yağmurda

* İng. Seninle Kimse Kıyaslanamaz. (ç.n.)

bana doğru geldi. Aynı benim hissettiğim gibi o da gülsün mü, ağlasın mı karar veremiyor gibi görünüyordu ve yanıma geldiğinde bir şey söylemeye çalıştı, fakat müziğin sesinin fazla yüksek oluşundan dolayı normal sesle konuşamayacağını anladı. Titriyordum ve dişlerim tıkırdıyordu ama soğuğu tam olarak hissetmiyordum. Sanki bedenimin dışında biraz ötede duruyor gibi hissediyordum.

"Bunu hiç iyi planlamadım," diye bağırdı Gus sonunda, müziğin üstüne, çenesiyle evi işaret ediyordu.

Midem kasılırken, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Ben sandım ki..." Parmaklarını saçlarına geçirdi ve etrafına bakındı. "Bilmiyorum, sanırım dans edebiliriz."

Kahkaham ikimizi de şaşırttı ve Gus'ın yüzü benim kahkahamla aydınlandı. Kahkahamın izleri solunca, gözüme yaşlar doldu ve burnum sızlamaya başladı. "Yağmurda benimle dans mı edecektin?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Söz vermiştim," dedi ciddi bir sesle, elini belime doladı. "Öğreneceğimi söyledim."

Başımı salladım, sesim düzgün çıksın diye çabalıyordum. "Hiçbir sözünü tutmak zorunda değilsin, Gus."

Yavaşça beni kendine çekti ve kollarıyla beni sardı, sıcaklığı yağmurun neden olduğu serinliği biraz olsun kırdı. "Söz değil önemli olan," diye mırıldandı sağ kulağıma, sallanmaya başladı. Dansın izin verdiği ölçüde bir yakınlıkta ritme göre hareket etmeye başladık, o okul gecesindeki partide dans ettiğimizin tersine. "İşte söylediğim buydu."

Yumuşak January. Düşündüklerini asla saklayamayan January. Gus'ın her zaman kırmaktan korkacağı January.

Boğazım düğümlendi. Onun kollarında olmak, bana ne söyleyeceğini bilememek, bu bana son sarılışımı diye düşünmek, neredeyse canımı acıtıyordu. Bir şey söylemeye çalıştım, bana karşı bir mecburiyeti olmadığını tekrarlamak, olayların karmaşıklığını anladığımı söylemek istedim.

Bir ses çıkmadı. Elleri nemli saçlarımdaydı ve akacak yaşlara karşı gözlerimi kapadım, yüzümü onun ıslak omuzlarına gömdüm.

"Gittin sandım. Araban..." diye geveledim.

"...yolun kenarına saplandı," dedi. "Yağmur dünya sona erecekmiş gibi yağıyor."

Kendini gülümsemeye zorladı ama ben karşılık veremedim.

Şarkı bitti ama biz hâlâ sallanıyor, birbirimizi tutuyorduk. Beni bırakacak diye korkuyordum ama bir yandan bu anın hakkını vermek istiyordum, Gus vermese bile...

"Seni aradım," dedi. Başımı salladım çünkü *biliyorum* diyememiştim.

Nefesimi tuttum ve sordum. "Naomi miydi?"

Demek istediğimin, *organizasyondaki güzel kadın*, olduğunu belirtmedim. Gerek yoktu.

"Evet," dedi Gus sessizce. Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. "Konuşmak istedi," dedi sonunda. "Bir içki içmeye gittik."

Hâlâ ayakta duruyorum, diye düşündüm. Gerçi pek öyle değildi. Yaslanıyordum, ağırlığımın yükünü o almıştı. Ama hayattaydım. Ve Shadi içeride, beni bekliyordu. İyi olacaktım.

"Tekrar bir araya gelmek istiyor," dedim boğuk bir sesle. Sormak istemiştim ama ağzımdan duyuru gibi çıkmıştı.

Gus gözlerime bakmak için eğildi ama ben kaçındım. Yanağımı göğsüne bastırdım. "O ve Parker bir süre önce ayrıldılar, sanırım," dedi Gus, çenesini tekrar başıma dayadı. Kolları sıkılaştı. "O... uzun zamandır düşündüğünü ama beklemeye karar verdiğini söyledi. Onun teselli için döndüğü biri olmadığımdan emin olmak istemiş."

"Sen neden ona teselli olacaksın ki?" diye sordum. "Sen onun kocasısın."

Güldü. "Ben de onun gibi bir şey söyledim."

Midem kasıldı.

"Kötü bir insan değil," dedi Gus, öyle düşünmemi ister gibiydi.

İçim ürperdi. "Duyduğuma memnun oldum?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Gus, başını eğdi. "Neden?"

"Sen bir pislikle evlenmemeliydin, sanırım. Muhtemelen hiç kimse evlenmemeli, ancak diğer pislikler haricinde..."

"İşte olay bu," dedi Gus sessizce. "Onu hiç affedebilecek miyim diye sordu. Sanırım affedebilirim. Yani, eninde sonunda."

Bir şey söylemedim.

"Sonra kendimi tekrar onunla birlikte düşünebilir miyim diye sordu. Düşünebilirim. Mümkün."

Burada bir şey söylemem gerek diye düşündüm. *Aa? İyi? Ee, sonra?* İçimdeki acı seslendirmemi engelledi. İçimde bağrınıyordu. "Gus," diye fısıldadım ve gözyaşlarım akarken gözlerimi kapadım. Başımı salladım.

"Evliliğimizi tekrar yürürlüğe koyabilir miyiz diye sordu." Bu sözü mırıldanarak söyledi. O an kollarım gevşedi. Uzaklaştım, yüzümü silerken aramıza biraz mesafe koydum. Çamurlu ayaklarıma ve suda kaybolmuş çimlere baktım.

"Asla böyle bir şey söyleyebileceğini beklemiyordum," dedi Gus nefes nefese. "Ve bilmiyorum... Anlayabilmek için zamana ihtiyacım var. Eve gittim ve... her şeyi tekrardan düşündüm, seni aramak istedim ama çok bencilce göründü, seni o şekilde aramak ve anlamama yardım etmeni istemek," dedi. "Önce..." Durdu ve başını hızla salladı. "Kesinlikle Naomi ile beraber olabilirim ama biz beraber olsak bile, bir daha asla evli biri olamam. Çok karmaşık ve acılı bir olay diye düşündüm. Ve sonra biraz daha düşündüm, bunu istemediğime karar verdim."

Gözlerimi sıkıca kapattım ama yaşlar akıyordu. *Lütfen*, ona yalvarmak istedim. *Dur.* Ama bedenime hapsolmuştum, mahkûm gibiydim.

"January," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Başımı salladım.

Çimlerde yürüyen ayak seslerini dinledim. Cansız ellerimi kendisininkinden kaydırdı. "Demek istediğim, onunla benim aramda. Seninle demek istemedim."

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Gözyaşlarım nedeniyle bulanıktı. Yutkundu ve çenesi gevşedi. "En mükemmel sevdiğim insanla hiç karşılaşmamıştım. Her gün seninle beraber olduğumu düşündüğüm de hiçbir parçam kapalı yer fobisi hissetmiyor. Ve seninle Naomi ile sıklıkla münakaşa ettiğimiz gibi tartıştığımızı düşünüyorum, korkmuyorum. Çünkü sana güveniyorum, hiç kimseye güvenmediğim kadar, hatta Pete'e bile."

"Seni düşündüğüm zaman, January ve seninle çamaşır yıkadığımızı, kötü bir yeşil renkli meyve suyu lekesini çıkardığımızı ve antika eşya satan alışveriş merkezlerine gittiğimizi düşündüğümde, sadece mutluluk hissediyorum. Dünya hiç düşünmediğim kadar farklı geliyor ve ne bozuk, ne yanlış diye bakmak istemiyorum. Kendimi en kötüye hazırlamak ve seninle olmayı kaçırmak istemiyorum.

"Sana hak ettiklerini veren kişi olmak istiyorum. Her gece senin yanında uyumak ve kitapla ilgili şikayette bulunduğun insan olmak istiyorum. Bunların hiçbirini hak ettiğimi düşünmüyorum ve bu aramızdaki şey kesin değil ama seninle kesin olmasını amaçlamak istiyorum. Çünkü seni ne kadar uzun zaman seversem seveyim, ardından ne gelirse gelsin, değer diye düşünüyorum."

Gus'ın düşünceleri bu gece düşündüklerimle aynı şeylerdi ve daha öncesinde, New Eden'dan dönerken, ellerimiz geri vitesin üstünde kavuşmuşken ama şimdi kulağa farklı geliyordu. Midemi ekşitmiş gibiydi.

"Değer," dedi yine, daha sessiz, daha aceleyle.

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadım. Yavaşça geri çekilip gözyaşlarımı sildim.

"Tamam," diye mırıldandı Gus. "Bilemem ama inanıyorum. Gördüm. Haklı olduğumu kanıtlamama izin ver. Seni sonsuza kadar seveceğimi göstermeme müsaade et."

Sesim ince ve çatallıydı. "İkimiz de berbat hâldeyiz. Yalnız sen değilsin. Öyle düşünmek istedim ama değil. Ben bir felaketim. Her şeyi yeniden öğrenmem gerek diye düşünüyorum, özellikle nasıl aşkın içinde olunacağını, nereden başlayacağımızı?"

Gus, gözyaşlarımla yıkanmış yüzüme kapadığım ellerimi çekti. Gülümsemesi hafifti ama sabahın erken saatlerinde bile yanağındaki gamzeyi görebiliyordum. Elleri kalçalarımda kaydı ve beni usulca kendine çekti, çenesini başıma koydu. "Burada," diye fısıldadı saçlarıma.

Kalbim deli gibi atıyordu. Mümkün müydü? Çok istiyordum. Onu hayatımın her parçasında görmek istiyordum, aynı onun dediği gibi.

"Seni uyurken seyrettiğimde," dedi sesi titreyerek, "senin var olman içimi sarıyor."

Gözlerime yaşlar doldu. "Ya mutlu-mesut sona kavuşamazsak, Gus?" diye fısıldadım.

Bir daha düşündü, elleri hâlâ kayıyor, sıkılaşıyor ve okşuyordu, sanki hareket etmeden duramıyordu. Gözleri gözlerimi buldu. Ona baktığımda, onun bakışları o seksi, fena hâllerindeydi ve daha çok... sadece Gus'tı.

"O hâlde biz de şimdi olan mutluluğu yaşarız," dedi Gus

"Şimdi mutlu." Kelimeleri sindirmeye çalıştım, dilimin arkasında şarap tadar gibi yuvarladım. Hayattan alabileceğin tek söz, yaşadığın andır. Ben de yaşıyordum.

Şimdi Mutlu.

Bununla yaşayabilirdim, bununla yaşamayı öğrenebilirdim.

Yavaşça, beni bir ileri, bir geri sallamaya başladı. Ellerimi boynuna doladım, o da belime sarıldı ve öylece kaldık, yağmur altında dans etmeyi öğrenerek...

28

Dokuz Ay Sonra

"Hazır mısın?" dedi Gus.

Büyük Marconi Ailesi kitabımın en son baskısını göğsüme bastırdım. Asla hazır olamayacağım sanıyordum. Bu kitap için veya Gus için. Bunu dünyaya sunmak, uçaktan baş aşağı düşmek gibiydi. Umabileceğim tek şey yerden bir şeyin yükselip beni yakalamasıydı. Gus'a sordum. "Sen hazır mısın?"

Başını düşünür gibi yana eğdi. Kitabını düzeltmenin son evresindeydi, taslak zımbalanmış hâlde elindeydi. Sonraki baskılar için kullanılan ucuz kâğıt kopyası değildi.

Sonunda benim kitabım onunkinden üç hafta önce satışa çıktı ama onunki benimkinden biraz daha fazla paraya satıldı ve ikimiz de takma isimle çıkarmayı istemedik. Gurur duyduğumuz kitaplar yazmıştık, genel olarak yazdıklarımızdan farklı olsa da bizimdi.

Dalgaların üstünde duran küçük güneşi görmemek biraz tuhaftı, Sandy Lowe Kitabevi'nin logosu, bütün kitaplarımın ortasında yer alırdı. Ama benim bundan sonraki kitabımı, *Curmudgeon**, alacaktı, biliyordum ve bu çok iyi hissettiriyordu.

* Aksi Adam (ç.n.)

Curmudgeon, okuyucularım bayılacaktı. Ben de bayılıyordum. Az ya da çok Marconi Ailesi'ni de sevmiştim. Marconilere diğer kahramanlarımdan daha bir koruyucu olarak yaklaşıyordum çünkü nasıl karşılanacaklar bilmiyordum.

Anya, *kim Marconileri yumuşak ipek bir kundağa sarıp, elleriyle üzüm yedirmezse, inciye ihtiyaç duymayan domuz gibidir, üzme canını* diye altını çizmişti. İçindeki kişileri "biraz hantal" ve Eleanor'u "biraz titiz" bulmaları dışında ilk ticari görüş bu sabah son derece olumlu yorumlarla eline geçtiği için elbette öyle söyleyecekti.

"Sanırım hazırım," diye yanıtladı Gus ve elindeki sayfa yığınını bana uzattı. Endişelenmesi için bir neden yoktu, ben de kendime aynı şeyi söylüyordum. Geçtiğimiz yıl, her iki kitabını da okumuştum ve o benim üç kitabımı zaten okumuştu. Anlaşıldığı kadarıyla ikimizin de yazım biçimi birbirimiz tarafından kötü bulunmamıştı.

Aslında *The Revelatories*, bana Gus'ın aklının içinde yüzüyormuşum gibi hissettirmişti. Yürek yakan, çok güzel ve bazı anlarında çok komik ve birçok anında oldukça garipti.

Ona benim kitabımı uzattım, Gus resimli kapağa sırıtarak baktı, sirk çadırının ipleri altta kıvrılmış, karakterlerin etrafında düğümlenmiş ve karakterleri birbirine bağlamıştı.

"Güzel bir gün," dedi Gus. Genellikle sıradan bir şeyin ortasında, bulaşık makinesini doldururken veya üstümüzde berbat kılıklarla onun salonunun tozunu alırken böyle söylerdi. Şubat ayında babamın evinin satışından beri göl kıyısındaki bitişik evde çok zaman geçirdim ama Gus da benim kasabadaki evime geliyordu. Bir müzik dükkânının üstündeydi, gün içerisinde kahvaltı masasında çalışırken, okuldan çıkan öğrenciler yurtlarına asla sokamayacakları bateri setini deniyorlardı. Bizi rahatsız etmelerine rağmen paylaştığımız bir şeydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bazen Gus ve ben suratsızlık ediyorduk.

Geceleri dükkân kapandığında sahipleri, orta yaşlı biri erkek, biri kız kardeşler birbirinin aynı kulaklıklarıyla müziği -Dylan veya Neil Young ve Crazy Horse veya Rolling Stones- açıyorlar, arka tezgâhlarında oturup bir sarma sigarayı paylaşıyorlardı. Gus ve ben de onların üstündeki küçük balkonumuzda oturuyor, gelen seslerin ve duman kokusunun bizi sarmasına izin veriyorduk. "Güzel bir gün," derdi Gus. Kazara balkon kapısını kapadığında ve kapı yine kitlendiğinde, "Ne lanet bir gün," gibi bir şey söylerdi.

Sonra yangın merdiveninden ot içen kardeşlerin yanına iner ve dükkânın içinden ikinci kata çıkabilmek için rica eder, onlar "Tabii adamım," derler ve bir dakika sonra Gus elinde birasıyla arkamda belirirdi.

Bazen eski evdeki mutfağımı özlerdim, el boyaması mavi beyaz fayansları ama yazın başlamasıyla özlemim arttı. Orada kalan altı kişilik ailenin gürültüleri ve kahkahalarını duydum. Ve evin içindeki zarif dokunuşu benden daha fazla beğendiklerini düşündüm. Belki bir gün, o dört çocuktan biri, kendi çocuklarına o özenli tasarımları tarif eder, her şey zamanla belirsiz ve anlaşılmaz bir hâle gelince, o bir parça anı, parlak kalmayı becerir.

"Güzel bir gün," diyerek onayladım. Yarın Naomi'nin Gus'ı terk ettiğinin yıl dönümü, otuz üç yaşına girdiği doğum günüydü ve Gus en sonunda Markham'a büyük bir parti tercih etmediğini söyleyebildi.

"Sadece gölün kıyısında oturup okumak istiyorum," dedi, iki haftadır bunu planlıyorduk. Sonunda en son kitaplarımızı değiş tokuş edebilecek ve göl kıyısında okuyacaktık.

Gus'ın bu önerisine çok şaşırdım. İkimiz de manzarayı seviyorduk ama geçen sene Gus'ın orada o göl kıyısında ne kadar az zaman geçirdiği konusunda yalan söylemediğini

görmüştüm. Gün içinde çok kalabalık olduğunu düşünüyordu, geceleri de yüzmek için çok soğuktu. Ocak ve şubat aylarında orada, daha çok vakit geçiriyorduk. Donmuş dalgaların yanında yürüyor, dünyanın ucunda duruyormuş gibi ellerimizi uzatıyor, ceketlerimiz uçuşurken geceyi tamamlıyorduk.

Göl o kadar donmuştu ki babamın bisikletini çarptığı fenerin yanından geçerek gölün üzerinde yürüyebildik. Dahası var, birinde su fenerin üstüne gelecek kadar yükselmiş, karlar üstüne yığılmıştı, biz de oraya kadar yürümüş ve orası kayıp bir medeniyetin bir parçasıymış gibi üstünde durmuştuk. Gus, kolları boynuma dolanmış, şarkı mırıldanmıştı. *Ocak ayında haziran, çünkü ben âşığım.*

Daha büyük bir palto almak zorunda kaldım. Kolları olan bir uyku tulumu gibi. Kenarı kürklü kapüşonu, ayak bileklerime uzanan kuştüyü doldurulmuş kapitoneleri olan bir paltoydu ve hâlâ içine kalın kazaklar, uzun kollu tişörtler giyme ihtiyacı duyuyordum.

Ana güneş... Kahretsin, o kış günlerinde güneş çok parlaktı, her kristal kenarın üstüne ilk yansıdığında daha keskinleşirdi. Bir başka gezegendeymiş gibi, sadece Gus ve ben, yıldızlara hiç olmadığımız kadar yakın hissederdik. Yüzümüz soğuktan hissizleşir, akıp donan sümükleri hissetmezdik. İçeri girdiğimizde (elimizde eldiven olsun olmasın) parmaklarımız morarmış, yanaklarımız kızarmış olurdu ve gazla yanan şömineyi açar ve kanepeye çökerdik, üstümüzü çıkaramayacak kadar üşümüş, titreyerek, dişlerimiz takırdayarak ve hiç zarafet göstermeden battaniyelerin altında birbirimize dolanırdık.

"January, January," diye şarkı söylerken Gus'ın dişleri takırdardı. "Kar taneleri olmasa bile, biz ocak ayını yıl boyu yaşarız."

Daha önce kış mevsimini hiç sevmezdim ama şimdi anlıyordum. Bu gece kumların üzerinde battaniyelerin üzerinde oturmak çok güzeldi ama parlayan dalgaları üç düzine kadar insanla beraber izliyorduk. Değişik bir güzellikti, dalgaların kıyıya vurduğunda çıkardığı çığlıkları ve ciyaklamaları duymak, ailemin arka bahçesindeyken yan komşuların çocuklarının ateş böceklerini kovalarken çıkardığı sesleri dinlemek gibiydi. Gus'ın da aynı şeyleri duymaya çabalaması beni mutlu ediyordu.

Birkaç saat kitap okuduk, sonra karanlık basınca eve yürüdük. O gece onun evinde kaldım ve uyandığımda, Gus çoktan yataktan çıkmıştı, mutfaktan gelen kahve ibriğinin kaynama sesini duyabiliyordum.

O öğleden sonra tekrar göl kıyısına gittik ve yan yana otururak birbirimizin kitaplarını okumaya devam ettik. Benim kitabımın sonuyla ilgili Gus'ın ne düşündüğünü, ona çok mu yapmacık gelmişti veya mutsuz bir son yazmaya gerçekten kararlı davranmadığımdan hayal kırıklığına mı uğrayacaktı merak ettim.

Ama onun kitabı daha kısaydı ve önce ben kahkahaya boğularak kitabı bitirdim. Gus, okuduğu yerden başını kaldırdı. "Ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bitirdiğimde söylerim."

Kuma uzandım ve eflatun gökyüzünü seyre daldım. Güneş batmaya başlamıştı ve biz çoktan atıştırmalıklarımızı tüketmiştik. Midem guruldadı. Tekrar güldüm.

Gus'ın yeni kitabına, geçici olarak *Fincan Çoktan Kırılmıştı* adı konmuştu ve romantik-komedinin yakınından bile geçmiyordu. Gerçi içinde çok güçlü romantik örüntüler vardı ve mutlu sona oldukça yakındı.

Kahramanı Travis, elinde bütün kanıtlarla tarikatı terk etmişti. Hatta Doris'i onunla beraber gelmesi için ikna etmişti. Çok mutlu, çok çok mutlulardı ama bir iki sayfa

içinde, tarikat peygamberinin dünyaya çarpacağına dair kehanette bulunduğu meteor, dünyaya çarpmıştı.

Dünya yok olmamıştı. Aslında Travis ve Doris tek kaybolan iki kişiydi. Meteor, tarikatın bileşkesini atlamış, o ikisinin gittiği yolun yanındaki ormanı vurmuştu. Onları öldüren meteor değildi, onun yarattığı panikti. Travis'in çıkabilmek için çok çabaladığı o yolda dikkati dağılmıştı.

Sağ tekerlek yerinden çıkmış, Travis vitese sarıldığında, aksi yöne uçan bir kamyona çarpmıştı. Arabası feci bir gürültüyle durmuş ve konserve kutusuna vurmuş gibi büzüşmüştü.

Gözlerimi kararan gökyüzüne bakarak kapadım ve kahkahamı yuttum. Neden duramadığımı bilmiyordum ama birden bir hisle midem sancıdı ve gülmediğimi fark ettim. Ağlıyordum. Hem yenildiğimi hem de anlaşıldığımı hissediyordum.

Buradaki karakterlerin daha iyisini hak ettiklerini düşündüğümden kızgındım ama deneyimleri nedeniyle rahatlamıştım. *Evet*, diye düşündüm. *Hayat sıklıkla böyle hissettiriyor.* Sen hayatta kalabilmek için elinden geleni yapıyorsun ama kontrol edemediğin bir şey bunu sabote ediyordu ve belki bazen bunu yapan senin karanlık yanın oluyordu.

Bazen bedenin yapıyordu. Hücrelerin sana karşı savaşan bir zehre dönüşüyordu. Veya boyundan başlayan kronik bir ağrı, kafatasını sarıyor, tırnaklar beynine batıyor gibi hissediyordun.

Bazen şehvet, kalp kırıklığı, yalnızlık veya korku, seni aylarca kaçındığın bir yola sokuyordu. Gerçekten girmemek için sıkı mücadele ettiğin bir yola...

En azından gördükleri son şey, meteorun dünyaya hızla yaklaşması ve güzelliği ile dikkatlerini dağıtmasıydı. Korkmamışlardı. Büyülenmişlerdi. Belki de hayattan tek beklenti bu olmalıydı.

Orada ne kadar bir süre uzandım bilmiyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Sert bir başparmağın bir damlayı yakaladığını hissedince gözlerimi açtım ve Gus'ın nazikçe bakan yüzünü gördüm. Hava epey kararmış, gökyüzü lacivert dönüşmüştü. O rengi birinin yüzünde görsen miden kalkardı ama bu ortamın içinde muhteşemdi. Bazı şeylerin, bazı durumlarda itici olabiliyorken, diğer bazı durumlarda inanılmaz olması enteresandı.

"Hey," dedi şefkatle. "Ne oldu?"

Oturdum ve yüzümü sildim. "Yazdığın mutlu son için, çok şey oldu," dedim.

Gus'ın kaşları çatıldı. "Mutlu sondu."

"Kime göre?"

"Onlara göre," dedi. "Onlar mutluydu. Pişmanlıkları yoktu. Kazandılar ve hatta meteorun çarptığını bile görmediler. Bütün bilmemiz gereken, o anda sonsuza kadar mutlu olarak yaşayacaklardı. Beraber ve özgür."

Soğuktan kollarım ürperdi. Kastettiği şeyi anlamıştım. Her zaman babam uykusunda öldüğü için şükretmiştim. Bir gece önce annemle beraber televizyonda seyrettikleri bir şey onu o kadar güldürsün ki gözlüklerini çıkarıp gözlerini silmek zorunda kalsın, seyrettikleri içinde kayık olan bir şey olsun, diye dua etmiştim. Annemin hazırladığı martinilerden çokça içmiş olsun, sabah çok iyi kalkmasa bile yatağa girdiğinde tüm dertlerini unutmuş olsun, diye dua etmiştim.

Yılbaşında eve gittiğim de bunu anneme söylemiştim. Ağlayıp bana sarıldı. "Öyle gibi bir şeydi," demişti. "Hayatlarımızın birçoğu öyle gibi." Babamla ilgili konuşmak hep kesintili oluyordu. Baskı yapmamayı öğrenmiştim. Annem de küçük küçük az az bahsetmeyi öğrenmişti. Bazen hikâyenin içine biraz çirkinlik katmanın bir zararı yoktu. Güzelliğini kaybetmiyordunuz.

"O bir mutlu son," dedi Gus tekrar; beni tekrar bulunduğum yere göl kıyısına getirdi. "Ayrıca senin yazdığın sona ne demeli? Her şey mükemmel biçimde toparlanmış."

"Tam öyle değil," dedim. "Eleanor'un sevdiğini düşündüğü tek erkek şu anda evli."

"Evet, o ve Nick'in bir araya geleceği çok açık," dedi Gus. "Bunu bütün kitap boyunca sezebiliyorsun. Nick'in onu sevdiği ve onun da Nick'i sevdiği çok belli."

Gözlerimi devirdim. "Sanırım çarptırıyorsun."

"Belki öyle," dedi ve gülümsedi.

"Sanırım ikimiz de başarısız olduk," dedim, ayağa kalktım.

Gus da kalktı. Eğri ve otlu patikaya yürüdük. "Sanmıyorum. Ben kendimce bir mutlu son yazdım, sen de kendince bir hüzünlü son yazmışsın. Neyin doğru olduğunu düşünüyorsak, onu yazmalıyız."

"Sen hâlâ romantik bir senaryo içinde, dünyaya meteor çarpmasının en iyi sahne olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gus güldü.

Verandanın ışığını açık bırakmayı unutmuştuk ama ayağımızın takılacağı bir şey yoktu. Gus'ın hiç veranda mobilyası olmamıştı ve ben bendekileri babamın Sonya'sına verdiğim için para biriktirip kendimizinkileri almaya karar vermiştik ve sonradan unuttuk. Gus sonunda anahtarı kilide sokabildi, anahtarı çevirmeden karanlıkta bana döndü. Eli yanağımı buldu, sıcak dudakları dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde saçım onun boynuna takılmıştı, yavaşça konuştu. "Eğer ben seninle arabadayken meteor çarpsa, evet, hâlâ çok başarılı ve mutlu bir sona ulaşmış gibi hissederim."

Böyle şeyler söylediğinde olduğu gibi yine yanaklarım kızardı. Lav gibi bir sıcaklık hâlâ içimdeydi. Kapıyı açtı ve elimi tutarak içeri girdi. Prize uzanmadan önce elindeki taslağı kapının yanındaki ayakkabı rafına koydu ve ışığı açtı. Bir korodan çığlık çığlığa sesler yükseldi. "SÜRPRİZ!"

Kafam karıştı. Pete ve Maggie ve ne zaman seyahate çıksa giydiği keten pantolonlarıyla ve kısa kût saçlarıyla annem, Shadi ve yeni erkek arkadaşı Sekai Louisianalı Kurt Adam, (Shadi'nin hayatına fazlasıyla girdiğinden artık ondan gerçek ismiyle, Armand diye bahsediyorduk) ve Kayla Markham çalışma odasında duruyorlar, ellerinde şampanyalar bir ortodentistin reklam panosundaki gibi sırıtıyorlardu. Daha da kafa karıştıran, çok belli olmasa da korsanlar gibi giyinmiş olmalarıydı. Arkalarında asılı flama pankartta, renkli harflerle MUTLU YIL DÖNÜMLERİ yazıyordu. Gittiğim bütün büyük jestli organizasyonların yanında, en tuhafı buydu.

"Ne..." dedim, sonrasında nasıl devam edeceğimi bilemedim. "Bu... *ne*..." Gus yanımda duruyordu, ona baktığımda eğri dudakları köşesinden yukarı doğru kıvrılmıştı.

"İyi bir fikrim var, January," dedi ve önümde diz çöktü. Ellerim ellerindeydi ve titrediğimi fark ettim. Veya o titriyordu veya ikimiz de titriyorduk. Çalışma odasının sıcak ışıkları altında bana baktı.

Sesim kısık ve cızırtılıydı. "Başka bir Karayip Korsanları filmi mi?"

Kocaman gülümsedi, o kadar ki eğilsem boğazından nabız gibi atan yüreğini görecektim. "January Andrews, bir yıl önce seninle ikinci kez karşılaştım ve bu benim hayatımı değiştirdi. Seninle beraber geçirdiğim sürece nasıl sonlanacağı umurumda değil."

Cebine uzandı ve küçük beyaz bir yuvarlak bir şey çıkardı. Yüzlerce kez katlanmış, buruşturulmuş gibi görünen kırışmış bir defter kâğıdı topağıydı. Yavaşça kat yerlerini açtı ve büyük siyah harflerle yazılmış iki kelimenin göründüğü kağıdı bana uzattı.

EVLEN BENİMLE,

Belki ona yanıt yazmak için beklemeliydim. Onun yerine onu sıkıca tuttum ve öptüm. Dudaklarına, "Evet," dedim. Ve sonra tekrarladım. "Evet, evet."

Pete ve Maggie zıpladı. Annem alkışladı. Shadi kucaklamak için üzerime fırladı.

Mutlu-mesut sonla biten kitaplarda hep yeni bir başlangıç olacak gibi gelir bana ama benim durumumda öyle hissetmedim. Benim Mutlu Sonum birbirine bağlanmış kıyıların, şimdi mutlu hâllerinin, yalnızca bir yıl öncesine uzanması değil, otuz yıl öncesine uzanmasıydı. Benimki çoktan başlamıştı ve bugün ne bir son ne de bir başlangıçtı.

Bir başka güzel bir gündü. Mükemmel bir gün. Şimdi mutlu... Çok geniş ve derin olduğunu biliyordum veya inanıyordum... Şimdi mutluydum ve yarın için endişelenmeme gerek yoktu.

TEŞEKKÜR

Bir kitap hazırlanırken arkasında bir köy dolusu konuşan vardır ve bu kitap da her aşamasında köy tartışmalarını yaşadı. Bu kitabı yazarken geçirdiğim her anı zevkli hâle getiren yeteneği, tutkusu ve nezaketiyle harika editörüm Amanda Bergeron'a çok teşekkürler. Kimse January ve Gus'ın hikâyesinin yüreğini, senin gibi anlayamaz veya anlayacak kadar rafine olamaz. Ve senin onların bir köşesinde olduğunu bilmek içimi minnetle dolduruyor. Seninle çalıştığım için gözlerim parıldıyor.

Ayrıca Berkley'in eşsiz ekibine: Jessica McDonnell, Claire Zion, Cindy Hwang, Grace House, Martha Cipola ve diğerleri. Bir yuva ve sizin gibi bir aile bulduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Bu kitabı ilk olarak her şekliyle okuyan ve hep bana inanan ve dünyanın en iyi kurgu temsilcisi, Anya'ya ilham kaynağı olan Lana Popovic'e çok teşekkürler.

Ayrıca benim rüya gibi mükemmel temsilcim, Taylor Haggerty'ye teşekkürler. Bu kitap sürecinde benim rehber ışığım oldun ve sen olmasan bu kitabın asla bu aşamaya gelemeyeceğini iliklerimde hissediyorum ve tabii ki Root Literary'nin inanılmaz insanları: Holly Root, Melanie Castillo ve Molly O'Neill.

Benim çok anlayışlı yabancı hakları temsilcim, Heather Baror'a ve Baror International çalışanlarına, aynı zamanda

bu kitap yolculuğunun başından beri bana müthiş destek olan UTA'daki Mary Pender'a çok teşekkürler.

Aynı zamanda bana ve yazılarıma büyük şans tanıyan ilk insanlardan biri, sevgili arkadaşım Liz Tingue'e de teşekkür etmeliyim, gerçekten sen olmasan bütün bunlar olmazdı. Sana ve Marissa Grossman'a başından beri takımımda olduğunuz için şükran borçluyum.

Yazarlığımın ve kişiliğimin gelişmesinde rol oynayan bir dolu insan var ama özellikle teşekkür etmek istediğim; Brittanny Cavallaro, Parker Peevyhouse, Jef Zentner, Riley Redgate, Kerry Kletter, Adriana Mather, Davir Arnold, Janet McNally, Candice Montgomery, Tehlor Kay Mejia ve Anna Breslaw'a harika arkadaşlar olduğunuz ve beni hayat dolu bir yazı topluluğu içine aldığınız için çok teşekkürler. Hepiniz çok parlak, korkusuz, inanılmaz ve müthiş yeteneklisiniz. Çok güzel olduğunuzdan ayrıca bahsetmiyorum.

Ve muhteşem bir ailem, arkadaşlarım ve eşim bana ilham kaynağı olmasa, aile, arkadaşlık ve sevgi üzerine yazamazdım.

Büyükanne ve babalarıma, anne ve babama, kız ve erkek kardeşlerime ve etrafımı sevgiyle kuşatan köpeklerime. Arkadaşlıkları; en iyi arkadaşın nasıl olması gerektiğini yazarken bana ilham veren Megan ve Noosha'ya, hayatımın aşkı, benim mükemmel en sevdiğim Joey'ye. Seninle geçirdiğim her an; hayalini kurduğum en muazzam, en derin, şimdi mutlu, olduğum an. Sen varken hayatımın romantik olmamasına imkân yok.

Yazar Notu

Cinnet filminin çok eğlenceli olduğunu düşünen bir arkadaşım var. Gülmeden seyredemediğini söyler. En sevdiği bölüm ise Shelley Duvall'ın, Jack Nicholson'ın bütün kış boyunca yazdığı kitabın taslağını bulması ve her sayfada aynı cümlenin defalarca yazıldığını keşfetmesidir. Ana karakterin, kocasının akli sorunu olduğunu anladığı an, filmin en sarsıcı yeridir.

Ama arkadaşıma göre, mükemmel bir vurucu andır.

"Bütün film yazarın engelleri ile ilgili," der. Eğer en komik olan şey, birazcık da olsa doğru olsa, evet, çok müthiş bir an olabilir. Çünkü kitap kadar geniş çaplı bir şeyin üzerinde çalışıyorsan, yapılan işi bütün gerçekliğiyle göremediğin birçok an yaşarsın. Yaptığın işle ilgili bir fikrin olmadığını düşündüğün anlar, o müthiş diye emin olduğun mükemmel fikirlerin birden aslında çöp olduğunu fark edersin.

Öyle anlar vardır ki yazdıklarına bakıp bir sürü yazı ama hareket yok dediğin ve şaşırmadığın binlerce dakika yaşarsın. Bazen yaşadığın yerin lanetli olduğunu, holdeki duvar kâğıtlarının yazmayı beceremediğin örüntü düğümlerine neden olduğunu ve canlanıp hayatını kısıtladığına falan inanırsın.

Ve bu işin saptırılmış esprisi, bu korku filminin, bu kitap yazma işinin aslında ne kadar yalnız, kafa karıştırıcı ve deli edici olduğudur.

Arkadaşlarım bana *Kış Yaza Kavuşunca* romanımın ne hakkında olduğunu sorduklarında, hayal aleminden çıkmış bir romantik kitaplar yazarının ve bir edebi eser yazarının, yaz mevsimi için farklı bir kitap türü denemek istemeleri ile alakalı olduğunu söylüyorum. Diğer yazarlar bana aynı soruyu sorduğunda, onlara yazarların engelleri ile ilgili diyorum.

Kış Yaza Kavuşunca'da romanımı yazdığım yaz, enerjisiz ve ilhamsız hissediyordum. Söyleyecek bir şeyi yokmuş, beynimden artık bir karakter geçemiyormuş, çaresizce anlatmak istediği bir hikâye bulamıyormuş gibi hissediyordum. Ve havanın ısınması ile birlikte birden içimde bir yazma dürtüsü belirdi.

Her mevsim bu olur. Doğanın kokusunun ve renklerinin değişmesi, havanın ılınması hep bende bir şeyler yaratma isteği uyandırır.

Netflix'te ardı ardına dizi izleme maratonunu denedim. Hafif, kolay yaz kitapları okumaya çalıştım. Yoga yapmak veya köpek gezdirmek gibi aktiveteler yapmaya kendimi zorladım. Hiçbir üretkenliği olmayan yürüyüşler ve uzun uzun ve tembelce yatıp uzanmalarda bulundum.

Tek istediğim üretken bir şekilde çalışabilmekti.

Kitap için bir fikrim olsaydı, çalışmak asla sorun olmazdı.

Aklımı ne kadar yorarsam yorayım, beyin fırtınası yapayım, Google'a "Ne yazabilirim acaba" diye saçma sapan sorular sorayım, ilhamın tüyünü bile bulamıyordum.

Sonunda yazabileceğim tek şeyin *yazabilememem* olduğunu anladım. Bana pek iyi bir fikir gibi gelmedi. Gerçek bir kitaba dönüşür gibi de düşünmedim ama elimdeki tek şey buydu.

Böylece yazma engeli olan bir yazarı yazmaya başladım. Ne zaman kısılıp kaldığımı, yazmaya çalıştığım her dönem nasıl kelimelerin tıkandığını, örüntülerin nasıl örülemediğini ve neden yaratıcılığımın veya diğer etkenlerin engel oluşturduğunu düşündüm.

Ortaya çıkan diğer şeyler, önem verdiğimiz bir işi yapmamızı zorlaştırıyor. Çıkan krizler, o işi gerçekten önemsiyor muyuz, önemsemiyor muyuz sorgulamamıza neden oluyor. Veya etrafımızdaki bütün dünya dökülürken, gerçekten yaptığımız işi önemsemeli miyiz, diye düşündürüyor.

Kendi yazma engelimi araştırdım. Hayatımın diğer parçaları ile nasıl bir bağlantısı var ve hayatımın geri kalanı ile uyumsuzlukları nedir diye sordum.

Bu konuya olan merakım arttıkça daha fazla ilham gelmeye başladı. January, benim dışımda tam bir karakter oluncaya kadar büyüdü. Parçalanmış, dağılmış, kalbi kırılmış bir kadının arzu dolu, anlamlı hikâyesi.

Bir romantik kitaplar yazarı hâline geldi ki zamanında ben kendimi öyle düşünemezdim. Sorum şekil değiştirdi. *Onun yazmasını zorlaştıran neydi? Onu, tekrar yazabilmesinden şüphe ettiren neydi? Onun yazma engelinin, hayatının diğer parçaları ile bağlantısı nasıl oluyor? Kendi için savaşması neye mal olur ve tekrar ne ister?*

Bazen bir şey yaratma kabiliyetimizi kullanamayız çünkü yorgunuzdur. Dinlenmemiz ve iyileşmemiz gerekir. Bazı zamanlarda ise ilerleyemeyiz çünkü sormamız gereken zor sorular vardır. Üzerinden zıplanması gereken engeller ve yıkılması gereken duvarlar ve yapılması gereken soruşturmalar vardır.

Ve bunları yapacak kadar cesur olduğumuzda, çok güzel bir şey yaparız. Başlamadan önce yapabileceğimizi bilmediğimiz güzellikte bir şey.

Yani evet, bazen sanat yapmak bir dehşet hikâyesidir.

Ama diğer zamanlarda, tepeden aşağıya âşık olursun.

Her iki durumda da muhtemelen gülersin.